

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

21.
**ANTONI
NI LIBERALIS**

**TRANSFORMATIO-
num congeries.**

**PHLEGONTIS TRALLIANI
de Mirabilibus & longævis
Libellus.**

**EIVSDEM De Olympijs fragmentum.
APOLLONII Historiæ mirabiles.
ANTIGONI Mirabil. narrationũ congeries.**

**M. ANTONINI Philosophi Imp. Romani, de
vita sua Libri XII. ab innumeris quibus antea scate-
bant mendis repurgati, & nunc demum
vere editi.**

**Græcè Latineq; omnia, GVIL. XVLAN.
DR O August. interprete: cum An-
notationibus & Indice.**

*Ex Augustissimâ
Bibliothecâ Ca-
sareâ Vindobonen-
si.*

**BASILEAE, per Thomam Guarinum,
M. D. LXVIII.**

& libris Petri Lambecij Hamburgensis.

Εἰς Ὑλερμον τὸν Ξύλανδρομ
Σεβαστοπολίτην, Κ. Ο.

Οὐδὲν-ἄτορ ξύλρον-ὁ-βίθ' Ξύλανδρῳ καὶ
αἰσρῶν,

Ξύλα καὶ αἰσρῳεσ ἀνθ' ἑδὲν ἔασι βίη.

Δ' ἔρα τα σείο πέλει μασέων χαρίτων ἡ γενέθλη,

Ἀνέρες οἱ μάσπεσ καὶ χαρίτεσσι φίλοι.

Καὶ σύ γε δ' ἔρα τέων μεθέπων σέθεν ἔνομ' ἀπ'
αἰσρῶν,

Δ' ἔρεθ' τελίθεισ ἱππασεσ ἀρήϊοις.

Τ' ἔνεκ' ἔπ' ἑ καλίσον ἔμοι σὺν ἀείσαο μάσπεσ

Οὐδὲν-ἄτορ μασέων ἢ χαρίτων-ὁ-βίθ'.

ὁ-βίθ' βροτῶσ θεῶσ

Ἄτορ-ἑθέεσ ἀμβρότοισ.

G V I L I E L M V S X Y.

lander Augustanus, ALBERTO A
STETEN, Georgij V. C. F. ado-
lescenti optime indolis atque
spei, S. P. D.

Vos ad te, ALBERTE
carissime, mitto Libellos,
eos Græcos ex vetustissi-
mis mēbranis, rarissimo,
mihiq; aliàs nūquā viso lit-
terarū genere cōscriptis, li-

berali permissu Illustrissimi optimiq; P R I N-
C I P I S ac Domini mei, in cuius bibliothe-
cais codex abs me erat repertus, transcriptos,
superiore anno, cum ociosus Augustæ essem,
in Latinum sermonem transtuli. De quibus
edendis in lucem cum cogitarem, simul ve-
nit mihi in mentem M. Antonini de vita sua
librorum, quos (quanquam eulogēs potius
operis, quā ipsum opus, ipsosq; integros li-
bros esse iudico) ante annos fere novem à me
Latinos factos ad patrem tuum, virum omni
vera laude cumulatissimum, officij causa e-
miseram. Quæ mea lucubratio cum (quod

in promptu est cuius videre atq; iudicare) fœde esset incuria operarum typographicarū deprauata, itaq; planè edita, vt pro non edita censeri optimo iure posset, iam pridem cogitaram de remedio ei malo faciēdo. Postquā autem de cæteris, quæ dixi, opusculis tibi dedicandis constitutum apud me fuit, illico ea mihi ad animum acciderunt, quæ me faciliè impellerent, vt his Antoninum meum adiungerem. Cum enim ex eodem omnia hæc opuscula penu sint deprompta, (nam Antonini exemplum quo vsus sum, de Palatini Electoris Illustrissimi inclytæ memoriæ OTHONIS HENRICI, & bibliothecæ libro fuisse transsumtum, Gesnerus, vir incomparabilis doctrinæ, ac humanitatis, et cuius morte non maiorem dolorem boni ceperūt, quàm damnum fecit res pub. literaria, affirmavit.) idemq; ijs interpres, tametsi diuersis temporibus, contigerit: commodè videbantur eodem etiam volumine comprehensa, vnius typographi opera, in manus hominum peruenitura. præsertim cum, sicut prior lucubratio patris tui auspicijs in publicum prodisset, ita postero-

rio-

riorem ego tibi, amoris studiūq; erga te mei palam testificandi gratia dedicare animum induxissē. Ad Antoninum quod attinet, ne quis iniquior cramben à me bis apponi eandem putet, emendavi Præfationē, Græca Latinaq; autoris Verba, Annotationesq;: neq; à mendis modò repurgaui, sed & nonnulla loca translationis meæ recognita correxi, Annotationumq; auxi: Ut nunc quidem multis modis Verior ac ornatioꝝ prodeat Antoninus noster. Sunt quædam in eo Libro quæ prorsus non attingere videbatur præstare, quàm coniungendo aliena pro Antoninianis fortassis ingerere. Ipsum quidem Opus abs te alienum putare non potes, cum patrem tuum dominum agnoscat: & eo legendo pulcerrimas inuenies multas, tuæq; etiam ætati conuenientes sententias, dignissimas quæ à te memoriæ infigantur, inq; usu vitæ obseruentur. Sed de Antonino in præsentia satis. Quæ autem tibi dono damus, alibi adhuc ne nominari quidem audiui: Ut vel nouitatis nomine gratiosa esse apud studiosos librorum esse debeāt. Neq; inuicunda potest esse eorum lectio, cum sint

narrationes rerum partim mirabiliū ac prodigiosa, partim falsa etiam palam, & quæ fidem omnem excedant. Neq; ego hîc disputo de usu huiusmodi narrationum, quod alij multiuarijs atatibus grauiter copioseq; fecerunt, & iam pridem inepta illa quorundam morosa leuitatis hominum explosa est sententia, qui fabulas siue poëtarum, siue alias legi nō debere contenderent. Dubium autem mihi non est, quin hisce in libellis eruditi homines multa sint depræhensuri, cum quæ ad bonorum scriptorum intelligentiam conducant, tum quæ non ignorare sit operæ precium. Verum ego ijs commendandis supersedeo eo libentius, quod ipsi quasi loqui pro se iam nunc, & sibi gratiam lectorum captare beneficio meo videntur posse. Tibi autem, Alberte, eos inscribere, ac sub tuo nomine reip. literariæ hanc qualemcunq; accessionem fieri propter ea volui, vt publicè constaret, te abs me non leuiter diligi atq; coli. Quod quidem meum studium tibi non nobilia ista ornamenta natalium & opum apud me conciliarunt, quæ ego tantifacio, quanti (opinor) debeo: hoc est,

neq;

neq₃ sperno, neq₃ admiror, neq₃ ullis veris bonis antepono. Sed cum tuam indolem expertus essem paternæ amulam, cumq₃ tu non inuitus bonis literis discendis te dedisses: sicut coràm domi meæ institutum illud pulcerrimū opera, consilio, cohortationibusq₃ meis non dicam adiuui atq₃ promoui, sed conatus quidem sum, & volui certè ad id persequendum aliquid tibi adferre adiumenti: ita hoc ipso etiam munusculo confirmare tuum in præclarissimo proposito animum, teq₃ hortari vt strenuè pergas, laboresq₃ non magnos ob incomparabiles eruditionis commoditates alacriter constanterq₃ subeas atq₃ obeas, esse mei officij sum arbitratus. In præsentia nihil addam præter hæc duo. Vnum: Apud sani iudicij homines (quibus se non velle probare, belluinum est) tanti unumquenq₃ fieri, quanti sunt cæres precij, in quibus is operam suam industriamq₃ ponit. Alterum: Quarum laudum gloriam adamaueris, quibus artibus cælaudes comparantur, in ijs esse elaborandum. Intelligis quid velim. Reliqua cum ex me non ita pridem copiosè tum è patre tuo, viro prima-

rio alijsq; tibi Verè fauētibus persæpe & cre-
brò tibi audire contigit; eaq; tibi cordis fore, ne-
que te spem de te conceptam falsurum, planè
confido. Itaque id vnum restat, vt te Valere
iubeā; rogemq;, vt me vicissim ames. id quod
te facere existimabo, si ita gratum tibi hoc
meum munusculum esse intelligam, vt cal-
caris quasi vice in studijs literarum prosequē-
dis apud te functum sit. Vale: Heidelbergæ,
inter grauissimas occupationes, a. d. V. Kal.
Sextil. Anno representati Seruatoris
M. D. LXVIII.

ANTO.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

VERE NOBILI VI-

RO GEORGIO A' STETTEN iu-
niori, Patricio Augustano, summa, si-
bi obseruantia colendo, GVILIEL-
MVS XYLANDER Au-
gustanus, S.

*VM opusculum hoc M.
ANTONINI Impe-
ratoris Romani, eius qui
Philosophus est usurpatus,
instinctu CONRADI
GESNERI, Medici et
Philosophi præstantissimi, mihi que summa a-
micicia iuncti, de Græco Latinum fecissem,
eiusque iam opusculi adornaretur editio: ut id
laudatissimè tuo, Vir ornatissime, nomini in-
scriberem, non vna me impulit ratio. Nam
& quàm grato animo tuæ in me beneuolen-
tiæ (quàm & aliàs, & superiori præsertim
Maio coràm in patria sum expertus sum-
mam) memoriam colerem, publicè testatum
facere me posse videbam: & haud parum
gratiæ tui nominis splendorem huic ipsi edi-
tioni*

tioni conciliaturum iudicabam. Iam cum satis apud me constaret, quis esset tuus de studio sapientiæ, de quæ ijs quæ ad humanitatem spectant disciplinis sensus, quantaque cum diligentia ab ineunte ætate in ijs versatus, & bonitate earum cultores sectatoresque complexus semper esses: non verebar, ne non gratum hoc qualecunque meum haberes officium. Ipse quidem certè Liber cum auctoris dignitate, tum eius quam tractat rei præstantia, faciliè apud te impetrabit, ut eum tua dignere tutela. de meo labore dicā postea.

Scriptum esse ab ANTONINO Philosopho Imperatore hoc opusculum, id in Annotationibus nostris demonstrauimus: ut hinc ea repetere, quæ ibi diximus, nihil attineat.

Potissima verò Philosophiæ capita secū meditatū esse hunc tantum Imperatorem, commentatūque diligenter, vel nostris verbis, vel si mauis, Græca ubi legeris, ipse deprehendes. Etenim tametsi verum est, libellos hos Antonini (ut quidem in nostras ijs manus peruenierunt) esse mutilos, misereque &

maio-

maiore sui parte decurtatos: nihilominus id in promptu est, grauissimas in his ipsis extare de ferenda conditione humana, de contemnenda morte, de societate humana tuenda, de vera beatitudine, de causis miseriarum humanarum, alijsq; id genus compluribus Philosophiae capitibus disputationes, easdemq; iuxta argutas, & exemplis comparationibusq; appositissimis perpolitas. Nec absimile est nostri autoris genus philosophandi, ei quo vsum esse Epictetum (qui etate Antoninum non ita multum antecessit, cuiusq; se vsum praeceptis noster ingenuè prae se fert) Arrhianus memoria prodidit. Floruit enim circa illud tempus vtcunq; studium sapientiae, cum ipsi Imperatores aut colerent philosophiam, aut certe eius sectatores non aspernarentur. Quo factum est, vt extiterint permulti doctrina & grauitate praestantes viri: quorum partim nomina tantum & dicta factaq; aliquot apud Historiae scriptores extant, partim scripta etiam doctissimi & prudentiae plena nostrum ad aeuum perdurauerunt. Enimuero

Antoninum

Antoninum ego iudico (neque aliter sentire doctos existimo) non id modò his voluisse in commentarijs explicare, quibus ipse in rebus animum suum occupasset, quibusq; præceptis, exemplis & rationibus sese ad hominis, cuius, Imperatoris, adeoq; Philosophi nomen cum dignitate tuendum informauisset: sed vnà demonstrasse, quæ esset vera atq; expedita ad tranquillitatem animi, & eam quæ homini in hac vita contingere potest, felicitatem consequendâ via: tum quidnam rei esset, cur plerique hominum adeò de natura, suaq; sorte immeritò conquererentur. Quippe hoc modo philosophia neglecta & spreta vlscitur illos: quorum questus & indignationem sapientissimus poeta Euripides sanè quàm scitè & (vt omnia) eleganter expressit, senem calamitate iectum in scenam producens: qui, cum parum rectè rationes ad vitam tum, cum maxime debuerat, subduxisset, vt incidit in res aduersas, non suæ imprudentiæ culpam agnosceret, sed (qui est mos vulgi) ad futilia & inutilia vota confugeret.

Supplicibus.

geret. Cuius de inscitia hi extant Versus, quos adducam, Latine tamen à me redditos, ne in hoc orationis genere peregrinum sermonem interferam:

Eheu, datum non esse & hoc mortalibus,
Iuuenes vt esse bis queāt, iterum & senes?
Nam si domi quid secius fortè euenit,
Corrigimus illud consilio tamen nouo:
Aeuum retrahere haud licet. quòd si re-
dux

Iuuenilis atas esset, & senium duplex,
Peccata vitæ corrigeremus istius,
Vitæ instituto prouidi melius nouæ.

Capitalis profectò Iphis, & quouis dignus in-
fortunio, qui non præsentem vitam præceptis
exemplisq; rectè informandam moneat: sed
aliam optet, qua huius errata emendari pos-
sent. Quanto rectius Theseus ille Euripideus?
cuius hanc sententiam Cicero alicubi refert:

3. Tusc.
Plut. consol.
ad Apollon.

Nā, qui hæc audita à docto meminissim viro,
Futuras mecum commentabar misérias,
Aut mortem acerbam, aut exiliij mœstam
fugam,

Aut

*Aut semper aliquā molem meditabar mali:
Ut si qua inueſta diritas caſu foret,
Ne me imparatum cura laceraret repens.*

At enim è Pphilosophia petendam hanc
vitæ institutionem, neque obſcurum eſt, &
ab alijs multis grauibꝫqꝫ autoribꝫ ita de-
monſtratum, vt meis verbis hoc ſaltem lo-
co & tempore res non egeat. Id quidem haud
temerè videor addere, eam philoſophandi
rationem quam hic noſter tenuit (hoc eſt,
quæ breuibꝫ præceptis, exemplis, compa-
rationibꝫqꝫ propoſitum abſoluit) maiori
hominum parti cū ad intelligendum faci-
liorem, tum ad tenendum memoria commo-
diorem eſſe altera illa, quæ exquisitis diſputa-
tionibus, ingenioſisqꝫ concluſionibus verita-
tem eruit. quod ipſum eò ſpectat, vt intelliga-
tur, quid præſens Liber communi hominum
vitæ formandæ cōducere poſſit. Sed mitto li-
brum commendare, præſertim cū ſemel in-
ceptus legi, facile lectorem retineat: vt verū
fore hoc loco nō dubitem, id quod eſt ſcitè ab
eodem Poeta dictum, *Gustu percepto empto-
rem*

rem allici. De meo labore, & opera quam in
conuertendo adhibui, superest vt dicam: et-
si fidem diligentiamq³ meam malo doctis col-
latione facta Græci cum Latino libro estimā-
dam relinquere, quàm me aut mea iactare.
Neque verò metuo ne quis hanc editionem
sit insectaturus, nisi si ij sint extituri, qui li-
brum mutilum, & plerisq³ locis interruptum
interpolatumq³ indignè sint laturi lectoribus
offerri. Quos ego tum deniq³ audiendos cen-
seo, si integriorem ipsi proferāt: alioquin si se-
cundum eos iudicaturi sint docti, efficient vt
reliquiæ bonorum librorum, quas ipsas meritò
gratas habemus, negligentur: imò si maiori-
bus nostris idem fuisset iudicium de fragmen-
tis librorum, aut mutilatis voluminibus, bone
Deus, quot & quàm præclaros vtilissimosq³
libros non haberemus hodie? Sed valeant ini-
qui isti. Sanè mihi hoc incommodo conuer-
tendi labor mirum in modum est auctus: atq³
haud scio an ab incepto destitissēm, nisi me &
verecundia fallendæ quam dederam fidei, &
propositi mei (id autem est prodesse reipub. li-
terariæ

terariae pro virili, eamq; ob rē nulli labori vel-
le succumbere) tenēdi necessitas quaedam con-
firmassent. Latinitati quā fieri potuit maxi-
mē in hoc negocio studui: nisi quōd uoces quas-
dam, tritas illas, & aptas, non tamen vsita-
tas apud antiquiores, perspicuitatis causa non
contempsī. Verba appendere ad trutinam neq;
volui, neq; verō debui. sensum quidem secu-
tus sum: an autem assecutus sim ubiq;, aliorū
esto iudicium. Cur difficile hoc fuerit, multæ
sunt, neq; non manifestæ causæ. Et si fateor, in
quibusdam me vel ut diuinarem opus habuis-
se, vel audacter à codice Græco aut vsu com-
muni discessisse: quibus locis etsi Annotatiun-
culis (eram enim occupatior, quā ut com-
mentandi ocium suppeteret) aliquando con-
sului, tamē si cui secus videbitur, nihil moror:
est enim (ut Bacchylidis utar prouerbio) (la-
ta via. Tibi autē, vir præstantissime, & cur
dedicauerim hunc librum, meumq; ei impen-
sum laborem, & cur utrunq; tuæ amplitudi-
nis patrocinio non indignum fore duxerim,
commemoravi iam antē. Supererat, ut orarē
l te,

te, vt ne hoc meum tui nominis exornãdi studium, gratiãq; animi erga te declarandi voluntatem aspernareris: sed tanta est tua humanitas, tantusq; in rei literariæ defensores amplificatoresq; (inter quos me vel extremo loco haberi peruelim) amor, vt certò mihi de te polliceri, non obsecrando in dubium vocare tuam bonitatem debeam. Itaq; labore tui deprecandi supersedendum mihi animaduerto. Ego me tibi, quem singulare patriæ nostræ inclytissimæ ornamentum, Musarumq; benignissimum hospitem noui, studiaq; mea commendare: efficiamq; profectò, nisi maturius nobis aliquid eueniat humanitùs, vt ne tuæ te erga me possit pœnitere beneuolentiæ. Vale.

Heidelbergæ, Kalendis Octobribus:

Anno Salutis 1558.

M. ANTO-

M. ANTONINI IM-
PERATORIS DE VI-
ta sua, Liber I.

GVILIELMO XYLANDRO
Augustano interprete.

AB auo meo Vero didici pla-
cidis esse morib. & iræ ab-
stinēs. Existimatione pa-
rentis mei, eiusq; recorda-
tione, ad verecundiam &
viro dignos mores vsus sum. Matrem in
studio pietatis erga deos, liberalitateq;
imitatus: præterea in abstinendo à non
perpetrandis modò, sed & cogitâdis fla-
gitijs: tum in frugalitate victus, ab opu-
lentiâ comitante luxu remotissima.
A' proauo id habui, vt ne in publicos lu-
dos commearem, sed bonis præceptorib;
domi meæ vterer: intelligeremque
nullis hac in re parcendū sumptib;. Ab
educatore, ne auriga prasinus, aut uene-
tus, neue palmularius aut scutarius fierē:
ab eodem, tolerare labores, esse conten-
tus paruo, operari, non immiscere me

- 2 multis negocijs, haud faciliè calumniam
admittere, didici. A' Diogneto, stu-
dium in res inanes non conferre: fidem
abrogare ijs quę de incantationibus, dę-
monumq; profligationib. ac id genus a-
lijs reb. præstigiatores & impostores re-
3 ferunt: neq; animi causa coturnices ale-
re, aut similiũ rerum studio & cupiditate
teneri: item liberè dicta ferre æquo ani-
mo, philosophię me addicere: audire pri-
mò Bacchium, deinde Tandafidẽ ac Mar-
cianum, scribere dialogos puerili æta-
te: grabatum, pellem, aliaq; ad Græcam
disciplinam pertinentia requirere. Ru-
stici monitu in eam deueni cogitationẽ,
mores meos correctione ac cõũ opus
4 habere: non esse imitandos Sophistas,
non esse instituendas de contemplatio-
nibus scriptiones, neq; oratiunculas ad-
hortatorias declamandum, neq; speciẽ
viri exercitijs dediti, ac laboriosi osten-
5 tandam: ad hæc rhetorica, poësi, & astro-
logia abstinendum: domi neq; vestitu,
neq; alijs huius modi rebus vtendũ: epi-
stolas scribendãs simpliciter, quo modo
ip̃ius ad matrem meam est epistola Si-
nuessa missa: insuper placabilitatem ef-
se, & in alloquio facilitatem exhiben-
dam

dam ijs qui stomachum nobis mouerint, aut aliquid deliquerint, simulatque ij redire ad officium velint: diligenter etiam legendum, neque omnino considerationem summariam satis putandū: neque celeriter adfentiendum alios traducentibus: commentarios Epicteti legendos, quorum & è domo sua mihi copiam fecit. Apollonius me docuit, vt libertatem sectarer, certamque constantiam: neque aliò vnquam, ne minimum quidem, quàm ad rectam rationem respicerem: ac semper mei similis essem in grauib; doloribus, amissione prolis, morbisq; diuturnis: vtque in viuo exemplo euidenter contēplarer, posse eundem & durissimum esse, & remissum quàm maximè. Tum etiam, vt in percipienda doctrina me non morosum præberem: sed circumspicerem de homine, qui palàm experientiam, & in tradendis scientijs facultatem, minimum suorum bonorum putaret. Præterea modum beneficia (vt ijs videntur) ab amicis accipiendi, ne vel accepta ea nos viliores redderent, vel stupidè negligerentur atque prætermitterentur. In Sexto de

6

7

mus ad arbitrium patrisfamiliâs institu-
ræ, viuendi secundum naturam, graui-
tatem non simulatam, inque consulendo
amicorum commodis sagacitatem,
facilitatem erga priuatos, * moresque
omnibus accommodatos. Quo fiebat,
vt eius consuetudo omni adulatione
suauior, ipseque eodem tempore in sum-
ma apud eos quibus cum agebat vene-
ratione esset. porro autem expeditam
viam ac rationem inueniendi & dispo-
nendi præcepta ad vsum vitæ necessa-
ria. item, quod neque iræ, neque alius
cuiusquam animi commotionis vllum
indiciu dabat: sed simul & quàm ma-
ximè affectibus vacuus, & humanissimi
erat ingenij. In eodem honestam famam
sine iactatione, multarumque rerum scien-
tiam citra ostentationem. Alexandrū
Grammaticum obseruabam ab increpa-
tionibus sibi temperare: neque ignomi-
niose castigare, si quis barbarum, solæ-
cum, aut absonum quippiam protulisset:
sed ciuilitè id modò, quod dicen-
dum fuerat, pronunciare: perinde ac si
respondens vel suam sententiam inter-
poneret, aut rationem re ipsa, non ver-
bo, cum altero conferret: aut omni-
no alia

no alia quadā solerti & obliqua subadmonitione idem efficiebat. A' Frontone didici, vt scirem quę consequeretur tyrannidem inuidia, quæ varietas, simulatio: & quòd omnino qui nobis patricij dicuntur, inhumaniores quodammodò sint reliquis. Ab Alexandro Platonico, ne crebrò, néue nisi necessitate coactus, cuiquam dicerem, scriberemue, me esse occupatum: néue identidem impendētia negocia prætendendo debita familiaribus officia detrectarem. A' Catullo, ne parui facerem, si quid amicus conquereretur, etiamsi nulla id ab eo fieret ratione: sed anniterer, eum in pristinam gratiam reducere. item, vt summa animi contentione præceptorum laudē prædicarem, vti de Domitio & Athenodoto traditum est: vtque liberos verè diligerem. A' fratre meo Seuero, amorē familiariū & veritatis, iusticiæq;. Per eundem cognoui Thraseam, Heluidiū, Catonem, Dionem, Brutum. Idem mihi autor fuit, vt animo conciperem formam reipub. in qua æquis legibus eodemq; iure omnia administrarentur: ac regni, cui nihil esset libertate subditorum antiquius. Eundem obseruaui curis

esse vacuum, constantiam in honore philosophiæ habendo : beneficentiam & liberalitatem perpetuam seruire, bene sperare, ac de amicorum in ipsum amore certò sibi polliceri : à quibus animo esset factus alieno, id ijs non occultum ferre : neque amicis eius opus esse, vt de ipsius voluntate coniecturam facerent, sed eam apertam esse. Maximus adhortatus me est, vt suo exemplo me ipsum regerem, neque vlla in re præcipitarem : animo bono cùm alijs in casibus, tum in morbis essem : vt moribus vterer temperatis, blandis ac grauibz : vt quæ instituissem, expedite, nec magna cum molestia perficerem. Dicebat sibi verba facienti, aut agenti quicquam, neminem non fidem habuisse : ex animi ipsum sententia loqui, vel agere : nullius rei admiratione se obstupuisse : nunquam aut festinasse, aut cunctatum fuisse, neque trepidasse : neque mœsticiæ, neque gaudij nimium fuisse : neque iracundum, neq; suspiciosum : sed beneficum, placabilem, veracem : magisque constantiâ erroris securâ, quàm erratorum correctionem præ se tulisse : nemine fuisse, q se ab ipso cõtemptum, aut ipso præstan-

præstantiorem putaret: liberaliter quoq;
 facerum fuisse. Patris notaui humani-
 tatem, & in ijs quæ semel essent accuratè
 deliberata, permanſionem: vanæ gloriæ,
 & eorum qui putantur, neque sunt ta-
 men, honorum contemptum: studium la-
 borum, aſſiduitatemq;. Libenter audie-
 bat eos qui aliquid reip. vtile poterant
 adducere. In tribuendo vnicuiq; pro di-
 gnitate ſuum, firmiter perſeuerabat: pe-
 ritus vbi intendendum eſſet, vbi remit-
 tendum. Amores adoleſcentulorū coër-
 cebat, vtilitati publicæ omnes cogita-
 tiones intendebat. Amicis ſecum cœnā-
 di, aut iter faciendi neceſſitatem remit-
 tebat: & qui neceſſitate aliqua impedi-
 ti, eum non comitati fuerant, eundem
 ſemper ipſum inueniebant. In conſilijs
 accuratè, quid conducere poſſet, inqui-
 rebat: ac cōſtanter, neq; (id quod alijs vi-
 tio datur) obuijs quibuſq; cogitationi-
 bus contentus ſinem conſultandi facie-
 bat. Amiciciam conſeruabat: neq; vel ſa-
 rietatem amicorum capiebat, neque ad
 eos parandos furore aliquo ferebatur. In
 omnibus rebus omnia ſua in ſe reſoſita
 habebat, læto vultu longè futura proui-
 debat: atq; etiam minima antè præpara-

bat, idq; citra tumultū. Acclamationes, omnemq; adulationem compescebat. Quæ ad magistratum erant necessaria, semper custodiebat: sumtus procurabat, neque detrectabat de ijs rebus causam dicere. Deos citra superstitionem colebat: homines neq; demerebatur, neque auram popularem captabat: in omnibus his sobrius, constans, nusquam ineptus, aut nouitatis studiosus. Has porro res quæ ad vitæ commoditatem aliquid cōducunt, quas fortuna suppeditat, liberaliter, simulq; sine fastu tractabat: ita vt, & si adessent, haud sollicitè ijs vteretur: neq; desideraret, si deessent. Nemo fuit qui eum aut sophistam, aut vernam, aut hominem de Schola esse diceret: sed virum maturum, absolutum, adulatione superiorem, qui & seipsum regere, & alios posset. Iam philosophiam verā profitentes in honore habens, reliquis nihil exprobrauit. Cæterum in consuetudine familiari commodus, graciosusq; extra fastidium erat. Corpus suum moderatè curabat, non vt qui vitæ cupidus, aut cui formæ elegantia curæ esset, non tamen interim negligenter: itaq; suæ diligentiae causa, paucissimis medicorum pharmacis

macis & fomentis opus habuit. Id in eo præclarissimum fuit, quod facultate alicuius rei præditis concedebat absq; invidia, vt oratoriæ, historiæ, legum, consuetudinum, aliorumq; id genus: quin etiam vt gloriam ijs rebus quibus excellebāt, adipiscerentur, operam suam ipsis nauabat. Et cum ageret omnia secūdam instituta maiorum, ne hoc ipsum quidē studebat consequi, vt videretur à maioribus accepta obseruasse. Ad hæc, non erat vagus aut leuis, sed locis & negocijs ijsdem solebat immorari. Post intentissimos capitis dolores, recens atq; alacer ad cōsueata opera redibat. Præterea pauca admodū habebat arcana, & hæc quoque tantū de rebus publicis. Prudens porrò erat, moderatusq; cū in spectaculis exhibendis, tum in operum extructionibus, congiarijsq;, & alijs huiusmodi negocijs: quippe vir quid ex vsu foret potius, quàm quæ gloria factum sequeretur, reputans. Non utebatur alieno tēpore balneis, non erat ædificandi cupidus: non de ciborum, nō vestium texturæ aut infecturæ, non formæ corporis elegantia anxius. Comitatus ei è prædio, qui cum ab inferiori casa deduceret; inter

ter Lanuvinos plerunq; Tusculano publicano vtebatur, etiam deprecante. Omnino in eius moribus nihil inerat inhumanum, nihil inuerecundum, nihil procax: neque dicere quisquam poterat, Ad sudorem vsque. sed omnia ita apta & concinna, vt si per ocium cogitata fuissent, compositè, placidè, firmiter, & sibi inuicem conuenienter. Accommodari posset ei id quod de Socrate memoratur, quòd & abstinere potuerit, & frui rebus istis, quibus & carere pleriq; per infirmitatem, & in fruendo continere se nequeunt. At temperare sibi ab vtroq; vitio posse, & sobrium permanere, id verò viri est animo integro inuictòq; præditi: quod ille in morbo Maximi præstitit. A dijs bonos auos, bonos parentes, bonam sororem, bonos præceptores, familiares, necessarios, amicos bonos accepi, ferè omnia bona: tū quòd in nullum eorū quicquam deliqui: quāquam ita affectus, vt, si occasio incidisset, vtiq; aliquid tale admisissem: verū beneficio deorū euenit, ne rerū is fieret cōcurfus, qui hoc in me argueret. Id quoq; ijs acceptum refero, quòd nō diutius apud concubinam aui sum educatus: quòd ad puber-

puberatem castus perueni: neque ante eam vir sum factus, sed tempus expectaui. Quòd principi & patri subditus fui, qui erat omnem mihi superbiam excusurus: ostensurusq; , posse eum qui in aula viuat, & stipatoribus carere, & vestibus pictis, & facibus, statuisq; certi generis, reliquoq; luxu: sed licere ei proximum priuato homini habitum sumere: imò verò eum splendorem, eos qui principes rempub. gerere velint demissiores segnioresq; efficere. Itemq; eum fratrem sum nactus, qui moribus suis me ad curam mei ipsius habendam posset excitare, honore autem & amore in me suo delectare. Quòd liberi mihi neque indole, neq; corpore prauī nati sunt. Quòd magnos in rhetorica, poëtica, reliquisq; studijs progressus non feci: quæ me fortassis planè detinuisſent, si me feliciter proficere sensissem. Quòd maturè eos à quibus sum enutritus, in dignitate constitui, quod mihi videbantur cupere: quodq; id iuuenibus adhuc præstiti, neque diu eos futuri spe lactaui. Quòd Apollonium Rusticum, Maximū cognoui. Quòd perspicuè atq; sæpenumero naturalem vitam cum animo meo reputaui,

ui, qualisnam ea esset: nimirum quòd ad deos attineret, & eorum munera, cogitationesq; inde promanantes: nihil iam ob stare, quin aut secundum naturam viverem, aut non: atq; hoc quidē fore mea culpa, qui deūm monitus, ac tantū nō praecepta non obseruassē. Quòd in tali vita meum corpus tandiu durauit. Quòd neq; cum Benedicta, neque cum Theodoro ré habui: sed & postea amore concitus, rectæ rationi parui. Quòd Rustico sæpius indignatus, nihil præterea admiserim, cuius me pœnitere potuisset. Quòd mater, cū esset adhuc iuuenis moritura, reliquos tamen vitæ suæ annos mecum exegit. Quòd quotiescunq; pauperi alicui, aut aliās indigenti opitulari statuissem, nunquam audiui, pecuniam mihi non esse, vnde id facerem: & quòd mihi nunquam vsu venit, vt in tali re alterius ope indigerem. Quòd vxorem ita obsequentem, mei amantem, ac simplicem habui. Quòd alumni, quibus liberos meos crederem, idonei non defuere. Quòd in somnis cū alia mihi remedia sunt data, tum contra sanguinis excretionem, ac contra vertiginem: hocque

v Caieræ. Sicut Chræsæ. * cumq; animū
ad

ad philosophiam adiunxissem, non incidi in sophistam aliquem, aut in scriptoribus defedi, vel in syllogismis dissoluēdis doceret, aut meteoris tractandis.

Omnia enim hæc deorū auxilio, fortunaq; indigent. Hæc in Quadis ad Grænam. * Solebat is sibi prædicere, erit ut incidam in curiosum, ingratum, contumeliosum, dolosum, inuidum, dissociabilem. Omnia hæc ijs euenerunt, ignoratione bonorum & malorum. Ego vero, qui naturam boni perspectam habeo, quod honestum sit, & mali, quod turpe: ipsamq; eius qui peccat naturam, quod mihi sit cognata (non quia eiusdem carnis est, aut seminis: sed mentis, & diuinæ particulæ particeps) à nullo eorum lædi possum. neq; enim in me turpitudinem aliquam quisquam conijciat. Ei porro quod mihi cognatum est, neque irasci possum, neque infensus esse: ut enim vnus alterum iuuaret in suo opere, eò nati sumus, ut manus, ut pedes, ut palpebræ, ut superiorum inferiorumq; dentium ordines: quare contra naturam est, ut inuicem nobis repugnemus: atqui succensere & auersari se inuicem, id quidem est repugnare. Quid
quid

quid ego sum, id omne constat caruncula, animula & mente. Proinde missos fac libros, neq; stude. Nō datū est. Quin tu, ut mox vitā cū morte cōmutaturus, corpus sperne, q, est tabus, ossicula, & reticulī muliebris instar plexus neruorū, venarū, arteriarū. Animā quoq; considera, qualis ea sit: spiritus nimirū. neq; is idē semper: sed qui in horas alius efflatur, alius forbetur. Restat tertia pars, principatū obtinēs. Proinde sic tecū reputa. Senex es? ne patere hanc principē partē vltius seruire, neq; alieno imperu raptari: neq; fatū vel prēsens iniquē fer, vel impendens subterfuge. Res deorū plenę sunt prudentiæ: fortuitæ aut, nō carent natura, complexūue eorū quæ à prudentia administrātur. Inde omnia fluūt: necessitas etiā accedit, & totius vniuersi (cuius tu pars es) vtilitas. Porro autē q, natura vniuersi fert, quodq; ad eam facit cōseruandam, id bonū est vnicuius vniuersi particulæ. Conseruant autē mundū, quemadmodū elemētorū, ita & ex ipsis cōcretarū rerū mutationes. Hęc sufficiāt tibi, ac semper p̄ceptorū locū habeāt. Librorū verò sitim proijce, ne murmurās moriari: sed verē placatus, atq; ex animo gratiā dijs agēs.

M. AN-

M. ANTONINI IMPE-

ratoris de Vita sua Liber II.

MEmento, quandiu haftenusea distuleris: ac quories, prorogato tibi à dijs tempore, eo non vsus sis. Certè aliquando te animaduertere oportet, cuius mundi pars sis, & à quo mundi gubernatore defluxeris: tum finem præscripti tibi temporis futurum. Quod quidem tempus si non impenderis tràquilari animi parandæ, elabetur, neque redibit vnquam tibi defuncto. Singulis horis animo in id incumbe, vt fortiter, quæ admodum Romano & viro conuenit, id quod præ manibus est, peragas: accurata, & non ficta grauitate, humanitate, liberalitate, iusticiaq; adhibitis. Interea animum tuum ab omnibus alijs cogitationibus abduc: quod ita fiet, si vnum quodlibet negotium, eorum quæ in vita tua exequenda tibi sint, postremum esse iudicans, ita conficias, vt ne quid vanitatis affectuum à consilio auertentium, simulationis, amore sui, aut earum rerum quæ fato quodam ei negotio adiunctæ sunt improbationis admittatur. Cernis
m quàm

quàm pauca sint ea , quorum compos
vitam felicem ac diuinæ similem viue-
re homo potest? nam ea qui adseruârit,
ab eo dij nihil vltrâ exigunt. Ignominia
teipsum affice , anime , contemne tei-
psum inquam : vt enim honore teipsum
afficias , non tibi præterea tempus sup-
petet. Vita enim vnicuique id præber:
quæ tibi propemodum iam exacta est.
Non igitur teipsum venerare , sed felici-
tatem tuam aliorum in animis repositâ
habe. Non pârere ab ijs quæ extrinsecus
accidunt , te circumagi : sed ocium tibi
para , vt boni aliquid addiscas , ac vaga-
ri define. Est & alter declinandus er-
ror : nonnulli enim actibus vitæ suæ cõ-
fecti delirant , quòd scopum nullum ha-
bent , ad quem omnes suos conatus &
cogitationes dirigât. Haud temerè quif-
quam repertus est infelix ea de causa ,
quòd non inquireret quid aliorum ani-
mis accideret : qui verò suiipsius animi
motibus non obsequitur , necessariò mi-
ser est. Horum semper oportet recorda-
ri , quæ sit vniuersi natura , quæ mea , quo-
modoque hæc ad illam sit affecta , qualis
pars ea cuius totius sit : adhæc , nemi-
nem esse qui obster , quo minus semper

eâ quæ naturæ (cuius tu pars es) sint
 consentanea, & agas, & dicas. Theo-
 phrastus in comparatione peccatorum,
 vbi ostendit communiorem ea inter se
 conferendi rationem, philosophicè in-
 quit: ea quæ per cupiditatem commir-
 tuntur peccata, grauiora esse ijs quæ per
 iram. Etenim iratus videtur cum dolore
 quodam, & occultè correptus animo, à
 recta ratione diuertere: qui verò per cû-
 piditatem peccat, victus à voluptate,
 intemperantior altero censetur, magisq;
 effeminatus. Rectè igitur, & vt philo-
 sopho dignum erat, in maiori esse culpa
 pronunciauit, cui voluptas, quàm cui
 dolor peccandi fuisset causa. ac omnino
 hic antè læsus, & propter dolorem ira-
 tus: ille sponte sua ad delinquendum, cu-
 piditatis explendæ causa fertur. Omnia
 tibi ita & agenda sunt, & dicenda, & co-
 gitanda, vt si iam nunc vitam in exitu
 esse arbitreris. Cæterùm è viuis discede-
 re, siquidem dij sunt, nihil habet incom-
 modi: neque enim ij te aliquo malo sunt
 affecturi. Sin autem vel non sunt dij,
 vel res humanas non curant, quid atti-
 nebat viuere in mundo, deum ac pro-
 uidentia vacuo? Enimuerò & sunt dij,

& rerum humanarum curam gerunt : & ut ne homo in ea quæ reuerà sunt mala incideret , id quidem in eius potestate posuerunt : in reliquis rebus si quid mali inesset, utique & hîc ei prospexissent , ne omnino in malum incideret . Quod verò hominem deteriore non efficit, quónam id modo vitam eius posset reddere peiorem? Et quidem vniuersi natura nunquam neque per ignoracionem, neque sciens quidem, non valens autem cauere aut emendare , illa tantum errorem admiserit : neque imbecillitatis, neque inscitiae causa, ut bona & mala bonis malisque hominibus promiscuè & ex æquo accidât. Atqui mors & vita, honor & ignominia, dolor & voluptas , opes & paupertas , omnibus hæc vniuersa eadem ratione hominibus cùm bonis tum malis contingût, suntq; neque honesta, neque turpia : ergo neque bona quidem, neque mala. Quàm celeriter omnia abolentur , in mundo quidem corpora , in æuo autem etiam eorum memoria . Omnia quæ sub sensum cadunt, ac præsertim ea quæ vel voluptate alliciunt, vel dolore terrent, vel fastu suo clara sunt, quàm vilia sunt ea omnia,

omnia, & contemptione digna, quàm
 sordida, obnoxia interitui, & mortua?
 Intelligentiæ est, indagare quidnam sint
 ij, quorum opiniones & voces gloriam
 * Quidnam est mors? Certè si quis eam
 per se intueatur, cogitationeq; omnia ab
 ea separet, quæ ei inesse videntur: is iam
 nihil aliud existimabit esse mortē, quàm
 opus naturæ. At verò puer est, qui naturę
 aliquod opus formidat. Et quidem mors
 nō opus solum est naturæ, sed & prodest
 ei. Quónam modo Deus hominem at-
 tingit, & qua hominis parte? præterea
 quomodo afficitur eo tactu pars illa? Ni-
 hil miserius est eo, qui omnia circulando
 scrutatur, & (quod aiunt) ea etiam quæ
 sunt infra terram rimatur, coniecturaq;
 ea quæ in aliorum animis eueniant in-
 quirir: neq; sentit sufficere, vt suū quis-
 que qui in ipso inest genium obseruet,
 eumq; legitimè colat. Colitur autem, si
 quis seipsum ab animi perturbationib. à
 vanitate, ab indignatione eorum causa
 quæ à dijs aut hominibus aguntur cōce-
 pta, vacuum conseruet. Quæ enim dij a-
 gūnt, virtutis causa reuerentiā, quæ ab ho-
 minibus, cognationis nomine amorem
 merentur: nonnunquam etiam misera-

tionem, ratione ignorationis eorū quæ bona aut mala sunt. qui sanè defectus nō vilior est eo, quo ne inter album & nigrū discernere possimus, impedimur. Quòd si tria annorum millia tibi viuenda forent, insuperq; triginta alia: tamē recordandum tibi est, neminē aliam ab ea quā viuit vitam deponere, neq; aliam deponere quàm eam quam viuit. Itaque idem est longissimum spacium, cum eo quod est breuissimum. nam quod præsens est, id omnibus idem est: quāquam id quod perijt, non sit idem, atq; id quod amittitur. ita temporis punctum esse apparet. Etenim neq; pręteritum aliquis, neq; futurum quicquā amittere potest: quī enim id ei adimatur, quod ne habet quidem? Duo itaque hæc memoria sunt tenenda: Vnum, omnia ab æterno esse eiusdē formæ, atq; circulo reuolui: neque differre quicquam, eadēne centum aliquis, aut ducentis annis, an verò infinito videat tempore. Alterum, quòd is qui diutissimè vixit, & is qui celerrimè moritur, tantundem amittunt: eo enim tantum priuantur, quod præsens est, quando id etiam solū habent: quod autem non habetur, id ne deperditur quidem.

Vniuer-

Vniuersa esse sita in opinione: quod patet ex his quę cum Monimo Cynico sunt disputata. Perspicua autē est eius quod dictum est vtilitas, si quis eatenus eius suauitatem admittat, quatenus veritati congruit.

Anima hominis contumelia seipsam multis modis afficit. Primò, cū quantum in ipsa situm est, abscessus quidam, & quasi vlcus mundi fit. Abscedit autem à natura, quando ea quę sunt, iniquo fert animo: cuius quidem naturę vna in parte reliquę singulorum naturę omnes continentur. Deinde, cū hominem aliquem auersatur, aut lædēdi causa auersatur: hoc est iratorum. Tertio, cū voluptari aut dolori succūbit. Quarto, cū simulat, fictęq; aliquid aut facit aut loquitur. Quinto, cū aliquam actionem aut conatum ad nullum certum scopum dirigit, sed frustra quicquam, nullaq; consequentia agit: cū oporteat etiam minima quęq; ad certū finem referri. Finis autem animanti ratione prędito propositus est, vt rationē atq; legē ciuitatis vetustissimę sequatur. Humanę quidem vitę tempus, momentū est, natura fluxa, sensus obscurus: totius corporis téperamentum putrescit

- 3 facile, anima vaga est: fortuna quæ sit, difficile est conijcere: fama incerta est. Atq; ut summam rei dicā, omnia quæ ad corpus pertinent, fluuij naturam habent: quæ ad animam, insomnij & fumi: vita bellū est, & peregrinatio: fama post mortem, obliuio est. Quid ergo est q, tutò hominē possit deducere? Philosophia. Ea verò in hoc consistit, ut genium qui in te est, incontaminatū conserues, atq; illæsum, voluptatibusq; & doloribus superiorem: ut nihil frustrā, nihil fictè aut falso agas: nihil cures, agatne quicquā alius, aut omittat: præterea, ut ea quæ accidunt, fatòue eueniunt, ita accipias, tāquā inde missa, vnde tu quoque veneris. postremò, ut placido mortem animo expectes: quippe nihil aliud, quā dissolutionē elementorū eorū, ex quib. vnūquodlibet animal cōcretum est. Iam si ipsis elementis nihil mali euenit continentibus istis mutationibus, quib. ipsa inter se, alia idētidem in alia vertuntur, quæ' nā causa est, cur de mutatione vniuersi corporis, dissolutioneq;, sinistrum quicquam suspicari debeamus? cū ea secundum naturam fiat. Nihil verò malum est, quod naturā euenit. Hæc Carnunti disputata.
- 4

M. AN-

M. ANTONINI IMPE-
ratoris de Vita sua Liber III.

NON hoc tātū est considerandū,
singulis diebus vitā consumi, par-
temq; eius subinde minorē relin-
qui: sed & hoc cogitandū, quòd etsi quis
diutius sit victurus, incertum tamen est,
sit'ne suppeditatura eadem intelligētia
ad cognoscēdas res, & contēplationem,
cuius finis est peritia rerum diuinarum
atq; humanarum. Etenim si delirare ce-
perit homo, spirabit quidem nihilomi-
nus, nutrietur, imaginabitur, appetet, re-
liquasq; id genus facultates retinebit: ea
verò vis, qua se ipso vti queat, rationes of-
ficij subducere accuratas, quę animo prę-
cepit in ordinē collocare, de eo ipso an
iam tempus sit vitam relinquendi deli-
berare, ac si quæ alia sunt, ad quæ obeun-
da ratione probè exercitata opus est, ea
inquam vis iam antè extincta est. Festi-
nandum est igitur, non ideo solum quòd
subinde morti propiores fimus: sed &
quia rerum intelligētia nos ante exitum
vita destituit. Id quoq; obseruadum, ea
quæ ad pendicis quasi loco adherent his

m 5 quæ

2
quę natura fiunt, habere nonnihil gratię
& oblectationis. vt cum panis pinſitur,
videmus quasdam particulas eius rum-
pi: quod ipſum eſſi quodammodo acci-
dit præter inſtitutum piſtorię artis, ha-
bet tamen nonnihil decoris, appetitũq;
cibi ſuo quodam modo excitat. Ficus
quoq; quum maximè maturę ſunt, fa-
tiſcũt: itemq; oliuis maturiſſimis quid-
dam putredini proximum, pulcritudinẽ
peculiarem addit. Iam ſpicas deorſum ſe
fleſcentes, leonis ſupercilium, ſpumam
aprorũ ex ore effluentem, multaq; eiuf-
modi alia ſiquis ſeorſim conſideret, in-
telliget ea eſſi longè abſunt à pulchritu-
dine, tamen quia rebus naturalibus in-
hærent, & eas conſequuntur, eo & orna-
tum his adferre, & delectare. Quamob-
rem qui attentius ea quę in rerum natu-
ra ſunt mente contemplatus fuerit, ni-
hil non eleganter eſſe factum putabit, e-
tiam eorum quę appendicis loco res
naturales conſequuntur. Itaque veros
belluarum riſtus haud minori cum vo-
luptate aſpiciet, quàm quos pictores
& figuli effingunt: vetulę etiam & ſe-
nis maturam ætatem, puerorumque a-
mori aptum florem caſtis oculis intue-
bitur:

bitur: multaꝫ; alia cerner, non apud omnes fidem inuenientia, sed apud hunc solũ, qui naturam, eiusque opera rectè intelligit. Hippocrates cũ multos sanasset morbo, ipse morbo decessit. Chaldæi multis finem vitæ prædixerũt: post, ipsos etiam fatum arripuit. Alexander, Pompeius, & C. Cæsar, cum totas vrbes toties deleuissent, commissoꝫ; prælio multa equitum peditumꝫ; millia obruncassent, ipsi quoque tandem vita excesserunt. Heracletus, multa de natura rerum, & incendio finem vniuerso alaturum cum disputasset: ipse intercute aqua distentus, stercore bubulo oblitus, mortem obiit. Democritum pediculi, Socratem cicuta absumpsit. Quorsum hæc? Ingressus es vitam, nauigasti, vectus es: discede. Quod si abeundum est in aliam vitam, equidem ne ibi quidem erit quicquam dijs vacuum: sin omnis sensus adimeretur, non iam præterea dolores ac voluptates ferendæ, neque feruendum vasi tantò deteriori. Quinimò quod seruit, id supererit, nimirum mens & genius: cum vas illud terra sit, & tabus. Proinde reliquum vitæ tempus ne absũme de alijs cogitando,

nisi

nisi ad commune aliquod commodum id referatur: alioquin enim interim ab alio negotio detineberis. Nam cogitare, quid hic vel ille agat, quamobrem, quid loquatur, quid cogitet, quid moliat, aut omnino de alijs esse sollicitum: id verò efficit ut euagemur, neque obseruemus eam quæ principatum in nobis obtinet partem. Itaque in serie cogitationum declinanda est vanitas, omniumque maxime curiositas & malicia. Ad sue facere te ipsum debes, ut de his tantum rebus cogites, de quibus si quis te subito interroget quid nunc mediteris, confestim liberè possis respondere, hoc aut hoc: nimirum ut statim constet, cogitationes tuas esse simplices, placidas, consentaneas animali sociato alijs, ac negligenti earum quæ ad voluptatem oblectationemue faciant cogitationum, vacuo contentionis, inuidiæ, suspicionis, aliorumque, quæ si te animo agitare passus esses, pudore suffundi oportuisset. Vir ad hunc modum compositus, non est cur diutius expectet nomen eius qui in optimorum sit numero. est enim sacerdos quasi, & administer deum, utiturque eo quod in ipso tanquam in sacrario est positum. Id autem hominem

nem præstat purum à voluptatibus, inuiolatum à doloribus, intactum à libidine, inscium omnis maliciæ, certatorem maximi certaminis (ne scilicet vllus eum affectus deiiciat) altè tinctum iusticia, ex animo contentum ijs quæ eueniunt, fatrôue destinata ipsi sunt: non sæpe, neq; nisi magna & publica necessitate vrgente, de aliorum dictis, factis, aut cogitationibus meditantem. solis enim ijs quæ in ipso sunt ad agendum intêrus est, ac quæ à fato vniuersi ipsi sunt destinata, continenter considerat. Nam illa censet honesta & pulcra: quæ verò sibi obtigerunt, ea bona esse persuasum habet: quippe vniuscuiusque fatum & constat aliunde, & secum aliud adfert. Meminit etiam, omnia ratione prædita esse inter se cognata: esseque hominis naturæ conueniens, vt omnium hominum curam gerat. Existimationem autem non ab omnibus hominibus petendam, sed ijs tantùm qui naturæ conuenienter viuunt, qui verò aliter viuunt, hi quales se domi & extra ædes, noctu atq; interdiu gerant, ac quibus se hominibus admisceant, perpetuò memoria tener: ab his igitur laudari se nihil curat, quum ij ne
sibi

sibi quidem ipsis probentur. Ne inuitus accedas ad agendum, neque cœtus humani immemor, neque non bene cogitata re, neque patere te retrahi: ne in cogitationibus tuis astutiâ secteris, neque verbosus sis, neq; multa negocia suscipias. Enimuerò Deus qui in te inest, præsit tibi, masculo animati, seni, ciui, Romano, ac principi: qui se ita comparauerit, vt ad abitum instructus expectet, quando receptui ex hac vita canatur. Ne iuramento indigeas, neue hominis alicuius testimonio. Hilari esto vultu, ac qui externo ministerio possit carere, eaque quam alij suppeditent quiete. Rectum esse expedit te, non qui lapsus se erigat. Si quid in vita humana inuenis potius iusticia, veritate, temperantia, fortitudine, aut si quid aliud melius est quàm animum tuum esse seipso contentum, quatenus præstat vt secundum rectam rationem agas: si inquam, in fato, & ijs quæ absque tuo delictu tibi sunt destinata, inuenis aliquid his quæ dixi præstabilius, eo vt fruaris, toto animo incumbe. Sin eo qui in te est collocatus genio nihil præstantius inuenis, qui & appetitus sibi ipsi subie-

subiecit, & visa examinat, & à persuasionibus sensuum (vt dicebat Socrates) seipsum abduxit, seque Deo submitit, & pro hominibus procurat : si hoc inferiora omnia, & viliora depræhendis, nulli alteri rei locum concede, ne semel ad eam inclinans, posthac proprium illum tuum bonum præferre omnibus rebus nequeas. Nefas enim est, vllam aliam diuersi generis rem bono ratione prædite & effectrici opponi : vt laudem popularem, principatum, diuitias, voluptatum perceptionem : hæc omnia, si vel parùm te ijs accommodare visum fuerit, confestim præualent, & à recta via abducunt. Tu verò, inquam, simpliciter ac liberè id quod est melius elige, ei que inhære : melius autem est, id quod conducit. Atq; hoc ipsum si ea ratione sit vtile, quatenus mentem habes, serua : sin quatenus es animal, repudia, & iudicium integrum retine. Id modò cura, ne quid pro tuo còmodo amplectaris, quòd possit aliquando te compellere ad fallendum fidem, prodendam verecundiam, odium alicuius, suspiciones, imprecandum, simulandũ, appetédumue aliquid, quod parietes & velamen-

velamenta desideret. Etenim qui menti ac genio suo, & sacris virtutis eius primas defert, is tragœdiam nullam excitat, non gemit: non solitudinis, non frequentiae hominum indigebit: plerumque viuet neque appetens quicquam, neque fugiens: diuine, an paruo temporis spacio inclusa corpori anima utatur, nihil omnino curabit. nam etsi continuo migrandum sit, ita facile dissoluetur, ut si ad aliam quandam functionem verecunde ac decenter, obeundam se conferat. Id vnum si per vniuersam vitam obserues, ut cogitationes tuę semper sint de ijs rebus quę ad societatem civilem nato animali, ei que rationis compoti conueniant: nihil vnquam in animo deprauatum, nihil purulentum, nihil contaminatum, nihil suggillatum inuenies: (neque verò fatum vitam imperfectam adhuc abrumpit, quę admodum dici posset de tragędo fabula nondum peracta discedente:) præterea nihil seruile, nihil fucatum, nihil alligatum, nihil abscissum, nihil obnoxium, nihil occultum. Venerare facultatem cogitatricem: in eo enim sunt omnia, ut pars tui principatum obtinens nihil vnquam animo concipiat, quod sit nature inconueniens,

ueniens, aut cōstitutioni animalis ratione præditi. Illius autem constitutionis est munus, vt à temeritate alieni, cœtui humano adiuncti, dijsq; obsequentes simus. Proinde omnibus proiectis, hæc modò pauca comprēhende, ac memoria tene, quòd vnusquisque tantum id quod præsens est temporis punctum viuit: reliquum vitæ aut iam exactum, aut in incerto positum est. Exiguum sanè tēpus, quod viuit quisq; : perexiguus etiam terræ, in quo viuitur, angulus: etiam longissima post obitum fama, exiguum est, quæ & ipsa per successionem cōseruatur hominulorum mox moriturorum, ac ne se quidem ipsos cognoscentium, nedum eum qui iam pridem fato cōcessit. Addendum his quæ commemorauī præceptis vnum: nempe eius quæ quouis tempore animo nostro cogitanda accidit, rei definitionem seu descriptionem esse faciendam, quòd tecum ipse differere possis, quæ nam sit eius nuda & ab omnibus alijs separata natura, ac qualis: tum quod proprium eius nomen, quæ item appellationes eorum è quibus ipsa cōflata est, & in quæ dissoluetur. Nihil enim perinde animum magnitudine extollit, ac

viâ & verè posse singula quæ in hac vita nobis occurrunt, examinare, atq; eo modo semper intueri, vt vnà deprehendatur, cuius vniversi parti vnumquodq; vsui sit, quo in precio habendum ratione cùm ipsius vniversi, tum hominis qui ciuis est supremæ ciuitatis, ac cuius quasi domus sunt reliquæ ciuitates. Quid est, quibus ex elementis concretum, & quandiu fert natura eius vt permaneat, id quod modò cogitatione animo meo attulit? qua porrò virtute ad id vsus erit? scilicet mansuetudine, fortitudine, veritate, fide, simplicitate, ea qua totus ex me aptus sum, cæteris? De singulis ergo dicendum: Hoc diuinitus venit, hoc fati cónexio, casusq; aut fortuna attulit: hoc profectum est a cognato meo & socio, ignaro quidē quænam esset eius natura: ego autem & noui, & eo secundum legē societatis naturalem vtor æquo animo, iusteq;, simulq; in medijs rebus coniecturam facio vt unicuiq; suum, vt dignū est, tribuam. Si rectam rationem sequēs, id quod instat agas diligenter, firmiter, æquo animo, neq; instituto negotio alia admisceas, sed tuum genium sincerum cōserues, perinde ac si iam is dimittēdus tibi

tibi esset, atq; ita si perseueres nihil expectans, nihil fugiens, sed eo quod secundum naturam agis, & heroica in dictis factisq; veritate contentus: bene viues. Nemo autem est, qui hoc impedire possit. Quemadmodum medici ad subita mala curanda, in promptu sua instrumenta habent, atq; ferraamenta: sic tu ad res diuinas humanasq; præcepta instructa habes, atq; parata: omniaq; etiã minima ita age, vt memineris hæc duo genera inter se esse cõnexa. Neq; enim rem vllam humanã rectè perfeceris, nisi simul eam ad deos referas: neq; contrã. Non erra amplius. nõ enim cõmentarios leges tuos, neq; priscorum Romanorũ & Græcorũ acta, excerptaq; è libris, quæ tibi ipsi in senectute vtenda reposuisti. Itaque ad finem propera, vanasq; spes missas faciēs, tibi ipsi opem fer, siquidẽ (dum licet) tui rationem habes vllam. Nesciunt quàm multa significet vocabulum furari, sere-re, emere, quiescere, videre quid sit agendum: quorũ hoc non oculis cernitur, sed alio visu. Corporis sunt sensus, animi appetitus, mentis præcepta. Imaginari aliquid, & visum concipere, nobis cū pecoribus est commune. Moueri appetitus

8

explēdi causa, id quidē & belluis cōtingit, & androgynis, & Phalaridi, & Neroni. Porro mentem ducem habere ad ea quæ apparent esse officij, eorum etiam est qui deos esse negant, qui patriam deserunt: qui, simulac fores clausere, nihil non turpe perpetrant. Si igitur reliqua his quę diximus omnibus sunt communia: reliquum sanè est aliquid, quod proprium sit viri boni: nempe æquo animo ferre ea quæ accidunt, fatoq; ei eueniūt: in pectore collocatum genium nō commouere, neq; turba visorum perturbare, sed quietum seruare, eiq; decenter tanquam Deo obsequi: nihil à veritate alienum loqui, nihil præter iusticiam agere. Quòd si nemo hominū credat eum simpliciter, verecundè, ac tranquillo animo viuere: tamē neq; succensebit cuiquam, neq; defleſcet à semita ad finem vitæ ducente: ad quem finem venire debet homo purus, quietus, ac dissolutu facilis, & qui nulla vi coactus vltro suo se fato accommodauerit.

M. AN-

M. ANTONINI IMPE-
ratoris de Vita sua Liber IIIL.

QUæ in nobis inest pars principatum tenens, ea si secundum naturam se habeat, ita ad ea quæ accidunt comparata est: ut quouis tempore facile ad id quod possibile est, & conceditur, se adiungat. Neque enim materiam aliquam sibi propriam subiectam habet: sed ut cum exceptione quadam ad ea ferrur quæ proposita sunt, ita id quod offertur ei, pro materia sua accipit. quemadmodum ignis, qui ijs quæ incidunt præualer, à quibus exiguus lychnus fuisset extinctus: at copiosior ignis statim ea quæ ipsi iniecta sunt, sibi accommodat, atque consumit, atq; ex ijs ipsis augetur. Nihil agendum frustra, neque aliter quàm secundum contemplationem, qua artis defectus cõpleatur. Secessus vulgò quærentur hominibus, rura, litora, montes: tu quoq; soles maxime ea desiderare. Atqui id planè est rudium, & abiectæ fortis hominum. Tibi quacunq; visum fuerit hora, licet in teipsum recedere: nusquam enim neq; tranquil-

n 3 lior,

lior, nec maioris ocij secessus homini datur, quàm ad animum suum: præsertim ei qui intus ea habet, in quæ aspiciens, statim summam animi tranquillitatem reperit: bene nimirum omnibus intus cõpositis. Continèter igitur te eò recipe, ac teipsum renoua. Breuia autè sint quædam, & elementorum vicem obtinètia, quæ tibi statim occurrant, omniq; te molestia liberent, & remittât nihil indignè ferentem eorum ad quæ reuerteris. Quid enim fers indignè? num hominum improbitatem? Reputa tecū, ita esse statuendum, ratione prædita animantia vnū esse alterius causa natum: tum æquanimitatē partē esse iusticiæ: item non sua eos peccare voluntate quàm multi exercitis inimicij, odijs, suspicionibus confossi perierunt, ac in cinerem redacti sunt? itaque desine tandem. At molestum tibi est fatū tuum? in mētem reuoca illā à disiunctis ratiocinationem: Vel providentia, vel atomi, vel alia quibus demonstratum est, mundū instar ciuitatis esse. At quæ corpus attingunt, ea te afficiunt? cogita intellectum, cum semel seipsum collegerit, suamq; vim perspexerit, nō permisceri spiritui leniter aut asperè moto: præ-

præterea quæ de voluptate & dolore auditu perceiveris, atque illis adsenferis, repere. Sed forsitan gloriola te sollicitum tenet? respice quàm celerrimè omnia obliuione deleantur, quod sit chaos infiniti vtrinq; æui, quàm inanis famæ sonus, quanta inconstantia & incertitudo opinionum humanarum, quàm arcto includantur hæc omnia loco. Quippe punctum est terra, atque huius ipsius quàm perexiguus angulus habitatur? quot verò sunt in ea ipsa, aut quales illi qui te sint laudaturi? Proinde memento in hac (quã demonstraui) particulam tui recedere: idq; præcipuè cura, ne cupiditate traharis, sed liber mane: resq; ita intueri, vt virum, vt hominẽ, vt ciuem, vt animal mortale conuenit. Cæterùm ex his quæ tibi inspicienti quàm maximè in pròptu esse debeant, duo sunt: alterũ, q, res ipsæ animã nõ cõtingũt, sed extra eam firmatæ persistunt. perturbationes tantũ ex internis opinionib. nascũtur. Alterum, q, omnia hæc quæ cernis, statim mutabũtur, neq; erunt amplius: perpetuoq; cogita, quot iam eorũ mutationib. ipse interfueris. Mũdus quidẽ rerum in varias subinde formas mutatio est, vita in opinione

consistit. Si intelligentia esse præditum,
hominibus nobis inter nos est commune : erit & ratio, ob quam illud nobis
adest, communis. sin hæc, etiam ratio quæ
præcipit quid agendum sit, quid omit-
tendum, communis erit omnium: proinde
& lex. Quod si ita habet, ciues sumus:
ergo ciuitatis alicuius participes. Quo
relinquitur, mundum ciuitatis loco esse :
cuius enim alius ciuitatis dicere possumus
communione esse humano generi? vtrum
itaq; ex hac communi ciuitate nobis esse
capacib. intelligentiæ, vti ratione & lege,
datum est, an aliunde? Vt enim terrenæ
mihi à terra aliqua particulæ sunt tributæ,
& humor ab alio quodam elemēto, itemq;
spiritus, calor, & ignea natura, suis
singula à fontib. ad me deriuata sunt,
(nihil enim est, quod non & alicunde
veniat, & aliquò abeat:) ita & intelligentia
nobis alicunde data est. Mors, perinde ac
vita, arcanum est naturæ opus, ex iisdē
elemētis in eadē confusio & mixtio.
deniq; non est ea res, cuius pudere aliquē
debeat: neq; enim est contra causas
animalis mente donati, neque cōtra
eius structuræ rationem. Hæc ita,
hisq; de causis fiūt necessariò : quod qui
feri

fieri nolit, perinde faciat, ac si ficum arborem succo velit carere. Omnino autem memineris, intra breuissimum tempus & tibi fore moriendum, & alteri paulo post, ne nomen quidem vestrum supererit. Tolle opinionem, simul etiam de accepto damno abolebitur cogitatio : hacq; sublata, ipsum etiam damnum non erit. Quod hominem seipso deteriore efficere non potest, id neq; vitam eius peiorem reddit, neq; lædit, neque extrinsecus, neq; intrinsecus. Natura utilitatis hoc necessario fecit, ut quicquid accidat, iuste accidat. Quod si diligenter obserues, ita habere inuenies. Atque hoc, dico, non tantum causarum consequentia ita fieri : sed etiam ratione iustitiæ, & ab aliquo, quod tribuat unicuique pro dignitate suum. Itaque, uti cepisti, obseruare hoc perge : & quicquid facies, hoc modo age, adhibita bonitate, quomodo verè bonus intelligitur : idque in omnibus tuis obserua actionibus. Non ita tibi sentiendum est, quemadmodum is qui iniuriam facit, vel ipse sentit, vel te existimare vult : sed res ipsæ quid verè sint, perspicere. Semper hæc duo in promptu haben

da sunt: alterum, vt id tātum agas, quod ratio eius partis quę regnum in te & potestatem obtinet legislatoris, te hortatur: idq; propter hominum vtilitatem. alterum, vt si quis adsit, qui te corrigere, & ab aliqua opinione deducere velit, sententiam mutes: modò vt ea mutatio fidē mereatur iusticię, aut publicę vtilitatis, aliúsue huiusmodi causa, non voluptatis glorięue gratia facta esse. Ratione præditus es: cur ea non vteris? quid enim præterea desideras, ea suum obeunte officium? Scis te, vt partem, interituum in eo quod te produxit vniuerso: imò potius facta mutatione assumeris ad mentem eam, quę est reliquarum origo. Multa thuris grana eidem arę imposita, vnū altero prius igni corripitur: sed nihil interest. Intra decimū diem, Deus videberis ijs, qui te nunc bestiam & simiam putant: siquidem ad præcepta & venerationem mentis reflectas, neq; cogites vitam tibi in immensos annos prorogatū iri. Mors imminet: ergo dum viuus, & licet, bonus vt sis cura. Quantum ocij lucratur, qui non videt quid proximus dicat, agat, aut cogitet: sed tantum quid ipse agat, curatq; vt hoc iustum sit & fas? ac qui.

ac qui secundum (Agathonem fortè)
bonum non circumspicit nigros mo-
res, sed propositam lineam recto, non va-
go cursu tenet. Qui famæ post mortem
cupidine ducitur, non cogitat quemli-
bet eorum qui ipsius mentionem sint fa-
cturi, mox ipsum etiam moriturum: de-
inde itidem eum qui huic succedit, idq;
eò usq;, dum omnis memoria per atto-
nitos inani fama, extinctosque homines
propagata aboleatur. Quinetiam fin-
ge, immortales fore eos qui tui recorden-
tur, immortalemq; tui futuram memo-
riam. quid ergo id ad te, ne dicam, mor-
tuum? Quid vel viuo tibi laus prode-
rit? nisi ratione cuiusdam dispensatio-
nis: omitte enim nunc naturæ munus,
huic tempori non conueniens, & de quo
suo loco erit differendum. Omne quod
pulcrum est ex seipso tale est, atque in se
ipso absolvitur, nullamque sui partem
habet laudem. Ideo id quod lauda-
tur, eo ipso neque peius fit, neque me-
lius. Idque etiam de ijs intelligi volo,
quæ communiori nomine pulcra aut
bona dicuntur: ut quæ ex materia fi-
unt, & artis opera. Id autem quod re-
uera bonum est, non magis alia quadam
re opus,

re opus, ad id ut sit bonum, habet, quàm lex, veritas, tranquillitas animi, verecundia: quid horum vel si laudetur bonum fit, vel vituperatione corrumpitur? Smaragdus quidem nisi laudetur, de bonitate sua aliquid amittit? quid aurum, ebur, purpura, culter, flosculus, arbutcula? Si permanent animi, quomodo eos ab æthero capit aer: & quomodo terra ab ævo usque humatorum corpora recipit? Quæ admodum hîc corpora cum aliquandiu in terra delituere, mutantur, dissipataq; spaciū alijs cadaueribus præbent: sic animæ in aërem subuectæ, cum aliquandiu ibi perstiterunt, mutantur, fundunturq;, & ad mentem omnium aliarum genitricem incensæ adiunguntur, eaq; ratione alijs aduentantibus locum cedunt. Hoc responderi potest, posito animas esse corporibus superstites. Neq; verò tantum multitudo sepulcorum eodem modo corporum consideranda est, sed et eorum quæ quotidie comeduntur à nobis, & bestiis animalium, & sic quodammodo sepeliuntur magno numero, ac nihilominus suppeditat spaciū alijs propter eorum in sanguinem, aërē, ignemque mutationem. Ratio autem veritatis constat,

constat, si materia & causæ inquirantur. Non est vagandum, sed in omni appetitu iusticię ratio habenda: omniq; in cogitatione, certitudinis. Quicquid tibi, ô Natura rerum, conuenit, id omne mihi conuenit, nihilq; mihi vel immaturum est, vel tardum, quod tibi sit tempestiuū: omne id fructum puto, quod tuæ ferunt horæ. Ex te sunt, & in vna te, omnia: ac in te vnam omnia redeunt. Quidam dixit, ô chara Cecropis vrbs. ego autem de te cur non dicam, ô chara Dei vrbs? Pauca age, inquit, si tibi tranquillitas animi curę est. Nihil est melius quàm ea quę necesse est agere, & quę ratio animalis ad ciuilem societatem nari, ac quo ea modo deligit. Id enim nō modò rectè agēdo, sed & pauca agendo, animi tranquillitatē parit. Nā ex his, quę plurima & agimus & loquimur, si quis ea quę non sunt necessaria tollat, is & maiori otio utetur, & pauciores perturbationes experietur. Itaq; singulis in rebus circūspiciendum, ne quid non necessarium agamus. Ac non modò actiones, sed & cogitationes inutiles sunt vitādæ. ita enim fiet, vt ne actiones quidē superuacaneę consequantur. Fac periculum, vt tibi boni viri

ni viri vita quadret: eius inquam, qui fato sibi destinata æquo fert animo, quiq; contentus est iustis suis actibus, & placido statu. Vidisti illa, hæc quoque intruere. Non perturba te ipsum, sed simplex esto. Si quis peccat, sibiipso peccat. Tibi si quid boni obtrigit, ab initio tibi id fato tuo fuit destinatum. Omnino autem brevis quum sit vita, curandum ut præsens tempus lucreris, rectam rationem & iusticiam sequutus: ac in remissionibus animi sobrius sis. Aut compositus est certo ordine mundus, aut confusio quædam rerum temerè mixtarum, mundus, tamen. An cum in te ipso possit ordo locum habere, vniuersum nullo ordine constare dicemus? præsertim omnibus in eorebus ita digestis, diffusis, atque inter se affectis. Mores nigri vocantur, mores effeminati, duri, feri, pecorum aut infantium similes, stolidi, fucati, scurriles, cauponarii, tyrannici. Si peregrinus in mundo habetur, qui quæ in mundo sunt, non cognoscit: haud minus peregrinus erit, qui ea quæ fiunt non cognoscit: exul, qui ciuilem rationem fugit: cæcus, qui intelligentiæ oculos clausos habet: pauper, qui alio indiget, neque in se ha-

se habet omnia quæ ad vitam conducunt. Abscessus, siue vlcus mundi est, qui se à communis naturæ ratione seiungit, indignè ferendo ea quæ eueniunt: (ea enim quæ te produxit natura, omnia fert.) frustum à ciuitate amputatum, qui suam animam à communi & vnica omniū ratione prædicatorum mēte rescindit. Alius sine toga philosophatur, alius absq; libro, alius seminudus, panesq; se non habere, & tamen insistere rectæ rationi dictitans: alius se disciplinis suis non alere, & tamen perseuerare profitens. Tu artem quam didicisti, dilige, in eaq; acquiesce. Reliquam vitæ partem ita exige, vt qui ex animo dijs omnia tua cōmiseris, neq; vllius te hominis vel seruum vel tyrannum constituas.

Confidera (verbi gratia) quæ Vespasiani tēpore euenerint: inuenies hominum nuptias contraxisse, liberos aluisse, ægrotasse, diem suum obijisse, belligerasse, festos dies egisse, negociatos fuisse, agriculturam exercuisse, adulatos fuisse, præfractos se gessisse, suspicionibus indulsisse, insidias fecisse, quosdam voris mortem vocasse: alios quiritatos de præsentē rerum statu, amasse, thesauros colle-

collegisse, consularis & regna expetisse. Nonne eorum omnium vita iam abolita est? Rursus ad ætatem Traiani descendere: inuenies eadem omnia, atq; eius quoq; ætatis homines mortuos esse. eodem modo si etiam reliquas ætates, & gentes totas consideres, videbis quàm multi cum ad summum contendissent, paulo post ceciderint, & in elementa resoluti sint. Præsertim verò hi memoria recolendi sunt, quos ipse cognouisti vana affectantes, cum agere secundum id ad quod natura erant facti, eiq; inhærere, & eo contenti esse cessarent. Id quoque opus est meminisse, in vnaquavis actione tantum versandum, quantum dignitas eius & modus permittit: ita fieri, ut non diutius quàm par sit rebus exiguis immoratus, nullum fastidium contrahas. Usitata quondam vocabula, nunc interpretationis loco sunt. ita & eorum qui fuerunt olim celeberrimi, nunc quodammodo sunt glossæ: ut Camillus, Cæso, Volesus, Leonnatus, tum paulo post Scipio, Cato, inde Augustus, Adrianus, Antoninus: omnia enim hæc euanida sunt, & mox in fabulâ abeunt: mox oblivione omnia obruuntur. Atq; hoc dico
de ijs

de ijs, qui ad miraculum vsq; clari erant: reliqui enim simulatq; animam efflarūt, obſcuri & ignoti facti ſunt. Quanquam quid eſt omnino, cuius ſit memoria ſempiterna? Omnia ſunt inania. Quid eſt igitur, in quod ſit ſtudio incumbendum? Vnicum hoc, vt cogitationes ſint iuſtæ, aſtiones ſocietatem humanam reſpiciāt, ratio te nunquam fallat, itaq; ſis animo affectus, vt quæcunq; accidunt, ea tanquam neceſſaria, nota, ab eodem principio & fonte promanantia, approbes. Vltro te fato ſubmitte, patereq; id te ijs quæ ei viſum fuerit reb. deſtinare: omnia in diem ſunt, cū id quod recordatur alicuius, tum id cuius ſit mētio. Nunquā non conſidera, omnia per mutationes fieri: neq; vniuerſi naturæ quicquā eſſe vſitatus, quā res mutare & innouare. Omnia enim quæ in natura ſubſiſtunt, ſemina quaſi ſunt eorū quæ ex illis ſunt naſcizura: eſt autem nimiū rudis hominis, exiſtimare ea tātū ſemina eſſe, quæ in terram aut matricem deiiciuntur.

Iam morieris: neq; adhuc ſimplex, perturbationum vacuus, nihil ſuſpicans extrinſecus tibi poſſe damni afferri, omnibus benignus, prudentiā in eo tantum

ut iustè agas positam censens? Intuere aliorum principem partem, ac quæ nam fugiant, quæ sequantur prudentes.

Tuum quidem malum non est in alterius animo positum, neque in conuersione vlla aut mutatione cœli. Vbi ergo? in opinione de malis tua. Nihil igitur malum esse iudica, & omnia bene habebunt. Quòd si corpus, quod animo tuo est proximum, secetur, vratur, suppuretur, putrescat: tamen ea pars quæ iudicare de his debet, quieta sit: hoc est, existimet nihil esse neque bonum, neque malum, quod ex equo potest bono atque malo accidere: nam quod ei qui secundum naturam viuit, ex æquo accidit, id neque secundum, neque contra naturam est.

Afsiduè tecum cogita, mundum esse animal quoddam vnum, vnā naturam, vno animo præditum, quomodo omnia ad eius sensum vnicum referantur, omnia ab eo vnico appetitu mouente agantur, ac omnes res omnium rerum causæ aliqua ex parte sint, tum quis earum inter se contextus & ordo.

Animula es, quæ cadauer gestat: ut Epictetus dicebat.

His

His qui in mutatione sunt, nihil est malum: ut neque bonum quicquam his qui è mutatione existunt.

Æuum, fluctus quidam est rapidus earum quæ sunt rerum: simul enim vnumquodque & apparet & præterit, & aliud subsequitur, mox item aliud succedet. Omne quod nobis accidit, ita consuetum est, & notum, ut rosa vere, fructus æstate. Eadem est ratio morbi, mortis, calumnie, insidiarum, omniumq; eorum quæ stultis vel gaudium, vel tristitiam afferunt. Quæ subsequuntur subinde, ea præcedentibus ritè succedunt. Non enim numerus tantum certus est eorum, à sola necessitate dependens: sed & consentanea eorum inter se colligatio, ac quemadmodum certo ordine res inter se sunt coaptatæ, ita quæ fiunt, non successione nudam, sed mirabilem etiam quandam inter se coniunctionem & necessitudinē ostendunt. Dictum Heracliti semper est memoria tenendū: Terræ mortem scilicet esse aquam, aquæ aërem, aëris ignē, idq; vicissim. Eius quoque exemplum recolendum, qui nesciebat quorsum iter duceret. Et quod cum ratione, quæ vniuersum administrat,

continenter consuetudinem habentes, tamē ab ea discrepant: itaq; in quæ quotidie incidunt, ea noua ipsis & peregrina videntur. Non tanquam si dormiremus, agendum nobis est, & loquendum: in somnis enim tantum videmur nobis agere, aut dicere. Neque imitandi sunt nobis pueri, qui à parentib. suis* hoc est, nudē, sicut accepimus. Quēadmodum si quis tibi Deorū diceret, moriendum tibi aut cras, aut ad diē tertiū: nō iam magno perē tertiū diē crastino pręferres, nisi animi esses omnino abiectissimi. quantū enim est interuallum? Eodē modo iudica nō in magno esse ponendū discrimine, post millēne annos, an verō cras decedas. Crebrō reputa, quā multi medici sint mortui, qui sæpenumero ægrotos inspicientes supercilia contraxerint: quot Mathematici, qui alijs exitum ē vitæ prędicendo se iactauerint: quot philosophi, qui de morte & immortalitate multa asseruissent: quot re bellica laudati, qui multos occiderant: quot tyranni, qui magna cum insolentia tāquam immortales potestate sua vñ erant: quot vrbes mortuæ (vt ita dicam) sunt, Helice, Pompeij, Herculaneum, & alię innumera. Col
lige

lige etiam, quos tu ipse nosti, vnum post aliud, cuius funus ipse curasset, mortuos: & quod heri fuit piscis, cras erit balsamum, aut cinis. Momētaneum itaq; tempus à natura esse constitutum, considerandum est, æquoq; animo è vita abeundū: perinde ac si oliua maturitatē consecuta si decidat, arborē quæ ipsam tulit ac genuit, collaudet & gratias agat. Similis esse debes promontorii, ad quod assiduò fluctus alliduntur: ipsum autem persistit, vtcunque vndæ æstuantur circum ferantur. Diceret aliquis, infelicem me, cui hoc acciderit: quinimò felicem me, qui hunc casum sine dolore perferam, & nec præsentibus frangar, nec futura extimescam. Nam vnicuique tale quid potuit accidere: at non cuiusvis erat sine dolore eum casum excipere. Cur igitur illud potius infortunio, quàm hoc felicitati adscribis? aut cur id infelicitatem hominis appellas, in quo nihil mali passa est hominis natura? an verò damnum tibi humanæ naturæ videri potest id, quod non est contra voluntatem naturæ eius? Quid ergo? Num casus iste efficere poterit, quo minus sis iustus, magnanimus, temperans, prudens, circum-

spectus, tutus ab errore, verecundus, liber? aut adimere omnino quicquam eorum, quæ hominis naturæ sunt propria? Proinde quoties inciderit quicquam, quod ad dolorem te prouocet: recordare huius præcepti, Nô illud infortunium esse appellandum, sed felicitati tribuendum, quòd id fortiter feras.

Est quidem ignobile, præsens tamen ad contemnendam mortem auxilium, memoria repeterè eos qui vitam in longissimum extraxere tempus. Quid enim hi amplius cōsecuti sunt, quàm ij qui immatura morte sunt abrepti? Vtiq; ipsi etiam defuncti iacēt: Cadicianus, Fabius, Iulianus, Lepidus, alijq; eorū similes, qui cū multos extulissent, ipsi deinde elati sunt. Omnino enim exiguū est spacium: idq; per quot labores, inter quos, & quali in corpusculo exigendum? Ne igitur mortem pro re difficili accipe. Intuere eius quod retro est æui vastitatem, & eius quod restat imménsam longitudinem: in tãto tempore quid præstat is qui tres ætates, ei qui vixit triduum? Semper breuiorem viã ingredi: breuissima autem est ea, quam natura præscripsit. Itaq; in omni & sermone & actione id sectare, quod

quod est rectissimum. Hoc propositum laboribus, militia, cura rei familiaris, & sollicitudine liberat.

M. ANTONINI IMPE

ratoris de vita sua Liber V.

MANè cum grauatim à somno surgis, in promptu tibi sit cogitare, te ad humanum opus faciendum surgere. Itaq; ergo (dices) grauatè accedo ad agèda ea quorum causa natus sum, ac propter quæ in hunc veni mundum? scilicet in hoc factus, vt decumbens in lecto me ipsum calefaciam? Atqui hoc iucundius est. Ergòne ad voluptatem natus es, non ad agendum? non vides plantulas, passerculos, formicas, araneas, apes, singula hæc suo intenta officio: tu verò ea quæ sunt hominis obire recusas, neque ad id te confers quod naturæ tuæ conuenit? At verò quiete opus est. Sanè: sed & huic modum statuit natura, perinde vt edendi bibendique. Atqui tu ultra modum & id quod satis est, procedis: in rebus verò agendis intra modum subsistis. Fit hoc eo, quia te ipsum non diligis: alioquin enim & naturam

tuam, eiusque voluntatem diligeres. Et enim alij qui suas arres amant, operibus suis ita incumbunt, vt neque balneorum neque cibi curam habeant. Tu naturam tuam non tanti facis, quanti aut tona- tor, aut histrio suam artem, quanti auarus argentum, & inanis gloriæ cupidus gloriolam. Hi enim quarum rerum studio tenentur, dum eas augere possint, cibum & somnum postponunt. At tibi actiones ad societatem spectantes humanam, viliores videntur, minoriq; opera dignæ? Quàm facile est omnem cogitationem quæ animo aut perturbationem afferat, aut non cõueniat, reijcere, & delere, statimque esse in summa animi tranquillitate?

Omnem sermonem & actionem quæ sit secundum naturam, dignam te iudica: neque te auertat ab ijs reprehensio aut sermones aliorum ea consequentes. Sed si quid facto dictumue pulchrum est, id te ne indignum putes. Alij enim aliam rationem, alios appetitus sequuntur: ad quos tibi non est respiciendum, sed recta via eò pergendum, quò & tua, & communis omnium ducit natura: vtriusque autem vna eademque est via. Per ea
quæ

quæ sunt secundum naturã progredior, donec morte finiam : expirans quidem eam, quam inspiro quotidie, animã : cadens verò in terram, ex qua & semẽ meũ pater, & sanguinem mater, & lac nutrix collegit : quæ me terra tot iam annos quotidie alit cibo ac potu, quæ me calcantẽ fert, ac tot modis ipsa abutentẽ.

Austeritatem tuam vt admirentur nõ est. Sit sanè; at multa alia, ad quæ te non esse naturã aptum, dicere non potes. Ea igitur profer, quæ tota sunt in te: integritatem, grauitatem, laborum tolerãtiam, voluptatum abstinentiam, animum sua sorte contentum, pauca desiderantem, placidum, liberum, à curiositate & nugis alienum, altitudine præditum. Non sentis, quàm multa polsis præstare, de quibus nulla est excusatio naturæ ad ea non apte? & tamen adhuc sponte tua inferius manes. Quid? an te natura parum bene instructa cogit indignari, cunctari, adulari, corpusculum tuum incusare, tuam sortem improbare, leuem esse, animoq; vagari? non me hercle : sed his omnibus iam pridem vt liberareris malis, in tua fuit potestate. Hoc tantũ erat vitij, quod tardioris ingenij, ac qui non facile asse-

queretur ea quæ traderentur, existimari poteras. Sed & hoc exercitatione erat corrigendum, ne subinde cogitares de tua tarditate, neue ea delectareris.

Eorum qui bene alijs faciunt, tria sunt genera. Primum eorum, qui statim exhibito beneficio, statim etiã quam sint meriti gratiam reputant. Alterum eorum, qui id quidem non faciunt: tamen conscij quid fecerint, debitorem se iam habere cogitant. Tertij quodammodò ne hoc ipsum quidẽ quod fecere norũ: viti similes, quæ vuã cũ protulit, vt semel suũ dedit fructum, nihil præterea quærit.

Equus si cucurrit, canis si venatus est, apis si mel fecit, satis est. Homo autẽ si bene fecit, nõ renocatur: sed ad aliud negotium transit, quemadmodum vitis, vt rursus suo tempore vuam producat. In his ne igitur esse debent, quæ aliquo modo sic vt non possint intelligi, id faciunt? Equidem. sed hoc ipsum debes efficere vt intelligas. Propriũ enim est (inquit) animalis lege sociari, vt sentiat se & societatis causa egisse, & vt velit omnino id eũ qui societatis est eiusdem, sentire. Verũ est quod dicis: quod autem nunc dicitur, excipe. Propterea ex eorum numero
eris.

eris, quorū antè feci mētionem. Hi enim verisimilitudine quadam probabili abducuntur. Quòd si intelligere vis quidnā sit id quod diximus, ne timeas, ne ob id actio aliqua societati hominum inferuiens tibi sit omittenda. Atheniensium erat hoc votum: Plue, pluuiam, ò care Iupiter, in agros & cāpos Athenienses demitte. Enimuero aut nihil est oprandū, aut omnino simpliciter, & liberaliter.

Quod dicimus Æsculapium huic equitationē, illi lotionē in frigida, alteri vt nudis pedibus ambulet, iniūxisse: nihil aliud est, cū dicimus, natura vniuersi huic homini morbum, defectū aut amissionē membri alicuius imposuit. Nam vt illic, cum dicimus iniunxisse, intelligitur Æsculapium vnā rem ad alterā ordinasse, verbi gratia, eam rem respectū habere ad sanitatē: ita hic, id qd' vnicuiq; accidet, rationē habet & respectū ad fatū. ita enim hæc nobis accidere & cōgruere dicimus, vt opifices quadratos lapides in muris aut pyramidibus extruendis congruere asserunt, quippe certa eos collocatione inter se componentes. Omnino enim vna quēdā est harmonia: atq; vt vniuersi huius corpus ex omnib. corporib.

est

est compactū, ita ex omnibus causis Factum suprema causa constat. Id quod dico, etiam rudissimi intelligūt homines: dicūt enim, Hoc fors eius tulit, hoc ei erat impositū. Accipiamus ergo hæc ita, ut illa quæ Aesculapius imposuit: nā & in illis multa sunt aspera, quæ tamen spe sanitatis ferimus. Tibi ergo, eorum quæ communis natura tibi iniunxerit perfectio, similis sanitati iudicetur: atque ita æquo suscipe animo omnia quæ sunt, etiam si quid durius videatur: quoniam ad id ducunt, quod ratione mundi est sanitas, nempe ad felicitatem. Nihil enim accidisset tibi, nisi in rem vniuersi ita esset: neque enim vna quæuis natura quicquam fert: sed id modò, quod respectum ad id quod ab ea administratur, habeat.

4 Quare duæ sunt rationes, cur ea quæ tibi eueniunt, æquo debeas animo ferre. Vna, quia fors tua sic ferebat, & tibi destinata erant ab antiquissima causa fatali, habētia ad te certum respectum. Altera, quòd ea faciunt ad profectum, & perfectionem, ac permanentiam eius quod vniuerso præest. Totum enim mutilatur, si etiam minimam partem contuminitatis & cohærentiæ, ut membrorum, ita

ita etiam causarum discindas. Id autem quantum in te est facis, quoties ea quæ tibi obtigerunt, moleste fers, ac quodammodo tollis.

Abominari, animum despondere, ac deterreri non debes, si non ubique tibi successus responder, secundum recta præcepta agere singula cupienti: sed frustratus conatu, eum redintegrare, & æquo animo pleraq; humana ferre: neq; debere eius, ad quod redis, poenitere. Neq; tibi est ad philosophiam, tanquam ad paedagogum, redeundum. Sed ut solent qui ex oculis laborant, ad spongiam & ouû, alij ad cataplasma & perfusionem confugere. Ita enim non opus erit tibi ostendi, ut rectæ rationi obedias: sed in ea ipse acquiesces.

Memento philosophiam ea tantum poscere, quæ natura etiam tua exigit: tu autem aliud quippiam volebas. Vtrum verò horum blandius est? an non hoc pacto decipit voluptas? Vide gratiorne sit magnanimitas, libertas, simplicitas, æquanimitas, sanctitas? Quid enim ipsa prudentia sit acceptius, ubi cum animo tuo reputes, facultatem quæ scientiam certam, & certis consequentijs nixam
habet

habet, nusquam labi, & ubiq; successum habere?

Res quidem ipsæ in tâta quodammodo versantur obicuritate, vt philosophorū plerisq;, & ijs non ignobilibus, omnino percipi posse nihil visum sit: Stoici tamen posse percipi, sed planè difficulter, censuerunt. Estq; omnis nostra assensio talis, vt falli & mutari possit. quis enim se non posse errare dixerit? Trâsfer itaq; cogitationes ad ipsas res subiectas, ac vide quàm breues vilesq; sint, quæ etiam à cinædo, scorto, aut prædone possint teneri. Inde transi ad mores eorum, quibus cum vita degis, inter quos vix est etiam gratiosissimum perferre: ne dicam, quòd vix seipsum quis perpeti possit. Tanta igitur in caligine, sordibus, tantoq; rerū, tēporis, moruumq;, & rerum quæ mouētur fluxu, nō video quid sit esse in honore eximio, aut omnino seria opera dignum. Contrà præstat seipsum confirmare, ac mortem æquo animo expectare, neq; moram indignè ferre, sed in his modò acquiescere duobus: vno, quòd nihil mihi accidet, quod nō sit secundū naturam vniuersi: alterum, quòd licet mihi nihil agere quod cōtra Deum geniumq; sit

sic meum. nemo enim ad hoc me compellere potest. Subinde hoc teipsum interroga: Quam ad rem nunc vtor animo meo? atq; examina teipsum: Ea pars, quæ principem vocant, quomodo nunc habet? cuius animo præditus sum? num pueri, num adolescētis, num mulierculæ, num tyranni, num iumentis, num feræ?

Qualia sint illa quæ vulgò bona habentur, etiam hinc evidens fiat. Si enim animo concipias ea quæ sunt reipsa bona, vt prudentia, vt temperantia, vt iusticia, vt fortitudo: his iam antè reputatis, nihil porrò audies nominari bonum, quod non sub hæc referatur. Quæ verò vulgus hominum bona putat, ea qui antè mente conceperunt, simulatq; nominari audiunt, perfacilè accipiunt: perinde vt appositè dictum, sicut Comicus ait. Hæc est ferè vulgi de differentia bonorum opinatio. alioquin enim haud eò peruentum esset, vt vera bona auersarentur: diuitiarum autè, voluptatis aut gloriæ mentionem ita admitterent, vt scire atq; vrbane dicta. Progredere ergo, ac interroga, Sit ne in honore habēda & in bonis ducenda hæc: quæ si animo tuo imaginatus fueris, aptè quis dicere possit,
eum

eum qui ista possideat, propter hanc copiam ne ubi quidem cacet habere.

- 7 Ex forma & materia consto: horum verò neutrum in nihil vertetur, vt neque ex nihilo extitit. Ergo omnis mei pars per mutationem redigetur in aliquam mundi partem, atq; hæc rursus in aliam vniuersi portionem transibit, idq; ad infinitum vsq;. Huiusmodi autem mutatione & ipse extiti, & parentes mei, idq; in infinitum vsque retrò eunti licet dicere: quâquam certis alioquin circuitibus mundus administratur.

- 8 Ratio, & rationalis ars, facultates sunt sibi ipsæ sufficiêtes, suisq; operibus. Progre-
diuntur à suo principio, ac pergunt ad finem propositum: habent actiones earum à via cui insistent illæ nomé apud Græcos, vt sint *ναρρητὸς*: nos rectas effectiones dicere possumus. Horum nihil de homine dici potest, quod non ei conuenit, ea ratione qua homo est: Non hæc homo, neq; ipsius natura proficitur: non est ea in humana natura perfectio. Proinde in externis rebus nequaquam erit finis homini constitutus, neq; id bonum quod finem illum absoluit: alioquin hominis partes non fuissent, vt eas despicere:

ceret: neq; laude dignus, qui se ita parat, ut illis non indigeat: neq; qui illis rebus abstinet, bonus dici meretur, siquidem eæ bona essent. Nunc verò tanto quisque melior est, quanto magis seipsum ab illis rebus abstinet.

Talis erit intellectus tuus, qualia sunt ea de quibus subinde cogitas: nam à visis seu cogitationibus illis animus imbuatur. Infice igitur eum assiduitate huiusmodi cogitationum, quales sunt: ubique vivere, ibi etiam bene vivere licet: vivere autem licet in aula, ergo etiā bene vivere licet in aula. Item, Alicuius rei causa singula sunt facta. cuius verò gratia vnumquodq; factū est, ad id fertur: ad qd' autē fertur, in eo finis eius est positus: vbi verò finis, ibi etiā bonū vnicuiq;. Ergo finis animati ratione praedito ppositus est, societas, natos enim nos esse ad eā, iam pridē est demonstratum.

An verò non euidēs est, deteriora praestantium, rursusq; ex his vnum alterius causa esse? Praestant verò inanimis animata: atque inter hæc ipsa, ea quæ rationem habent.

Insani est, sectari impossibilia. At fieri non potest, quin mali suo more agent.

P Nihil

Nihil cuiquam accidit, nisi ita natura destinarit. Id quod alius iniquè fert, alteri accidit: qui siue ignoratione eius casus, siue ut magnanimitatē ostendat, cōstantiam ruetur, atq; illēsus manet. Iniquum est igitur admittere, ut inscitia & opinio prudentiā superēt. Etenim res ipsæ animū nequaquā attingūt, non intrāt ad eū: neq; mouere, neq; vertere possunt. Solus ipse seipsum ciet: ac quale iudiciū rulerit talia ea quæ accidēre, sunt.

Alia ratione summa nobis est necessitudo cū homine cōstituta, qua ei benefacere, eūq; ferre iubemur: cū autē impedire conātur nostras actiones, nō magis ad nos attinēt quā sol, ventus, bestię. Atq; hi quidē impedire effectū aliquādo possint: animi verò appetitionē & affectum nequeunt, quia hęc exceptionē habent, & conuersionē. Nam omne id quod impedimento fuit effectiōni, id animus ad ea quæ præcesserūt cōuertit: atq; eo modo id, quod instituto operi, viæque inite obstir, ei iam confert aliquid.

Id quod in mundo est præstantissimum, cole. Est autem id, quod omnibus rebus utitur, omnia gubernat. Similiter id quoq; honora, quod in te est primū: nimirum

mirum illi alteri cognatum, quòd & cæteris quæ in te sunt omnibus vititur, & tuam vitam regit.

Quod ciuitati nullum affert detrimentum, id ne ciui quidem nocet. Hæc regula recolenda tibi est, quotiescunq; te læsum aliquâ esse cogitas. Sin ciuitas damno affecta est, ei qui intulit, succensere non debes. Quid neglectum est? Sæpe numero considera, quàm celeriter omnia quæ & sunt & fiunt, abripiantur & euanescent. Erenim & ipsæ naturæ amnis instar in adsiduo sunt fluxu, & effectiones cōtinentibus mutationibus obnoxiae, & causarum infinitæ sunt vices: denique nihil ferè perstat, aut sui simile durat. Iam & præteriti & venturi æui infinita est, in qua omnia abolentur, vastitas. Quî ergo stultitiæ non damnetur, qui in hoc tam exiguo temporis articulo superbit, appetit, aut molestia se affectum quiritatur? Vniuersæ rerum naturæ recordare, cuius minimam partem tenes: totius æui, cuius breue & momentaneum tibi est attributum spacium: fari cuius perexigua ad te portio pertinet.

Peccat alius quis aduersum me, videbit: suâ habet affectionē, suum actū. Ego

in præsentia id habeo, quod me habere vult cõmunis natura: agoq; id, quod agere me iubet mea natura. Pars animi tui princeps ne inuertatur vlllo vel leui vel aspero carnis motu, neq; admittat persuasiones quæ in membris oriuntur, sed circumscribat eas. Quòd si eæ ratione alterius consensus ad intelligentiam efferûtur, nimirum quatenus ea cum corpore copulata est, tum quidem sensui, cum is à natura proficiscatur, reluctantum nõ est: opinioni autem mali aut boni adsentire mens non debet.

Viuendum est cum dijs. Vitam verò cum dijs agit, qui continenter ijs suum animum ostendit, probantē ea quæ ipsi fatum tribuit, agentemq; ea quæ genio placent: quē Iupiter suæ quandam particulā naturæ vnicuiq; præsidē ducemq; dedit: nimirū mentem atq; rationem.

10 Ne irascaris ei qui hircū olet, aut cui anima foetet: nihil enim ad te inde mali redibit. Alæ ipsius & os ita sunt affecta, vt necesse sit hunc odorem inde proficisci.

Ratione, inquis, præditus est homo: ac si scrutari velit, intelligere potest qua in re delinquat. Bene res habet. Proinde

tu,

tu, qui & ipse præditus es ratione, mentem eius tuæ mentis motu excita, doce, commonefac: si enim obtemperat tibi, sanabis eum, neque ira opus erit.

Neq; tragædus, neq; scortum. Iam egressurus, viuere cogitas. ita hîc viuere licet. Quòd si tibi non cōceditur, tunc vita excede, ita quidem, vt qui nihil mali patiatur, ac fumi instar abeat. Quid hoc rei esse putas? Dum verò nihil me tale abducit, liber permaneo: neque me quisquam prohibet agere, vt volo: volo autem, vt naturæ animantis, ratione præditi, & ad cœtum nati, conuenit.

Mens quæ mundum gubernat, societatis rationem habuit: itaque & inferiora præstantiorum causa effecit, & præstantiorum vnum alteri subdidit. Vident, vt subiecerit, coniunxerit, ac vnicuique secundum dignitatem suū tribuerit: eaq; quæ sunt præstantissima, mutuo consensu deuinxerit?

Quomodo vsus es hætenus dijs, parentibus, fratribus, vxore, liberis, doctõribus, alumniis, amicis, familiaribus, famulis? an in hunc vsque diem in neminem horum re verbóue fuisti iniurius?

Reminiscere etiam quæ superaueris,

ac toleraueris: tum fabulam vitæ tibi
iam peractam, teque tuo ministerio de-
functum esse. Quàm multa vidisti pul-
cra? quot voluptates, quot dolores de-
spexisti? quot peruersis hominib. equum
te præbuidisti?

Quamobrem animi artis & discipli-
næ vacui, arte & scientia præditum con-
fundunt? Quem verò animum arte &
scientia præditum vocas? eum qui prin-
cipium & finem cognoscit, & mentem,
quæ per vniuersam rerum naturam pe-
netrat, ac per omnes seculorum cur-
sus definitos atque statos mundum gu-
bernat.

Iam iam cinis erit, & ossa nuda, nihil
præter nomen (siquidem id supererit) tui
restabit. Nomen autem nihil est quàm
sonitus. At ea quæ magni in vita precij
habentur, vana sunt, putrida, exigua, atq;
instar catellorū mordicantium, aut pue-
rorum inquietorum, qui modo rident,
mox plorant. Cæterum fides, pudor, iu-
sticia, & veritas,

12

Climatibus terræ cælum petiere relictis.

Quid ergo restat, quòd te hîc detineat?
sensilia? ne tã fluxa, totq; mutationibus
exposita? an sensus obscuri, & qui facile
deci-

decipiantur? animula ipsa, quæ est exhalatio à sanguine? gloria inter huiusmodi homines, inanis illa? Quid ergo aliud operiris, nisi vel extinctione, vel translationem, idq; æquo animo? Quid interim dum eam occasio adducit, tibi sufficiet? Quid aliud quàm deos venerari & collaudare, hominibus benefacere, eosq; & ferre, & ijs abstinere: quæ extra tuæ caruncule & animulæ sunt posita fines, ea meminisse neq; possessionis, neq; potestatis tuæ esse? Semper potes vti secundis successibus. si recte viæ insistere vis: duoq; hæc observare, quæ diuinæ menti cōmunia sunt cum hominis, omnisq; ratione præditi animalis animo: vnū non posse te ab alio impediri: alterum, in iusta voluntate & actione bonum esse collarum, eumq; ad finem esse appetitiones dirigendas.

Si hoc neq; mea sit malicia, neq; actio est à mea proficiscēs malicia, neq; cōmunitati dāno est: quid sollicitus de eo sum? quod verò dānū est cōmunis societatis?

Non debemus nos cogitationibus omnino abripiendos præbere: sed opitulari quantum eius fieri potest, & dignum est, etiam si in medio sit defectus: neque id pro damno ducere. ea enim consuetudo

mala est. Sed quemadmodum senex discedēs rhombum alumni poscebat, memor rhombum esse : ita etiam hic, quoniam bonū aliquid fiat in rostris. Heus homo, oblitus es quid hæc sint? sanè: Sed ea in quibus hi studium ponant. Propterea tu quoque stultus es factus? Aliquando vtrunque relictus, factus sum felix. Felicitas aut est, vt bonam tibi ipsi sortem vendices : id est, boni motus animi, bonæ appetitiones, bonæ actiones.

M. AN-

ueniens, aut cōstitutioni animalis ratione præditi. Illius autem constitutionis est munus, vt à temeritate alieni, cœtui humano adiuncti, dijsq; obsequentes simus. Proinde omnibus proiectis, hæc modò pauca comprehendere, ac memoria tene, quòd vnusquisque tantum id quod præsens est temporis punctum viuit : reliquum vitæ aut iam exactum, aut in incerto positum est. Exiguum sanè tēpus, quod viuit quisq; : perexiguus etiam terræ, in quo viuitur, angulus: etiam longissima post obitum fama, exiguum est, quæ & ipsa per successionem cōseruatur homunculorum mox moriturosum, ac ne

M. ANTONINI IMPE-

ratoris de vita sua, Liber VI.

Natura vniuersi suo gubernatori obediens est, ac bene composita: quæ verò eam gubernat mens, nullam in seipsa habet malè agendi causam: quippe nihil ei inest vitij, neq; peccat, neque ab ea quicquam læditur: omnia verò secundum eam fiunt atq; perficiuntur.

Nullò pone in discrimine, algénsne an calens, dormituriens an somni satur, malè an bene audiens, moriens an aliud quid agens id facias, quod te decet: quādo mors etiam vna est earum actionum, quæ ad vitam referuntur. Sufficit igitur, ea etiam imminente, id quod instat, bene collocare.

Intrò respice. Nullius rei neque propria qualitas, neque id quod ei debetur, te fallat.

Omnia quæ subiecta sunt, celerrimè mutātur, & aut in halitum resoluuntur, siquidem sit compacta eorum substantia, aut dissipantur.

Mens vniuersi gubernatrix scit quomodo se habeat, quid agat, & quam habeat materiam subiectam.

Vlciscendi ratio optima est, ne similis
fias eius qui iniuriam fecit.

Vno hoc te oblecta, inq; vno hoc ac-
quiesce, vt ab vna societatis humanæ tuę
dæ causa suscepta actione, ad aliam trā-
seas, Dei memor.

Princeps hominis pars est ea, quæ se-
ipsam excitat atq; ciet: seq; talem, qualē
vult efficit: præstatq; vt ea quæ eueniūt,
talìa, qualia ipsa vult, sibi videantur.

Omnia secundum naturam vniuersi
sunt: neque enim possunt fieri secun-
dum aliam aliquam, siue extrinsecus
circundantem, siue inclusam, siue foris
suspensam.

Vniuersum aut confusio quædam est,
& contextus fortuitus rerum iterum à
se diuellendarum & dissipandarum: aut
vnitione, ordine & prudentia constat.
Si prius illud verum est, quid est cūr cu-
piam inani huic colluiei & mixturę im-
morari? quid aliud expetendum, quàm
vt in terram vtcunq;, redigar? quid per-
turbor? quicquid egero, tamen dissipa-
tio me corripiet. Sin altero modo res ha-
bet, veneror eum, animoq; cōstanti sum,
& gubernanti mundum confido.

Cum te rerum præsentium status nō-
nihil

nihil perturbat, celeriter ad te redi: neq;
ultrà quàm necesse est, à modo eius quā
instituiſti cantilenæ diſcede. Nam eo fa-
cilius harmoniam tueberis, ſi continen-
ter ad eam reuertaris.

Si tibi ſimul & nouerca & mater eſſet,
illam quidem coleres, & tamen crebrò
ad matrem te reciperes. Eadem eſt tibi
ratio aulæ & philoſophiæ. Quare ad
hâc ſæpenuerò reuertere, & in hac ac-
quieſce, quæ efficit, vt & res aulicæ tibi
tolerabiles videantur, & tu dum in ijs
verſaris, ferri queas. Tale eſt, cùm ſic
cogitamus de cibis & id genus rebus
hoc eſſe piſcis cadauer, illud auis, aut
porci: item, Falernum, ſuccum eſſe
exiguum vuluæ: purpuram capillos eſ-
ſe ouiculæ, modico teſtudinis ſangu-
ine imbutos: tum coitum, inteſtini par-
ui affriccionem, muciq; excretionem,
non ſine conuulſione. Cogitationes
hæ præclaræ ſunt: nam rem ipſam at-
tingunt, ac pertranſeunt, vt qualis ea
ſit, cerni poſſit. His per omnem vitam
vtendum eſt: ac ſicubi res quam maximè
videtur comprobata digna, tegumen-
tis eſt nudanda, vt & eius in conſpe-
ctum veniat vilitas: & id quo ſe oſtenta-
bat, ei

bat, ei adimatur. Etenim fucus, impostor est callidissimus: ac tum maximè in fraudem inducit, cum quis maximè se res ferias & dignas tractare putat. Vide igitur, quid de hoc Crates, quid Xenocrates dicat. Pleraq; eorum, quæ vulgus admiratur, si sub habitu aut natura continentur, ad latissimè patentia genera reuocantur: ut lapides, ut ligna, ficus, vites, oleæ. Quæ sub arctioribus aliquanto, ad animata: ut greges, armenta. Si qua paulò plus haberent gratiæ, hæc ad ea reducuntur quæ comprehenduntur sub anima ratione prædita, non quidem vniuersali, sed quatenus artes tractat, aut alias facultates: aut ipsa per se æstimantur: ut, quidnam esset, possidere multa mancipia. Qui verò animum ratione præditum cum omnibus suis facultatibus, ciuilibusq; cœtus studio veneratur, reliquarum is rerum nullam curat: sed omnibus postpositis, suum animum ita affectum, atque ita se mouentem ut rationi & ciuili societati congruit, cōseruat: cognatoq; genio in hac re inseruit. Quædam iam sunt, quædam mox existent: quin & eius quod sit, pars iam nunc aliqua euauit. Fluxus & alterationes continenter mundum renouant: quemad-

quemadmodum infinitum æuum temporis adsiduo lapsu nouum subinde redditur. In hoc itaque flumine quisnam ea quæ præterferuntur, ac quibus insistere non possit, honore aliquo dignetur? is quidem perinde agat, ac si quis vnum de præteruolâtibus passerculis diligere incipiat, atque is iam è conspectu eius abierit. Ita se & vita vniuscuiusque hominis habet, vt halitus à sanguine sublatus, & aër inspiratus. Quale enim est quod semel animam attrahimus, & efflamus, id quod identidem facimus: tale etiam est, quòd omnē respirandi facultatem, quā heri aut nudius tertius nati accepimus, eò reddimus vnde accepimus. Quòd vegetamur more stirpium, respiramus more pecudum & ferarum, quòd visis afficimur, quòd appetitionis causa mouemur, quòd cōgregamur, quòd nutrimur: omnia hæc non maiori sunt in precio ponenda, quàm quòd excernimus cibi recrementa. Quid igitur honore dignum est? num plausus? nequaquam. Ergo ne laus quidem populi, quæ nihil est aliud quàm plausus linguarum. Sublata igitur etiam gloriola, quid restat quod suspiciamus & veneremur? Equidem hoc cēseo,

vt

ut quemadmodum facti instructi q; à natura sumus, ita moueamur. Eò nos etiam diligentia opificum, & artes ducunt. Omnis enim ars huc collimat, ut id quod paratum est, aptum sit & idoneum ad opus, cuius operis causa paratum est. Idem querit vinitor, idem qui pullos equorum domat, idem qui canes educat. Ergo & institutio primæ ætatis & doctrina eò cōtendunt: isq; finis est, quem expetere debeas. Hunc consecutus, nihil est in alijs reb. quod sis tibi quæsiturus. Quod si pergas alia etiã expetere, neq; liber eris, neque tibi sufficies ipse, neq; eris affectuū vacuus: necessariò enim inuidebis, emulaberis, sinistra suspicaberis de his qui illa tibi adimere possunt, insidiaberis ijs qui id quod magni sit à te possidēt. Omnino enim necesse est eū esse animo perturbato, q̃ ista desiderat: sæpe etiã deos incusare. Qui verò mētē suā reueretur atq; colit, is & sibi ipsi probabitur, & cum cœtu hominum bene ei conueniet: cūque dijs consentiet, id est, laudabit quæcunque ij distribuunt & ordinauerunt. Infra, super, atque circum te motus sunt elementorum. Motus verò virtutis in eorum nullo est: sed diuiniore quadã, & ad
intelli-

intelligendū difficili via procedit. Vide quid agant homines. Eos qui eodem cū ipsis viuunt tempore, laudare nolūt: ipsi verò à posteritate laudari, magnum existimant: nimirū ab ijs quos neq; viderūt, neq; videbunt vnquā. Id verò haud multo aliud est, quàm si doleret ipsis non à prioris etiā ætatis hominib. se laudatos esse. Nō, si quid assequi industria tua nequis, id à nullo posse apprehēdi homine existima: sed quicquid homo potest, quicquid ei cōuenit, id & tibi cōcedi iudica. In palēstra si quis vnguibus aduersarium laniauit, aut capite incusso ferijt, non indignamur, neque offendimur, neque insidiarum suspectum habemus: cauemus quidem nobis ab eo, non vt ab hoste, neque sinistrum quid de eo suspicamur, tantum placidè eum declinamus. Id fieri debet etiā in reliquis vitæ partibus, vt idem de alijs sentiamus, quod de ijs cum quibus colluctamur: possumus enim (vt dixi) citra suspicionem & odium ab ijs cauere, & eos vitare. Si quis me redarguere potest, & demonstrare, quòd non rectè sentiam, aut agam, læto animo sententiam murabo: veritatem enim quæro, quæ nemini vnquā damno fuit: dam-

damnum autem facit, qui in errore & ignorantia sua permanet. Ego, quod est mei officij, ago: cætera me non auellunt. Aut enim anima aut ratione carent, aut viæ ignara errât. Animantia rationis expertia, tum omnes eiusmodi res & subiecta, magno & liberali animo sunt usurpanda tibi: nempe ratione præditi. Hominibus verò, ut ipsis quoque mente instructis, ratione societatis habita utere. In omni verò negotio deos comprecare: neque sollicitus esto, quantum temporis spacium tibi ad agendum detur: sufficiunt enim vel tres huiusmodi horæ. Alexander Macedo, agasque eius, mortui in idem sunt redacti. aut enim assumpti sunt ad mentem mundi eam, qua sati sunt reliquorum animi: aut dissipati sunt in atomos, vnus perinde atque alter. Cum animo tuo considera, quàm multa vnico temporis momento fiant in vniuscuiusque nostrum cum animo, tum corpore: ita fiet ut non mireris, quòd longè plura, imò verò omnia quæ in mundo hoc sunt, simul extent. Si quis à te quærat, quomodo sit nomen Antonini scribendū: nōne singulatim omnes litteras proferres? Quid ergo si qui irascuntur, num vicissim

tu

tu quoque stomachaberis? nō potius numerum inibis placidè singularum rerū? Itaq; etiam hīc memento, suis omne officium quibusdā constare numeris: quos si imperturbatos seruaueris, neq; indignantibus alijs ipse quoq; indigneris recta via id quod proposuisti, perficies.

Inhumanum esse videtur, hominem impedire, ne ad ea feratur quæ ei vtilia & cognata videntur. Atqui id tu ne faciant prohibēs quodammodò, dum iniquo animo fers eos delinquere. Ferūtur enim vtrique ad id, quod naturę suæ coniunctū & vtile putant. Sed res non ita habet. Id itaq; ostende eis, & doce citra indignationem. Mors finem imponit sensuum, motus, & cogitationum officijs, animumque à corporis ministerio liberat. Turpe autem est in hac vita, in qua corpus tuum labori non succumbit, animum tuum elanguescere. Vide ne à præsentī statu deiectus obruaris. Potest enim hoc fieri. Itaq; conserua te ipsum simplicem, bonum, integrum, grauem, apertum, iusticiæ studiosum, pium erga deos, benignum, humanum, ad officium tuendum fortem: annitere vt talis perman eas, qualem te facere voluit philosophia: venera

re deos, salutem hominibus affer. Breue est vitę in terra degendę tempus: omnisque eius fructus, sancta animi constitutio, & actiones communitati hominum vtilis. Omnia, vt decet Antonini discipulum, age. Quę fuerit eius in agendo secundum rationem firmitas, quę vbiq; æqualitas, quę sanctitas, memento: quę vultus serenitas, ac comitas.

Quantus ille glorię contemptor, quod eius in percipiendis rebus studium: cum nihil prætermitteret, nisi prius accuratè perspexisset, ac cognouisset. Vt tulerit iniustè ipsum repræhendentes, neque conuicium his reposuerit: vt nihil prope ratè aut cupide aggressus sit: vt calūnias non admiserit: vt diligens fuerit morum actionumque examinador: non obrectador, non meticulosus, non suspiciosus, non sophista. Quàm paucis fuerit contentus: vt domo, lecto, veste, cibo, famulatu. quàm toleras laborum, quàm leni animo: vt tempus vsque ad vesperam propter victus tenuitatem egerit, ita vt ne excernere nisi consueta hora opus ei esset. Quę eius in amicitia fuerit constantia, & æquabilitas: quomodo tulerit eos qui ipsius sententiam liberè impu-

gnarent: gauisusq; fuerit, si quis melius aliquid ostenderet. Qua ille deos religione coluerit, citra superstitionem, recordare: ut tibi quoque vltima hora, perinde, atque is fuit, rectè tibi cōscio adueniat. Expergiscere, & te ipsum reuoca, somnoq; discusso cogitans quæ te infomnia perturbarint, vigilans ea intuere, ut illa inspexisti. Ex corpusculo & anima consto. Corpusculo nihil interest inter res: neque enim potest discrimen statuere. Rationi autem inter ea discrimen nullum habetur, quæ nō sunt ipsius actiones: has verò omnes in sua habet potestate. Quod ipsum tantum est de præsentibus accipiendum, præteritæ enim & futuræ animi actiones, ipsæ quoque nullum habent iam discrimen. Manui ac pedi, dum suum agunt officium, nullus est præter naturam labor: ita homini quoque ea agenti quæ ipsius sunt partium, nullus est præter naturā labor: ergo ne malum quidem. Quot voluptatibus, ac quantis frui contigit latronibus, cinædis, parricidis, tyrannis? Nōne vides, ut qui sordidas profitentur artes, vsq; ad certum finem se priuatis hominibus accommodent? nihilo-

minus tamen suę artis rationem retinēt,
neq; ab ea decedere volunt. Nonne autē
turpe sit, si architectus & medicus magis
suę artis rationē reuereatur: quàm suam
homo, quę quidem ei est cum Deo com-
munis? Asia & Europa, anguli sunt mun-
di: vniuersum mare, gutta mundi: A-
thos, glebula mundi: omne instans tem-
pus, punctum est æternitatis. Omnia
sunt parua, mobilia, interitui obiecta: o-
mnia inde veniunt, profecta à principe
vniuersi, aut per consequentiam. Etenim
rictus leonis, lethalia venena, omniaque
maleficia (vt spina, cœnum) pulcrarum
& bonarum rerum sunt additamenta.
Non igitur ea aliena ab eo quod colisi-
maginare, sed fontem omnium rerum
considera. Qui præsentia cernit, omnia
vidit quæ ab æterno fuerunt, & in infini-
tum vsq; erunt. Omnia enim sunt eiusdē
generis, & conformia. Sæpenumero co-
gita de omnium in hoc vniuerso rerum
connexu, mutuaq; affectione. Quodam
enim modo omnia inuicem sunt impli-
cata, eaq; ratione amica mutuo. Aliud
enim ex alio consequitur, propter con-
stantem motum, ac conspirationem &
vnitionem (vt ita dicam) substantiæ. Qui
bus

bus negocijs addiſtus es ſorte tua, hiſ te accommoda: & quibus te hominibus ſarum adiūxir, eos amore, idq; vero, proſequere. Organa, inſtrumenta, vaſa, quū id agunt cuius gratia ſunt adornata, bene habēt: & quidem iſ qui ea parauit, abeſt ab iſiſ. At in hiſ quæ natura continetur, remanet, intuſq; eſt viſ ea paratrix. itaq; tanto magiſ honoranda eſt: & exiſtimandū, ſi ſecundum eiſ voluntatem agere perſeueres, omnia tibi ſecundū mē te eſſe: idēq; de aliſ hominib. omnib. intellige. Quodcunq; ex iſ reb. quæ extra te, neq; in tua voluntate ſunt poſitæ, tibi propoſueriſ, boni vel mali nomine, id ſi vel vt malū tibi cōtingat, vel ſi, cū pro bono ducas, adipiſci non poſſiſ, efficiet vt & deoſ incuſeſ, & odio habeas homineſ qui in cauſa ſunt, aut eo certē nomine ſuſpecti habētur, q; vel malum hoc habeas, vel bono careas. Propter hāc rerū differētiā, quā iſi ſtatuiſ, ſit, vt multa peccemus. Quod ſi ſola ea quæ in nobiſ ſunt poſita, bona & mala tractareſ, nihil cauſę reſtaret cur aut Deū incuſareſ, aut cum hominib. inimiciſ ſuſcipereſ. Omneſ ad eundem finem & effectum agiſ: pariſ ſciēteſ, & certo ordi-

dine : pars inscij. Quemadmodum & dormientes Heraclerus (ni fallor) dixit esse operarios , qui adiuuent suâ operâ hæc quæ in mundo fiunt. Alius autem alia ratione id opus adiuuat. superuacanea opera est eius qui reprehendit, & reniri conatur ijs quæ fiunt, eaq; rescindere: nam & hoc vititur mûdus. Proinde animum aduerte, in quorû tu te numero reputes. Nam administrator huius vniuersi, utiq; te vtetur rectè, & accipiet te inter cooperarios. Tu verò ne sis huiusmodi eorum pars, qualis est in fabula vilis ille & ridiculus versus, cuius mentionem Chrysippus facit: Sólne pluuię munia obire cupit, aut Æsculapius terræ frugem ferentis? Quid verò sidera, an' nō diuersa quidem singulis est actio, quæ tamen ad commune opus conferat? Quod si de me & his quæ mihi euenire debuerunt, dij consultauerunt, rectè nimirum mihi consuluerunt. Nam Deum sine cōsilio agentē ne cogitare quidem facile est: quæ aut fuisset causa, propter quam malè mihi consultum voluisset? quid inde ad deos, & ad vniuersum (cuius maxime habet rationem) fructus redijisset? Sin de me priuato nihil consultauerunt, at de vniuerso

vniuerso vtrique rationes duxerunt: ex quo cum ea consequuntur quæ mihi eueniunt, non debet me eorum pœnitere. Sanè de nulla re eos consilium inire, impium est credere: aut ne sacrificandum, ne precandum, ne iurandum quidem, neque quicquam eorum faciendum, quæ singula tanquam cum præsentibus & vnâ viuentibus dijs agimus. Sed tamen si nihil illi de nobis statuerunt, licet mihi de meipso consilium capere, ac de mea vtilitate deliberare. Vtile autem est vnicuique id, quod est naturæ eius & constructioni consentaneum. At natura mea rationis est compos, & ciuili cœtui accommodata. Ciuitas mihi est & patria, quatenus quidem Antoninus sum, Roma: quatenus homo, mündus. hæc igitur tantum mihi sunt vtilia, quæ his ciuitatibus conducunt. Quæ singulis eueniunt, ea profunt vniuerso: id erat satis scire. Sed & hoc addendum, quod si animadvertere velis, vbique videbis: quæ homini, aut alijs hominibus * Sed nunc vocabulum Vtilis accipiamus latius, vt etiam medijs rebus pateat. Quæ in theatro aut similibus locis vides, ea quum semper eadem spectentur,

& vniformia, ſpectaculi ſatietatem afferunt. Id etiam de tota vita ſentiendum, Omnia enim ſuperiora & inferiora eadem ſunt, & ex iſdem cauſis extiterunt. Quò uſq; igitur? Adſiduò omnis generis homines conſidera, qui ex omnis generis profeſſionibus & nationibus mortui ſunt: ita ut etiam uſque ad Philitionem, Phœbum, & Origanionem deſcendas. Hic ſanè cogitandum, idem euenturum nobis, quod accidit tot eloquentibus oratoribus, tot grauibus philoſophis: Heracleto, Pythagoræ, Socrati: tot Heroibus prius, deinde tot ducibus, tyrannis: tum Eudoxo, Hipparcho, Archimedi, alijs acutis ingenijs, magnanimis, laborioſis, callidis, contumacibus: his ipsis qui caducam hanc & in dies durantem vitam hominum ſubſannarunt, ut Menippo & ſimilibus. Hos omnes cogitandum eſt dudum eſſe mortuos: quid autem mali inde habent? Quid hi, quorum ne extant quidem nomina? Vnum hoc ſummi eſt precij, veritate & iuſticia ſeruatâ, mendacibus & iniurijs hominibus placidum viuere. Cùm teipſum oblectare vis, cogita virtutes eorum qui viuunt tecum: ſtrenuitatem eius, illius
verc-

verecūdiam aut liberalitatem, aut aliud
 quippiam. Nihil enim est, quòd tantam
 afferat læticiam, quantam similitudines
 virtutum in eorum quibuscum viuimus
 moribus expressæ, ac sese confertim offe-
 rentes conspectui. itaq; in promptu habē-
 dæ. Non iniquè fers, tot libras te ap-
 pendere, & nō trecentas: ita etiam quòd
 annorum certum, & eo nō maiorem vi-
 ues numerum, indignari non debes. Ete-
 nim vt corporis tantam, quanta tibi est
 tributa, portionem probas: ita & de tem-
 pore annitendum est, nobis vt persua-
 deamus. Etiam inuitis hominibus, id a-
 gendum non est, quod iusticiæ ratio iu-
 bet. Quod si quis vi te impediat, transi ad
 æquanimi-
 tatem, eoq; impedimento ad
 alterius virtutis opus abutere: memor, te
 cum exceptione quadā instituere actio-
 nem, neq; ea appetere quæ fieri nequeāt.
 Itaq; is fuit impetus animi tui: cui satis-
 fiat, si id cuius causa ciuatus es, consequa-
 tur. Gloriæ cupidus, alienam actionem
 pro suo bono reputat. voluptuarius affe-
 ctionem, qua ipse afficitur: mente verò
 præditus, suam actionem. Licet etiam ni-
 hil de his existimare. ipsæ enim res non
 sunt eius naturæ, vt iudicium nostrum

efficiant. Adsuefac te, vt alio docente cogitationes non aliò diuertas, sed totus animo dicentis sis intentus. Quod aluea ri nò prodest, id ne api quidem prodest. Si nauæ malè gubernent, aut non rectè curentur ægroti, dicunt: Alius erat quærendus, cui me committerem: aut, quomodo hic salutem nauigantibus vel ægrotis sanitatem afferret? * Quàm multà iam vnà cum his, quibuscum in mūdum venerunt, ex mundo exceſſerunt? Morbo regio laborantibus mel amarum videtur: mors à rabida bestia, aqua est timori: pueris spherula pulcra est. Quid ergo irascor? aut tibi minor vis videtur esse falsitatis, quàm bilis apud ictericum, aut veneni apud morsum à rabioso animalis? Nemo prohibebit, quin secūdum rationem tuæ naturæ viuas: neque tibi quicquam accidet, quod sit contra rationem vniuersi. Quales sunt illi, quibus cupimus placere: aut propter quid, quod eis supersit, aut per quas actiones? quàm celeriter æuum omnia absconder:

imò quàm multa iam
nunc occultauit?

M. ANTO-

M. ANTONINI IM.

*peratoris de Vita sua,**Liber VII.*

Quid est malicia? id, quod sæpenu-
mero vidisti. Et quicquid omni-
no acciderit, expedit in promptu te habe-
re hanc regulam, sæpe id esse à te visum.
Omnino si superiora & inferiora animo
repetas, inuenies omnia eadem esse: quo-
rum plenæ sunt priscae, mediæ, recentés-
que historiæ, & vrbes, & domus: nihil no-
uum est, omnia vñitata, & breui durantiã
tempore. Neque verò alia ratione extin-
gui possunt opiniones, quàm imagina-
tionibus, quæ ijs respondent, abolitis:
quas quidem vt continenter resuscites,
in tua est positum potestate. Possum de
re oblata existimare, id quod oportet: si
hoc possum, quid est cur animo pertur-
ber? Quæ sunt extra mentem meam, ni-
hil omnino ad eam attrinent. Hoc modo
affectus, rectus eris. Reuiuiscere potes:
nam si res quas antè vidisti, rursus apud
animum tuum contempleris, exactam
vitæ partem quasi repetes.

Inane pompæ studium, fabulæ scenicæ,
greges,

greges, armenta, velitationes, ossiculum catello proiectum, aut esca in piscinam iniecta, formicarum labores, & onerum gestationes, murium perterritorum discursus, simulacra nervis tracta ut se moeant. In his igitur oportet animo placido & non elato consistere: & intelligere, tanto vnumquemque dignum esse, quanto ea in quibus studium suum is posuit. In oratione singula verba: in ijs quę sunt singulę appetitiones sunt animaduertendę. atque hic statim videndum, quam ad finem eę referantur: illic, quid significent.

Sufficitne intellectus meus ad hanc rem, an secus? Quod si sufficit, utro eo ad rem propositam tanquam instrumento mihi ab vniuersi natura concesso. Sin contrā, aut eam rem alteri cuidam, qui melius id possit, perficiendam relinquo, præsertim si alioquin id agere officium meum non iubet: aut ipse perago pro virili mea, adscito mihi auxiliario, cuius opera mea mens id efficere possit, quod in præsentia sit commodum, & societati hominum conducatur. Quidquid enim vel solus vel cum alio ago, id omne eò est dirigendum, ut in publicum utile sit atque congruat.

(Quam

(Quàm multi quondam fuere celebres, quorum nunc fama est obliuioni tradita? quàm multi etiam horum qui istos celebrauerunt, è medio sunt sublati?)

Ne ducas tibi pudori, si cuius auxilio usus es. Propositum est enim tibi id agere, quod sit tuarum partium: perinde ac militi in oppugnatione murorum. Quid ergo faceres, si tu claudicans, solus conscendere propugnaculum nequires: ab alio adiutus posses?

Ne te perturbent futura. Nam si ita usus erit, peruenies ad ea eadem instructus ratione, qua nunc in praesentibus vteris.

Omnia inter se sunt complexa sacro nodo, neq; quicquam ab altero est alienum. Ordine enim omnia certo sunt disposita, vt vnum eundemq; mundum exornent. Mundus ex omnibus constat vnus, vnusq; per omnia diffusus est Deus, vna natura, vna lex, vna ratio communis omnibus ratione praeditis animantibus, vna veritas: siquidem & vna est perfectio eorum quæ eiusdem sunt generis, eiusdemq; participia rationis animantium.

Omne id quod materia constat, celerimè in vniuerso aboletur: omnis causa celer-

celerrimè in rationem vniuersi adsumitur: omnium rerum memoria quàm primum æuo confunditur.

Ratione prædito animali eadem actio & secundum naturam est, & secundum rationem.

Rectus, an qui erigatur? *Quam rationem in vnitis & compactis corporibus habent membra, eam obtinent ratione prædita animalia in diuisis, præparata ad vnā quandam actionem. Hoc eo magis animum tuum tanget, si crebrò tibi ipsi dicas: Membrum sum eius, quod est ex ratione præditis conflatum, corporis. Si autem dicas te esse partem, nondum ex animo diligis homines, nondum ex beneficentia delectationem capis, quam verè apprehēdat animus tuus: adhuc decori tantum causa ita agis, non vt in te ipsum beneficium conferens.

Sanè alijs quæcunq; accidunt, eorum est, si velint, ea culpare: quoniam pati aliquid ab accidente eo possunt. Ego quidē rebus mihi contingentibus, nisi in malis eas ducam, nihil lædor: & licet mihi ea non putare mala.

Quicquid alij loquantur & faciant, me quidem oportet esse bonum, haud ali-

aliter quàm si aurum vel smaragdus vel purpura semper ita diceret: Quicquid alij dicant, aut faciant, smaragdum esse oportet me, colorem seruare meum.

Mens ipsa seipsam non perturbat: hoc est, non affert sibi ipsi vllam cupiditatem aut metum. Si quid aliud est quod possit eam terrere, aut dolorem afferre, faciat sanè: ipsa quidē per se nulla opinione sibi hos motus affert. Corpusculum, verò ipsum curet, si potest, ne quid patiatur, dicatque, si quid patitur. Animo nullus metus, dolor, aut opinio horum accidere potest. neq; enim ei sunt habitus ad hæc. Per se nulla re mens indiget, nisi seipsam indigam faciat: itaq; & perturbationis, & impedimenti exors per se est, modò nō ipsa sese pturbet aut impediatur.

Felicitas est bonus dæmon, seu bonū. Quid igitur tu hic agis phantasia? vnde venisti: non enim te opus habeo. Sed venisti secundum pristinam consuetudinem: non tibi succenseo, saltem abi.

Si quis mutationem timet, is cogitet absque ea nihil fieri posse, neque esse ea quicquam naturæ vniuersi amicus. An tu lauare posses, nisi ligna mutarentur? aut ali, nisi nutrimento murato? aut quid
nam

nam aliud vtile potest absq; mutatione fieri? Non ergo vides etiam tui mutationem earum similem esse, ac perinde necessariam vniuersi naturę? Per vniuersam naturam, tanquam per torrentem, transeunt omnia corpora, vniuerso ipsi cognata, & eius operum adiutoria, vti & nostra inuicę sunt membra. Quot Chrysippos, Socrates & Epictetos æuum iam deglutijt? Idem de omni re & homine tibi ad animum accidat.

Vnum hoc me sollicitum tenet, ne quid faciam quod hominis cōstitutio aut nolit factum, aut alio modo vel tempore factum velit.

Propediem erit, vt & tu omnium rerum obliuiscaris, & nulla sit vsquam tui memoria.

Proprium homini est, vt etiam eos diligat qui peccant. Fiet hoc, si in mentem tibi veniat, esse eos tibi cognatos, imprudentia & inuitos peccare: paulo pōst & te & illum qui peccauit moriturum: idq; pōtissimū, non læsum te ab eo. non enim eius peccato tua mens deterior, quàm fuerat, facta est.

Natura mundi ex vniuersitate, tanquā
 & cera, modò equum finxit: mox eo confuso,

fuso, materia ista ad fabricam arboris versa est, deinde ad homūculi, inde ad aliarum rerū. Harum singulæ quāmbreuis-
simo durarunt spacio. Atquē arcula ut si compingatur, nihil est mali: ita ne si dissoluatur quidem. Irati vultus omnino est contra naturam, quando sæpius immoriendi sit prætextus: aut ad extremum extinctus est, ut omnino inflamma-
ri non potuerit. Hoc ipso intelligere labora, iram à ratione esse alienam. Nam si etiam sensus peccati nullus erit, quæ erit viuendi causa?

Quæcunq; vides, ea iam iam à gubernatrice mundi natura in alias, rursumq; et deinceps in alias mutabuntur formas: ut semper recens sit mundus.

Si quis aliquid contra te deliquerit, statim cogita quānam boni vel mali opinionione peccauerit: id enim si cernas, miseraberis eius, ac neq; miraberis, neq; irascēris. Nam aut ipse idem quod is bonū putas, aut aliud quiddam eiusdem generis: venia ergo danda. Sin tu secus de bonis et malis iudicas, eo placabilior eris ei qui falsus. Non de ijs quæ absunt, tanquam de præsentibus cogitandum est: sed præsentium ea quæ sunt aptissima,
r deligen-

deligenda sunt : illorumq; causa memoria repetendum, quānam ratione fuissent quærenda, siquidem abfuissent. Cane tamen præsentia adeò probes, ut etiā in honore ea habeas, ac si quando absint, perturbetur. Intra teipsum vertere. Hæc est natura mentis, ut iustè agens, in hocq; acquiescens, nihil extra se quærat. Aufer visa, inhihe morum neruorū, circumscribe instans tempus, cognosce id quod vel tibi vel alij accidat, diuide subiectum in materiam & formam, cogita de postrema hora.

Quod peccatum est, ibi cessat, vbi peccatum subsistit. Intendendus est animus ijs quæ dicuntur, mente penetrandum in causas & effectus.

4 Exorna teipsum simplicitate & verecundia: eoq;, ut quæ sunt medio inter virtutē & vitium loco, in nullo ponas discrimine. Dilige humanum genus, obsequere Deo: is enim ait omnia fieri certa lege. Quòd si diuina sunt etiam elementa: satis est meminisse, hæc omnia certa lege cōstare, aut admodum pauca secus.

Mors est aut dissipatio, aut indiuiduarum particularum secretio, aut exinanitio, aut extinctio, aut migratio.

Dolor

Dolor si fit intolerabilis, mortem affert: diurnus ferri potest: interimq; animus suam retinet tranquillitatem, neque fit deterior. At partes dolore confectæ, ipsæ quærantur, siquidem possunt.

Hominum opiniones de gloria intus re, quales sint, quid propositum habeant, quid fugiant.

Utq; in litore maris arenæ cumuli alij super alios appulsi, priores occultant: ita in vita quoq; , priora à subsequentibus celeriter absconduntur.

Platonicum: Qui igitur animo est preclusus alto, & cognitionem habet omnis temporis, omnisq; naturæ, an tu eum existimas hominis vitam magnum putare aliquid? Nequaquam, respondit ille. Ergo, inquam, ne mortem quidem in malis ille reputabit? Minime verò.

Antisthenicum: Regium est, malè audire, cum bene feceris. Turpe est, vultum obsequi intellectui, seq; componere ita ut is iubeat: cum ipse intellectus seipsum non componat, atq; ornet.

Nam rebus irasci, nihil sanè expedit:

Iram curant enim nostram, nihil.

Dijis lethi ignavis, & nobis gaudia dones.

Frugiferam uti spicam meæ vitæ metam.

* Atq; hoc quidem esse, illud non.

Quòd si dii me, liberosq; negligunt,
Ratio est & huic. —

Mecum enim est Bene & esse, & iusticia. Non vnà lugere, neq; tremere.

- 6 Platonica: Ego autem haud iniuria huic ita respóderim: Nò rectè dicis, ò homo, si putas esse vel vitam vel mortem aliquo in discrimine ponendam ei viro, qui vel alicuius sit precij: ac non id potius vnum considerare eum inter agendum, iustène an iniustè agat, & officiūne faciat viri boni, an verò secus. Rei enim veritas, ò Athenienses, ita habet, vt quo quis loco seipsum constituerit, existimans ita optimum esse, aut à magistratu eò collocatus fuerit, ibi (mea quidem sententia) persistere debeat, ac quoduis periculum subire: neque mortem, vel vllam aliam rem turpitudine grauiorem ducere. Sed heus tu, vide, ne animi magnitudo & bonum aliud quidpiam sint, quàm seruare, & seruari. Neque enim concedendum est, eum reuerà virum dici mereri, qui quantocunq; tempore viuendum, neque rationem vitæ habendā putat: sed eum, qui de his cura Deo commissa, credens ijs qui dicunt, non posse fatum
- 7

fatum ab vlllo euitari, id considerandum porro ducat, quânam ratione tempus vitæ cōcessum sibi quàm optimè exigat.

Cursus siderum considerare expedit, quasi eos comitaremur, & elementorum mutux mutaciones crebrò cogitandæ. Hę enim cogitationes vitæ humilis fordes abstergent. Bene est à Platone hoc dictum : Etiam cùm de hominibus loquimur, intuendum est in res terrenas. Etenim qui memoriâ altius repetierit hominum congregationes, exercitus, agriculturas, nuptias, pacta, ortus, interitus, iudiciorum turbas, vastitates regionum, varias Barbarorum gentes, ferias, luctus, nundinas : in summa, qui colluuiem illarum, & ex contrarijs compositum præteritorum aceruum, tantasque imperiorum mutationes recoluerit, is etiam futuram præuidere poterit. Quippe eandem hæc habent cum præteritis formâ, neq; alio possunt modo fieri. Itaque etiam idem est, quadraginta, an decies milium spacio annorum, vitam humanam examines. nihil enim amplius videbis.

Ex terra enim nata, in terram redacta sunt : quæ verò genus traxerunt cælitus,

rediere ad æthereū polum: siue hæc quæ
dissolutio complexuū, quibus atomi iun-
guntur, siue elementorum passionis ex-
pertium dissipatio.

*Cibisq; potuq; & magicis adeò artibus
Auertimus currum, & mortis fugimus viam.
Flantem diuinitus auram
Opus est tolerare laboribus,
Luctu, lachrymisq; calentibus.*

8 Est aliquis te peritior luctu: quid tume-
at non societatis humanæ studiosior est,
non verecundior, non ita commodè fert
ea quæ accidunt, non ita mitis hominū
peccatis.

Vbicunq; potest aliquid perfici, secun-
dum cōmunem dijs & hominib. ratio-
nem, ibi nihil est mali. Nam vbi vtilita-
tem consequi licet actionis, quæ recta via
procedit secundum constitutionem ho-
minis: ibi non est verendum, ne quid
subsit damni. Vbiq; & semper in tua est
manu positum, vt ea quæ in præsentia ti-
bi acciderunt, & approbes piè, & cū ho-
minibus qui tecum sint iustè agas, & vi-
sa oblata artificiose examines, ne quid
non satis perceptum admittatur. Noli
aliorum mentes circumspicere: sed eò
rectà intueri, quò te natura ducit cū
vni-

Vniuersi, per ea quæ tibi eueniunt: tum tua, per ea quæ tibi ad agendum sunt proposita. Id autem vnicuiq; ad agendum proponitur, quod est eius constitutioni consentaneum. Porro ita constituta sunt & comparata singula: reliqua quidem omnia eorum causa, quæ mente sunt prædita, nimirum deteriora præstantiorum causa: ratione autem præditorum, vnum alterius causa factum est. Primas igitur inter partes ex quibus homo constat, ea pars obtinet, quæ societatem humanam respicit: alteras ea, qua sibi à persuasionibus corporeis ille abstinet. Ratione enim & intellectu præditi morus proprium est, seipsum circumscribere, & neq; sensitiuæ neque appetitiuæ motioni succumbere: harum enim vtraq; etiâ brutorum est. At intellectiua principatum obtinere, neq; ab illis regi vult: nec iniuria, quippe cuius natura ferat, vt omnibus reliquis ipsa vratur. Tertium est, vacuitas temeritatis & erroris: quibus intenta pars princeps, rectâ progredia-
tur, suis contenta.

Tanquam mortuo, & cui hætenus tantum vitæ vsura fuerit concessa, quod superest, viuendum tibi erit secun-

dum naturam, tanquam ex abundantia.

Tu solus ea diligēs quę tibi fatum iniunxit, eo contentus esto. Quid enim magis congruum, quàm ut singula eueniūt, statim eos ante oculos habere, qui cum eadem ipsis euenissent, indignati sunt, nouitatem rei mirati, & repræhenderūt ea. Vbi nunc ij sunt? nusquam. Quid atinet te eorum similem esse velle? ac non potius alijs suum morem relinquere: ipsum in hoc esse, ut rebus tuis bene utaris? Idq; poteris præstare, nec deerit materia: modò animaduerte, & stude, ut tibi ipsi in omnibus actionibus videaris honestatem consecutus. Vtriusq; verò actionum finis recordandum est. Intrò respice: intus est fons boni, semper scaturiens, si quidem semper fodias.

Corpus constare, ac neq; motu neque habitu dissolutum esse debet. Sicut enim mens efficit, ut vultus sit compositus & aptus, ita de toto corpore ut tale sit, annitendum est. Omniaque hæc curandum est, ut ne ostentationis causa simulata sint.

Viuendi ars palæstricæ est quàm saltatoricæ similior: eo quòd ipsa quoq; curat, ut ad ea quæ incidunt, neque antè sunt præ-

præcognita, parata sit, & à casu tutū hominem seruet.

Adsiduò inquire quales ij sint, quos testimonium de te ferre vis, ac quæ eorum sint mentes. Ita neq; eos qui inuoluntariè peccant culpabis: neq; testimonij egebis, si in ipsos fontes inspicias, unde ij opiniones suas, appetitionesq; hauerunt. Omnis animus, inquit ille, nō sua sponre priuatur veritate: idem sentiendum de iusticia, temperantia, benignitate, omnibusq; similibus. At necessarium est quàm maximè, id te nunquam non meminisse: ita enim erga omnes eris mitior.

De omni dolore in promptu sit tibi cogitare, eum neq; turpem esse, neq; mentem gubernatricē reddere deteriorem. quippe hæc neq; ratione materiæ, neq; societatis humanæ damnum accipit. In maiori autem dolorum numero etiam Epicuri dictum prodest, Eum neq; intolerabilem esse, neq; æternum: siquidem finium recorderis, ac non præiudicium feras. Id quoq; recordare: multa cum eandem habeant cum dolore naturam, tamen occultè modò molesta esse: vt dormiturire, æstum ferre, nauseare: quorum

aliquod si molestè fers, dic tibi ipsi, Ecce
dolori succumbis.

Vide ne ita afficiaris contra inhumano-
nos, vt homines contra homines.

Vnde nobis constat Socratem fuisse
illustrem, & meliori constitutione præ-
ditum? Non enim satis est eum clariori
morte occubuisse, aut peritiùs cum so-
phistis disputasse, & patientiùs in frigo-
re pernoctasse: & Salaminium abducere
cum esset iussus, fortiter repugnasse, ac in
vijs maiestatem vultus præ se tulisse, de
quo maximè dubitari potest an verum
id fuerit. Sed hoc considerandum est, quo
animo fuerit Socrates, an potuerit con-
tentus esse, si iustum se hominibus præ-
beret, ac pium erga deos: an neq; teme-
rè ob aliorum maliciam sit indignatus,
neq; vilius inscitie subseruiuerit: an nihil
eorum quæ ei vniuersi natura attribuis-
set, tanquàm peregrinum aut intolerabile
acceperit, nunquàm ne affectibus carnis
consentientem mentem præbuerit.

Non ita cōfudit omnia natura, vt non
liceat circūscribere seipsum: & quæ sunt
propria cuique, ea ipsum in sua retinere
potestate. Admodum enim possibile est,
vt quis diuinus vir fiat, ac à nemine co-
gnosca-

gnoscat. Huius semper memento : atque huius etiam, quod vita beata in paucissimis rebus est posita. Neque quia desperasti te dialecticum aut physicum futurum: iccirco, etiam liberum, pudicum, sociabilem, Deoque obedientem te fieri posse diffide.

In maxima animi voluptate licet vivere, tutum ab omni vi, utcumque omnes quæ volunt cōtra nos clamitent: etiam si corporeæ huius molis membra à feris lanientur. Quid enim obstat, quo minus interim mens seipsam conseruet in tranquillitate, veroque; de rebus præsentibus iudicio, & usu eorum quæ sunt præ manibus expedito: ita quidem, ut iudicium rei subiectæ dicat, Sanè tu natura tua hoc es, etsi aliud videris: utque; usus dicat rei oblatae, Ego te querebam. semper enim id quod adest, materia mihi est exercendæ virtutis rationalis & ciuilis, omninoque virtutis humanæ aut diuinæ. Omni enim id, quod accidit, Deo est aut homini familiare, neque; nouum, neque; intractabile, sed consuetum & tractabile.

Perfectio morum hoc præstat, ut omnem diem tanquã supremum agas, nihil tremas, nihil torpeas, nihil simules. Dñ
cūm

cum sint immortales, tamen non indignè ferunt, quòd in tam diuturno æuo semper omnino tot improbos homines perferre debeant: quinimò illorum curam summam gerunt. Tu autem qui iâ iam cessabis viuere, desperas, idq; vnus è numero malorum. Ridiculum est, te nò fugere tuam ipsius maliciam, id quod potes: aliorum velle fugere, quod non cõceditur tibi.

Quicquid rationalis & ciuilis tua vis inuenerit neq; rationi consentaneum, neq; ad societatem conducens, id rectè ea indignum iudicabis.

Si tu bene alicui fecisti, & est qui à te beneficium acceperit, quid præter hæc duo tertium aliquid requiris stultorum more, vt & videaris bene fecisse, & gratiam recipias? Nemo defatigatur accipièdo aliquid vtile. Atqui vtile tibi est, te secundũ naturam aliquid agere: ne igitur, dum alij prodes, defatigare, tibi aliquid boni parando.

Vniuersi natura olim ad mundum fabricandum se contulit: nunc autem vel omnia quę sunt, consequentia sunt sua: vel etiam in præcipuis eorum, ad quæ se mundi gubernatrix natura confert, ratio
ni nul-

ni nullum locum esse & consilio, tenendum est. Hoc, si memoria teneas, multis in rebus animo ut sis tranquilliori, efficiet.

M. ANTONINI IMPE-
ratoris de Vita sua Liber VIII

ID quoq; ad minuendam gloriæ cupiditatem facit, quòd non licet tibi adhuc totam vitam, quæ à prima tua ætate fuit, philosophicè viuere: sed cùm multis alijs, tum verò tibi ipsi manifestum est factum, te procul à philosophia abesse. Conturbatæ igitur sunt tuæ rationes, cū neq; ipse iam nomen philosophi facile possis adipisci, & tuum institutum repugnet. Si itaque verè perspexisti, in quo sit res posita, omitte curare quis habearis: satis autem sit tibi, si reliquum vitæ arbitrio naturæ exigas. Quid ea velit, cogita: hinc te nihil diuellat. Experrus enim es, circum quot res vagatus, nusquā vitā beatā inueneris: non in ratiocinationibus, non in diuitijs, non in gloria, non in voluptate, nullibi. Vbi verò est? in agendo ea quæ hominis natura requirit.

Quo-

Quomodo ita ager? Si ea habeat decreta, à quibus consentaneæ appetitiones & actiones veniant. Quæ sunt illa? de bonis & malis. Scilicet, nihil esse bonum homini, quod non reddit iustum, temperantem, fortem, liberalem: nihil malum, nisi quod horum contrarium efficiat.

In omni actione à te ipso quære, Qualis ea mihi est? an me eius pœnitebit? Paulo pòst moriar, & omnia è medio tollentur. Quid præterea requiro, si præsens actio animalis est mente præditi, societatis hominum studiosi, & Deo æqualis.

Alexander, Caius & Pompeius, quid hi ad Diogenem, Heraclitum, vel Socratem? Hi enim nouerant res, earum causas, materias: ita erant ipsarum mentes instructæ. Ibi verò quibus in rebus esset prudentia, & seruitus. Nihilominus eadem facient, etiam si tu te ruperis.

Primum est hoc, Ne perturberis: omnia secundum vniuersi naturam eueniunt: paulo pòst nusquam eris, sicut nunc Adrianus & Augustus. Deinde in rem ipsam intueri, eamq; considera: recordatusq; debere te esse bonum virum, ac quid hominis natura velit, age id quod pre-

propositum est constanter, ac iustissimè tunc te egisse puta: modò placidè, verècundè, & citra simulationem egeris.

Vniuersi natura hoc agit, vt quæ hoc modo habent, aliò mutet, & ex vno loco in alium res transferat. Omnia constant mutationibus, neq; quicquam metue: nihil enim noui, omnia vñrta eueniunt, & æqualiter dispensantur. Ceterùm vnaquæq; natura, si recta via ingreditur, sibi ipsi sufficit. Natura autem intellectu prædita id facit, si in cogitationibus id obseruet, ne falso aut obscuro adstipuletur: imperus animi ad eas solû actiones dirigat, quæ faciunt ad societatem hominum: ea tantum appetat, & viuet, quæ in nobis sunt posita: omnia quæ à communi natura tribuuntur, grata habeat. Huius enim pars est, sicut natura folij naturæ stirpis pars est: nisi quòd hæc est eius naturæ, quæ & sensu & intellectu carens, impediri possit. Hominis natura, pars est naturæ quæ impediri non possit, intelligat, & iusta sit: si quidem æqualiter, & pro dignitate vniuscuiusvis, tempora, substantiam, actionem, & euentu diuidit. Cósidera autem æqualitatem eam inuéturum te, si singulas res exami-

nes:

nes : sin vnam cum vniuersis conferas,
non item.

Atqui licet libidem arcere, voluptatibus & doloribus superiorem esse, itemq;
gloriola : licet etiam stupidis & ingratiss
non irasci.

Nemo te audiat vitam aulicam reprehendere, ac ne tuam quidem ipsius.

Pœnitentia est, repræhensio quædam sui ipsius, propter bonum aliquod dimissum: bonum verò oportet vtile esse, ideoque eius cura est habenda viro bono & honesto. At nullus talis pœnitentia ducetur, ob neglectam aliquam voluptatē. ergo voluptas neq; in bonis est, neq; in vtilibus numeranda.

Res ita expédendæ sunt. Quid est hoc per se, & sua propria cōstitutione quæ eius substantia & materia, quæ forma? quod eius in mundo officium, ac quandiu permanet? Si difficulter à somno expergiscaris, reminiscere, consentaneum esse tuæ constitutioni, & naturæ humanæ, vt aliquid agas quod cœtui humano profit. At dormire, etiam brutis est cōmune. Quòd autem vnicuiq; secundum naturam est, id & magis proprium ei est, & cognatius, adde etiā gratius. Hoc ad-
fiduò

fiduò & quibuscunq; incidentibus cogitationibus si fieri possit, in promptu habendum.

Si de natura, affectibus, aut alijs rebus disputare cum aliquo liber, statim te ipsum antè interroga : Quænam is sentit de bonis & malis. Nam opiniones de voluptate & dolore, eorumq; efficiētibus, de honore, ignominia, morte, vita. *

Non debet mihi nouum aut mirum videri, si quæ res hoc aut hoc modo agant: cogitabo enim, ita opus esse fieri. Cogitabo, sicut turpe sit velle me in miraculum rapere, si ficus fructum suum producat: ita etiam, si mūdus ea proferat, quorum est ferax: etiam medico & gubernatori turpe sit, mirari velle, si quis febricitaret, aut si aduersus ventus existeret.

Memento, mutare sententiam, & rectè monenti obsequi, perinde esse liberi. Tua enim actio secundum tui animi impetum fit, atque iudicium, tuamq; mentem.

Si in tua est potestate, cur facis? sin in alterius, quid repræhendis? atomósne, an Deum? quorum vtrumq; est cum infamia coniunctum. Nihil igitur repræhendendum. Nam si potes, vel eum qui causa est,

sa est, corrige: vel, si prius nequis, rem ipsam: sin neutrum, quid iam tibi profuit repræhendisse? Atqui nihil frustra faciendum.

Quod moritur, non excidit è mundo: nam vt constat & mutatur, ita etiam dissoluitur in elementa, quæ tibi sunt cum mundo communia. atq; hæc ipsa etiam mutantur, neq; indignè ferunt. Vnumquodq; est ad certum finem factum: vt vitis, equus. Quid mirum? etiam sol, & reliqui dij possunt dicere, cuius rei causa facti sunt.

Tu verò cuius causa? num voluptatis? vide an hoc ferat intellectus.

Natura consilium inijt de vniuscuiusque rei tam fine quàm initio & duratione. Si quis pilam in sublime iaciet, quidnam ea vel cùm effertur, vel cùm deferretur, aut cadit, quid boni malie patitur? Quid bullæ boni accidit, si cõstet: aut mali, si dissoluatur? Idem de lucerna possis intelligere. Cogita quid fiat corpusculo, si senescat, si ægroter, si scortetur.

Brevis vita est & laudantis, & eius qui laudatur: eius qui mentionem facit, & eius cuius mentio fit: præterea fit hoc in angulo portionis mundi, ac neque ibi qui-

quidem omnes consentiunt, imò ne sibi quidem ipsi quisquam. Tota verò terra punctum est.

Animum aduerte subiectę rei, aut opinionioni, actioni, aut dicto. Meritò hæc patēris, malles verò cras bonus fieri quàm hodie. Si quid ago, id ita fit à me, vt ad benefaciendum hominib. referatur. Accidit mihi aliquid, refero id ad deos: omniumq; rerum fontē, & originem, à qua omnia inter se connexa dependent.

Lauare, quæ tibi res videtur? Oleum, sudor, sordes, aqua, strigmēta: omnia abominanda. Ita se omnis pars mundi, omnisq; res subiecta habet.

Lucilla Verum, deinde Lucilla secunda Maximum: secunda Diotimum, Faustinam: Antoninus hæc omnia. Ceterum Adrianum, inde Celer. *Vbi verò austeri illi & vates, & inflati? vt ex austoris Charax, & Demetrius Platonius, Eudemon, & si qui alij tales. Omnia in diem durāt. iam pridem mortui sunt: quorundam ne minimo quidem tempore durauit memoria: quidam fabula facti sunt: nonnulli etiam ē fabulis iam euauerunt. Id igitur memoria tenendū, quòd necesse erit aut dissipari tuam mixturā, aut ex

tingui animulam , aut mutari , & aliò transferri.

Læticia hominis est , vt faciat quæ ei sunt propria. Propria autem eius sunt: beneuolentia erga suum genus, contemptus mortuum qui sunt in sensibus, distinctio inter visa probabilia, contemplatio naturæ vniuersi, & eorum quæ secundum eam fiunt. Item tres respectus: vnus ad causam proximam: alter ad diuinâ causam, à qua omnia omnibus eueniunt: tertius ad eos qui nobiscum viuunt. Dolor aut corpori malus est, ergo ipsum id pronunciet: aut animo. Sed animus potest suam tranquillitatem & serenitatem cōseruare, neq; dolorem pro malo ducere. Omne enim iudicium, omnis impetus, appetitio, & inclinatio intus est: neq; ei dolor quicquam mali affert. Quare omnia visa tolle ex animo.

Continenter te ipsum admone: nunc in mea est potestate, vt in animo hoc nihil sit maliciæ, nihil cupiditatis, nihil tumultus: ac cum omnia ita cernam, vri sunt, singulis vtor pro ipsorum dignitate. Hoc tibi licere memineris secundum naturam.

Loquere & in senatu, & cum quibuscunq;

cunq; hominibus compositè. Sana oratione non est apertè semper vtendum. *

Aula Augusti, vxor, filia, nepotes, posterì, soror, Agrippa, cognati, propinqui, amici, Areus, Mæcenas, medici, sacerdotes: omnino totâ aulam mors abripuit. Deinde etiam accede, vbi non vnus modò est mortuus homo. vt vrbs Pompeij perierunt. monimentis etiam inscribi videmus, fuisse aliquem suæ familiæ vltimum. Quàm anxij verò fuere maiores eius, vt aliquem successorem relinquerent: & ramen necesse est aliquem esse vltimum.

Vita componenda est ita, vt constet vniuscuiusq; actionis ratio. Quarum si vnaquæq; suum, quantum eius fieri potest, præstet officium, contentus sis: atq; id quo minus fiat, nemo tibi obstare poterit. Sed obstabit, inquis, aliquid extrinsecus. Nihil quidem, quod iusticiæ, modestiæ & prudentiæ impedimento sit. Atqui fortassis aliquid vim agendi habens impediatur? quin tu id impedimenti boni consule: sicq; statim facto transitu ad id quo conceditur moderato, alia emerget tibi actio, quæ ad eam de qua loquimur constitutionem quadrer. Acci-

piendum sine fastu, dimittendum cum facilitate.

Si quando vidisti manum abscissam, vel pedem, caputue amputatum alicubi seorsim à corpore iacere, cogita ei se adsimilare quantum in ipso est, hunc qui improbat ea quæ ipsi eueniunt, seq; à cõmuni societate seiungit, aut agit aliquid ab ea alienum. Ita tu te ipsum ab vnitione naturali abrupisti, cuius eras pars naturus: nunc verò te ipsum abscidisti. Id verò scitum est, quòd iterum tibi licet ei adiungi: id quod nulli alij parti Deus cõcessit, vt separata & auulsa rursus inolescere toti. Hic mihi bonitatem considera, quæ homini tantum honoris derulit. Nā & initio ipsius in manu posuit, ne à toto auelleretur: & deinde, vt auulsus redire, iterumq; conrescereq; & locum partis recuperare posset, dedit. Nā quemadmodū singulæ ferè rationis cõpotes naturæ ab ea cæteras facultates, ita nos quoque hâc ab ipsa accepimus. quẽadmodum enim ipsa omne id quod obstat & resistit, cõuertit, & fato subijcit, suamq; partẽ efficit: ita animal ratione præditum potest omne impedimentũ pro sua materia accipere, eoq; vti ad id quod intenderat.

Ne

Ne te cogitatio totius vitę confundat: neq; animum aduertere ijs quæ multa videntur dolorem posse afferre. Sed singulis rebus oblati, à te ipso, quære, quidnam in ea re sit intolerabile: id enim pudebit te fateri. Deinde memineris, neque præterita tibi, neque futura ullam afferre molestiam, sed præsentia tantum. At hæc extenuantur, si suis ea limitibus determines, cogitationemque tuam redarguas, si ea tam exigue rei non sit ferendæ.

Num iam domini tumulo adsident Panthea, aut Pergamus? Num Adriani sepulcro Chabrias & Diotimus? ridiculum hoc. Quid verò si adsiderent, sentirentne illi? aut voluptatem caperent, si quidem sentirent? aut si eam cepissent, an eo immortales essent redditi? Nonne his quoque fatum fuit, vt senes & vetulæ prius fierent, inde morerentur? Quid autem illi postmodò facient, his mortuis? Omnia hæc fœtida sunt, & tabus in sacco.

Si acutè videre potes, aspice & quàm sapientissimè iudica, inquit ille.

In constitutione animantis mente præditi, nullam inueniq; virtutem quæ

iusticiam expellat: sed quæ voluptatem eiiciat, video continentiam.

Si tuam opinionem detrahas ab eo quod videtur dolorem afferre, ipse in rutilissimo es collocatus. Quis ipse? Ratio. Verum ego, inquires, non sum ratio. Esto. Proinde ratio seipsam ne dolore afficiat: Si quid aliud in te est quod legatur, ipsum de se iudicet.

Cum impeditur sensus aut appetitus, id malum accidit vegetatrici animæ: quæ & alia ratione offenditur. Ita si mens impediatur, fit cum damno mente prædictæ naturæ. Hæc omnia ad te transfer. Dolor, voluptas, attingunt te? Si visus impediatur quo minus cernat, impeditur iam sensus. Quod si absq; exceptione aliquid appetis, iam id cum rationis capacis partis incommodo fit: sin commune tibi propositum est, neq; læsus es, neq; impeditus. Méris quidem proprias actiones nihil aliud impedire potest: nō enim attingitur ab igni, ferro, tyranno, aut calumnia, aut alia vlla tali re.

Sphæra cum fit, rotunda manet.

Indignum est, me mihi ipsi dolorem afferre, qui nullum vnquam alium lubēs læserim.

Alijs

Alijs aliæ res læticiam afferunt: mihi, si pars mei princeps sana sit, neq; aueretur quenquam vel hominem, vel humanum casum: sed omnia placidis aspiciat oculis, omnia accipiat, ijsq; vtatur vti dignum est.

Disce præsens tempus tibi ipsi gratificari. Qui commendationem posteritatis magis curant, non reputant eos horum similes futuros, quos nunc ægrè ferunt: atq; ipsos etiam mortales. Porro quid omnino tua interest, si talibus ij vocibus te content, aut ita de te sentiant?

Tolle me, & pone quocunq; volueris: ibi enim vtar genio meo propitio: id est, contecto, si habeat se & agat naturæ meæ consequenter.

Id verò an dignum est, vt malè propterea habeat animus meus, ac seipso deterius? abiectus, appetens, anxius, perterritus? Ecquid eo dignum inueniam? Homini nihil accidere potest quod non sit humanum: neq; boui, viti, saxo quicquā, quod non sit consentaneum eius naturæ. Quòd si vnicuiq; id contingit quod & consuetum est, & naturale, quid est cur indigneris? nihil intolerabile tibi communis adfert natura. Sin pro-

pter extraneam aliquam rem perturbaris: non illa tibi, sed tuum de ea iudicium, molestiam affert: id verò ut aboleas, in tua est potestate. Quòd si quid eorum quæ in te sunt, te molestat, quis est qui prohibeat, ne opinionē emēdes? Similiter si doles te hoc non agere, prodest cogitare, cur non potius agas aliquid, quàm doleas: sin aliquod potentius obstat, noli dolere, cū non fiat tua culpa, ne agas. At videtur viuendum non esse, nisi hoc agatur. placidius ergo vitam relinque: quando & is qui agit, moritur æquus impredientibus.

Memento partem tui principem superari non posse, cum in se collecta se ipsa contenta est: neq; quicquam præter voluntatem agat, etiam si non instructa ratione pugnam conserat. Quid ergo fiet, si etiam à ratione parata, circūspectè de rebus iudicet. Itaq; mens ab affectibus libera, arx est: nihil enim muniriis homo habet, quò refugiens superari non potest. Id qui non vidit, indoctus est: qui vidit, neq; eò refugit, infortunatus.

Si quid visa aut cogitationes tibi renūciant, caue aliquid tu addas. Renunciatum est, aliquē tibi malè dixisse. Esto id
alla-

allatum: non tamen id quoq; , esse te læsum. Video puerum ægrotare. video: sed quod in periculo sit, non video. Ad hunc modum semper insiste primis visis, nihil ipse intus adijce: ita nihil mali erit. Imò hoc adde, nosse te omnia quæ in mundo eueniunt.

Cucumis amarus est, omitte eum: vepres in via sunt, declina eas: neq; verò dicas, Curnam hæc in mundo sunt facta? ridereris enim ab homine naturæ rerum indagatore: haud secus quàm à fabro aut futuro, si damnares, quod in officina ramenta & refecamenta operum videres. Atqui hi ea possunt aliquò abijcere: vniuersi natura nihil extra se habet. verùm hoc in eius arte potissimùm mirari decet, quod cum seipsam circumscripsisset, omnia quæ in se habet, quæ obnoxia corruptioni, senioq; , & nullius esse vsus videantur, in seipsam transmutat, rursusq; ex his alia noua efficit: ita vt neque substantiã extra se requirat, neq; locum, quò viliores res eijciat. Contenta est igitur suo loco, materia, & arte.

Neq; in rebus agendis fluctuandum est, neque in communi vita turbandum, neque cogitationibus vagandum, neq;
omnino

omnino animus contrahendus, aut subito impetu efferendus, neq; vita occupationibus inanibus atterenda. Cedes peragunt homines, maestant, execrantur: quid hæc possunt, quo minus mens tua permaneat pura, prudens, modesta, iusta? Quemadmodum si quis limpido & dulci fonti assistens, ei conuicium faciat: ille quidem ob id non cessat puram aquam scaturire: quin & si quis lutum aut sterces iniiciat, tamen statim illa dissipabit atq; eluet, neq; ab ijs obturabitur. Quid ergo agendum, ut fontem perennem habeas, non cisternam? Compose te ipsum ut sis ad omnes horas liber, mansuetus, simplex, verecundus.

Qui nescit esse mundum, nescit ubi sit. Qui nescit, cuius rei causa sit natus, neq; quis ipse sit, neq; omnino mundum esse scit. Quorum alterutrum cui deest, is cuius gratia extiterit, dicere nequeat. Vter verò tibi elegantior videtur: is qui plaudentium fugit laudem: an illi, qui neq; ubi, neq; qui sint, cognoscunt?

Laudari cupis ab homine, q seipsum spacio vnius horæ ter execratur? placere vis homini, qui ne sibi quidē ipse probatur? nisi is probetur sibi ipsi, qui ferè omnium

nium eorum quę egerit, pœnitentia corripitur.

Non iam tantum vnà spirandus est circumfusus aer: sed & consentiendum cū mēte, quę vniuersa cōplectitur. Haud enim minus vis intellectrix omni ei, quod eam trahere potest, circumfusa est, quàm spiritus spirare volenti.

Generatim malicia mundo nō obest in specie autem, nihil lædit proximum. Soli ei obest, cui & concessum est: vt cum primum ita voluerit, liberari ea possit.

Non magis ad meam voluntas aliena pertinet, quàm vel anima eius: vel caro. Nam etsi maximè verum est, vnū quenq; nostrum esse alterius causa natum: tamē principes nostrum partes, suū quælibet dominium obtinēt. Etenim cur alterius malicia mihi esset malo? cum non sit visum Deo, vt in alterius sit potestate, esse me infelicem.

Sol diffusus esse videtur? atq; omnino quidem fusus est, non tamen effusus. Fusio enim eius, extensio. Itaq; & fulgores eius, quos nos radios, actinas ab extendendo Græci dicunt. Quæ autem sit natura radij, videre est, si inspicias lumen solis per angustum in vmbrosam domū immis-

immisſū. Rectà enim immittitur:& diuiditur ad obiectum ſolidū corpus,quòd aerem intercipit:ibi verò permanet,neq; decidit. Ita & intellectū fundi ac diffundi,non tamen effundi oportet:quippe vt extendatur,neq; vi & temerario impetu ad obiecta impedimenta impingat:neq; concidat, ſed perſtet,& illuſtret id à quo accipitur.Id quidem quod eum tranſmittet, ſplendore ſeipſum priuabit.

Qui mortem metuit, aut amiſſionem ſenſuum timeret, aut diuerſum ſenſum. Quod ſi amitteret ſenſum, nihil vtiq; mali ſentiet: ſin alium ſenſum adipiſcetur, aliud erit animal,neq; amitteret uitam.

Homines: vnus alterius cauſa nati ſunt. Diſce igitur, aut ſer.

Aliter iaculum,aliter mens fertur.Hęc enim etſi cauta ſit, & in deliberatione verſetur, rectà tamen fertur. ingredi in principem cuiuſuiſ partem: præbet autem etiam alij vnictique ingredi

in ſuam principalem
partem.

M. ANTO.

M. ANTONINI IM.

peratoris de Vita sua Liber IX.

Qui iniuste agit, impietatis se obligat. Etenim cum vniuersi natura ratione prædita animantia eò effecerit, ut quantum eius dignum est, vnum alteri profit, noceat autem nequaquam: qui voluntatem eius præuaricatus, impius utique est in omnium deorum primam. Ac qui mentitur, etiam impietatis in eandem deam sese obligat. Natura enim vniuersi, eorum est natura quæ sunt: hæc autem omnia inter se cognata sunt. Porro autem, eadem Veritas dicitur, verorumque prima est causa. Qui itaque studio mentitur, eo quod decipit, impius est: qui non dedita opera, eo quod ab vniuersi natura discrepat: & quod præter decorum agit, repugnans vniuersi naturæ: repugnat enim ei qui in contrariam partem à veris deflectit, præterquam ipsius natura ferat, quæ ei occasiones præbuit: quibus neglectis, non potestiam vera à falsis discernere. Impietatis damnas is quoque est, qui voluprates tanquam bonum appetit,
dolo-

dolorem vt malum fugit. Hic enim necesse est sæpenumerò incuset cõmunem naturam, qua si ea aliquid præter dignitatem bonis malisue tribuerit: propterea quòd sæpe mali voluptatibus fruuntur, eaq; quibus efficiuntur eæ possidēt, boni verò dolore afficiuntur, & in causas doloris incidunt. Iam qui dolorem metuit, metuet aliquando aliquid eorū quæ in mundo fiunt: id verò impium est. Rursus qui voluptatem consecretur, non abstinebit se ab iniusticia: id verò palàm impietas est. Oportet autem ad ea quæ natura in vtranq; partem equalia effecit, (neq; enim vtraq; fecisset, nisi ad vtranq; partem ex equo se habuisset) eum qui naturam vult sequi ducem, similiter æqualiter esse affectum. Itaq; qui dolores et voluptates, mortem & vitam, gloriam & ignominiam, quibus æquali ratione vturnatur, non in eodem ponit momento, proculdubiò impiè agit. Quod autem dixi, Naturam communem ijs ex æquo vti: ita intelligendum est, quod ea eueniunt in vtramque partem consequentia quadam, iuxta antiquum prouidentia imperum, quo illa ab aliquo principio se ad res ita disponendas contulit,

com.

complexa rationes quasdam eorum quę essent futura, destinatisq; quibusdam facultatibus ex quibus nascerentur subiectę, mutationes, & successus eorum.

Gratiosius quidem erat, hominem mendacij, simulationis, luxus & superbie omnis inexpertum mori. Secunda (aiunt) nauigatio est, satietate horum affectum, antę migrare ę vita, quàm illa vitia probare. Nondum ne te ne experientia quidem docuit, vt pestem fugias? Pestis enim est ea intellectus corruptio, longè magis, quàm aeris quędam intemperies ista, & mutatio. Hęc enim animali pestis est, quatenus viuit illud: hęc hominum, qua ratione sunt homines.

Mortem non contemne, boni tamen consule: quippe rem ex ijs vnā, quas natura decreuit. Quale enim est iuuenescere, senescere, augere, vigere, dētes, barbam, canos ferre, liberos creare, vterum ferre, parere, reliquęq; naturales effectiones, quas tempora vitę adferunt: tale est etiam dissolui. Hominis itaq; ratione videntis est, mortem neq; grauem, neque violentam, neq; contemnendam rem existimare: sed operiri eam, tanquam vnā ę naturalibus actionibus. Perinde

r

atq;

atque nunc expectas, quando fœtus ex utero tuæ vxoris edatur: ita expectanda etiam hora, qua animula tua ex hoc receptaculo excidar. Quod si rude quidē, sed tamen quod cor attingere possit, documentum accipis, omninò vt facillè feras mortem efficiet, si cogites, quales ij sint à quibus discedas, & à quorum morum sit animus tuus separandus colluie. Irasci quidem ijs qui tecum viuūt, nequaquam debes: sed eorum curam gerere, ijsq; placidum te præbere. Cogitandum tamē tibi est, te ab hominibus non idem tecum sentiētibus discedere. Hoc enim vnum erat, quod poterat retinere in vita, si fuisset homini datum viuere cum ijs qui eadem sentirent. Nunc vides quàm laboriosa sit inter vnà viuētes dissensio, ita vt dicas: O' mors, veni celerius, ne quando ipse quoque mei ipsius obliuiscar. Qui peccat, sibi ipsi peccat: qui iniuste agit, sibi ipsi iniuste agit: seq; malum efficiens ipsum, lædit. Sæpenumero iniuriam facit is qui nihil agit, non is modò qui agit.

Si adsit certa de rebus sententia, & actio societatem humanā spectans, & animus ita affectus vt boni consulat omnia quæ

quæ accidunt, quorum quod est à causa profectum: hæc si adsint, sufficiunt ad opinionones tollendas, sistendum imperum animi, extinguendum appetitum, & habendum paratam apud sese partem principalem.

Vna vita brutis animantibus est distributa: vna mens, rationem adeptis. Quemadmodum vna est terrenorum terra, & vnam lucē videmus, vnum aërem trahimus, quæcunque videndi & viuendi vim habemus.

Quæ commune aliquid habent, contendunt ad id quod est eiusdem generis. Omne terrenum ad terram vergit, omne humidum confluit, itemq; aëreū, ita vt necesse sit vi ea diuelli. Ignis sursum effertur, propter elementarē ignem: omni vero hīc igni aliquid est paratū, vt inflāmur: ita vt omnis materia paulò ficcior facile ignem concipiat, quia minus est in eius temperie id quod inflammationem prohibeat. Itaque & omne id quod communis mentis est particeps, similiter ad cognatum suum contendit: atque etiam amplius. Quanto enim est alijs rebus præstantius, tanto & paratius vt commisceatur cum eo quod eiusdem

est generis. Itaque apud ipsa statim bruta inuenta sunt examina, greges, pullo-
rum educationes, atq; id genus quasi a-
mores. Anima enim iam in his est, id q;
quod ea in vnum conduceret, apud præ-
stantiorem partem reperitur: id quod in
plantis, lapidibus & lignis non inueni-
tur. At apud ratione prædita animalia, ci-
uitates sunt, & amicitie, & domus, & cõ-
cilia: inq; bello, pacta & induciæ. apud
præstantiora, etiam ex diuersis modis v-
nitio quædam constat: vt apud astra. A-
deo ascensus ad superiora consensum e-
tiam in deiunctis efficere potuit. Atqui
apud ea tantum quæ mentem habet, ob-
liuio mutui studij & consensus reperi-
tur: & hic modò non videtur, quomodo
ad se inuicem affluant. Quanquam etiã-
si fugiant homines hãc coniunctionem,
tamen ab ea corripiuntur, natura nimi-
rum præualente. Videbis autem id quod
dico, si animum aduertas. Facilius enim
inuenies terreum aliquid nulli terreno
adiunctum, quàm hominem ab homini-
bus auulsum.

Fructum fert & homo, & deus, & mun-
dus, suo vnumquodq; tempore. quòd si
consuetum est in vite, vt suum fructum,
nullum

nullum communem ferat: tamen ratio fructum fert & communem & propriū, nascunturq; ex eo alia quædam eiusmodi, qualis est ratio.

Peccat aliquis. Si potes, melius illum doce: sin verò, memineris mansuerudinem tibi propterea datā. nam & ipsi dii illis sunt clementes, qui & nonnullis ad consequendam sanitatem diuitias, & gloriam, auxilium ferunt: adeò sunt benigni. Id & tibi licet, neque impedit quisquam.

Labora non vt miser, neq; vt qui vel misericordiam, vel laudem consequi studeas: id vnum tibi sit propositum, agere secundum ciuilem rationem.

Hodie omni me periculo exempti, imò verò omnia quæ videbantur mala eieci: nihil enim extrà erat, sed omnia intrus in opinione mea.

Omnia hæc quæ in caducis sunt, familiaria iam mihi fecit experientia: duratione autem sunt diurna, materia sordida: omnia talia, qualia erant etiam apud illos quos sepeliuimus.

Res ipsæ extra fores stant: nihil ipsæ de seiphs norunt, neque pronunciant. Quid igitur de ijs pronūciat? ratio. Neq;

id persuasione, sed actione distinguit bonum & malum ciuilis animalis ratione præditi: sic vt neq; virtus neq; vitium in persuasione, sed actione.

Lapidi in altum coniecto nihil mali accidit, si decidat: neque bonum, quod in sublime effertur.

Introspecte eorum animos, & videbis quos iudices timeas, & vt hi seipfos iudicent.

Omnia sunt in mutatione: ac tu ipso quoque in perpetua alteratione, ac quodammodo corruptione. Quin & totus mundus. Alterius peccatum ibi est relinquendum, vt sit actionis defectus, appetitus, opinionis quies, ac quasi mors. nihil mali.

Transi nunc ad ætates, vt puericiam, adolescentiam, iuuentutem, senectam: horum omnium mutatio est mors. nunquid mali? Transi deinde ad vitam sub auro actam, sub matre, sub patre: quinetiã alias multas mutationes & fines inuenies: quære ex teipso, an quid mali sit? Ad eundem modum est etiam totius tuę vitę finis, quies, ac mutatio.

Perpende mentem tuam, vniuersi, ac proximi: tuam, vt eam iustam reddas: vniuersi,

niuerſi, vt recordere cuius pars ſis: proximi, vt videas ſit ne in ea ignoratio, an verò intellectus. Simul intelliges, te factũ ad explẽdum ciuile corpus: atq; ita omnem actionem tuam facere ad vitam ciuilem complendam. Etenim quæcũque tua actio non ad ſocietatem humanam, tanquam finem vel propinquum vel remotum refertur, illa verò vitam interpolat, & vnitatem eius ſoluit, turbasq; ciet: ſicut in populo cũ plebs ſecelſionem facit.* Ab hac concordantiã. Puerorum iræ, ludicra, ſpiritus qui cadauera geſtant: vt eo efficacius accidat id quod eſt in Necya.

Vade ad qualitatem cauſæ, eamque à materia ſecretam conſidera: tum, quàm diu permanere omnino poſſit ea propria qualitas.

Paſſus es innumera, eo quòd non contentus fuiſti tua mente agere ea, ad quæ erat facta. Sed hæc ſatis.

Cũ te alius reprehendit, aut odit, aut aliquid tale pronunciat, aſpice eorũ animulas: intra, & vide quales ſint. Cernes nihil eſſe tibi laborãdum, vt hoc vel illud ij de te iudicent. Bene quidẽ ijs velle debẽs: natura enim amici ſunt, eosque

dij omni ratione iuuant, per in somnia, vaticinia. Hæc quidem de quibus ij certant, circulus sunt rerum mundanarum, quæ sursum deorsumq; ab vno æuo in alterum voluuntur.

Aut ad singulas res vniuersi intellectus se applicat, quod si est ita: id, quod ea se applicat, approba. Aut semel tantum imperum fecit ipsa mens, reliqua omnia consequenter fiunt. * Et quid vnum alicui? Quodam enim modo atomi.

Omnino autem, siue Deus sit, rectè omnia habent: siue temerè sunt omnia, nunquid & tu?

Iam nos omnes terra occultabit: post ipsa quoq; mutabitur, & res deinde aliæ item in infinitum mutabuntur. Enimvero qui fluctus mutationum & motuum considerabit, earumq; celeritatem, is omnia mortalia cōtemnet. Torrentis instar causa vniuersi rapit omnia. Iam ipsa ista ciuilia, quàm sunt vilia? & quàm videntur homunciones isti philosophicè agentes, pleni esse muci? Quid faciendum? quod nunc natura poscit, eò contendere, si liceat: neq; cura, an sit aliquis mortalium hoc cogniturus. Neq; Platonis rempub. spera: sed contentus esto, si vel

vel minimum procedat: huncque ipsum
 successum cogita, quàm non sit exiguus.
 Mutat aliquis illorum suum placitum?
 atqui sine horum mutatione quid est,
 quàm seruitus gementium, & persuasos
 se esse simulantium? Vade nunc, & A-
 lexandrum, & Philippum, & Demetriũ
 Phalereum mihi dic. Viderint, an scierint
 quid communis voluerit natura, & an
 se ipsos sub disciplina tenuerint. Quòd si
 tragicè tantum sese ostentarunt, nemo
 me damnauit, vt cogar eos imitari. Opus
 philosophiæ simplex est, & verecũdum.
 Noli me adducere ad fastum, qui præ se
 ferat grauitatem.

Supernè contemplari infinita armen-
 ta, sacrificia, omnis generis diuitias, in té-
 pestatibus & serenitate: quæ facta sunt,
 cum ijs nata, quæ item decesserunt.

Confidera etiam vitam eorum qui an-
 te te, & qui post te viuent: horum etiam,
 qui hodie apud Barbaros viuunt: quàm
 multi eorum ne nomen quidem tuum
 sciant, multi statim obliuiscuntur: multi
 cum te nunc laudent, statim sunt culpa-
 turi. Deniq; quàm res nullius momẽti
 sit memoria, aut gloria, aut aliquid tale:

Vacuitas perturbationum in his quæ

ab extrinseca causa accidunt, iusticia in ijs quarum actionum tu es causa: hoc est, imperus animi, & actio, quæ finem habeat societatem humanam: id enim est tuæ naturæ consentaneum.

Multa superuacanea ex his quæ te perturbant, præcidere potes, quæ tota in tua sunt opinione sita, multumq; laxitatis et spacij tibi acquirere.

Totum mundū animo concipe, tuūq; æuum perpende, tum celerem singularū rerum mutationē: breue scilicet esse tempus ab ortu ad interitum: id verò quod hunc sequitur, idq; quod illum præcessit, infinitum. Omnia quæ vides, celerrimè interibunt: & hi qui eorum interitum vident, ipsi quoq; mox peribunt. Qui decrepita senectū moritur, idem feret cū eo qui immatura morte cadit.

Quæ nam sunt eorum mentes, quibus rebus student, quæ habent in honore, quæ amant? iudica te nudas ipsorum intueri animas. Cum vituperando obesse, aut prodesse laudando se putant, quæ est illa opinio?

Amisio vitæ nihil est aliud quàm mutatio: hac autem delectatur natura vniuersi, secundum quam omnia sunt re-

cta.

et. Ab æterno res eiusdem formæ natæ sunt, sicq; erit in infinitum. Quid ergo dicis omnia facta, & futura malè. Ergo nullus inter tot deos repertus est, qui ea corrigeret: sed damnatus est mundus, ut perpetuis malis confliceretur.

Vide quàm putris sit omniũ rerum materia: aqua, puluis, ossicula, foetor: rursus calli terræ, marmora: fæces, aurum & argentum: crines vestis, sanguis purpura: omnia reliqua eiusdem modi. Etiam quæ spiritu constant, alio modo talia, atq; ex his in hæc mutantur.

Satis miseræ vitæ est, & murmuris, & imitationis. Quid perturbaris? quid in his noui? Quid terret te? num forma? aspice eam. num materia? aspice illam. Extra hæc nihil est. Quin & iã erga deos simplicior & melior es factus.

Idem est, siue tribus hæc, siue centum annis discas.

Si peccauit, malum apud ipsum est: fortassis autem non peccauit.

Aut ab vna aliqua mente tanquam fonte omnia progrediuntur, quæ corporibus accidunt: proinde pars non debet euentis totius succensere. Aut atomi sunt omnia, confusio, & dissipatio:
quid

quid ergo perturbaris? Menti tuæ dicis: Mortuus es? perijisti, efferatus es, simulas, es in cœtu, aleris?

Aut nihil possunt dij, aut aliquid. Si nihil, cur comprecaris eos? Sin possunt, cur non magis etiam petis vt dent tibi, ne quid horum metuas, aut experas: neque magis doleas si absit, quàm si adsit. Omnino enim si possunt adiuuare ij homines, etiam in hoc poterunt. Fortè dicēs: Deus ea in mea posuit potestate. Esto. Nōne ergo præstat, te ijs quæ in tua sunt potestate, vti liberè, quàm de ijs quæ non sunt in tua manu posita, sollicitum esse, animo seruili & abiectō. Quis autem tibi dixit, deos non in his etiam quæ penes nos sunt, auxilium adferre? Incipe ergo precari de his, & videbis. Precatur alius, vt cum aliqua cubet: tu pete, ne eius rei appetitus tibi otiaur. Alius petit, vt certa re leuetur: tu, ne ea leuari tibi opus sit. Alius, ne amittat filium: tu, ne id ipsum metuas. Omnino ad hunc modum vota concipe, & quid sit futurum vide.

Epicurus ait, sibi, cum ægrotaret, nulla fuisse de corporis affectione cum suis colloquia: sed de causis rerum naturalium

lium præcedentibus disputatum continenter. Ei rei se intentum, mētem habuiffē perturbationum vacuam, vt quæ motuum corporiculi nullam partem acciperet, suum bonum custodiens: ideoque se ne medicum quidem, qui applicaret pharmaca, adhibuisse, sed vitam bene habuisse. Tu quod is in morbo poruit, hoc, si quid alterius rei incidat, obserua. Vt enim non desistere à philosophia propter quæuis negocia, neq; cum quouis vulgari homine nugari, omnibus sectis est commune: sic in omni actione ei est incumbendum soli, quod propositum est: instrumentoq; , quo ad id vrimur.

Si cuius impudētia offenderis, statim percontrare te ipsum, an possit fieri, vt nulli sint in mundo impudentes. non potest autem hoc fieri: ne igitur postula id quod fieri nequit: est enim iste quoque vnus ex impudentibus ijs, quos esse in mundo oportet. Idem de versuto, infideli, omni deniq; quocunque modo vitioso in promptu sit tibi cogitare. Nam si recorderis, necessariò id genus hominum esse, singulis æquiores te præbebis. Id quoq; vtile est, statim cogitare, quàm homini natura virtutem contra id peccatum

tum dederit. Remedium enim tribuit, contra ingratos mansuetudinem: contra aliud vitium, aliud auxilium. Omnino autem licet tibi in viam reducere eum qui errauit. nam omnis qui peccat, eo errat, quod à proposito aberrat. Denique quid inde tibi damni allatum est. Inuenies quidem nullum eorum quibus irasceris, tale quippiam fecisse, quo mens tua sit futura deterior: atqui in hoc unico situm erat, ut malum tibi atque damnum accideret. Quid verò malum aut nouum accidit, si indoctus homo agit suo modo? vide, ne tu tibi ipse potius sis repræhendendus: qui non præsenferis fore, ut is ita peccaret. Etenim ansam tibi omnino præbuit ut cogitares, consentaneum esse ut is ita peccaret. Ac tamen eius oblitus, miraris eum deliquisse? Maxime verò, si cui infidelitatis vel ingratitudinis causa succenses, intra te conuertere. Proculdubio enim à te peccatum est, si eum ita affectum iudicauisti fidem seruaturum: aut si beneficium conferens, non eo contentus fuisti quod dederis, neque fructum te ipsa ex actione capere cogitauisti. Quid enim aliud requiris, cum homini bene facis? Non tibi fa-

bi satis est, te tuæ naturæ cōuenienter egisse: sed & mercedem insuper desideras? perinde ac si mercedem oculus poscat, quia viderit: aut pedes, propter gressus. Quemadmodum enim hæc ad certum finem facta sunt, ita vt secundū suā cōstitutionē atq; naturam si egerint, suū finem adepta sciamus: ita homo ad beneficentiam natus, si quid beneficij contulerit, aut aliud quid egerit, quod societati humanæ conducatur, fecit id cuius gratia est factus: cōsecutusq; est id, quod ad eum pertinebat.

M. ANTONINI IM.

peratoris de Vita sua Liber X.

ERis aliquando, ò anima, bona, simplex, vnica, & nuda, splendidior corpore tibi circumiecto. Gustabis olim amoris affectum: plena eris, nullius indigens, nihil desiderans neque animati neque inanimi ad fruitiones voluptatum: neq; tempus requirens quo diutius fruire, neq; locum, regionē, aut aeris commoditatem, neque hominum conuenientiam. sed contentus eris præsentī statu, delectaberis omnib. quæ
erunt

erunt in promptu: tibiq; ipsi persuadebis, omnia tibi adesse, omnia tua rectè habere, omnia à dijs tibi allata: probabis quæcunq; ijs probabūtur, ac quæ tibi ad perfecti animalis salutem dabunt: quod bonum est, iustum, honestum, omnia generat atq; continet & amplectitur: quæ dissoluuntur eò, vt alia ex ipsis existāt. Eris aliquando talis, vt ita cum Deo & hominibus viuas, vt ne quid in ijs repræhendas, neq; ab illis dāneris. Obserua quid natura tua requirat, quippe qui tantum à natura gubernaris: id deinde fac & admitte, nisi tua natura, qua animal es, eò fiat deterior. Secundo loco animaduertēdum est, quid animalis natura quæ in te est, requirat: idq; omne omittendū est, nisi deterius sit habitura ea natura, ob quam rationis particeps diceris: nempe ciuilis, & rationalis. His vsus regulis, nihil ages superuacaneum.

Omne quod tibi euenit, aut ita euenit vt tu laturus es, aut secus. Si eo modo quo tu id ferre potes, nō fer ægrè, sed vt natura tua te docet: sin contrā, noli tamen indignari. etenim ipsum peribit, vbi te absumserit. Enimuerò memento eam esse tuam naturam, vt omnia feras ea, quæ

ea, quæ an intolerabilia iudicare velis necne, in tua est situm potestate, secundum visa, quæ id tibi prodesse aut conuenire ducis.

Si quis errat, docere illum debes benigne, & ostendere quid non animaduertit. Si id nescis, te ipsum accusa: imò ne te ipsum quidem.

Quidquid tibi euenit, id omne ab æterno tibi destinatum est, atq; à connexu causarum fataliter tributum. Nam & quod tu es, & quæ tibi eueniunt, ab æterno dependent.

Siue ex impartilibus corpusculis, siue naturâ mundus constat: id primum constat, esse te partem totius quod à natura gubernatur: deinde, coniunctionem tibi quandam esse cum eiusdem generis partibus. Horum memor, quatenus partem me esse totius sentio, nihil ægrè feram eorum quæ à toto mihi tribuuntur. Parti enim nihil potest nocere, quod toti prodest. At totum nihil habet, quod non ipsi proficit. Idq; cum omnib. est commune naturis, tum Vniuersi naturæ hoc accedit, quod ne ab vlla quidem extrinseca causa potest cogi, vt aliquid sibi damnosum producat. Quatenus verò mihi
u cogn-

cognatio quædam est cum partibus quæ sunt eiusdem generis, nihil agam quod non respiciat communitatem: imò semper ad communem vtilitatem dirigam meas actiones, & à contrario auertam. His ita cõstitutis, necesse est vitam prosperos habere successus: sicut & ciuis vitam prosperam intelligeres, procedentis per actiones ciuibz vtilis, bonique consulentis quæcunque ei ciuitas tribueret.

Omnes partes mundi interire necessarium est: hoc est, alterari. Quod si hoc etiam malum ipsis sit, nõne vniuersum malè possit perdurare, partibus ad interitum & alterationem cõparatis? Vtrum enim natura instituit suas partes malè afficere, maloq; obnoxias, & quidem necessariò, efficere? aut per imprudentiam hoc admisit? Vtrunq; quidem non est veri simile. Quinetiam ratione naturæ ommissa, ipsarum rerum naturã si quis consideret, itidem ridiculum erit hoc. Simul enim, dicere, quod mundi partes à natura factę sint ad mutationes, & earum mutationes quasi contra naturam euenientes mirari aut indignè ferre, absurdum sit: præsertim cum singula ex quibus sunt
con-

conflata, in ea etiam dissoluantur. Aut enim discretio fit elementorum, ex quibus concretæ sunt res: aut mutatio, solidi quidem in terrâ, aëri autem in aërem: ita vt hæc quoq; assumatur in rationem vniuersi, siue hoc certis conuersionibus inflammabitur, siue perpetuis vicibus renouatur. Solidas autem & aëreas partes non opinare ab ortu te habere: omnia ista heri & nudiustertius ex alimento & inspirato aëre affluxerunt: hæcque mutantur, non id quod ex vtero matris attulisti. *Pone autem, hoc te admodum adiungere propriæ qualitati: nihil reuera, puto, ad id quod dicitur.

Cùm sumseris tibi ipsi nomina hæc, bonus, verecundus, verax, intelligens, prudens, alti animi: caue ne quando ista nomina amittas, alijsque ea mutes. Celeriter ea animo repete: ac recordare, nomine intelligentis indicari scientiam de singulis rebus percipiendi, & eum qui cogitationibus alienis non occupetur: prudentis verò, voluntariâ approbationem eorum quæ communis natura tribuerit altitudine animi, mētis intentionem, & sublimitatem, supra leues & duros motus carnis, gloriam, mortem, aliasq;

res elatae. Si igitur te ipsum dignum his nominibus praestiteris, non id appetens ut ab alijs ita appelleris, alius eris, aliamque ingredieris vitam. Nam talem te porro esse, qualis haecenus fuisti (hoc est, in hac vita raptari & inquinari) nimis stupidi est hominis, & vitam amantis, similisq; eorum qui in pugna aduersus feras semesi sunt. hi enim pleni vulnerum & tibi, tamē hortantur ut in crastinum seruentur, tales iterum pugnaturi aduersus eosdem vngues & dentes. Itaq; te paucis istis nominibus accommoda, ac si qui de possis, ea tuere, perinde atq; si in insulas quasdam fortunatas commigrasses. Sin te inferiorem ijs esse sentis, secede audacter in angulum aliquem, ut ibi victoriam obtineas: aut omnino è vita abi, nō iratus, sed simplici & libero animo, atq; verecundo, cum id vnum in vita egeris, ut eo modo discedas. Ut autem memoriam illorum nominum retineas, haud exiguum tibi adferet adiumentum, si recorderis deorum, atq; eos nolle se adulari: sed hoc velle, ut ratione praedita animalia, ipsorum quàm similima efficiantur.

Ficus, canis, apis, suum quoduis officium

cium facit: idem est & hominis partium. Pestis, bellū, terror, stupor, seruitus: hæc quotidie delebunt sacra illa tua placita, quæ è contemplatione naturæ rerum hausta circumfers. Omnia autem ita sunt inspicenda & agenda, ut & circumstantijs simul satisfiat, & cognitio in actionem vertatur, serueturq; animi constantia ex earum scientia accepta, latens, non * abscondita. Aliquando capies fructum simplicitatis, aliquando grauitatis, aliquando cognitionis singularum rerum. Quæ nimirum sit eius natura, quis in mundo locus, quandiu ferat eius natura ut dureret, quibus ex rebus conflata sit, quis eam possit possidere, quis dare aut adimere.

Aranea, si muscam ceperit, exultat: alius, si leporem, aut pilliculum, aut suæ, aut vrsū, aut Sarmatas. nonne hi sunt prædones? Si opiniones examines, quomodo vnum in alterum transmutetur, viam ac rationem contemplandi parabis. Continenter autem huc animū aduerte, teq; huic parti adsuefac: nihil est enim quod perinde animum magnū efficiat. Corpus enim exue, intelligensq; iamiam te ex hominibus discedentem ista omnia deserturum, totum te ipsum

da iusticiæ in actionibus tuis seruandæ. In reliquis quæ eueniunt, rerum naturæ totum te committe : quid alij vel sentiât de te, vel agant contra te, ne ad mentem quidem tibi tuam accidat.

Duob. his contentus esto, vt & iuste agas in præsentia: & id quod nunc tibi obtrahit, boni consulas. Omnes alias occupationes, omnia studia missa fac, huic modo intetus, vt rectè secundum legem ingrediaris, Deum sequens, rectè via ingredientem.

Quis sit usus suspicionis? cum licet deliberare quid sit agendum. Si quid agendum sit, videasque id esse ex usu, firmiter eò procedendum. Sin id non intelligis, inhibenda actio, & optimis vtendum consiliarijs. Quod si alia his aduersa occurrant, progrediendum est iuxta præsentis occasiones, animo ei quod iustum videtur intento. Optimū enim est, eum attingere scopum: à quo qui aberrat.*

Quietus simul, & ad motus facilis, simul & lætus, & constans est is, qui rationem ubique sequitur ducem.

Interroga ex teipso statim à somno expergefactus, num tua intersit, si quæ iusta sunt, & rectè habent, in aliorum sint potestate? Nihil interest.

Nunquid

Nunquid oblitus es, illi qui aliorum sermonibus & laudibus se iactant, quales in lecto sint, quales in mensa? quid agant, quæ fugiant, quæ confectentur? quæ furentur, quæ rapiant? non quidem manibus & pedibus, sed preciosissima ipsorum parte, qua acquiri potest (si quis velit) fides, verecundia, veritas, lex, bonus genius.

Omnia danti & recipiēti Naturę probè institutus & verecūdus dicit: Da quicquid vis, aufer quicquid vis. Neque hoc aduersus eam ferociens dicit: sed ei obediens, eamque probans.

Vitæ exigua restat pars: viue tanquam in mōte. Nihil enim refert, hīc ne sis, vel illic: modò scias, te ubiq; in mundo, tanquam in vrbe esse.

Videant, inquirent hominem homines, verum, ac secundum naturam viuentem. Si non ferunt eum, occidāt: præstat enim hoc, quàm illo modo viuere.

Non iam præterea tibi disputandum est, qualisnam sit vir bonus: sed curandum, vt sis vir bonus.

Subinde tibi ante oculos pone æuum totum, & vniuersam naturam: cogita, vt res singulæ, ratione substantiæ, seminis

sint: sicorum, temporis, terebri conuersio: idq; de singulis rebus indaga, quemadmodum eæ iam dissoluantur, sintq; in mutatione, ac quasi putrefactione & dissipatione: vt vnumquodq; suam veluti mortem habeat. Qui sunt illi qui nunc comedunt, dormiunt, coeunt, ventrem purgant? tum qui imperant alijs, superbunt, indignantur, inferiores increpât? quibus illi paulo antè serui erunt, & quibus de causis? qui erunt paulò post?

Vnicuiq; id prodest, quod natura vniuersi fert: atque eo quidem tempore, quo ea fert. Expetit quidem pluuiam terra: expetit autem venerandus æther, cū est repletus nubibus, in terram decidere: ita & mundus id agere cupit, quod fit: dico itaq; mundo, me vnà amare. Itaque & hoc fit, & dicitur fieri, quod mundus vult ita fieri. Aut hic viuis, & te adsuefisti: aut aliò te confers, & hoc voluisti: aut defunctus tuo munere, moreris. Nihil est præter hæc: Bono ergo es animo.

* Semper sit euident, hoc esse agrum: & quomodo omnia sunt hic ijs qui in summo sunt monte, aut in littore, aut vbiuis. Omnino enim inuenies Platonis illud, stabulo in mōte abditus: & iacere iactus.

Quid

Quid est mens mea? ad quid nunc ea vtor? Est 'ne aliquid mentis vacuum? est ne aliquid à communitate diuulsum? num affixum & admixtum carni, vt illud vnà mutetur?

Qui dominum suum fugit, fugitiuus est. Lex autem dominus est. Ergo qui contra legem agit, fugitiuus est. At dolorem aliquis, iram aut metum concipit, propter aliquid eorum quod factum est, vel fit, vel fiet secundum voluntatē eius qui Vniuersum gubernat. Hic verò lex est, tribuens suum vnicuiq;. Ergo qui hoc modo timet, dolet, aut irascitur, fugitiuus est. Pater, semine in vterum matris dimisso abiit. Inde succedēs alia causa agit, & absoluit fatum. animaduertendum est, ex quo quid efficiatur. Rursus, cibus per fauces dimittitur: deinde alia causa succedens, sensum, appetitum, vitam, robur, omniaq; ista alia efficit. Itaq; ea quæ in tanta occultatione sunt, consideranda sunt: facultasq; ita perspicienda est, vt & eam quæ deorsum, & eam quæ sursum vergit videmus, non oculis quidem corporeis, sed haud minus tamen perspicuè.

Afsiduò considerandum est, quomo-

do omnia hæc sint, qualia fuerint, ac sint futura: & ante oculos ponendæ totæ fabulæ atq; scenæ earundem in speciem rerum, quas vel experientia vidisti, vel ex antiqua historia cognouisti: vt, aulam Adriani, totam Antonini aulam, totam Philippi aulam, Alexandri, Cræsi. Omnia enim hæc, talia erant.

Tantum per alios animo tibi finge eū, qui alicuius rei causa dolet aut indignatur, similem esse procello qui mañtatur, & calcitrat atque grunnit. Similis etiam ei qui gemit in lectulo solus tacitè alligationem nostram: & quod soli animalī ratione prædito datum est, vt rebus quæ eueniunt sponte obsequatur. Omnino autē sequi eas omnibus est necessarium. In singulis rebus quærere ex te ipso debes, sit ne mors mala, propterea quòd ea re te sit spoliatura.

Cum alicuius offenderis peccato, statim ad te reuerrere, ac cogita qua in simili re tu pecces: vt, Quòd argentum, voluptatē, gloriolam in bonis ducas, itēq; alia. Id iram mox obliuione delebit. Accedat autem & hoc, vt eum inuitum peccare scias. Quid verò faceret coactus? Tu, si potes, effice ne cogatur.

Cum

Cùm Satyronem vides, Socraticum tibi finge conspectum dari: cùm Euryché, Hymenem, vel Euphratem cernis, Euty-chionem, Syluanum, Alciphronem, vel trophæiferum imaginare: Xenophon-te viso, Critonem aut Seuerum: deniq; singulis aliquem priorum certa ratione similem oppone. Simul verò tibi ad ani-mum accidat, Vbi'nam sunt illi? nus-quam, aut vbicunq;. Ita nunquam non cernes, res humanas fumum esse, & vani-tatem. Maximè si recorderis, id quod se-mel mutatum est, nihil fore in infinito tē-pore. Tu autem in quo tempore es? aut qui non sufficit tibi, breue hoc honestè exigere? quam materiam, quod subie-ctum fugis? Quid enim sunt hæc omnia, nisi exercitia rationis, quæ accuratè per-spexit naturam earum quæ in vita occur-runt rerum? Perdura igitur, dum eas res tibi familiares reddas: quemadmodum validus ventriculus omnia sibi efficit fa-miliaria: & ignis splendidus, quidquid ei iniicias, flammâ ex eo & fulgorem e-dit. Nulli liceat verè dicere, non esse te simplicē & bonū: sed mētiatur, quicunq; hoc de te sentit. Id verò omne penes te est: quis enim prohibeat, ne sis bonus & simplex?

simplex? Tibi modo stet sentētia, non vī
vere, nisi talis sis: neque enim patitur ra-
tio te, nisi talem.

Quid sit, quod possit de proposita ma-
teria rectissimè dici, vel agi, considera:
quicquid erit, facere tibi vel dicere licet,
nemine obstante : neque prætende, te
impediri. Neq; prius desine sollicitudi-
nem, quàm ita sis affectus, vt quod volu-
ptuarijs sunt deliciæ, id tibi sit actio in
subiecta & oblata materia, humanæ con-
stitutioni consentanea. Omne enim id
quod licet tibi agere secundum naturā,
pro voluptate habēdum est : licet autem
vbiq;. Nam cylindro quidem non datur,
vt quouis loco feratur suo proprio mo-
tu: vt neq; aquę, neq; igni, neq; alijs quę
à natura aut anima rationis experte re-
guntur. multa enim sunt quę obstēt eis,
& intercipient. Mens autem, siue ratio,
per omnia quę resistunt pergere potest,
secundum suam naturam & volūtatem.
Hanc facultatem ante oculos tuos po-
nens, quòd mens per omnia possit ferri,
sicut ignis fursum, lapis deorsum, cylin-
drus per decliue: nihil præterea require.
Reliqua impedimenta aut corporei sunt
cadaueris: aut prætēr opinionē, ipsiusq;
mentis

mentis remissionem non lædunt, neque vllum afferunt malum. alioquin is qui impediretur, malus confestim fieret. Nā reliquæ res omnes ita sunt comparatæ, vt si quid eis mali accidat, statim deteriores fiant. At hîc, si omnino dicendum est, melior etiam sit homo, maioriq; dignus laude, si rectè vtatur ijs quæ occurrunt. Omnino autem memoria tenendum est, ei qui natura ciuis est, nihil posse nocu-menti accidere, quod non idem ciuitati noceat. Atqui huic nihil nocet, nisi quod obfit legi. Eorum verò quæ incommoda aut infortunia vocât, nihil legi officit: ergo neq; ciuitati, neq; ciui.

Qui morsus est à veris dogmatibus, ei ad recordationem vacuitatis dolorum & metus sufficiet vel minimum. quale illud:

Sternit humi ventus folia. —

Haud aliter genus humanum. —

Foliorum verò rationem obtinent & liberi tui, & ij homines qui acclamant & collaudant ita vt fidem mereri videantur: aut contrà execrantur, aut tacitè præhendunt & subsannât. Foliorum rationem obtinent & hi, qui famam posteritatis excipient. Hæc enim omnia nascuntur

scuntur tempore veris: pòst animus ea deiicit: inde alia ipsorum in locum sylua producit. Breuitas verò temporis omnibus est còmunis. Tu autem omnia perinde atque æterna fugis aut appetis, paulo pòst moriturus: & eum qui te effe-
ret, alius lugebit.

Sani oculi est, omnia visilia cernere, & non viridia tantum velle: quod faciunt ij, qui vitio aliquo oculorum laborant. Idem de sano auditu & olfactu sentiendum, vtriq; omnia sui generis sensilia esse promptè appræhendenda: qua ratione etiam ventriculus ad omne alimè-
tum paratus debet esse, instar molæ, quæ ad quæcunque molenda parata est. Proinde & mens sana, parata debet esse ad omnia quæ occurrunt. Sed ea quæ hoc tantum curat, vt liberi sint salui, vt ab omnibus laudentur eius actiones, oculo similis est, viridia, aut denti, tenuia tantum volenti.

Nemo est adeò felix, cui mortuo non sint adstituri quidam, qui malum quod ei obtigisse putatur, haud malè sint consulturi: probus, dicent, & sapiens erat, nonne ad extremum aliquis dicet secū: Et ipse aliquando respirabo ab hoc pæ-
dago.

dagogo ? Nulli quidem nostrum erat grauis, sed sensi tamen clam nos ab eo sperni. Hæc de bono viro dicuntur. Nobis quàm multa sunt alia, propter quæ multi sunt qui liberari à nobis cupiant. Hæc moriens si cogites, eo facilius discedes hinc: reputans, te ex ea vita abire, ex qua ij ipsi qui eius sunt participes, quorum gratia tanta certamina sustinui, precatus sum, procuraui, me volunt migrare, fortasse aliquid mea morte allevationis sperantes. Quid est cur diutius hic morari quæras ? Nihilo tamen minus benignus illis discede, morem tuum seruans, amicus, beneuolus, propitius: neque ut is qui abripiatur, sed qui bene moritur, animula facile se soluentem corpusculo. Eo modo & ab his discedendum est, quibus nos natura accommodauit & miscuit. Dissoluit nunc? dissoluor, & à familiaribus abducor, non reluctans, non vim patiens. est enim & hoc vnum eorum, quæ sunt, secundum naturam.

Asuesce, ut in omni re teipsum perconteris: Heus tu, quorsum hoc refertur? A teipso fac initium, teque primo examina. Memento, facultatem motricem
corpo-

corporis intus latere. Hæc est facundia, hæc vita, hoc est (vt ita dicam) homo.

Nunquam circumiecta vasa animo tibi propone, & instrumenta hæc tibi afficta: similia enim sunt dolabræ. eo tantum differentia, quòd adnata sunt. Alioquin sine causa, quæ ea mouet & continet, haud maiori sunt vsui, quàm radius textrici, calamus scriptori, flagellum aurigæ.

M. ANTONINI IMPE

ratoris de Vita sua Liber XI.

HÆC propria sunt animi ratione præditi: Seipsum videt, seipsum componit: seipsum talem, qualem vult, efficit: fructus, quos fert, ipse percipit: (etenim plantarum fructus, atq; etiam animalium, alij percipiunt) suum finem consequitur, quicumq; vitæ sit terminus: non vt in saltatione, & agendis fabulis, alijsq; id genus rebus sit, vt si quid offendatur, tota actio fiat irrita: sed is animus omni in parte, vbicumq; deprehendatur, id quod oblatum est, perfectum & nullius

lius rei indigū reddit; ita vt dicere possit, se suum habere. Complectitur præterea totum mundum, eiq; inane circumdatum, figuram eius, infinitatem æui, certis conuersionibus constantem regenerationem vniuersarum rerum contemplantur. Inde cognoscit, neq; nouum aliquid posteris euenturum: neque eos qui ante nos fuere, quicquam amplius nobis vidisse: sed quod is qui est quadraginta annorum, si mente vtatur, ferè omnia præterita & futura videt in rebus eiusdem formæ. Hęc quoque ei sunt propria, amor proximi, veritas, verecundia, vt nihil seipsa præstantius ducat: quod quidem ei cum lege est commune, ita vt nihil intersit inter rectam rationem, & rationem iusticiæ.

Cantilenam iucundam, saltationem, & pancratium contemnes, si vocem suauè sonantem diuidas in singulos sonos, atq; seorsim de singulis ex teipso quæras, an ab eo patiare vinci: pudore profectò afficeris. Idem de reliquis suo modo intellige. Denique in omnibus illis quæ nō sunt virtus, nec à virtute proficiuntur, memento ad partes eorum respicere, diuisioneq; illa in contemptum

x addu-

adducere: idque in vsum totius vitæ est transferendum.

Qualis est anima quæ parata sit, si iam debeat à corpore solui, & vel extingui, vel dissipari, vel cõstare. Vt autem sic parata sit, à peculiari iudicio venit: non vt simplici obstinatione mortẽ aliquis subeat (id quod Christiani faciunt) sed bene subductis rationibus, & cum grauitate, ita vt & alteri hoc sine verborum exaggeratione persuadere possis.

Egi aliquid ad societatem humanam conducens: ergo vtilitatem sum cõsecutus. Id semper occurrat, neq; vnquã desit. Quam tenes artẽ? Bonus esse. Quãnã sit hoc ratione? Si contempler partim naturã vniuersi, partim hominis structuram.

Initiò tragædiæ prolatę sunt, quæ monerẽt de ijs quæ accidere hominibus solent: eamq; esse rerum naturam, vt sic eueniant: atque vt quibus in scena delectabamini, ijsdem nihil offenderemini in maiore vitæ humanæ theatro. Videris quidem, quòd ita hæc debuerint perfici: quodq; ea ferunt etiam ij qui clamauerunt, Iò Cithæron. Et sanẽ quædam vtiliter à poëtis dicuntur, quale est illud in primis:

Quod

Quod si dij me negligunt, & liberos:

Rationem habet illud. — item:

Nam reb. irasci sanè nihil expedit. &

Frugiferam vti spicam meæ vitæ metam.

Aliaque id genus. Post tragœdiam, verus comœdia illata est, libertatem disciplinæ accommodatam habens: eaque ipsa haud inutiliter nos monens, ne factu extolleremur, cuius simile aliquid etiam Diogenes vsurpauit. Post has & media quædam comœdia, & ad extremum noua, assumptæ sunt, haud alium ob finem, quàm ad studium artis imitando ostentandæ. Dici enim & ab his ipsis quædam vtilia, nò ignoratur: sed tota huius poëseos & fabularum scriptionis intentio quémnâ finem respicit? Quomodo euidentis sit, non esse aliud vitæ propositum ita còmodû ad philosophandû, vt est id quod nûc tenes? Ramus à proximo amputari ramo nò potest, quin & à tota arbore resecetur: sic homo etiâ ab vno auulsus homine, nò potest, nò etiam à toto excidisse cœtu. Itaq; ramû quidē alius aliquis, homo seipsum à proximo separat, cùm eum odit aut auersatur: ignorat verò, etiam à tota ciuili societate se eadem ratione abrumpi. Veruntamen

hoc habemus munere Iouis, qui hanc societatem constituit, ut rursus ad crescere proximo, & explere totum possimus. Et tamen si hæc auulsio sæpius admittatur, efficit, ut vniri iterum atq; coalescere haud facile possit id quod erat auulsum. cum verò, quòd fatentur plantatores, non eadē est ratio rami, qui ab initio floruit cum arbore, mansitq; in ea, & eius qui amputatus, rursus deinde est insitus.

2 Oportet igitur in eadem arbore esse, etsi non idem cum omnibus sentias.

Quitibi secundum rectam rationem procedenti impedimento sunt, ut auertere te à recta actione non possunt, ita neque tua erga ipsos beneuolentia depellant te: utrobiq; te ipsum eundem serua, ut non modò in iudicando constantiam, & agēdo, sed & aduersus eos qui te prohibere conantur, aut aliàs indignantur, mansuetudinem tuearis. Haud enim minus infirmi est, illis irasci, quàm desistere ab actione, & concidere metu perculsum. vtrunque est eius qui ordinem suū deserit: quòd alter metu facit, alter odio cognati sibi, & amici natura.

Nulla natura arte inferior est: quippe cum artes sint naturæ imitatrices. Quod si est,

fi est, vtiq; natura omniū perfectissima, & omnia compræhendens, artium solertiae nequaquam ceder.

Porro omnes artes, præstantiorū gratia, faciunt viliora : ergo & communis natura. Atq; hic est ortus iusticiæ : ab hac reliquæ virtutes dependent. non enim constabit iusticia, si uel rebus suapte natura neq; bonis neque malis, nimium tribuamus : vel temerarij, vel errori procliues erimus.

Non veniunt ad te res eæ, quarum fuga vel appetitu perturbaris : sed tu quodam modo ad eas accedis. iudicium itaque de ijs quiescat, ita & ipsæ quiescent : & neq; sequeris eas, neq; fugies.

Animus globo similis est, figuræ equabilis, quando neq; effert se, neq; contrahit : sed lumine fulget, quo in omnibus rebus veritatem cernit, & in se quoque ipso.

Contemnor ab aliquo : viderit. ego curabo, ne quid contemptu dignum agam, aut loquar. Odit me aliquis : viderit. ego quidem omnibus sum placidus & benivolus, atq; eo ipso promptus ad ostendendos alijs suos errores : neq; hoc exprobandi causa, aut vt patientiam ostentē

meam, sed ingenuè & probè. Qualis erat Phocion: nisi si id ipsum simulauit. Intus enim omnia oportet rectè habere; & à dijs conspici hominem nullam rem indignè ferentem, aut quiritatem. Quid enim mihi mali accidit, si alius id agit, quod est naturæ tuæ commodum? Non accipies id quod nunc naturæ vniuersi est opportunum, cùm sis homo eò destinatus, vt communi vtilitati inferuias.

Qui contemnunt se mutuò, iidem mutuò se demerentur: & qui mutuò de primatu contendunt, mutuò sibi concedunt.

Quàm putidus est, & falsus ille, qui dicit: Statui simpliciter tecum agere. Quid agis? non erat hoc præfari opus: ipsa res hoc ostendet. Statim ipso in vultu inscriptus debet esse sermo, ac statim ex ipsis oculis apparere: quemadmodum ex aspectu amatores sensum sui amasij statim cognoscunt. Omnino vir bonus & simplex hircosi debet aliquid simile habere, vt qui ei adest, velit nolit, tamen eius simplicitatem deprehendat. Ostentatio autem simplicitatis, insidiæ sunt recte: neque verò quicquam turpius est

est subdolis ac infidis congressibus. Hoc omnium maximè fugito. Bonus, simplex & mansuetus vir, hæc omnia in oculis habet, neq; ea latent.

Rectissimè viuendi facultas est in tuo animo posita: nimirum vt res neque bonas neque malas, in nullo ponas discrimine. Id fiet, si vnam quamlibet earum contempleris diuissim, & ratione totius, memor nullam earum in animis nostris de se posse excitare opinionem, neque ad nos venire: sed ipsas quidem quiescere, nos autem esse qui de ijs iudicia faciamus apud nos, easque nobis quasi depingamus: cum liceat tamen aut omnino non depingere illas, aut si hoc omnino sit admissum, statim delere. Exigui temporis attentio hæc est, inde finis erit vitæ. Quid obstas, quo minus hæc rectè habeant? Quæ si sunt secundum naturam, gaude illis, & erunt facilia: sin cōtra naturam, quære quid sit tibi secundum naturam, adque id contende, etsi gloria careat. Ignoscendū est enim omni ei, qui suum quærit bonum.

Vide vnde venerint omnia, ex quibus consent, in quod mutantur, qualia sint inde futura: tum, nihil mali eis accidere.

Primum, quis mihi ad eos respectus. Natis sumus inuicem, vnus alterius gratia. Alia autē ratione natus sum, vt ipsis præsim: sicut aries gregi, aut taurus armento.

Rem altius repere. Si non constat mūdus ex atomis, vtiq; natura eum gubernat. Quod si detur, vtiq; deteriora præstantiorum gratia sunt: hæc verò, vnum propter alterum.

Deinde: quales illi sunt in mensa, lecto, alibi? Maximè autē, quibus illi sunt necessariò opinionibus addicti, & quanto cum fastu agunt sua.

Tertium est: Si rectè faciunt hæc, non est indignè ferendum: sin secus, ac non spontè, sed ignoratione peccant. Omnis enim anima inuita priuatur cū veritate, cum eo, vt possit cum vno quolibet, vt est dignum, viuere. Itaq; dolore afficiuntur, si iniusti, ingrati, auari, omninoq; iniurij erga alios dicantur.

Quartum est: Ipse quoq; in multis delinquis, esq; ipsorum similis; ac tamen si quibusdam peccatis abstines, tamen habitum ea faciendi habes: ac vel metus, vel gloriæ consecundæ causa, aut aliud ob malum, abstines similibus peccatis.

Quin-

Quintum hoc quidē satis scis, an peccent. Quædam enim fato fiunt. Omnino autē multa experiri opus est, antè quàm certum aliquid de aliorum actionibus statuas.

Sextum: Vt maximè stomacheris, tamen vita hominum est momentanea, ac paulo pòst omnes morimur.

Septimum: Nō actiones ipsorum nobis molestiam exhibent, cū eæ sint in ipsorum animis: sed nostræ opiniones. Itaque tolle voluntatem iudicandi de re aliqua, tanquam mala? simul sustuleris iram. Quomodo, inquires, tollam? Si re putes, non esse rem turpem. Nam nisi sola rursipudo malum esset, tu quoq; necessariò multis modis peccares, fieresq; latro, & quid non?

Octauum: Multo grauiora adferunt dolor & ira, quam ob aliorum peccata concipimus, quàm ipsa illa, ob quæ irascimur & dolemus.

Nonum: Mansuetudo, si genuina sit, non adsciticia aut fucata, inuicta est.

Quid verò vel extremæ libidinis homo tibi faciet, si constanter mansuetudinem serues: ac si res ita ferat, placidè eum hor- teris ac doceas eo ipso tempore, vacans

huic rei tum, cùm is te lædere nititur?
Si dicas: Noli fili, ad alias res nati sumus:
ego quidem non lædar, sed tu. idq; ei a-
pertè & integrè ostendas, neq; apes, ne-
que vllum aliud eorum quæ ad cœrum
apta sunt naturà animalium, ita agere.
Oportet autem neque irridendi, neque
conuiciandi causa hoc facere: sed aman-
ter, atque ita vt ne cor mordeatur, nè
ocio abuti videaris, ac ne quis adstans
miretur: sed vt cum solo, ita loqui de-
bes, etiam si alij adsint. Horum nouem
capitulum memento, tanquam à Mu-
sis si ea dono accepisses. Ac incipe tan-
dem homo esse, dum viuis. Tam verò ca-
uendum ne irascaris eis, quàm ne adule-
ris: vtrunque enim à societate est alie-
num, & damnosum. In promptu tibi sit,
ira accedente: Non iram esse viri, sed
māfuetudinem. id vt humanius, ita & vi-
rilius est: requiritq; robur, neruos, & for-
titudinem: quæ non sunt apud indignā-
tes, & morosos. Nam quanto propinqui-
or est mansuetudo vacuitati affectuum,
tanto & potentiæ: ac quemadmodum
dolor in impotentes cadit, sic & ira. vrer-
que enim vulnus accepit, & herbam por-
rexit. Quod si lubet, etiam decimum à
duce

duce Musarum donum accipe: nempe, Infani esse velle ne prauī homines peccēt. qui enim hoc petit, id petit, quod fieri non potest. Alijs verò concedere vt sint mali, modò ne in te peccēt, malè sentientis est & tyranni.

Quatuor potissimùm motus animi continenter sunt obseruandi: ac, si eos depræhenderis, inhibendi. Primò, vt dicas, Hęc cogitatio non erat necessaria. Alterum, Hoc facit ad societatis dissolutionem. Tertium, Hoc non ex te dices: nam non à se dicere, inter absurdissima est reputandum. Quartum: Tibi ipsi exprobra, esse hoc eius qui diuiniore lūi parte vincatur, & cedat ignobiliori & mortali parti, corpori scilicet, & eius crassius voluptatibus.

Aëreum, & omnes igneæ patriculæ quæ commistæ sunt tuo temperamento, etsi naturà sursum efferantur: tamen vt obediant ordini vniuersi, ab ipsa mixtione continentur. Similiter omne terreum in te, & humidum, cū natura sua deorsum ferantur, tamen in sublimi manent, non in suo naturali loco. Aded elementa vniuerso obtemperant, ac si quò destinentur per vim, manent, donec dis-

dissolutionis rursus canat classicū. Nōne igitur iniquum sit, solam tuam rationem nolle obedire, suumq; locum indignè ferre? Et quidem nihil ei violentum imponitur : ea modò, quæ eius naturæ conueniunt. Et tamen ea non sustinet, sed in contrarium fertur. Motus enim ad iniusticiam, luxuriam, iram, dolores & merus, nihil aliud est quàm secessio à natura : & cùm animus aliquid eorum quæ eueniunt indignè fert, tunc quoque suum locum deserit. Etenim ad æqualitatem & pietatem constructus est, haud minus quàm ad iusticiā : quia & hæ species sunt virtutum, quibus bene defenditur societas humana, imò etiam antiquiores ipsis iustis actionibus.

Qui non eundem per omnem vitam propositum habet scopum, is vnus & idē esse per totam vitam nequit. Non satis est id quod diximus, nisi & hoc addatur : qualem esse oporteat eum scopum. Quē admodum enim non est similis de bonis vitæque plurium opinio, sed quæ est certorum quorundam communis : ira & scopus civilis, & communitatem respiciens, est statuendus. Ad hunc qui omnes suos animi impetus direxerit, omnes

omnes actiones similes reddet, eoq; modo semper sui erit similis.

Murem montanum, & domesticum, huiusq; pauorem & fugam.

Socrates vulgi quoque opiniones Lamias vocabat, puerorum terricula-
menta.

Lacedæmonij peregrinis sub vmbram sedem adsignabant in spectaculis, ipsi quouis loco sedebant.

Socrates Perdicæ quærenti, cur non ad ipsum veniret, Respondit: Ne turpissimo interitu peream. hoc est, ne beneficio affectus, id non possim compensare.

In Ephesiorum litteris erat hoc præceptum, quod iubebar Quotidie reminisci alicuius ex antiquis, qui virtutem coluissent.

Pythagorei manè nos Cælum aspici-
re iuebant, vt recordaremur eorum, qui semper suum officium præstant: item ordinis, puritatis, & simplicitatis nudæ. Astris enim nullum velamentum.

Memento qualis fuerit Socrates, cum pellem præcingeret, vbi Xanthippe veste sumpta processit: ac quæ dixerit socijs Socrates pudore affectis, ac recedenti-

dentibus, cum viderent eum in isto ornatu.

Nunquàm scribere & legere alios docebis, nisi ipse prius didiceris: id multo magis in vita est præstandum. Seruus es, ratione cares. tum charum cor mihi risum sustulit.

Virtuti grauibz facient conuicia verbis.

Insani est, ficus hyeme quærere. Tale est, puericiam quærere præteritam.

Epictetus puerum osculatus, interiorius cum eo se collocutum dixit,

Fortassis cras mortem obibis.

Abominabile hoc. Imò nihil dictu graue est, inquit, quod aliquod opus nature designat: nisi abominere, quod specie mutantur. Vua primùm cruda, deinde martyra fit, post passa: hæc omnia rei sunt mutationes, non in nihilum, sed in id quod iam non est. ●

Nemo (vt dicebat Epictetus) latro est voluntatis. Ars autem, ait idem, inueniēda est in adfentiendo: vtq; impetus animi feruentur, ita vt habeant adiunctam exceptionem, spectent societatem & dignitatem.

Cupiditate omnino abstineđū est, neq; inclinandū ad ea quę nō sunt penes nos,
Itaq;

Itaq;, inquit, non de leui re, sed de infamia certatur, nisi Socrates dixit. Vultis ne compotes rationis animos habere, aut non? Volumus. Cuiusmodi: bonosne, an prauos? Canos. Cur ergo non queritis? Quia habemus. Quid igitur contenditis?

M. ANTONINI IM.

peratoris de vita sua Liber XII.

OMnia ista quæ per circuitus temporum adipisci optas, iam nūc habere potes, nisi tibi ipsi inuides. hoc est: Si omne id quod præterijt, omittas, futurum prouidentia committas, id modò quod præsens est, dirigens ad sanctitatem & iusticiam: alteram, vt boni consulas ea quæ tibi fatum tribuit (erenim id natura tibi attulit) alterā, vt liberè ac sine ambagibus veritatem loquaris, agasque secundum legem, & vt dignum est. Non impediat autē te neq; aliena malicia, neq; opinio, neq; vox, neq; sensus circundatæ tibi carnis. Id enim curet, quod afficitur. Itaq; iam in exitu cū sis, tantū mentē tuam, idq; quod est in te diuinum

num, veneraberis: neq; mortem metues, sed ne quando viuere non secundum naturam incipias. Sic homo eris dignus mundo, qui te protulit: neq; amplius eris tanquam peregrinus patria tua, admirans ea quæ quotidie eueniunt, neq; de hac vel illa re dependebis.

Videt Deus omnes mentes, nudas à vasis materialibus, & corticibus istis atque repurgamentis. Sola enim sua intelligentia sola ista cōtingit, quæ ab ipso huc defluerunt ac deriuata sunt. Quod ipsum tu quoque si facere adsuescas, magna ex parte efficies, ne ita circumtrahare. Qui enim non aspicit carnem circumiectam, is ne occupetur in veste, domo, gloria, reliquisq; exterioribus, ac quasi tabernaculo contemplando?

Tria sunt, ex quibus constas: Corpus, anima, mens. Priora duo tantum ea ratione tua sunt, quòd eorū curam geris: tertium solum verè tuum est. Quod si separe à te, quæ alij dicunt aut faciunt, aut quæ tu ipse, aut quæ te futura perturbāt, aut quæ corpori tibi circumdato, vel animulæ vnà natæ præter tuam voluntatem accidunt, ac quæ fluctus externarum rerum voluit: ita vt intellectus ab
illis

illis rebus quę fato vnà sunt, exemtus liberam apud seipsam vitam viuat, agens instā, probans euenta, dicens vera: si inquam remoueas à mente res quę ei consensu quodam naturę adhærent, itemq; futurum & præteritum tempus, efficies ex teipso globum, qualis ille Empedocleus.

Se solo exultans, totus teres atq; rotundus.

Disces id tantum viuere quod viuīs: hoc est, in præsentia. Ita fiet, vt quod ad finem vsque vitę tibi superest, possis absque perturbationibus generose, & genium tuum probans atque amans, exigere.

Sæpenumerò mihi mirari subiit, quid'nam esset rei, quòd homines cùm seipsos magis quàm quenquam alium diligant, tamen suam de sese existimationem minoris ducant quàm aliorum.

Quòd si quis Deus, aut prudens præceptor mander, ne quid homo apud seipsum cogitet, animoue concipiat, nisi id statim sit prolarurus, certè ne vnum quidem diem id toleret: adeò magis veremur quid proximus de nobis sit existimaturus, quàm quid ipsi nos.

Qui sit, quòd dii, cùm omnia pulchrè
y &

& humaniter ordinauerint, hoc vnum neglexerint, quod nonnullos homines apprimè bonos, ac qui plurimis suam erga Deum pietatem quasi symbolis fecerunt testatam, numiniq; sese familiares multis pijs actionibus & sacrificijs effecerunt, semel fato functos non reducūt, sed omnino extingui sinunt. Id autem si ita est, scias deos aliter instituturos fuisse, si aliter fieri expediuisset. Nam si erat iustum, erat vtiq; etiam possibile: ac si erat secundum naturam, certè natura id tulisset. Quòd ergo res non ita habet (si tamen nō ita habet) id tibi faciat fidem, nō fuisse ex vsu, vt aliter quàm est fieret. Vides enim ipse quoq;, te, dum hoc scrutaris, cum Deo de iure disceptare. Atqui non hoc modo cum dijs colloqueremur, nisi eos optimos esse & iustissimos putaremus. Si autem tales sunt, nihil certè in rerum dispensatione iniustè ac contra rationem neglectum præterierūt.

Adsueta te ad ea etiam, de quibus desperas. Etenim læua manus, cum ad alia obeunda sit inhabilis, propterea quòd non conuenit; tamen frænum fortius, quàm dextra, continet.

Qualem te corripiet mors corpore &
ani-

animo? Considera vastitatem æui quod ante & post te est, breuitatem vitæ, materiæ imbecillitatem: causas ipsas, ab integumentis nudas, inspicere.

Quò referantur actiones, vide: quid dolor, voluptas, mors, gloria, quis sibi ipsi occupationum sit causa. Neminem ab alio impediri, omnia opinionibus constare.

In vsu placitorum, similem oportet esse pancratiastæ, non gladiatori. hic enim enssem quo utitur, si deponit, interficitur: alter verò manum semper habet paratam, neque alia re indiget, quàm uti eam contorqueat.

Huiusmodi res considerandæ sunt, diuisione earum facta in materiam, formam, & respectû. Quanta est potètia hominis? Cui licet nihil aliud facere quàm id quod Deus sit laudaturus, & amplecti omnia quæ ei Deus obrulerit.

Quòd ad naturam consequitur, eius causa Dei non sunt culpani, (nam neque volentes, neque inuiti peccant) neque homines.

Quàm ridiculus est, & peregrinus, qui miratur ea quæ in vita fiunt.

Omnia sunt aut necessitas fatalis, at-

que ordo ineuitabilis : aut prouidentia placabilis : aut confusio inanis , & nullū habens præfectum. Quòd si est necessitas ineuitabilis , quid reluctaris ? Sin prouidentia, quæ admittit placationem, dignum præbe teipsum diuino auxilio. Sin confusio est, cui præsit nemo: contētus esto, quod in tanto rerum fluctu ipse in te habes mentem. Quòd si te abripiat æstus , abripiat sanè corpusculum, animulam, ac reliqua : mentem quidem non abripiet. Quasi verò lumen candelę tantisper luceat, dum extinguatur, neq; splendorem amittat: veritas autem in te, & iusticia, & temperantia, ante obitum tuum extinguui debeat.

Si quis de se opinionem, peccati præbeat, cogita : Ecquid nosti, sit ne peccatum ? ac si peccauit, quid si ipse seipsum damnet : idque perinde est, ac suum ipsius lædere oculum. Qui autem prauos peccare non vult, eius similis est, qui nō vult ficum in suo fructu succum ferre, infantes plorare, equum hinnire : ac si quæ sunt alia necessaria. Quid enim aliud faceret, qui hunc sibi habitum contraxit ? Si igitur trux est, cura eum morbum.

Si non

Si non conuenit, ne agas: si non est verum, ne dicas. Tui animi motus ita sint compositi, vt omnia circumspectas. Cogita, quid sit quod cogitationem tibi commouet: idq; excute, diuidendo in causam, materiam, respectum, tempus, intra quod ea res desinet. Senti vel tandem, esse aliquid in te præstantius ac diuinius, quàm ea sunt quæ affectus cient, ac quæ te mouet. Quid enim est intellectus? num metus, num suspicio, num cupiditas, num aliquid aliud tale?

Primò cogita, nihil frustra esse agendum, neq; quod non aliquò referatur: deinde, vt non aliò quàm ad societatem humanam referatur. Paulo post nusquàm eris, neq; quicquam eorū quæ nunc cernis, neq; quisquam eorum qui nunc uiunt. Omnia enim nata sunt ita, vt mutentur, vertantur, & pereant, vt in eorum locum alia nascantur. Omnia opinione constant: hæc autem est in tua potestate. Tolle igitur, cum lubet, opinionem: eruntq; tibi tanquam promontoriū præteruecto omnia serena: & sinus fluctibus vacans. Nulla, quæcunque ea sit actio, malum aliquid patitur, si suo tempore desinat: sicut neq; is qui agit, ea ratione

aliquid mali accipit: Itidem & corpus omnium in vniuersum actionum, quod est vita, si suo tempore desinat, nihil mali ea ratione patitur, neque is qui opportunè finem facit seriei isti actionum, malum aliquod fecit. Tempus verò debitum, & terminum natura constituit: aliquando etiam priuatim, vt in senectute: omnino autem vniuersi natura. Cuius quidem partibus mutatis, semper recens & vicens mundus perdurat. Semper verò id pulcrum est, & speciosum, quod conducit vniuerso. Finis itaque vitæ, singulis mala quidem esse non potest: quippe cum non sit turpis. quippe nec voluntate è nostra dependens, & à societate non aliena. Bona autem sit, cū et opportunè fiat respectu vniuersi, et proficit, & diuinitus accidat. His cogitatis, tria hæc in promptu habe. Primum, vt in agendo cures, ne quid frustra agas, aut secus quàm ipsa iusticia egisset. in rebus extrinsecus accidentibus eas fortunæ nutu, aut prouidentię obligasse: quarū neutra est incusanda. Secundum, quale vnūquodlibet à priuatione fuerit vsq; dū animam accepit, indeq; , donec eam reddidit: ex quibus conflatū sit, & in quæ dissoluetur.

soluatur. Tertium, sursum elato animo humanas res intueri, earumq; multiplicem varietatem: quàm multa circum in aere & in æthere habitent: eaq; te visurum, quoties in sublime attollaris: vt sint omnia vnus speciei, & breui tempore durent: cum quis in ijs fastus.

Eijce opinionem, & saluus es. nemo id prohibebit.

Rem aliquam molestè ferens, oblitus es, omnia fieri secundum Vniuersi naturam, & quod peccatum sit alienum: præterea omnia ita, vt nunc sunt, semper facta esse, & futura, nuncq; fieri vbiq;: item quæ homini sit cum vniuerso genere hominum cõiunctio: non ea sanguinis aut feminis: sed mentis communicatio. Oblitus es etiam, mentem vniuscuiusq; esse deum, & inde fluxisse: nihil cuiquam proprium esse, sed illinc & fœtum & corpusculum & ipsam animulam venisse. Oblitus es omnia versari in opinione: item, quòd id tantum quod præsens est, vnusquisq; viuit, & amittit.

Crebrò apud animum tuum recale, eos qui certis de rebus nimium sunt indignati: qui maxima gloria, calamitate, inimicitia, aliâue quacunq; fortuna effloruerunt.

Deinde quære, vbi' nam sint ista: nempe fumus sunt, & cinis, & sermo, aut ne hoc ipsum quidem. Simul ad mentem tibi accidat, qualia sint omnia. ut Fabius Catullinus rure, Lucius Lupus in hortis obijr, Stertinius Baijs, Tiberius Capreis, Velius Rufus *

Et omnino opinionis causa discrimen in rebus indifferentibus statutum. Tum, quàm vile sit omne quod resistit. Item, quanto magis sit philosophiæ consentaneum, in data materia tueri iusticiam, modestiam, ac simpliciter dijs obsequi. Fastus enim, qui superbiæ vacuitatem ostentando exercetur, omnium est grauissimus.

Qui quærit, Cur deos colas, quomodo eos videris, aut esse deprehenderis? ei respondebis, Primùm esse eos visibiles. deinde, absque hoc sit, tamen animam meam cum non videam, nihilominus magnifico: ita deos quoq; ex viribus eorũ quas identidem percipio, cùm esse intelligo, tum veneror. In eo sita est vitæ salus, vt singulas res rotas intuearis, quid in ijs formæ sit, quid materiæ. Toto animo age vt iusta agas, & vera dicas. Quid enim superest, quàm vt fruaris vita, bonis

nis bona annectendo, ita vt minimū spaciū intermittas? Vnum est lumen solis, etiam si intercipiatur parietibus, muris, alijsq; innumeris rebus. Vna est communis natura, etsi certo modo affectis corporibus infinitis distincta. Vna anima, etsi naturis innumeris, proprijsq; circumscriptionibus distributa videatur. Vna etiam mens, etsi discreta videatur. Reliquæ proinde dictorum partes, tanquam spiritus & subiecta insensata, & inuicem nihil coniunctionis habentia, tamen ipsa quoq; à mente & eius potentia continentur. At peculiariter intellectus eiusdem generis adiungit se naturis, neq; à societate diuellitur.

Quid quæris? vt viuas? Id est sentire, appetere, crescere, desinere, loqui, cogitare. Quid horum desideratū dignum tibi videtur? Quòd si vilia sunt omnia hæc, ad extremum te confer, nempe vt sequareis rationem & Deum ducem. Sed vtrum huic instituto pugnat, ægrè ferre aliquid, an verò mors id abolet?

Quanta pars immensi infiniti æui attributa est vnicuiq;? celeriter ea in æternitate euanescit. Quanta pars vniuersi? quantaq; animæ vniuersæ? quantula in

glebula terræ repis? Hæc omnia tecum cogitans, nihil animo magnum cōcipe. hoc tantum, ut ductu naturæ agas, & feras quæ communis fert natura. Id cura, quomodo mens tua seipfa utatur: in hoc enim sunt omnia. Cætera siue à voluntate dependeant, siue secus, mortua sunt, fumusq;.

Id maximè ad contemptum mortis facit, quod hi etiam qui dolorem in malis, & voluptatem in bonis duxerunt, tamè eam despexerunt. Qui id tantum boni nomine dignatur, quod est opportunum, ac cui perinde est pluresne an pauciores secundum rectam rationem præstiterit actiones, neq; in aliquo ponit discrimine, longiorène an breviori tempore mundum contempletur, ei mors nequaquam est terrori. Heus tu, cuius fuisti in hac magna vrbe: quid attinet, utrum quinquennio? Etenim quod secundum leges, id omnibus est æquum. Quid ergo graue accidit, si te vrbe emittit dominus: non is quidem iniustus iudex, sed natura quæ te introduxit? perinde ac si prætor histrionem emittat è theatro, in quod eum introduxerit. Quod si is dicat, se non quinque, sed tres modò actus recitasse: re
ctè

Etè dicet. At verò in vita tres actus fabu-
lam implent : finem enim is **determ**-
nat, qui & concretionis olim fuit, & nūc
est dissolutionis autor. Tu neutrius es
causa, Discede igitur æquo animo:
nam & is qui te dimittit,
propitius tibi est.

M. ANTONINI PHILOSO-
phi Imperatoris, de vita sua librorum finis.

A V T O R V M E L E N-
chus, quorum in hisce Opuscu-
lis testimonia citantur.

Aeschylus

Aesculapius.

Agatharchidis historia

Asiana.

Alcman.

Armelesagoræ descri-
ptio Atticæ.

Amometus.

Anacreon.

Andron de Sacrificijs.

Antigonus, siue

Antigoni Alterationum

liber.

Antisthenes.

Antoninus Liberalis.

M. Antoninus philoso-
phus & Imp.

Apollinis oraculum.

Apollodori annales.

Apollonius grammati-
cus.

Apollonius poeta,

& Apollonij Epi-
grammata.

Arche-

A V T O R V M

<i>Archelaus Aegyptius.</i>	<i>Hellanicus Lesbicus.</i>
<i>Arthelaus poeta.</i>	<i>Heraclides Cretensis.</i>
<i>Areius Laco.</i>	<i>Heraclides Ponticus.</i>
<i>Aristoteles.</i>	<i>Heraclitus.</i>
<i>Aristoxenus musicus.</i>	<i>Hermeslanax.</i>
<i>Athenadae Ambracica.</i>	<i>Herodotus.</i>
<i>Boeus de Avium ortu, sive Ornithogonia.</i>	<i>Hesiodi Eoca, sive Oriē- talia.</i>
<i>Callimachus Aegyptius.</i>	<i>Hiero.</i>
<i>Callimachus Cyrenaeus.</i>	<i>Hieronymus historicus.</i>
<i>Chrysippus.</i>	<i>Hippo Rheginus.</i>
<i>Corinna, de Alteratis.</i>	<i>Hippocrates medicus.</i>
<i>Craterus.</i>	<i>Hippostrati Minos.</i>
<i>Crates.</i>	<i>Lycus Rheginus.</i>
<i>Ctesias.</i>	<i>Megasthenes.</i>
<i>De fabulosis locorum rebus liber.</i>	<i>Menecratis Xanthij Ly- ciaca.</i>
<i>Democritus.</i>	<i>Menippus.</i>
<i>Didymarchi Metamor- phoseon libri.</i>	<i>Myrsili Lesbica.</i>
<i>Dorotheus medicus.</i>	<i>Nicagoras.</i>
<i>Empedocles.</i>	<i>Nicandri Alteratorum libri, sive de Muta- tionibus.</i>
<i>Epicurus.</i>	<i>Orpheus.</i>
<i>Epictetus.</i>	<i>Orus Apollo.</i>
<i>Eudoxus. Cnidijs, Rho- dijs.</i>	<i>Pamphylius.</i>
<i>Eumachi Periegesis.</i>	<i>Phanias.</i>
<i>Euripides.</i>	<i>Pherecydes Syrus.</i>
	<i>Phylar-</i>

E L E N C H V S.

Phylarchi historiarum libri 110.	Socrates. Tacus de lapidibus.
Philetas.	Theophrastus.
Philonis Aethiopica.	Theopompus Chius.
Phlegon Trallianus.	Theopompus Sinopen- sis de terræmotibus.
Pindarus.	Timæi Siculi historie.
Polycritus.	Xenocrates.
Pythagoras.	Zeno Cittæus philoso- phus.
Scytinus Chius.	Zenophilus.
Sibylla.	Zoroastres.
Simmias Rhodius, Apol line.	
Simonides.	

E R R A T O R V M, Q V Æ O-
perarum incuria commissa, inter colli-
gendum verò Indicem depre-
hensa sunt, emendatio.

Pag. 4. vers. 14. HENRICI, &c. 7. vlt. copio-
se, tum 6. 11. cum quæ 8. 1. primario, & 12.
LXVII. 9. 18. legit: lectoq; 11. 1. multos, & 23.
Meleagro 12. 9. post, Diana fecerit. statim sequi
debebāt hæc verba: Hæc & præcedēs narratio, &c.
& 12. Boei & 16. plurimosq; ex ea 13. 5. red-
didit: 14. 5. In summa, & 6. omissus est in margi-
ne numerus 1. 15. 9. Apollini & 18. ob pietatē,
19. iusticiæ 17. penult. summum adiret solium

ERRATA.

19.22. quam alij 20.4. Diomi 21.2. Pierius &
 14. mortales cum 22.13. post Solis. statim sub-
 iiciatur: Ibidem hoc nar. 20. ingessisset. 23.13.
 Chelidonidem: & sic etiam in sequētib. & 20.
 quam ex pacto conuento debebat, tradit. 24.5. se
 filij sui carnes edisse, eas & 19. dele personas &
 23. Aedon in alcyonem 25.3. magis, & 9. post
 Dianā. statim subde: Nicāder lib. Alt. &c. 26.4.
 vi est stu. 29.15. suspendisset. Narratio 30.3. euo-
 larunt. 31.24. post nunciam. statim debet sub-
 iungi, Ex Boci, &c. 32.15. bellum est. Ex eius-
 dem, &c. 34.15. Pandætem 36.6. ac Fas inhibue-
 runt, quod fas & 13. post viderunt. statim sequa-
 tur, Hec & preced. & 25. intēdit ipse 38.7. cæ-
 ruleus & 9. indicium 40.6. Othrijs, 41.1 Dina
 Sperchij 43.21. magno æstu, 44.21. sedenti-
 bus. 46.2. Echonem 48.9. incudib. & 12. Alc-
 menæ 49.1. coitum. nam & 21. lembo 52.15.
 concubitus 53.6. alno excitata, ac pone alnum
 55.3. strūctarum 56.14. percussis & 20. Rhea
 63.25. iuuarent 66. antepenult. natuq; 67.6.
 Floruit, & 12. diramq;. 72.4. effodere solent,
 effosso 73.25. reuera 76.15. sententiam: neue
 78.11. adeas & 25. vsquam 79.7. exhinc &
 24. in margine ponatur numerus 1. 82.1. in
 marg. ponatur numerus 2. 83.3. ponatur in marg.
 numerus 3. & 23. Queis 87.14. deleatur, post
 cruciatibus 88.19. Carminio Hyæd & 23. fatales

ERRATA.

89.17.præcepta 90.5.quæ nata,puellæ. & 8.Di-
titū 96.3.Alexādræ & 12.Euryopæ 98.5.C.A-
murius & 9.Primus & 19.Nirellius & 23.Secū-
dus,& 27.Tertius, 100.4.Primus, & 5.Potesta,
102.14.Fata cano, 103.20.inferrent: & in marg.
ludi sec. 104.5.Elithyas, & 7.Atram 106.10.
cum ei 109.20.occidant 110.2.quam 112.18.in
marg.XXVI. & 20.terrestri ne & 22.in mar-
gine XXVII. 113.22.grana 115.21.deum,
117.9.defectui 121.23.condidit, 123.3.scri-
ptis insigne 126.7.dele & 128.10.aucupij
129.1.iuxtā. 132.22.nequeunt 133.(qui nume-
rus etiam est deprauatus) 12.quæ ei 135.1.sren-
di penult.vtcunq; 137.18.fortè legend pedes non
habent. 138.19.A salamandra & 20.Ad Hy-
panim et vlt.careant 140.1.in marg.XCVIII.
& 6.fortè,à testis nonnihil & 13.incitandi 142.
24.cæcis, claudos cæcosq; 144.18.aconæ &
24.plerosq; 151.penult.immittantur 152.17.
non secus quàm 157.penult.doctissima 156.15.il-
los, 160.4.è philosophia 162.18.prouerbio)
167.20.obseruabam 174.11.velint, & 26.
Apollonium, 176.4.dissoluendis, aut meteoris
181.12.emendare illa, 183.13.non sit idem,
184.15.aduersatur 185.18.aliud,quàm & 23.
vertuntur: 186.vlt.appendicis 187.vlt.po-
ne in marg.numerum 3. 188.24.tanto 192.24.
quod possit 193.12.decenter obeundam 194.3.
pone

ERRATA.

pone in mar. 6. 199. 4. tranquillitatem & 17. vo-
 luntate. & antepenult. intellectu, 201. 20. alicu-
 de & 202. 13. necessario & 22. quomodo 210.
 9. itaq; 211. 14. ex æquo 213. vlt. pone in marg.
 5. 223. 15. vitam degis & 20. quid sit honore
 227. 12. in marg. 9. 231. 16. eris 232. 15. in mar-
 gine 13. 233. 9. autem est, 235. 23. vtcūq; redi-
 gar? & vlt. Cum te 236. 14. rebus & 17. vu-
 la 240. 1. in marg. 2. 250. 15. ratio non iubet.
 252. dele numerum 2. in marg. 253 2. in margine
 1. 254. 1. in margine 2. 261. 4. Bene esse, 273.
 3. libidinem 27. 19. concrefcere & 287. 16. Ho-
 mines, & 20. fertur ingredi, & in marg. * 290.
 4. subiectæ mutationes 292. 1. quoduis est
 308. 4. aerei 312. vlt. semina sint
 315. 11 portello 319. 1. post
 autumnus ea.

ANTONI-

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙ- νου αὐτοκράτορος, τῶν εἰς ἑα- τὸν Βιβλίον αΐ.

ΑΡΑ τῷ πάπῳ Οὐῆρ, ὁ
καλὸς καὶ ἀάοργητος. Πα-
ρὰ τῷ δόξῃ καὶ μνήμῃ τῷ πατρί
τῷ γεννήσαντι, ὁ αἰδῆμον καὶ
ἀρρετικόν. Παρὰ τῷ μητρὸς,
ὁ θεοσεβὴς, καὶ μετὰ δὲ πικρὸν καὶ ἐφελίπικρὸν,
ἐμόνον τῷ κακῷ ποιεῖν, ἀλλὰ καὶ τῷ ὡδὶ οὐ-
νοῖας γίνεσθαι τοιαύτης. ἔπιδε τὸ λιτὸν καὶ τὰ
πλὴν δίδαιται, καὶ πῶς ῥῶ τῷ πλουσιακῇ δὲ
παύσῃ. Παρὰ τῷ προπάπῳ, ὁ μὴ εἰς δὲ
μοῖαν δὲ τειχῆς φοιτῆσαι, καὶ ὁ ἀγαθὸς
διδασκάλους κατ' οἶκον χρήσασθαι καὶ τὸ γινώσκειν
ὅτι εἰς τὰ τοιαῦτα δὲ ἐκκλινῶς ἀναλίσκειν. Πα-
ρὰ τῷ ῥοφέως, ὁ μὴ τε πρῶτος μὴ τε βοῦλα-
νός, μὴ τε παλμουλάειος ἢ σκουταίειος γενέσθαι.
καὶ ὁ φερέσποντος, ὁ ὀλιγοθέης, καὶ αὐτὸς γενέσθαι,
τὸ ἀρλὺ πρῶτον, καὶ τὸ δυσπρόδεκτον δὲ
ἐοικέν. Παρὰ Διογνήτῃ ὁ ἀκονόσπουδον καὶ
ὁ ἀπιστικὸν τοῖς ἑσπέρῃ τῷ τῶν τοῦ μελέων καὶ
γόντῃ, πῶς ἐπιδῶν, καὶ πῶς δακρυόεντων ἀρ-
πομπῆς καὶ τῇ τοῖς τῇ λεγομένοις. καὶ ὁ μὴ
ὄρεται.

ὀρυγοτροφεῖν, μηδὲ ποδὶ τὰ βιαῦτα ἐπιπλάττειν.
 καὶ ὁ ἀνέχεσθαι παρρησίας, καὶ ὁ οἰκειωθῆ-
 ναι φιλοσοφία καὶ ὁ ἀκούειν, πρῶτον μὲν
 Βακχίς, εἶτα Ταισάσιδος, καὶ Μαρκιανῆς. καὶ
 ὁ γράφει Διὰ λόγους ἐν παιδί. καὶ ὁ σκίμ-
 ποδῶ καὶ δοξαῖς ὑπιδυμῆσαι, καὶ ὅσα βιαῦ-
 τα τῷ Ἑλληνικῆς ἀρχαῖς ἐχόμενα. Παρὰ ῥα
 σίκος τὸ λαβεῖν φαντασίαν τῶ χρηζέειν διορθώ-
 σεως καὶ θεραπείας τῶ ἡλίου. καὶ ὁ μὴ ἐκτρα-
 πῆναι εἰς ζῆλον βολισκόν, μηδὲ τῶ συγγρα-
 φῇ ποδὶ τῶν θεωρημάτων τῶν, ἢ πεποιημένων λο-
 γαίαι διαλέγεσθαι, ἢ φαντασιοπλήκτως τὸν
 ἀσκητικόν, ἢ τὸν βίαιον ἀνδρα ὑπιδείκνυσθαι.
 καὶ ὁ ἀρῆσθαι ῥητορικῆς καὶ ποιητικῆς, καὶ ἀσφο-
 λογίας. καὶ ὁ μὴ ἐν σοφίᾳ καὶ τῷ οἴκῳ ποδὶ πα-
 τεῖν, μηδὲ τὰ βιαῦτα ποιεῖν. καὶ ὁ τὰ ὑπιδό-
 λαι ἀφελῶς γράφειν, οἷον ὁ ὑπὲρ αὐτῶ τέτα-
 ῖον Σινοΐωσης τῇ μητερίῳ γράφει. καὶ ὁ
 πρὸς τοῦ χαλεπίναντας καὶ πηλημελήσαν-
 τας βίαια κλήτως καὶ διὰ λόγους, ἐπειδὴν
 τάχιστα αὐτοῖς ἐπαυελθεῖν ἐδειλήσωσι Διὰ κῆ-
 ρος. καὶ ὁ ἀπειθῶς ἀναγνώσκων, καὶ μὴ ἀρ-
 κῆς ποδὶ ποῦνται ὁλοκαύτως. μηδὲ τοῖς ποδὶ
 λαλῶσι ταχέως συγκατατίθεσθαι. ὁ ὁ ἐντυ-
 χεῖν τοῖς ἐπικητείοις ἑσπερηνήμασιν, ὡς οἴκοθεν
 μετέδωκε. Παρὰ Ἀπολλωνίου, ὁ ἐλθόνδεον
 καὶ

καὶ ἀναμειβόμενος ἀκύνετον. καὶ πρὸς μηδὲν
 ὄντο ἀπεβλέπειν, μηδὲ ἐπ' ὀλίγον, ἢ πρὸς τὸν
 λόγον. καὶ τὸ ἀεὶ ὁμοιον, ἐν ἀληθείᾳ οὐδέποτε,
 ἐν ἀπεβολῇ πέκον, ἐν μακράῃς νόσοις. καὶ τὸ ὑπὲρ
 πᾶσι δέγματ' ὧν τ' ἰδέειν ἐν ἀρχῇ, ὅπ
 δύναται αὐτὸς σφοδρότατ' εἶναι, καὶ ἀ-
 νειμνύθ'. καὶ δ' ἐν ταῖς ἱζηγήσεσι μὴ θυχε-
 ραίκεν. καὶ δ' ἰδέειν ἀνθρώπων σαφὲς ἐλάχι-
 σον τ' ἑαυτῷ καλὸν ἢ γ' ὁμιλόν τὴν ἐμπειρίαν,
 καὶ τὴν ἐν τῇ ἐκείνῃ τὴν πᾶσι δίδοναι τὰ
 θεωρήματα. καὶ τὸ μαθεῖν πῶς δ' εἰ λαμβάνειν
 τὰς δοκίμασας χάριτας πᾶσι φίλως, μήτε
 ἱζητῶμενον δὲ ταῦτα μήτε ἀναισθητῶς πᾶσι
 πέμποντα. Παρὰ Σέξτεν, τὸ θυμὸν καὶ τὸ
 πᾶσι δέγμα τῷ ὀκτυτῷ πατρονομουμένου, καὶ
 τὴν ἐννοίαν τ' ἐν φύσει ζῆν, καὶ τὸ σεμνὸν ἀπολά-
 σως, ἐν τῷ σοχαστικῷ τῷ φίλῳ καὶ μετριοφύκῳ,
 καὶ τὸ ἀνεκτικὸν τῷ ἰδιωτῷ, καὶ δ' ἀδελφώ-
 τον τῷ ὁμιλῶν, καὶ τὸ πρὸς πάντας διαύ-
 ροτον. ὥστε καὶ καὶ μέν πάσης προσηνέστεραν
 εἶναι τὴν ὁμιλίαν αὐτῷ, αἰδέσιμωτάτην δὲ
 αὐτοῖς ἐκείνοις πᾶσι αὐτὸν ἐκείνον τὸν καιρὸν εἶναι.
 καὶ τὸ καὶ ταλπητικῶς καὶ ὁδῷ ἱζητῶμεν τε καὶ
 τακτικῶν, τῷ εἰς βίον ἀναγκαίων δογματῶν
 καὶ τὸ μηδὲ ἐμφασίν ποτε ὁργῆς, ἢ ἄλλου τινὸς
 παθόντος πᾶσι εἶναι. ἀλλὰ ἅμα μὲν ἀπαθείστατον
 εἶναι,

εἶναι, αἶμα δὲ φιλοσπορότατον. καὶ τὸ εὐφημισαί,
καὶ ὅσοι ἀποφῆται. καὶ τὸ πολυμαθὲς αἰετὶ
φαίντως. Παρὰ Ἀλεξάνδρου τῷ γραμμα-
τικῷ δ' αἰετὶ πολυκλόν, καὶ τὸ μὴ ὀφειδιστικῶς
ὑπὸ λαμβάνεσθαι τῇ βαρβαρον, ἢ σὺλοικὸν τι,
ἢ ἀπὸ χεῖρ προσηγορευμένων, ἀλλ' ὑπὸ διέξιας αὐ-
τὸ μόνον ἐκείνο, ὃ ἐδὲ εἰρηδοῦσαι προφέρεσθαι, ὡς
τρόπῳ ἀρχαϊσμοῦ, ἢ συνεπιμαρτυρήσεως, ἢ
συνδιεξιότητος πρὸς αὐτὸ τῷ πράγματι,
ὅχι πρὸς τὸ ῥήματι, ἢ δι' ἐπὶ πινός τοιαύ-
της ἐμμελοῦς πῦντομνήσεως. Παρὰ Φρόν-
τωνος τὸ ὑπὸ τῆς οἴα ἢ τυραννικῇ βασιλευσίᾳ,
καὶ ποικιλία, καὶ ὑποκρίσις. καὶ ὅτι ὡς ἐ-
πίπαν οἱ καλούμενοι εἶσι πρὸς ἡμῶν εὐπατεί-
σθαι, ἀποροτόμοι πῶς εἰσὶ. Παρὰ Ἀλεξάν-
δρου τῷ Πλατωνικῷ, τὸ μὴ πολλοῦ, μηδὲ
χωρὶς ἀνάγκης λέγειν πρὸς πᾶσι, ἢ ὡς ὑπὸ
τῇ γράφῃ, ὅτι ἀσφαλὲς εἶμι· μηδὲ δὲ τοῖς τοῦ
τρόπου συνεχῶς πᾶσι τῶν τὰ κτ' αὐτὸς πρὸς
ἐὸν συμβεῖντας χεῖρεις καὶ δέκοντα, πρὸς βαλ-
λόμενον τὰ πρὸς τῶν πραγμάτων. Παρὰ
Κατὰ λου, τὸ μὴ ὀλιγόρως εἶναι φιλῶν αἰπώμε-
νε π, καὶ τύχη ἀλόγως αἰπώμεναι· ἀλλὰ
πειράσθαι καὶ ἀρχαϊστέοντα ὡς εὐνοήθεις. καὶ πε-
ρὶ τῇ διδασκαλίᾳ ἐκ δυνάμει εὐφημιον, ὅτι τὰ
πρὸς δομητὶς καὶ Ἀθηνόδοτος ἀρχιμημονοῦμενα.
καὶ εἰ

καὶ ἀδελφὸς μᾶλλον ἢ διορθωτὴς φαντα-
 σίαν πῆρεως, καὶ ὅπ' ἔτε ὥνθη αὐτῷ πῶς
 ὑπεροῦσθ' ὑπ' αὐτῷ, ἔτε ὑπόμενον αὐτῷ κρέτ-
 τωνα αὐτῷ αὐτὸν ὑπολαβεῖν. καὶ τὸ δι' χαριον-
 τίσας. Παρὰ τῷ πατρὸς δ' ἡμῶν ὁ μόνε-
 πικὸν ἀσφαλδύτως ὑπὲρ τῆν ἱζητασμένως κρι-
 θέντων. καὶ δ' ἀκονόδοξον πρὸς τὰς δοκῶσας
 πινὰς, καὶ τὸ φιλόπονον καὶ εὐδελείας. καὶ
 δ' ἀκουστικὸν τῆν ἐχόντων πικρινωφελὲς εἰσφέ-
 ρειν. καὶ τὸ ἀπ' αὐτῶν πῶς εἰς τὸ κατ' ἀξίαν ἀ-
 πονημικὸν ἐκείνῳ. καὶ τὸ ἔμπειρον, πῶς μὲν
 χρειαῖς αὐταίσεως, πῶς δὲ ἀνέσεως. καὶ τὸ παῦ-
 σαι τὰ πρὸς ὧν δῶταί τῆν μερακίων. καὶ ἡ
 κρινονομοσιῶν· ἢ τὸ ἐφεῖσθαι τοῖς φίλοις μήτε
 (ὑποδραπνῆν αὐτῷ πάντως, μήτε (ὑποποδῆμειν
 ἐπ' ἀνάγκῃ· ἀλλ' ὁμοῖον αὐτὸν καὶ λαμβαν-
 νεῖται ὑπὸ τῆν ἀλλ' χρείας πινὰς ἀκρλεφθῆν-
 τῆν. καὶ δ' ζητητικὸν ἀκρίτως αὐτοῖς συμβου-
 λίοις, καὶ ἐπίμονον, ὅλη' ὁ τὸ πτωχότητι τῷ
 ἐβούλῃς ἀρεκασθῆναι ταῖς προχείροις φαντασίαις.
 καὶ δ' ὁρατηρικὸν τῆν φίλον, καὶ μηδ' αὐτῷ
 ἀφ' ἑκτον, μηδὲ ὑπὸ μακρῶν καὶ τὸ αὐταρκῆς αὐ-
 τῷ, καὶ δ' φαιδρὸν, καὶ δ' πρὸς ῥῶτον προ-
 νοητικὸν, καὶ τῆν ἐλαχίστων προδιοικητικῶν
 ἄλλα γόδιος. καὶ δ' τὰς ὑπὸ νόσεις, καὶ πα-
 ραι καλακίαν ἐπ' αὐτῷ σελῆναι. ὁ δ' φυλα-

κτικὸν

κτηνὸν αἰετῶ ἀναγκαίων τῇ ἀρχῇ, καὶ ταμιευ-
 τὴν τῆς χορηγίας, καὶ ὑπομονετικὸν τῷ ὠδὶ τῇ
 τοιούτων τῶν καὶ ταπεινότητος. καὶ τὸ μῆτε πε-
 εἰδῶ δὲ δεισιδαιμόνιον, μῆτε πῶδ' ἀνθρώπου
 δημοκοπικὸν ἢ ἀρεσκυτικὸν ἢ ὀχλοχαρὲς, ἀλ-
 λά νῆφον ἐν πᾶσι, καὶ βέβαιον, καὶ μυσταμῶ
 ἀπειρόκταλον, μηδὲ καινοτόμον. καὶ τὸ τοῖς εἰς
 θυμολογίαν βίον φέρονσί τι, ὧν ἡ τύχη πῖναι
 σαφίλλαν χρηστικὴν ἀτύφως ἄμα, ὅτι ἀπροφα-
 σίσως, ὥς πῶδ' ὅντων μὲν ἀντιπιδώτως ἀπῆ-
 ρθαι, ἀπὸντων δὲ μὴ δεῖσθαι. καὶ τὸ μῆτε ἀντινα
 εἰπεῖν μῆτε ὅτι σοφιστὴς, μῆτε ὅτι οἰκονομὴς ἐν-
 νάκλος, μῆτε ὅτι σχολαστικὸς, ἀλλ' ὅτι αἰνὴ τῶ
 πειρῶ, τέλει, ἀκροατικῶ, πρὸς αἰνῶ
 δυνάμει, καὶ τῇ ἑαυτῶ καὶ ἄλλων. πρὸς
 τούτοις δὲ καὶ τὸ ὑμνητικὸν τῇ ἀληθείᾳ φιλο-
 σοφῶν τῇ, τοῖς δὲ ἄλλοις ἐκ ἰστορηδιστόν. ἐτι
 δὲ τὸ δυνάμει, καὶ δὲ χαρὶ ἐκ καὶ τακτοῦ. καὶ
 τὸ τῶ ἰδίου σώματι ὑπὸ μελέκων ἐμμέτρως.
 οὔτε ὥς αἴτις φιλοζῶ, οὔτε πρὸς καλῶ-
 πισμόν, ὅτε μὲν ὀλιγώρως. ἀλλ' ὥς ἀφ' ἑαυτῶ
 ἰδίᾳ πρὸς ὅλως, εἰς ὀλίγισα ἰατρικῶν καὶ
 ἢ φαρμακικῶν καὶ ὑγιεινῶν ἐκ τῶ. μά-
 λιστα ὅτι τὸ πᾶν ὁρμητικὸν ἀβασκάνως τοῖς δυνά-
 μειν ἵνα κεκτημένους. ὅσον τῶ φραστικῇ, ἢ τῇ
 τῶ ἰστορίας νόμων, ἢ ἐθῶν ἢ ἄλλων ἱερώς

λ πραγμα-

161 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ

πραγμά τῃν . καὶ συσπουδαστὴν αὐτοῖς , ἵνα
 ἕκαστοι κτ' τὰ ἴδια προτόρῃματα διδοκιμασῇ.
 Πάντα δὲ κτ' τὰ πάτρια πράσσων , εἰδ' αὐτὸ
 ὅσον ὑδιτηδύων φαίνεται τὸ τὰ πάτρια φυ-
 λασσειν . ἐπὶ δὲ τὸ μὴ δύμετο κίνητον καὶ ῥιπῆ-
 στήν , ἀλλὰ καὶ τόποις καὶ πράγμασι τοῖς αὐ-
 τοῖς εἶδεν τεύχικόν . καὶ τὸ μὲν εἶδ' πρὸς υ-
 μῶς τ' κεφαλαλγίας , νευρὸν ὀδύς καὶ ἀκ-
 μαῖον πρὸς τὰ (φανήθη δόξα . καὶ δ' μὴ εἶναι
 αὐτῷ πολλὰ τὰ ἀπόρρητα , ἀλλὰ ὀλίγη καὶ
 σπανιώτατα , καὶ ταῦτα ὑπὲρ τῇν κινήτων μό-
 νον . καὶ τὸ ἔμφρον καὶ μεμετρημένον ὥστε θεω-
 ρεῖν ὑδιτελέσει , καὶ δόξαν κατασκυδαῖς , ὅ
 ἀξιονομοῖς , καὶ τοῖς τοιούτοις ἀνθρώποις , πρὸς
 αὐτὸ ὃ τὸ θεῖον πράττειναι δεδουκέντ' , εἰ πρὸς
 πᾶσι ὑδι τοῖς πράττειν διδοξίαν . ἔκ ὧν ἄνωρ
 λούσης . οὐχὶ φιλοικεδομέντ' , οὐ πᾶσι τὰς ἐδω-
 δὰς ὑδινοντής , εἰ πᾶσι ἐδότητων ὑφ' αὐτῶν χρόας ,
 εἰ πᾶσι φραγμάτων ὥρας . εἰ ἀπὸ χωρὶς πολλῆς , ἀνά-
 γουσα ἀπὸ τ' κἄτω ἐπαύλειος , καὶ τ' ἐν Λανθίσαν
 τὰ πολλὰ , τῷ τελῶνι ὧν Τόσκλοις πᾶσι τρυμέ-
 νω ὡς ἐχρήσατο , καὶ πᾶσι ὅσοις τ' τρώπ' , εἰδ' ὅ
 ἀπινές , εἰδ' μὲν ἀδυσώπητον , εἰδ' λάβρον , οὐ
 δ' ὡς αὐτὸ πᾶσι εἶπεν ποτε ὡς ἰδέντ' . ἀλλὰ
 πάντα διειλημένα λελογίσθαι ὡς ὑδι ἡ
 λῆς , ἀταρτάχως , πεταγμένως , ἐξῆρωμε-
 νως ,

ἦες, συμφώνως ἑαυτοῖς. Ἐφαρμόσει δ' αὖ
 αὐτοῖς τὸ πᾶσι πῦ Σωκράτους μνημονόμην
 οὐκ, ὅτι καὶ ἀπέχεσθαι καὶ ἀκρλαύεις ἐ-
 φιδύατο τούτῃ, ὡς πολλοὶ πρὸς τὰς ἀκρ-
 χὰς ἀδενῶς, καὶ πρὸς τὰς ἀκρλαύσεις ἐν-
 θαδικῶς ἔχουσιν. Τὸ δὲ ἰοῦεν καὶ ἐπὶ καρτε-
 ρεῖν καὶ ἀνῆφεν ἐκείνῳ, ἀνδρὸς ὅστις ἀρπύ-
 κας καὶ ἀκρήτων ψυχὴν ἔχοντες, οἷον ἐν τῇ νόσῳ
 τῇ Μαξίμου. Παρὰ τῷ θεῷ, δ' ἀγαθούς πάπ-
 πους, ἀγαθούς γονίους, ἀγαθὸν ἀδελφὸν,
 ἀγαθούς διδασκάλους, ἀγαθούς οἰκείους,
 συγγονοὺς φίλους, σχεδὸν ἅπαντα ἔχον. καὶ
 ὅτι πᾶσι ἐδέξατο αὐτῇ πρὸς πᾶσι πολλοῖς
 οὐκ ἐπὶ, καὶ τοὶ διαθεοὶς ἔχον τοιαύτως, ἀφ'
 ἧς, εἰ ἐτυχας, καὶ ἐπὶ πρᾶξι πὶ προῦτο, τῷ θεῷ
 ὃ οὐ ποῖα τὸ μηδεμίαν (μυθεομένην) πρᾶγμάτων
 γινέσθαι, ἥ τις ἐμελεμελέγξεν. Ὁ τὸ μὴ πλεον
 ἐκτραφῆναι παρὰ τῇ παλαιᾷ τῷ πάπ-
 πῳ. καὶ τὸ πᾶσι ὄραν δέχασθαι. καὶ τὸ μὴ
 πρὸ ὄραν ἀνδρῶν εἶναι, ἀλλ' ἐπὶ καὶ ὑπὸ λα-
 οῖν τῷ χρόνῳ. ὁ αὖτε καὶ πατεῖ ἔστω-
 ταχῆναι, ὅς ἐμελλον πᾶσι τὸν τύπον ἀφαι-
 ρῆσιν μὲ, καὶ εἰς ὄνοιαν ἄξει τῷ δ, πὶ διωκα-
 τὸν ὅστις αὐτῷ βιοῦντα, μήτε δορυφορέσεις
 χρῆσθαι, μήτε ἐσθῆτῃ σημειωτῶς μήτε λαμ-
 πᾶδως καὶ ἀνδραγῆτῃ τοιῶνδε πινῶς καὶ

153 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΟΝΙΝΟΥ

τῶ ὁμοίῳ κῆμπι· ἀλλ' ἐξείπιν ἐγγυτάτω ἰδιώ-
 τε συσέλφει ἐαυτὸν, ὅτι ἂν αἴτ' ὅσον ταπεινό-
 τερὸν ἢ βαθυμώτερον ἔχεν πρὸς τὰ ὑπερ' αὐτῶν
 κρινῶν ἰγχεμονικῶς προαχθῆναι θέοντα. Τὸ ἀ-
 δελφὸς ποιῶν τυχεῖν, διωαμλῶν μὲν ὅλα ἥθεος
 ἐπεγείρει με πρὸς ὑψηλῆς ἐμῆς· ἀμα δὲ
 καὶ τὴν καὶ σοφίαν διφραίνοντός με, εἰ παιδίᾳ
 μοι ἀφύη μὴ γυνάεω, μηδὲ κτ' εἰ σωματίον διὰ
 στροφῆς. Τὸ μὴ ἐπιπλεόν με προκύβειν ὡς ἐπὶ
 ποικίλῃ καὶ ποικίλῃ καὶ τοῖς ἄλλοις ὑψηλῶν δι-
 μασι, οὗ οἷς ἴσως αὐτὸν κατεχέθω, εἰ καὶ ὁμῶς ἐ-
 μαυτοῖς ὑπόδως προΐοντα. Τὸ φθάζειν, ὅσον
 τροφείας ὡς ἀξιώματι καὶ ταῖς σῆσαι, οὗ δὲ ἐδίδκυν
 μοι ὑψηλῶν, καὶ μὴ ἀνάβαλέωσαι ἐλπίδι, τῶ
 μὴ ἐπεί νεοί ἐτι ἦσαν, ὑπερον αὐτὸ προέβην. Τὸ
 γινώσκειν Ἀπολλωνίου εἶδος, Μάξιμον. Τὸ
 φαίνεται εἶναι πρὸς τὴν φύσιν βίου ἀαρτῶς
 καὶ πομπῆς, οἷον τίς ἐστι. ὥστε ὅσον ὑπὸ τοῖς
 δυνάμεις, καὶ τοῖς ἐκείθεν ἀγαθόσι καὶ συλλή-
 φει, καὶ ἐπνοίαις, μηδὲν κοφύειν ἥδη καὶ τὰ
 φύσιν ζῶμε, ἢ ἀρλεπῶσαι ἐτι τὰς πρὸς
 τὴν ἐμὴν αἰτίαν, καὶ πρὸς εἰ μὴ ὅσον τρεῖς τὰς
 ἐκ τῶν θεῶν ὑπομνήσεις, καὶ μόνον ἐχὶ δι-
 δοκῆς. Τὸ αὐτὸ καὶ μοι τὸ σῶμα ὑπὸ ὅ-
 σον τὸν οὖν οὖν βίω. Τὸ μὴ τε Βενεδικτὸς ἀφα-
 ρῶσαι, μὴ τε Θεοδότου· ἀλλὰ καὶ ὑπερον ὡς ἐρω-
 τεοῖς

πικρῆς πάθουσι γινόμενον ὑμᾶναι. Τὸ χαλιπύ-
ναντα πολλάκις ῥυσίω, μηδὲν πλεον πρέξαι,
ἐφ' ᾧ καὶ μετέγνω. Τὸ μέλας γενεάν τελευτᾶν
τῷ τεκῆσαι ὁμοιος οἰκῆσαι μετ' ἐμοῦ τὰ τελευ-
ταῖα ἔτη. Τὸ ὁσάκις ἐβουλήθην ὑδικεῖν ῥησά-
τινι πεινόμενῳ, ἢ εἰς ἄλλο τι χρήζοντι, μηδέ πο-
τε ἀκούσαι με ὅτι ἐκ' ἐστ μοι χρέμαί τε. ὁ δὲ
γινῆται. καὶ ὁ αὐτῷ ἐμοὶ χρεῖαν ὁμοίαν ὡς
πρ' ἐτόρου μεταλαβεῖν, μὴ συμπτέειν. Τὸ πλὴν
γυναικα ποιᾷ τῷ εἶναι, ἔτωσί μὲν παθόντιον,
ἔτω δὲ φιλόπρεπον, οὐτῷ δὲ ἀφελῆ. Τὸ ὑδι-
τηδέων ἡροφίων εἰς τὰ παιδία δι' ὡρεῖν. Τὸ
δι' ὀνειράτων βουθήματα δοθῆναι ἄλλα τε ὅ-
ως μὴ πῆφν αἶμα, καὶ μὴ ἰλιγγία· καὶ τούτου
ὡς καὶ ἡτι ὡς ποτὶ χρήσῃ. ὅπως τε ἐπεθύμῃσαι *
φιλοφροῦναι, μὴ ἐμπτέειν εἰς τινα βουλήν μὴ
δὲ ἀρκυθῆσαι ὑπὸ τῶν συγγραφεῖς, ἢ συλ-
λογισμὸς ἀναλύειν, ἢ πρὸς τὰ μετεωρολογικὰ
καταγίνεσθαι. Πάντα γὰρ ταῦτα δεῶν βο-
θῶν καὶ τύχης δέεται.

Τὰ οὖν κυριώδεις πρὸς τῷ γράνοντι. α.

Ἐσθον προλέγῃ ἐαυτῷ, σιωτὸν ἔσθαι πρὸς
ὄργῳ, ἀχαρίσῳ, ὑβρεῖς, δουλειῳ, βασκα-
νῳ, ἀκρινωνήτῳ. Πάντα ταῦτα συμβέβηκεν ἐ-
κείνους πρὸς τῷ ἄγνοιαν τῇν ἀγαθῶν καὶ κα-
κῶν. Ἐξ ὧ δὲ τε θεωρητικῶς τῷ φύσει τῶ ἀγα-

ῥε, ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ

εὐθὺς, ὅτι καλὸν, καὶ τὴν κακὴν, ὅτι αἰσχρὸν, καὶ
 πλὴν αὐτῆς τῆς ἀμαρτανότου φύσιν ὅτι μοι συγ-
 γνης, οὐχὶ αἵματι ἢ ἀσπίδα τῆς αὐτῆς,
 δηλὰ τοῦ, καὶ θεῆας ἀρμοίρας μίτχθ', οὔτε
 βλαβῆναι ὑπὸ πινθ' αὐτῆς διώμασι· αἰσχροῦ
 γὰρ με οὐδὲ πρὸς πρὸς αἵματι, ὅτε ὁρίζεσθαι τῆς
 συγγενείας διώμασι, ὅτε ἀπὲς χεῖρας αὐτῆς.
 γυνάμει γὰρ πρὸς (ὡδὸν) ὡς ποδοί, ὡς
 χεῖρες, ὡς βλέφαρα, ὡς οἱ ποῖχοι τῆς αἰσχροῦ
 τῆς καὶ τῶν ὁδόντων. Τὸ ἐν αὐτῇ πρὸς αἵματι
 ἀλλοίσις πρὸς αἵματι φύσιν. αὐτῇ πρὸς αἵματι
 γὰρ καὶ ἀρμόιρας. ὅτι ποδοί τῆς
 τοῦ εἰμι, σαρκίς ὅτι, καὶ πρὸς αἵματι, καὶ ὅτι
 ἢ γυνάμει. Ἄφες τὰ βιβλία, μηκέτι ἀπὸ.
 Οὐδέδοται. ἀλλ' ὡς ἡδὴ ἀρμόιρας τῆς μετὰ
 σαρκίαν καὶ ταφρὸν λυθῆθ' καὶ ὁδοί, καὶ
 κροκύφαιτον, ἐκ νύκτων, φλεβίων, ἀρμόιρας
 πρὸς αἵματι. Θεῶν ἢ καὶ ὅτι πρὸς αἵματι ὁδοί
 εἰσιν· αὐτῇ, ὅτι αἵματι αὐτῇ, ἀλλὰ πρὸς αἵματι
 ὁδοί, καὶ πάλιν ὁδοί. τείτον ἐν ὅτι
 ὁ ἢ γυνάμει. ὅτι ἀρμόιρας. Γόρων εἰ· μηκέτι
 ὅτι αἵματι ὁδοί σου· μηκέτι καὶ ὁδοί αἵματι
 κροκύφαιτον νύκτων ἀρμόιρας· μηκέτι ὅτι αἵματι
 πρὸς αἵματι, ἢ πρὸς αἵματι, ἢ μέλλον ὁδοί.
 καὶ τῆς θεῶν πρὸς αἵματι μετὰ. τὰ τῇ τύχης οὐκ
 ἐκ φύσεως ἢ συγκλώσεως, ὅτι ὁδοί πρὸς αἵματι

πρὸ τοιαύτης διοικουμένης πάντα ἐκείθεν ῥεῖ. πρὸς
 ἐστὶ δὲ τὸ αἰαγκαῖον, καὶ τὸ τοῦ ὅλου κόσμου
 συμφέρον, ὃ μὲν ἔστι. Παιτὶ δὲ φύσεως μέρει
 ἀγαθόν. ὃ φέρει ἢ τὸ ὅλον φύσις, καὶ ὃ ἐκείνης
 ὅτι ὥσπερ. σώζουσι δὲ κόσμον ὡς πᾶν αἱ τῶν
 τοιχείων ἔστω καὶ αἱ τῶν συγκριμάτων μετα-
 βολαί. ταῦτά σοι ἀρκέτω, ἀλλ' ὄνυματα ἔστω.
 Πλὴν δὲ τῶν βιβλίων δίψαν ῥίψον, ἵνα μὴ γογ-
 γύζων ἀκρωτήρας, ἀλλὰ ἱλαῶς ἀληθῶς, καὶ ἀπὸ
 καρδίας δι' ἡμᾶς τοῖς θεοῖς.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙ- νου αὐτοκράτορος, τῶν εἰς ἐαμι- τὸν Βιβλίον C.

ΕΜΝΗΣΟμαι πάντων ταῦτα
 ἀναβάλλω, καὶ ὅσοις περὶ
 σμίαν λαβὼν πρὸς τῶν θεῶν οὐ
 χροῖα αὐτοῖς δέξῃ ἢ δὴ ποτέ αἰ-
 δέω τίνος κόσμου μέρος εἶ, καὶ τί
 νος διοικῆτος τὸν κόσμον ἀπὸ ῥοῖα ὑπέστης, ὅτι
 ὅρος ἐστὶ σοι πᾶσι γεγραμμένος τὸ χρόνος. ὡς ἴδω
 εἰς τὸ μὴ ἀπομυθιάσαι χρόνον, οἰκίῃς, καὶ οἰκίῃς,
 καὶ αὐτοῖς ἐχέει. Πάσης ὥρας φωνίζε σιβαρῶς
 ὡς Ῥωμαῖος καὶ ἀρῆν τὸν οἰκίῃς μὲν τὸ ἀκριβὲς καὶ
 λ 4 ἀπολάσσει

ἀπλάστῃ σεμνότητι, καὶ φιλοστοργίας, καὶ
 ἐλθουθιείας, καὶ δικαιοσύνης πρῶτον, καὶ
 ὁρῶν σου ἴδῃ ἀπὸ παλαιῶν τῇ ἄλλῃ φαντα-
 σίων πορεύειν. πορεύεις δὲ αὖ ὡς ἐχούτω ἡ εἰς
 ἐκείνῳ πρᾶξιν ἐνεργῆς ἀπὸ πλεονεξίας πάσης
 ἐκαιοσύνης καὶ ἐμπαισίου ἀφροσύνης ἀπὸ τῆς
 αἰροῦντος λόγου, καὶ ὑποκρίσεως, καὶ φιλαυ-
 τίας. καὶ δυσαρρήσεως πρὸς τὰ συμμεμοιρα-
 μένα. Ὅρα πῶς ὀλίγα εἰσὶν ὧν κρατήσας τις,
 δύναται θύρουλα καὶ θεοδὴ βιώσει βίον; καὶ
 γὰρ οἱ θεοὶ πολέον ἔθεν ἀποιθήσουσι πρὶν τῆς
 ταῦτα φυλάσσοντος. Ὑβρίζε ὑβρίζε αὐτὸν ὁ
 ψυχῇ, τῇ δὲ πρῶτον σεαυτὸν ἐκείπῃ καιρὸν
 ἔχεις. εὖ γὰρ ὁ βίος ἐκείνῳ, ἔστι δέ τοι χροῖον
 διήκοντα, μὴ αἰδουμένη σεαυτὸν, ἀλλ' ὡς ταῖς
 ἄλλων ψυχαῖς τιθεμένη τὴν οὐκ ὀμολογίαν.
 Πεισπᾶ τί σε τὰ ἔξωθεν ἐμπέπνοντα; καὶ ὁρ-
 λὼν παύει σεαυτὸν τῇ προσημασίαν ἀγα-
 λὸν τι, καὶ παύσει ῥεμβόμην. Ἦδ' ἔτι καὶ
 τὴν ἐτόραν πόλεμον φυλακτίον. ἀφροσύνη
 καὶ ἀπὸ πρᾶξεων, οἱ κεκμηκότες ἴδῃ βίον, ὅ
 μὴ ἔχοντες οὐκ ὄντων, ἐφ' ὃν πᾶσαν ὁρμὴν καὶ
 κατὰ πάρεξ φαντασίαν ἀπὸ θυνοῦσιν. Παρεὰ
 ἢ ὅ μὴ ἐφιστάμεν τί ἐν τῇ ἄλλῃ ψυχῇ γίνεται,
 ἢ ῥαδίως τις ὥφθη κακοδαμόνων. εὖ ἔτι τοῖς
 τῇ ἰδίᾳ ψυχῇ κινήμασι μὴ πρὸς κληροῦντας,
 αὐτάγει

καὶ ἀγκυκαρδοαμονέας. Τέτῃν ἀεὶ δεῖ μα-
μνήσθ. τίς ἡ τῇν ὄλρον φύσις, καὶ τίς ἡ ἐμὴ, καὶ
πᾶς αὐτῇ πρὸς ἐκένλω ἔχουσα, καὶ ὁποῖόν τι
μέρῳ, ὁποῖος τῷ ὄλον ἔσται. καὶ ὅτι ἐδ᾽ εἰς ὁ κρ-
λύως τὰ ἀκρόλουθα τῇ φύσει, ἥς μὲρ ἔσται,
πρῶτον τε ἀεὶ καὶ λέγειν.

Φιλοσόφος ὁ Θιοφρατος οὗ τῇ συγκρίσει
τῇν ἀμαρτημάτων, ὡς αὐτὸς πρὸς κοινότοπος τὰ
τοιαῦτα συγκρίνει φησὶ· βαρύτερα εἶναι τὰ
κατ' ὑπιδρυμίας πλημμυλούμενα τῇν κατὰ
θυμόν. ὁ γὰρ θυμούμενός μετὰ πινθ' λύπης
καὶ λεληθῆκε συστολῆς φαίνεται ὅτι λόγον ἀ-
ποστρεφόμενός· ὁ δὲ κατ' ὑπιδρυμίας ἀμαρ-
ταίων, ὑφ' ἡδονῆς ἡτῶμενός ἀκολαστότερος
πῶς φαίνεται, καὶ πληντέρεός οὗ τοῖς ἀμαρ-
τίαις. ὁρῶνς ἔν καὶ φιλοφροσίν ἀξίως ἔφη,
μείζονός ἐγκλήματός ἔχει τὸ μετ' ἡδονῆς ἀ-
μαρτανόμενον, ἢ πρὸς τὸ μετὰ λύπης. ὄλρος τε ὁ
μεν πρὸς κτύπη μὲν μαῖλον ἔοικε, καὶ διὰ λυ-
πὴν ἡναγκασμοῦ θυμωθῆναι. ὁ δὲ, αὐτὸν δι-
πρὸς τὸ ἀδικεῖν ὡρεῖν, φερόμενός ἔστι πρῶ-
ταί πνα κατ' ὑπιδρυμίας. εἰς ἡδὴ διωκτῆς ὄν-
τός ὕμναι τῷ βίον, οὕτως ἔχουσα ποιεῖν καὶ
διανοεῖσθαι. Τὸ δ' ὅτι ἀνθρώπων ἀπελθεῖν, εἰ μὴ
λοιδοῖσθαι, οὐδ' οὐ δεινόν καὶ κακὸν γὰρ σε ἐκ αὐτοῦ πε-
ριβάλλειν. ἢ δὲ εἴ τι ἐκ εἰσὶν, ἢ οὐ μὲν αὐτοῖς

ΚΒ ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΟΝΙΝΟΥ

ἡ ἀνθρωπείων· τί μοι ζῶν ἐν κόσμῳ κενῷ δεῶν,
 ἢ πενίᾳς κενῷ. Ἀλλὰ καὶ εἰσι, καὶ μάλιστα
 τοῖς τῇν ἀνθρωπείων. καὶ τοῖς μὲν κατ' ἀλή-
 θειαν κακούς, ἵνα μὴ παρὰ τὴν ὁ ἀνθρώπος, ἐπ'
 αὐτοῦ τὸ πᾶν ἔδωκε. τῇν δὲ λοιπῶν ἐπὶ κα-
 κὸν ἦν καὶ ἴσχυρ' αὐτῶν περὶ δύνει, ἵνα ἐπὶ πάντῃ
 τὸ μὴ παρὰ τὴν αὐτῶν. ὁ δὲ χεῖρ μὴ παρὰ τὴν
 ἀνθρώπων, πῶς αὐτῶν βίος ἀνθρώπου χεῖρ
 παρὰ τὴν; οὐτε ἢ κατ' ἀγνοίαν, ἔτε εἰδὼς ἅ,
 μὴ διωκόμεν ἢ περὶ φυλακῆς, ἢ διορθώσεως
 καὶ τα, ἢ τὸ ὅλον φύσις παρὰ τὴν αὐτῶν. ἔτε αὐτῶν
 λικυῖος ἡμερτέας ἡτοι πρὸ ἀδυναμίας, ἢ
 πρὸ ἀτεχνίας, ἵνα τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ κακά
 ἐπίσης τοῖς ἀγαθοῖς ἀνθρώποις καὶ τοῖς κα-
 κούς παρὰ τὴν συμβαίνει. Θάνατ' ἔχει
 καὶ ζῶν, δοῦκα καὶ ἀδοξία, πόν' καὶ ἡδονή,
 πλοῦτ' καὶ πένια, πάντα ταῦτα ἐπίσης
 συμβαίνει ἀνθρώπων τοῖς τε ἀγαθοῖς καὶ τοῖς
 κακούς, οὐτε καλὰ ὄντα, οὐτε αἰσχρά, οὐτ'
 ἀρ' ἀγαθὰ, οὐτε κακά ὄντα. Πῶς πάντα τα-
 χέως ἐναφανίζεται, τοῦ μὲν κόσμου αὐτὰ τὰ
 σώματα, τοῦ ἢ αἰσθητὰ μνησκει αὐτῇν, οἷα ὄντα
 τὰ αἰσθητὰ πάντα, καὶ μάλιστα τὰ ἡδονῇ δι-
 λυαζόντα, ἢ τοῦ πόνου φοβούντα, ἢ τοῦ τύφου
 ἐλαβετο μὲν, πῶς οὐτε λῆν καὶ οὐκ αὐτὸ φρονεῖται,
 ὅτι ἐν πρῶτῳ, καὶ ὡφθαλμοῖς, καὶ νεφρῶν, νοεῖας
 διωκ-

θιωτάμειος, ἐπιστάναι τί ἐσιν ἔτοι ὥς αἱ ἔπο-
 λήφεις καὶ αἱ φωναί, πῶς ἀνδράσιαν. Τί ὅστις
 ἢ ἀφθάνειν, ὥς ὅτι ἐάν τις αὐτὸ μόνον εἶδῃ, καὶ
 τοῦ μοριαμῶ τ' οἰνοίας, ὁφθαλμῶν τὰ ἐμφαν-
 ταζόμενα αὐτῷ, οὐκέτι δὴν ὡς ἔπελῃ φετρε
 αὐτὸ εἶναι ἢ φύσεως ὅρ' γον. φύσεως ὃ ὅρ' γον ἔ-
 τις φοβέται, πολιδίον ὅσι. ὅσοι μὲν τοιοῦτον μόνον
 φύσεως ὅρ' γον ὅσιν, δὴ καὶ συμφέρον αὐτῶν.
 πῶς ἄπειται τοῦ ἀνθρώπου, καὶ κ' τί αὐτῶν
 μὲν, καὶ ὅταν πῶς ἔχῃ ὁφθαλμῶν τὰ τοῦ
 ἀνθρώπου ὅσοι μέγιστος; ἔστιν ἀβλιώτορον τῆ
 πάντων κῆκλῳ ἐκ ποσειδωνομῆου, ὥς τὰ νῦν
 οὐ γὰρ φησὶν ἐρωτῶντες, ὥς τὰ οὐταῖς ψυ-
 χαῖς τῆν πλοῦτον ἀφ' ἐκμάσεως ἡτοῦντες,
 μὴ αἰδομένους δὲ ὅτι ἀρκῆ πρὸς μόνῳ τοῦ εἶ-
 δον ἐαυτῶν δαίμονι εἶναι, ἢ τῶν γησιῶν δι-
 γραπύην. Διγραπεία δὲ αὐτῶν καὶ διαρὸν πάλιν
 ὁφθαλμῶν, ὅτι ἐκαστοῦ τ' ὅτι δυσχερῆσεως τ'
 πρὸς τὰ ἐκ θεῶν ὅτι ἀνθρώπων γινόμενα. Τὰ
 μὲν γὰρ ἐκ θεῶν αἰδέσμεα δὲ ἀρετῆα. Τὰ ὃ
 ὅτι ἀνθρώπων ὅλα ἀφ' συγχρόταν, ἔστι δὲ ὅτι
 ὅτι τρόπον πᾶσι λειπῶν, δὲ ἀγνοίας ἀγαθῶν ὅτι
 κακῶν οὐκ ἐλάττωσιν ἢ πέρωσις αὐτῆ τῆς σε-
 ρειότητος τοῦ ἀφαιρῆναι τὰ ληθῆ καὶ μέ-
 λαινα. Καὶν τελέλαι ἔτη βιώσασθαι μέλ-
 λης, ὅτι ποσινταῖς μύρια, ὅμως μέμνησο, ὅτι
 σὺ δὲ εἶς

271 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΟΝΙΝΟΥ

οὐδ' εἰς ἄλλον ἀρβάλλει βίον, ἢ ἴσῳ ὄν (ἢ · ἔξ
 ἄλλον (ἢ ἢ ὄν ἀρβάλλει. εἰς ταὐτὸν ἔν καθίσταται
 τὸ μέγεθος τῷ βραχυτάτῳ. διὰ γὰρ πρῶτον, πᾶ-
 σιν ἴσον, εἰ καὶ δι' ἀρμύλλον, οὐκ ἴσον, καὶ δι'
 ἀρβαλλόμενον, ὅπως ἀκριβεῖον ἀναφαίνεται.
 ὅν τε γὰρ τὸ πρῶτον, ὅτε δι' μέλλον ἀρβάλ-
 λοι αὖ τις. ὁ γὰρ ἔκ' ἔχει, πῶς αὖ τις ἴσῳ αὐτῷ
 ἀφ' ἐλαίου; τῶν δ' ἐν τῇ δυνάμει μαμνηθῆαι ἐνός
 μὲν ὅτι παύται ἢ αἰδίου ὁμοειδῆ, καὶ ἀνα-
 κυκλούμενα, καὶ οὐδὲν ὀφείρει, πότμον οὐ
 ἐκ τῶν ἔτεσιν, ἢ ἐκ ἀλγεσιόσις, ἢ ἐκ τοῦ ἀπεί-
 ρου χρόνου τὰ αὐτὰ τις ὀφείλει. ἔσθρον δὲ, ὅτι
 καὶ ὁ πολυχρονιώτατος, καὶ ὁ τάχιστα πενη-
 ξόμενος, τοῖσιν ἀρβάλλει. τὸ γὰρ πρῶτον ὅτι
 μόνον ἐσθρίσκεται μέλλει, ὅπου γὰρ ἔχει, καὶ
 ἴσῳ μόνον. καὶ ὁ μὴ ἔχει τις, οὐκ ἀρβάλλει.
 Ὅτι παῖν ὑπόληψις, δῆλα μὲν γὰρ τὰ πρὸς τὴν
 κεντρὴν Μόνιμον λεγόμενα. δῆλον ὅτι καὶ δι' χρό-
 σιμον τῷ λεγομένου, ἵαν τις αὐτῷ δι' νόστιμον μέ-
 γρι τῷ ἀλλοθὺς δέχεται. ὅτε εἰς αὐτῷ ἢ τῷ
 αὐθρόων ψυχῇ· μαλιστα μὲν, ὅταν ἀπο-
 σημα, καὶ οἷον φῦμα τῷ κόσμον ὅσον ἐφ' αὐτῷ
 γλίσσεται. διὰ γὰρ δυοχεαίνειν ἐπὶ τῇ γινομέ-
 νων ἀποστάσις ὅτι τῆς φύσεως, ἥς οὐ μίση, ἐκεί-
 νου τῇ λοιπῶν φύσεις πωλεῖχονται· ἔπειτα ὅτι,
 ὅταν ἀνθρώπων ἐκτα ἀρβασαφῇ, καὶ ἀνατρε-
 φέται,

φορῆται, ὡς βλαψαυσα οὐαί εἰσι αἱ τῇ ὀργῇ
 ζομφίων. τείτον ὑβρίζειαν τῶν, ὅταν ἡσάται
 ἡδονῆς, ἢ τῶνου. τέταρτον, ὅταν ἑποκρίνη-
 ται, καὶ ὑπὶ πλάσως, καὶ ἀγαλήδως ἢ τῶν,
 ἢ λέγει. πέμπτον, ὅταν πρᾶξιν πινάειαν τῇ καὶ
 ὀρμῶν, ἐπ' ἑδὲνα σκεπὸν ἀφάν, ἀλλὰ εἰκὴ καὶ
 ἀπ' ἀκρὰς θήτως ὅπῃν εἰργῇ. θέον καὶ τὰ
 μικροτότατα, καὶ τῶν ὑπὶ τὸ τέλθ' ἀναφορὰν
 γίνεσθαι. τέλθ' δὲ λογικῶν ζώων τὸ ἐπεσθαι
 τῷ τ' πόλεως καὶ πολιτείας τ' πρὸς ἐνστάτης
 λόγῳ καὶ δισμῶ.

Τοῦ ἀνθρώπου βίου, ὁ μὲν χρόνθ', σπυ-
 μῇ. ἢ δὲ εὐσία, ρέουσα. ἢ δὲ αἰσθησις, ἀμνησσία.
 ἢ δὲ ὄλον τῆ σωματῶν σύγκρισις, εὐσηπῆθ'.
 ἢ δὲ ψυχῇ, ρεμβός. ἢ δὲ τύχη, δυστέκμαρτος.
 ἢ δὲ φῆμη, ἀκρίτον. σωέλόν τι δὲ εἰπείν, παύ-
 τα, τὰ μὲν τῆ σωματῶν, ποταμός. τὰ δὲ
 τῆς ψυχῆς, ὄνειρθ' καὶ τύφθ'. ὁ δὲ βίθ',
 πόλεμθ', ἐξοίου ἰδιδομῆα. ἢ ὑπεροφημῆα
 δὲ, λήθη. τί ἐν τῷ πᾶσι πέμψαι διωάμηνον; εἰ
 καὶ μόνον φιλοσοφία. ἴσθ' ὅτι τῷ τηρεῖν δ' ἂν
 εἶδον δαίμονα αἰὺ εἶπον, καὶ ἀσπῆν, ἡδονῶν καὶ
 τῶνων κρείσσονα, μηδὲν εἰκὴ ποιοῦνται, μηδὲ δι-
 ψυχομῆως καὶ μεθ' ἑποκρίσεως. ἀντιδῆν τῷ
 ἄλλον ποιεῖται π, ἢ μὴ ποιεῖται. ἐτι δὲ τὰ συμ-
 βαίνονται ἐ ἀρνημόμηνα δεχόμενον, ὡς ἐκείδεν
 ποιεῖν

173 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ

πρὸν ὀρχόμενα, ὅθεν αὐτὸς ἦλθεν. καὶ πᾶσι τῷ
 θάνατον ἵλασθαι τῇ γνώμῃ πρὸς μὲν ὄντα, ὡς οὐδὲν
 ἄλλο ἢ λύσιν τῇ σιχαίῳ, ἢ ὅν ἐκαστον ζῶντα
 συγκρίνεται. ἐὰν δὲ αὐτοῖς τοῖς σιχαίοις μὴ εἶναι
 θάνατον αὐτῶν ἐκαστον διηκῶς εἰς ἑτέραν μετα-
 βάλλειν, ἀλλὰ πᾶσι πᾶσι τοῖς πᾶσι τῇ με-
 ταβολῇ καὶ διάλυσιν; καὶ φύσιν γὰρ οὐδὲν ἄ-
 λλ' ἐκαστον καὶ φύσιν.

τὰ ἐν Κορινθίῳ.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙ- νου αὐτοκράτορος, τῶν εἰς ἐαυ- τὸν Βιβλίου γ.

ἸΧΙ' ἔστι μόνον δεῖ λυγρὸν
 αὐτῶν, ὅτι καὶ ἐκείνῳ ἡμέραν ἀ-
 παναλίσκεται ὁ εἶθ, ὁ μέ-
 ρθ' ἐλαττοῦ αὐτῶν καὶ ταλ-
 πεται. ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνο λογιστὸν,
 ὅτι ἐν αὐτῷ πλεονεξία τις, ἐκεῖ οὐκ ἀδελφόν, ἐ-
 ἵσταρκεσει ὁμοία αὐτοῖς ἢ διαδοῖα πρὸς τῇ σὺν-
 σιν τῇ πραγματικῇ, καὶ τῇ θεωρίας τῇ σὺν-
 τεινέσθης εἰς τῇ ἐμπειρίᾳ τῇ πειρίᾳ καὶ τῇ αὐ-
 δρα-

θρωπέων. Εάν γὰρ πῦα ληρῶν ἀρξῇ, τὸ μὲν
 διαπνέει, καὶ τρέφει, καὶ φανταζέει, καὶ
 ὁρμαῖν, καὶ ὅσα ἄλλα βιαιῶτα, οὐκ ἀνδύσει. Τὸ
 ὅτι αὐτῷ χρεῖται, ὅτι οὐ τὸ καλὸν ἀριθμῶς
 ἀκριβῶς, καὶ τὰ πεφαινόμενα διαφρεῖν, ὅτι
 εἰ αὐτῷ τῷ εἰρηῶν διακτεῖν αὐτὸν ἐφελάνθης,
 καὶ ὅσα τοιαῦτα λογιζομένου συγγυμνασμέ-
 νου πανυχρῆ, προάποσβέννεται. Χρὴ δὲ ἐ-
 πείγεσθαι, οὐ μόνον τῷ ἐγγυτέρῳ τῷ θανάτῳ
 ἐκείνῳ γίνεσθαι, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ τὴν ἀνὴ-
 ριν τὴν πραγματικὴν καὶ τὴν πᾶσι καλούμενην
 προαπολύειν. Χρὴ καὶ τὰ τοιαῦτα πᾶσι
 λάσθαι, ὅτι ὅτι τὰ ὑπὸ γινόμενα τοῖς φύσει γι-
 νομένοις, ἔχει τι ὕψος καὶ ἐπαχρόν. οἷον ἀρτὶς
 ὁπῶ μὲν ὁ παρὰ ῥήγνυται τινὰ μέρη. καὶ ταῦτα
 ἐν τὰ διέχονται ἔτι καὶ τρόπον τινὰ πᾶσι τὸ ἐ-
 παγγεῖν τὰ ἀποποιῶν ἔχοντα, ὑπὸ πρὶν
 πως καὶ προθυμίαν πρὸς τὴν δοφίω ἰδίως ἀνα-
 κινῇ. πάλιν τε τὰ σύμματα ὅποτε ὠραία ταῦτα ὄν-
 τι κέχνην. ὅτι αὐτὰς ὁρμαῖν αἰσῶν, αὐτὰ
 τὸ ἐγγὺς τῇ σῴζει, ἰδίαν τι καλὴν τῷ καρπῷ
 προτίθεται. οἱ σάχυνες ὅτι καὶ τὸ ἐκείνῳ, καὶ τὸ
 τῷ λέοντος ὑποκύνιον, ὅτι ὅτι συνὲν ἐκ τῷ σώμα-
 τος ῥίαν ἀφρός, καὶ πολλὰ ἔτρεκα καὶ ἰδίαν ἔτι
 σκωποῖν, πρὸ ῥῳ ὄντα τὸ θυφῶς, ὁμῶς δὲ τὸ τῶν
 φύσει γινόμενοις ἐπακαλεῖν, σὺν επικαθί,

καὶ

καὶ ψυχολογία. ὥστε εἴ τις ἐρεῖ πάθος καὶ ὁ-
 καιαν βαλυντόραν πρὸς τὰ αὐτῶν ὅλα γινόμενα,
 χυδόν ἐδὲν ἐχὶ ὁδῆς αὐτῶν καὶ τῇν κατ' ἐπα-
 κολῆθρον συμβαινόντων ἡδέως πῶς διαζωί-
 σταιται. ἔτως δὲ καὶ θείων ἀληθῆ χάσμα-
 τα, ἐχ' ἡσόν ἡδέως ὁφεται, ἢ ὅσα γραφεῖς,
 καὶ πάλαι μεμνόμενοι δεικνύουσιν. καὶ γὰρ
 καὶ γέροντες ἀκμύζονα καὶ ὥραν, καὶ δ' αὖ
 παισὶν ἐπαφροδίτην, τοῖς ἐαυτῶν σῶφροσιν ὁφ-
 θαλμοῖς ὁρᾶν διωκόμενοι. καὶ πολλὰ τοιαῦ-
 τα ἐπ' αὐτῇ πιθανά, μόνον δὲ τοῦ πρὸς τῶν
 φύσιν, καὶ τὰ ταύτης ὅρμα γνησίως ὡκεῖται
 μόνον προσησέται.

Ἰστωκράτης πολλὰς νόσους ἰασάμενος, νο-
 σήσας ἀπέθανον. οἱ χαλδαῖοι πολλὰν θανά-
 τους προηρόθεν εἶτα καὶ αὐτῶν τὸ περὶ
 μύθον κατέλαβον. Ἀλέξανδρος καὶ Πομπήϊος,
 καὶ Γαίος Καῖσαρ, ὅλας πόλεις ἀρδύου πε-
 σωτάκας ἀνελόντες, καὶ αὐτῶν πρῶταίξει πολ-
 λὰς μυριασθας ἱππέων καὶ πεζῶν καὶ τακτικῶν,
 καὶ αὐτοὶ ποτε Ἰσθμίων τ' βίβ. Ἡράκλειτος,
 πρὸς τὴν κόσμον ἐκπυρώσεως τοσαῦτα φυ-
 σιολογίαις, ὕδατος τὰ αὐτῶν πλερωθεῖς, ἐολ-
 σίτω καὶ τακτικῶν αὐτῶν ἀπέθανον. Δημό-
 κριτον ὃ, οἱ φθέρου.

Σωκράτης ὃ, ἄλλοι φθέραι ἀπέκτειναν. τί
 πῶται;

παύται· ἐνέβης, ἐπιδυσσας, καὶ τήλεις· ἐκείνη. εἰ
 μὴ ἐφ' ἐτόρον βίον, οὐδὲν θεῶν κλονὸν οὐδὲ ἐκεί.
 εἰ δὲ αὖ ἀναισθησία, παύσῃ πόνων καὶ ἡδονῶν
 ἀνιχνύμεθ', καὶ λατρυῶν τοσούτω χείρονι
 βῶ· ἀγγέλω. ἢ ποδίστι· ὑπηρετοῦν· ὃ μὲν ὅρ
 νος καὶ δαίμων, τὸ δὲ γῆ καὶ λυθρῶ. εἰ καὶ
 τατέλλῃς ὃ ὑπολιπόμενον τῷ βίῳ μόρῳ αὖ
 ταῖς ποδὶ ἐτέρων φαντασίαις, ὁ πόταν μὴ τῷ
 ἀναφορᾷ ἐπὶ πικρῶ φελές ποδὶ ἥτοι γὰρ ἄλ
 λου ὄργου σέση. τοῦτέστι, φανταζόμενῳ τί ὁ
 δεῖνα πράσσῃ, καὶ τίνῳ αἴκων, καὶ τί λέγῃ,
 καὶ τί αὐθυμῆται, καὶ τί τεχνάζεται, καὶ ὅσα
 τοιαῦτα ποιεῖ ἀκρῶ ῥέμβεσθ' ὅτ' τῷ ἰδίῳ ἡγεμο
 νικεῦ πᾶτα κινήσεως. Χεῖρ μὲν ὅν καὶ δ' ἐκεί καὶ
 μάττω αὖ βῶ· εἰ μὲν τὴν φαντασιῶν ποδίστα
 αἶ· πολὺ δὲ μάλιστα ὃ ποδὶ ὄργον, καὶ κα
 κήσθω. καὶ ἐπιστῇ ἐκείνῳ, μόνῳ φανταζέσθ'
 ποδὶ ὧν εἰ τις ἄφνω ἐπανέροιτο, τί νῦν ἀγα
 νοῖ, μὲν παρρησίας πᾶσιν ἡμῶν ἀν' ἀρκείναις,
 ὅτι δ', καὶ ὃ. ὡς ἴδ' αὐτὸν δύσους δῆλα εἶναι, ὅτι
 πάντα ἀπὸ αὐτοῦ καὶ θυμῷ, ὃ ζῶν κρινώμενος, καὶ
 ἀμελεῖται ἡδονῶν, ἢ καὶ δάπαξ ἀρλουσι
 κῶν φαντασμάτῃν, ἢ φιλονεικίας πινός, ἢ βασ
 κινίας καὶ ὑποψίας, ἢ ἄλλου πινός, ἐφ' ᾧ αὖ
 ἐρυθραίαις ἴζη γυμνός, ὅτι αὖ αὖ αὖ εἶχες.
 ὁ γὰρ βιανῇς ὁ βιανῇς, οὐκ ἐπὶ ὑποδιδάξει

οὐδὲ αὐτοὶ ἐαυτοῖς ἀρέσκονται, μήτε ἀκούσθ' ἐνέργει, μήτε ἀκρινώνκθ', μήτε ἀνέξistasθ', μήτε ἀνδελφικώμεθ', μήτε κομφεῖα πλὴν διαβοιάν σου καὶ λαμπρότητι. μήτε πολυρρήμον, μήτε πολυπράγμον ἔσθ'. ἐπὶ ᾧ ὁ ἐν σοὶ θεὸς ἔστω πρὸς αὐτὴν ζῶν ἀρέσκων, καὶ προσβύτου, καὶ πληπικῶ, καὶ ῥωμαίου, καὶ ἀρχόντ', ἀνατεταχότ' ἐαυτὸν, οἷθ' αὖ ἐκ τις πονηρῶν τὸ ἀπακλήπικόν ἐκ τῷ βίου βύλυτ', μήτε ὀρκυδεύμεθ', μήτε ἀνθρώπων πρὸς μαρτυροῦθ'. Ἐν δὲ τῷ φαισρόν, καὶ τὸ ἀπρὸς δέος τῷ ἔξωθεν ἐπιτρέσας, καὶ τὸ ἀπρὸς δέος ἡσυχίας, καὶ ἄλλοι παρέχουσιν. ὀρῶν δὲ εἴν' ἡμῶν, ὅχι ὀρῶμεθ'. Εἰ μὲν κρείττον δύεσκες ἐν τῷ ἀνθρώπινῳ βίῳ δικαιοσύνης, ἀληθείας, σωφροσύνης, ἀνδρείας, καὶ καὶ θάπαξ τῷ ἀρεσκῶν ἐαυτῷ πλὴν διάνοιαν σου ἐν οἷς καὶ τὰ δὲ λόγον τὸ ὀρῶν πρέσονται σε πᾶν ἔχειται, καὶ ἐν τῇ εἰμαρμένῃ, ἐν τοῖς ἀπρὸς δέος ἀρεσκῶν τοῖς. εἰ τούτου φημὶ κρείττον πᾶν, ἐπ' ἐκείνο ὅς ὅλος τῷ ψυχῆς τραπόμεθ', τῷ ἀείνῳ θεοσεβείῳ ἀπόλαυε. εἰ ὅ μὴδὲν κρείττον φαίνεται αὐτῷ τῷ εἰσθυμῶν ἐν σοὶ δαίμονι, τὰς τε ἰδίας ὀρμάς ὑποτρέχοντος ἐαυτῷ, καὶ τὰς φαισάσας ὅς ἐκταζόντ', καὶ τῷ αἰσθητικῶν παύσεων, ὡς ὁ Σωκράτης ἔλεγεν, ἐαυτὸς ἀφελκυνκῶθ',

καὶ τοῖς θεοῖς ὑποταχότῃ ἑαυτοῖς, καὶ
τῇ ἀνθρώπων προκομῇ. εἰ πύτου πάν-
τα τὰ ἄλλα μικρότερα ὅτι τέλος ὁ δὲ εἰς
ἡμῶν, μηδὲν χωρεῖν δίδου ἐτόρῳ, πρὸς δὲ ῥέξας
ἄπαξ καὶ ἀρκλίνας, οὐκ ἔπ' ἀποδιδάσκως
δ' ἀγαθὸν ἐκείνο δ' ἴδιον, καὶ δ' σὺν πρὸς
μῶν διωκῶν. Ἀντικαθίσταται γὰρ τοῦ λογικῶ
καὶ ποικιλικῶ ἀγαθῶ, οὐδέ μιν οὐδ' ὅπου ἔτε-
ρογενές. οἷον δ' ἢ πρὸς πολλῶν ἔπαινον, ἢ ἀρ-
χάς, ἢ πλοῦτον, ἢ ἀρχλαύσεις ἡδονῶν. πάντα
ταῦτα, καὶ πρὸς ὀλίγον οὐκ ἀρμόζειν δόξῃ, κα-
τεκράτησεν ἄφνω, καὶ πρὸς ἡμῶν. Σὺ δὲ φημι
ἀπὸ τῶν καὶ ἐλθὼν θεείως ἐλθὺ τὸ κρείττονος, καὶ
τούτου ἀντίχρ. κρείττονος δὲ, δ' συμφόρος.
εἰ μὲν δ' ὡς λογικῶ, ὅσοι τῆρε. εἰ δὲ δ' ὡς ζῶν,
ἀπὸ φημι, καὶ ἀπὸ φως φύλασσε τὴν κρίσιν μό-
νον, ὅπως ἀσφαλῶς τῇ ἵξεται σὺν ποιήσει. μήτε
μήκος ποτε ὡς συμφέρον σεαυτῶν, ὁ ἀναγκάσει
σέ ποτε τὴν πίσιν πρὸς ἑῶν, τὴν αἰδῶ ἐγκο-
ταλιπεῖν, μισήσκει πῖνα, ὑποπιδύσαι, καὶ τα-
ράσσειν, ὑποκρίνασθαι, ὑποδιδυμῆσαι πῖνθ,
τοίχων καὶ πρὸς πετασμάτῃν δεομένων. ὁ γὰρ
ἦν ἑαυτῶν τοῦτον ὁ δαίμονα, ὁ τὰ ὄργια τῆς
βούτου ἀρετῆς προελόμενθ, τραγωδίαν οὐ
ποιεῖ, ὅς σεπάζει, ὅς ἐρημίας, ὅς πολυπληθείας
δείσεται. Τὸ μέγιστον, ζήσει, μήτε δαίμων, μή-
τε φθί-

[illegible]

μικρόν μὲν ἔν ὃ ζῆ' ἐκασθ', μικρόν δὲ τὸ τῆς
 γῆς χωρίδιον, ὅπου ζῆ'· μικρόν δ' καὶ ἡ μικρὴ
 ὑπεροφημία. καὶ αὐτὴ δὲ κ' ὁραδοχλὺν ἀνθρώ-
 πῳ τὰ χίσα τεθνησομένων, καὶ ἔκ ἐδότην ἔ-
 θε ἔκαστον, ὅτε γε τὸν πέπαλαι τεθνήσκου-
 τοῖς δ' ἐρημίοις πᾶσι μαρτυροῦν ἐπὶ προσέσω, τὸ
 ὅρον ἢ ἔσχατον φιλῶ ἀεὶ ποιῆσαι τὸ ἔσχατον
 τὸ φαντασθ', ὥστε αὐτὸν ἔσχατον ὅτι κατ' ἐ-
 σίαν γυμνόν, ὅλον δ' ὅλον διηρημένως ἐλέπην
 τὸ ἴδιον ὄνομα αὐτῷ, ὅτι τὰ ὀνόματά ἐκείνων ἵ-
 ὶν σωκεν ἰδίῃ, καὶ εἰς αὐτὴν ἀναλυθήσεται, λέγειν
 πρὸς αὐτῶν. ὅθεν γὰρ ὅπως μεγαλοφροσύνης
 ποιητικόν, ὡς τὸ ἐλέγχειν ὁδὸν καὶ ἀληθείαν ἐ-
 καστον τῇ τῶ βίῳ ἔσχατον πᾶν τῇ διώκεται, καὶ
 τὸ ἀεὶ ὅπως εἰς αὐτὰ ὁρᾶν, ὥστε ζωοποιῶν
 ὁποῖον πνὶ τῶ κόσμῳ, ὁποῖον ἵνα ἴδω χρῆσιν
 πρὸς ὅλον, τίνα μὲν ἔχει ἀξίαν ὡς πρὸς τὸ ὅ-
 λον, τίνα δὲ ὡς πρὸς τὸν ἀνθρώπων, πολί-
 τῳ ὄντα πόλεως τῶ ἀνθρώπου, ἢς αἱ λαοὶ καὶ
 πόλεις ὡς οἰκίαι εἰσὶν.

Τί ἐστὶ, καὶ ἐκ τίνων συγκέκεται, καὶ πό-
 σον χρόνον πέφυκε πᾶσι μὲν ἴσως, ὅτι πᾶσι φαν-
 τασίαν μοι νῦν ποιοῦν, καὶ τίνα ἀρετῆς πρὸς
 αὐτὸ χρῆμα; οἷον ἡμδρόπητ', ἀνδρείας, ἀλη-
 θείας, πίστεως, ἀφιλείας, αὐταρκείας, τῇ
 λαοπῶς. διὸ δὲ ἐφ' ἐκαστον αἰγίαι, ἴσως
 μὲν

μεν πρὸς θεοῦ ἦκει, ἴδωρ δὲ κτ' πλὴν σύλληψιν,
καὶ πλὴν συμμηνομενίῳ σύγκλωσιν, καὶ πλὴν
τοιαύτῳ (ωὐτὸς δὲ καὶ τύχῳ. ἴδωρ δὲ πρὸς
τοῦ συμφύλου καὶ συγγενούς καὶ κοινωνοῦ,
ἀγνοεῖν τ' μὲν τοι ὅτι πᾶσι αὐτῷ κτ' φύσιν ἐστίν.
ὁ μὲν ἐρῶ ἐκ ἀγνοῶ. ὅθεν ἴδωρ χρώματι αὐτῷ
κτ' δὲ τ' κοινωνίας φυσικὸν νόμον, οὕτως, καὶ
δικαίως, ἀμα μὲν τοι τῷ κατ' ἀξίαν ἐν τοῖς μέ-
σοις συστοχάζομαι.

Ἐὰν δὲ πρὸν ἀεργῆς, ἐπόμην τ' τῷ ὀρθῷ λό-
γῳ ἐπιδουλομενίῳ, ἐρῶ μενίῳ, ἐρῶ μενίῳ, ἐρῶ με-
νίῳ πρὸς ἐμπόρευμα, ἀλλὰ δὲ ἐαυτῷ δαίμονα
καταρτὸν ἐστὶν ταῖς τῆς, ὡς εἰ καὶ ἦδ' ἄρδ' ὅσα
θεοί, ἐὰν ἴδωρ (ωὐτὸς δὲ καὶ μενίῳ, με-
νίῳ φθίνων, ὁ μὲν τῇ πρὸς φύσιν ἀνδργία,
καὶ τῇ ὡν λέγει καὶ φθίνων, ἡρώκῃ ἀλη-
θείᾳ ἀρκέμεν τ', ἐρῶ μενίῳ. ἐστὶ δὲ ἐρῶ μενίῳ
καλὴν διωκόμεν τ'. ὁ αὐτὸς οἱ ἰαβοὶ αἰεὶ τὰ ἐρ-
γανα καὶ σιδήρια πρὸς χεραῖς ἐχρσὶ πρὸς τὰ αἰφνί-
δια τῇν δεραπυμάτῃν. ἔτω τὰ ἐρῶ μενίῳ
ἐτοιμα ἔχει πρὸς τὸ τὰ θεῖα καὶ ἀνθρώπινα εἰδέ-
ναι, καὶ πᾶσι καὶ δὲ μικρότατον ἔτω ποιῆν, ὡς τ'
ἐμφοτῶν πρὸς ὅλην σωδείσεως μεμνημέ-
νον. ἔτε γὰρ ἀνθρώπινον τι ἀνδρ' ὡς τὰ θεῖα
(ωὐτὸς δὲ καὶ μενίῳ, ἐρῶ μενίῳ. ἐρῶ μενίῳ
ἐρῶ μενίῳ, ἐρῶ μενίῳ τὰ ὑπομνημάτια οὐ μέλλει ἀνα-

γινώσκων, οὔτε τὰς τῇ ἀρχαίων Ῥωμαίων
 Ἑλλήνων πράξεις, καὶ τὰς ἐν τῇ συγγραμ-
 ματὶ ἐκλογάς, ἅς εἰς τὸ γῆρας σου τῷ ἀπο-
 πτεῖ. πῶς δὲ ἐν δὲ τέλῳ, καὶ τὰς κενὰς
 ἐλπίδας ἀφείς, σου βῆ βοήθει, εἴ π σοι μέλει
 σεαυτῷ ὡς ἐξεστίν. Οὐκ ἴσασι πόσα σημαίνει τὸ
 κλέπην, τὸ ἀπείρειν, τὸ ὠνεῖσθαι, τὸ ἡσυχάζειν,
 τὸ ὁρᾶν τὰ πρᾶκτέα, ὃ δὲ ὀφθαλμοῖς γίνεται,
 ἀλλ' ἐτόράκι νιόβει. σῶμα, ψυχὴ, νῆρ, σῶμα-
 τ' αἰσθήσεις, ψυχῆς ὁρμαί, καὶ δόγματα.
 Τὸ μὲν τυπώσθαι φανταστικῶς, καὶ τῇ βοο-
 κηματῇ· τὸ δὲ νουθετοῦσθαι ὁρμητικῶς, καὶ
 τῇ θηρίων, καὶ τῇ ἀνδρογύνων, καὶ φαλα-
 εῖδ'· καὶ Νέρων'· τὸ δὲ τὸν νοῦν ἡγεμό-
 να ἔχειν ὑπὸ τὰ φαινόμενα καθεύκοντα, καὶ
 τῇ θεοὺς μὴ νομιζόντων, καὶ τῇ πλὴν πατερί-
 δα ἐγκυαλιωπόντων, ὅ τῇ ποιόντῃ ἐπει-
 δὲν κ' εἴσῃ τὰς δύρας. * Εἰ δὲ τὰ λοιπὰ κοι-
 νὰ ὅσι πρὸς τὰ ἐρμηλῆ, λοιπὸν τὸ ἰδίον ὅσι τ'
 ἀγαθῶ, ἀλλῶν μὲν καὶ ἀπαλῶς τὰ συμβαί-
 νοντα, καὶ συγκλωδόμενα αὐτῷ· τὸν δ' ὠδυνῶν
 πῶς σῆθει ἰσχυρόντα σκάνοντα μὴ φύρην, μηδ' ἐδο-
 ρεῖν ὀχλῶ φαντασιῶν, ἀλλὰ ἰλεῶν δόξα πη-
 ρῆν, κοσμίως ἐπὶ μέλιον ὡς θεῶ, μήτε φθιγ-
 γόων ἢ πᾶσι τὰ ἀληθῆ, μήτε ἀδύνατον πα-
 ρὰ τὰ δίκαια. εἰ δὲ ἀπιπτοῦσιν αὐτῷ πάντες
 αἰθερᾶς

αὐθρῶποι, ὅτι ἀπλῶς ἢ αἰσθητόνως καὶ εὐθύ-
μως βιοῖ, ἔτε χαλεπαίνει τινὶ τῶτων, ἔτε πα-
ρατρέπει. ὁ δ' ἔτ' ἀγούσης ὑπὸ τὸ τέλος τῆς
βίης, ἐφ' ὃ δ' εἰ ἐλθεῖν καὶ θάρον, ἡσυχίον, εὐλυτον,
ἀβιάσως τῇ ἐαυτοῦ μοίρᾳ σωτηριούμενον.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙ- νου αὐτοκράτορος, τῶν εἰς ἑαυ- τὸν Βιβλίων δ'.

Ο αἶδον κυριεύον, ὅταν κατὰ
φύσιν ἔχη, ἔτ' ἔσκη πρὸς
τὰ συμβαίνοντα, ὥς ἂν πρὸς
ἐδωκένον. ὁ δὲ δίδωμενον μετα-
τίθεσθαι ῥαδίως. ὕλῳ γὰρ
ἄρτετα γυμνῶ ἐδεμίαν φιλεῖ. ἀλλὰ ὁρμᾷ ἄ
πρὸς τὰ ἡγεύμενα μεθ' ὑπεξαίρεσεως, τὸ δὲ ἀν-
τεισαγόμενον ὕλῳ ἑαυτῷ ποιεῖ. ὥσπερ τὸ
πῦρ, ὅταν ὑπὸ κρητῇ ἔπεμπιπτόν τ' ἦν, ὑφ' ὧν
αὐτὸ μικρὸς ἦεν λύχνος οὐδέ εἶδεν. τὸ δὲ λαμ-
πρόν πυρ, τὰ χεῖρα ἰσχυροῦσεν ἑαυτῷ τὰ ὑπὸ
φορέμενα, ἢ καὶ τὴν ἀλγίστην, ἢ ἰσχυρὰ ἐκείνων ἢ
μείζον ἦεν. Μηδὲν οὐδ' ἐργον εἰκὴν, μηδὲ ἄλλως ἢ
κ' ἰσχυρὸν συμπληρωτικὸν τῆς τέχνης εἰργά-
σθαι. Ἀναχωρήσεις αὐτοῖς (ἡτῶσιν ἀγροικίας,
μ ε καὶ

κὴ αἰμαλὺς, καὶ ὄρε· εἰώθας ὅτι οὐ τὰ βλαύ-
 σα μάλιστα ποθεῖν. ὅλα ὅσα ἰδιωπικώτα-
 τιν ὄσιν, ἵζόν ἢς αὐτῶρας ἐδελέσθης εἰς ἑαυτὸν ἀ-
 ναχωρεῖν. ἑοκάμου γὰρ οὐτε ἡσυχιώτορον, οὔτε
 ἀπραγμονέστερος ἀνθρώπου ἀναχωρεῖ, ἢ εἰς
 τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν· μάστιγι ὅστις ἔχει οὐδὲν τοιαῦ-
 τα, εἰς αὐτὴν κύνει, καὶ πάσῃ θυμάρῃα θύτης
 γίνεται· τὴν δὲ θυμάρῃαν ἑδὲν ἄλλο λείπει, ἢ
 θυμωσμίαν. Συνεχῶς ἐν δίδου σεαυτῷ ταύτῃ
 τὴν ἀναχώρησιν, καὶ ἀνάνειον σεαυτὸν. Βραχίαι
 δὲ ἔστω καὶ τοιχειώδη, αὐτὴν ἀπαντήσαντα,
 ἀρκέσει εἰς τὴν πᾶσαν αὐτὴν ἀρκλύσαι, καὶ
 ἀρπάζει· αἰσε, μὴ δυσχεραίνοντα ἐκείνοις ἐφ' αὐ-
 τῶν ἀνδρῶν. Τίτι γὰρ δυσχεραίνεις; τῇ τῇ αὐ-
 θρώπων κακία; ἀναλογισάμενοι τὸ κρίμα, ὅτι
 τὰ λογικά ζῶα ἀλλήλων ἐπικροτοῦν· καὶ ὅ-
 τι τὸ ἀνέχεσθαι μέγιστον δικαιοσύνης· ὅτι
 ἄκοντες ἁμαρτάνουσι, καὶ πόσοι ἦσαν διεχθεύ-
 σαντες, ὑποπύσαντες, μισήσαντες; δι-
 σσεραίναντες ἐκτέταντες, τετέφρωντες. πάν-
 ποτε. ἀλλὰ καὶ τοῖς ἐν τῇ ὁλῇ ἀπονεμομένοις
 δυσχεραίνεις, ἀνανεωσάμενοι τὸ διεχθόμενον,
 ἢτοι πένοντα, ἢ ἀπομει, ἢ ἵζ ὅσον ἀποδείχθη,
 ὅτι ὁ νόμος ὡς γενεὴ νόμις. ἀλλὰ τὰ φεμαλικά
 σου ἀφεται; ἐπινοήσας ὅτι ἐκ ἑαυτοῦ γινώ-
 ρεις ἢ τραχέως κινουμένη πύθματι ἢ διάνοια,

ἐπε-

ἔπειδ' αὖ ἄπαξ ἑαυτὴν ἀφ' ἑλπίου, καὶ γνωρίσῃ
 πῶς ἰδίαν ὄχρυσάν. καὶ λοιπὸν ὅσα περὶ πό-
 νου καὶ ἡδονῆς ἀκήκοας, ὧς συγκατέθου. Ἀλλὰ
 τὸ δοξάζειόν σε πειθαρχήσει. ἀπιδὼν εἰς τὸ τὰ
 χεῖρας τῆς πάντῃ λήθης, καὶ τὸ χάθ' ὅτ' ἐφ'
 ἐκείτορα ἀπείρου αἰῶνός, καὶ τὸ κενὸν τῆς
 ἀπὸ κήσεως, καὶ τὸ δύμα τάξιον καὶ ἀκρίβως
 ἵ' ἐφ' ἡμῶν δοκούντῃ, καὶ τὸ σκόν' ὅτ' ὅπως οὐ φ'
 πειθαρχεῖται. ὅλκτε γὰρ ἡ γῆ σιγῇ, καὶ ταύ-
 τῃς πόσιν γωνίδιον ἢ καὶ οἰκιστὴς αὐτῇ; καὶ οὐ ταύ-
 ρα πόσοι, καὶ οἱ οἱ πῖνες οἱ ἐπαινεσόμενοι; λοιπὸν
 εἰ μὲν μὲν τῆς ὑποχρήσεως τῆς δὲ ὅτ' ὅτ' ὅτ'
 ἀφ' ἑλπίου ἑαυτῆς, καὶ πρὸ πάντων μὴ πῶ, μη-
 δὲ κατεντέλῃ, ἀλλὰ ἐλθὺν δεῖξ' ἑσὺ, καὶ ὅρα
 τὰ πράγματα ὡς αἴνρ, ὡς αἰθροπός, ὡς πα-
 λίτης, ὡς θνητὸν ζῶν. Ἐν δὲ τοῖς προχειροτά-
 τοις εἰς ἃ ἐγκύψῃς, ταῦτα ἔσω τὰ δύο. ἐν μὲν, ὅ-
 τι τὰ πράγματα οὐχ ἄπ' ἐξ ἑσέως, ἀλλ'
 ἔξω ἔστηκεν ἀτρεμοῦντα· αἱ δὲ ὀχλήσεις, ἐκ μέ-
 νης τ' αἰδὼν ὑπελήφεις. ἔδορον, δὲ ὅτι πάντα
 ταῦτα ὅσα ὁρᾷς, ὅσον οὐδέ πω μεταβάλλει, ὅ-
 οὐκ ἐπ' ἔσται· καὶ ὅσον ἡδὴ μεταβολαῖς αὐ-
 τὸς παρὰ τετύχηκε, (ὡς ὡς Διανοοῦ. ὁ
 κόσμος, ἀλλοίωσις· ὁ βίος, ὑπόληψις. Εἰ
 τὸ πρὸς ἡμῶν κενόν, καὶ ὁ λόγος καὶ ἐν
 λογικῇ δὲ μὲν κενός· εἰ ὅσον, καὶ ὁ πρὸς κακί-
 κός

κὺς τῆν ποιητέων, ἢ μὴ λόγος κρινός· εἰ ὅττω,
 καὶ ὁ νόμος κρινός· εἰ ὅττω, πολιτευόμεν· εἰ
 τῶ, πολιτεύματός πινθ μετέχουσιν· εἰ τῶ,
 ὁ κόσμος ὥσπερ ἐπὶ πόλιν ὅσι· πινθ γὰρ ἄλλου
 φήσκει πινθ, δὲ τῆν ἀνθρώπων παύλινθ κρι-
 τοῦ πολιτεύματός μετέχειν; ἐκείθεν ἢ ἐκ τῆς
 κρινῆς ταύτης πόλεως, καὶ αὐτὸ δὲ νοερόν καὶ
 λογικὸν καὶ νομικὸν ἡμῖν, ἢ πόθεν; ὡς περὶ γὰρ
 δὲ γὰρ μοι ἀπὸ πινθ γῆς ἀκριμείεσαι, ὅ
 δὲ ὑγρόν ἀφ' ἐτόρου σοιχείου, καὶ τὸ πνευματι-
 κὸν ἀπὸ πηγῆς πινθ, καὶ τὸ θερμὸν καὶ πυρρὸν
 δὲ ἐκ πινθ ἰδίως πηγῆς (ἐδὲν γὰρ ἐκ τῆς μη-
 δαῖος ὄρχεται, ὡς περὶ μὲν εἰς τὸ οὐκ ὄν ἀπερ-
 χεται) ἔτω δὲ καὶ τὸ νοερόν ἡκεῖ ποθεν· ὁ θά-
 νατός τ' οἰοῦται, οἷον γένεσις, φύσεως μυστήριον,
 σύγκριστις ἐκ τῆν αὐτῶν σοιχείων εἰς ταυτά, ὅ-
 λος δὲ ἐκ ἐφ' ὅ ἄν τις αἰσχυθεῖν· ἐγὰρ πῖνθ τὸ
 εἶναι τῶ νοερώ (ὡς), ἐδὲ πῖνθ τὸν λόγον τὸ πῖνθ
 σκότης ταυτά ἔτως ἔσθ' ἢ τὸν τῶν τῶν ἀφύκει
 γίνεσθαι ἐξ ἀνάγκης· ὁ δὲ τῶ μὴ δέχον, δέλφ
 τῶν συνκλῶ ὅπῃ μὴ ἔχειν· ὅλος δὲ ἐκείνο μέμνη-
 ὅ, ὅπ' ἄν τις ὀλιγίστου χρόνου καὶ σὺ καὶ ἔσθ' τεθνή-
 ξαι· μετὰ βραχὺ δέ, ἐδὲ ὄνομα ὑμῶν ἔσθ' ἀφ-
 φθασε· Ἄρον τῶν ὑπολήψιν, ἢ τὸν βέβλαμ-
 μαί. Ἄρον τὸν βέβλαμμαι, ἢ τὸν ἢ βλάβη· ὁ χείρω
 αὐτὸν ἐαυτῶ ἀνθρώπων ἐπὶ ποιεῖ, τῶ ἐδὲ τὸν βίον
 αὐτῶ

αὐτῷ χεῖρω ποιεῖ, ὅδε βλάβῃ, ὅτε ἔξωθεν, ὅτε
 εἰσὶν. ἡνάγκασται ἡ τῷ συμφέροντος φύσις
 τῷ ποιεῖν· ὅτι πᾶν τὸ συμβαίνον, δικαίως
 συμβαίνει. ὁ δὲ ἀκριβῶς πᾶσιν ἀφύλακτος, δύν-
 σεις, ὅδε λέγω μόνον κατὰ τὸ ἐξῆς, ὅτι κατὰ
 τὸ δίκαιον, καὶ ὡς αὐτὸ πᾶσι τὸ ἀκρίβως
 κατ' ἀξίαν. πᾶσιν ἀφύλακτος ὡς ἡξῶ· καὶ ὅδε
 αὐτὸ ποιεῖ, σὺν τούτῳ ποιεῖ, σὺν τῷ ἀγαθῷ εἶναι.
 καὶ ὅδε οὐκ ἐστὶν ἰδίως ὁ ἀγαθός, τῷ ὅδε πᾶ-
 σιν ἀκρίβως σὺν. Μὴ τοιαῦτα ὑπολαμβάνει-
 νε, οἷα ὁ ὑβρίζων κτείνει ἢ οἷα σε κτείνει βλάττει.
 διὰ τὸ αὐτὰ, ὅτι κατ' ἀλήθειαν ὅδε. δύο
 πάντας ἐπιμέλει ἔχειν αἰετῶς, τὴν μὲν,
 πρὸς τὸ πᾶσι μόνον, ὅπου αὐτὸς ὁ βασιλι-
 κῆς καὶ νομοθετικῆς λόγῳ ὑποτάσσεται, ἐπὶ
 ὠφελείᾳ ἀνθρώπων. τὴν δὲ, πρὸς τὸ μεταδίδω-
 ναι αὐτῷ πᾶσι διορθῶν καὶ μεταρρύνειν ἀπὸ τι-
 νος οἰκείας. τὴν μὲν μεταρρύνειν, αἰετῶς
 τινος πιθανότητος ὡς δικαίου, ἢ κρινωφελὲς
 γίνεσθαι, καὶ τὰ πᾶσι πᾶσι τῶν μόνον εἶναι
 δεῖ, ὅτι ἡδὺ ἢ εἰσὶν ἐφάνη. Λόγον ἔχεις;
 ἔχω. τί δὲ χρῆ; τύπου τὸ ἑαυτῷ ποιῶντος,
 τί ἄλλο θέλεις; Ἐννυψίως ὡς μέρος ἀναφαν-
 ὁρήσῃ τῷ γενέσθαι· μάλλον δὲ ἀναληφθῆναι
 εἰς τὸν λόγον αὐτῷ τὸν ἀπερματικὸν κατὰ με-
 ταβολὴν. Πολλὰ λιβαίνω βολαίᾳ ὑπὲρ τῷ
 αὐτῷ

αὐτῶ βωμοῦ, δ' αὖτε προκατέπεσον, δ' δ' ὕστερον. Αἰφροδὶς δ' οὐδὲν. Ἐντὸς θεῶν ἡμῶν θεὸς αὐτοῖς δοῦναι, οἷς νῦν θείους καὶ πίθηκας, ἐὰν ἀναγκάσῃς ὑπὲρ τὰ δόγματα, καὶ τὸν σεβασμὸν τῶ λόγου, μὴ ὥς μύσει μέλλας ἐπιζῶν. τὸ χρεῶς ἐπὶ τῇται, ὥς ἤρ, ὥς ἔξεστι, ἀγαθὸς γένεσθαι. Ὅσπιν ἀρχαίαν κορδαίνεσθαι μὴ ἐλπίστων, τίς ὁ πῶς οἶον εἶπεν, ἢ ἐπράξεν, ἢ διανοήσῃ. ἀλλὰ μόνον τί αὐτὸς ποιεῖ, ἵνα αὐτὸ τῶ δόγμα καὶ ὅσον, ἢ κατὰ τὸν ἀγαθὸν μὴ μέλλας ἴθι πῶς ἐλέγξῃ, ἀλλ' ὑπὲρ τῶ γραμμῇ τρέχῃ ὁρθόν, μὴ διεξιμῆτον. Ὁ πῶς τῶ ὕστερον φημίαν ἐπὶ πῶς ἐφάνταζεται, ὅτι ἐπὶ πῶς τῶ τῶ μενεμῆτων αὐτῶ ταῖς καὶ αὐτὸς ἀρχαίνεται. εἶτα πάλιν καὶ αὐτὸς ὁ ἐκείνον ἀφ' ἐξάμεν, μέχρι καὶ πᾶσα ἡ μνήμη ἀποβῇ. Αἰφ' ἐπὶ πῶς καὶ σβεννυμίνων πειρῶσαι. Ὡς πῶς δ' ὅτι ἐπὶ ἀθάνατοι ἢ οἱ μενεμῆτοι, ἀθάνατοι δ' ἡ μνήμη, τίς ἐν τῶ πῶς σέ; καὶ ἐπὶ λέγῃ ὅτι πῶς τὸν τεθνήσκοντα, ἀλλὰ πῶς δ' ἐπὶ ζῶντα. τίς ἐπὶ πῶς. πῶς αὖτ' ἐπὶ οἴκῳ μίαν πινά. πᾶρδ' γὰρ νῦν ἀκαίρως τῶ φυσικῶν δόσιν, αἰμοῦ πινὸς ἐχόμενον λόγον λαίπῳ. Γὰρ δ' καὶ ὁ πῶς καλὸν, ὅς ἐαυτῶ καλὸς ὅς, καὶ ἐπὶ ἐαυτῶ κατὰ λήγῃ, ἐκ ἔχον μῶς ἐαυτῶ ἐπὶ ἐπὶ πινον. ὅτε γοῦν χεῖρον ἢ κατὰ πῶς γίνεται

ται δ' ἐπαινούμενον. τὸ τὸ φημι καὶ ὠδὶ τ' κοι-
 νότερον καὶ χρόν λεγομένων · οἷον ὠδὶ τ' ὑλικῶν,
 καὶ ὠδὶ τῇν τεχνικῶν κατασκευασμάτων.
 τὸ δὲ δι' οὗτως καλὸν πινὸς χρεῖαν ἔχει, οὐ μάλ-
 λον ἢ νόμος, οὐ μᾶλλον ἢ ἀλήθεια · οὐ μᾶλλον
 ἢ δύνοια, ἢ αἰδώς, πὶ τούτῃν διὰ τὸ ἐπαινεῖσθαι
 καλὸν ὄσιν, ἢ ψεγόμενος φθείρεται; σμαραγ-
 διον γὰρ ἑαυτοῦ χεῖρος γίνεται, εἰ μὴ ἐπαινεῖ-
 ται; τί δὲ χρυσός, ἐλέφας, πορφύρα, μαχαί-
 ριον; ἀλκυόνιον, δεισφύμιον; εἰ διαμένουσιν
 αἱ ψυχαί, πῶς αὐτὰς ἢ ἀίδιου χρεῖ ὁ ἀήρ;
 πῶς ὃ ἢ γῆ χρεῖ τὰ τῇν ἐκ τούτου αἰώνθ'
 διαπλομένων σώματα · ὥσπερ γὰρ αὐτάδε, ἢ
 τούτῃν πρὸς ἢν τινα ὠδὶ διαμένοντα μεταβολὴ καὶ
 διάλυσις χώρει δόμοις νέμροισι ποιεῖ, ὅτως αἰ-
 εὶς ἐν ἀέρα μεθυστάμεναι ψυχαί, ἐπὶ πόδας
 συμμείνασαι μεταβάλλουσι, καὶ χέονται, καὶ
 ἔξάπτονται, εἰς τὸν τῇν ὄλρον ἀπειρματικῶς
 λόγον ἀναλαμβάνονται. καὶ τῶν τὸν ῥόπον
 χώρει ταῖς περὶ οὐραϊζομέναις πῆχουσι. τὰ
 δ' αὖ τίς ἀρκεῖναι το, ἐφ' ὑποθέσει τ' τὰς ψυ-
 χὰς διαμένειν. καὶ ὃ μὴ μόνον ἐνθυμείσθαι δ' πλη-
 θῶ τ' διαπλομένων ὅτως ὁμάτων, ἀλλὰ δ' ὅ-
 τ' ἐκείνης ἡμέρας ἐσθιομένων ζώων, ἐφ' ἡμῶν τε
 δ' τῇν ἄλλων ζώων. ὅσος γὰρ ἀριθμὸς κατανα-
 λίσκεται, καὶ ὅτως πῶς διαπίπτειται ἐν τοῖς τ'

τρεφο-

πρεφομένων σώμασι, καὶ ὁμοῦς δέχεται ἡ χεὶρ αὐτῇ. Διὰ τὰς ἰζαιματώσεις, διὰ τὰς εἰς τὸ ἀερώδες ἢ πυρῶδες ἀλμοιώσεις. ἥς ὡδὶ τὴν πύλιν ἢ ἰσχυρίαν τὴν ἀληθείας; διαίρεσις εἰς τὸ ὑλικόν, καὶ εἰς τὸ ἀπώδες μὴ ἀκρὸν ἐμπεδόν, διὸ ὡδὶ πάσης ὁρμῆς εἰς δίκαιον ἀκροδιδόναι. Ὁ ὡδὶ πάσης φαντασίας σώζειν τὸ κατὰ ληπτικόν. Πάν μοι βωαεμόζῃ, ὅσοι δυνάμετον ὅτι, ὡς κόσμος. ὁ δὲν μοι πτόωρον, ὅδε ὁ βωμον, τὸ σοὶ βωλαροῦς. Πάν μοι καρπὸς, ὁ φέρουσιν αἰχμῶρα. ὡς φύσις, ἐκ σὺ πάντα, ἐν σοὶ πάντα, εἰς σὲ πάντα. ἐκείνῳ μὲν φησι, πῶς λίαν κέντροπῳ. σὺ ὅτι ἐκ εἰς, ὡς πῶς λίαν διός; Ὀλίγα πρὸς φησι, εἰ μέλλεις δύσθυμῶς μὴδεὶς ἀμεινον τοῦ ἀναγκαίου πρὸς φησι, καὶ ὅσα ὁ τῷ φύσει πῶς λίαν πικρὺ ζῶς λόγῳ αἰρεῖ, καὶ ὡς αἰρεῖ. τῷ γὰρ ὁ μόνον πῶς ἀπὸ τῷ καλῶς πρὸς φησι δύσθυμῶς φέρει, διὸ καὶ πῶς ἀπὸ τῷ ὀλίγα πρὸς φησι. τὰ πῶς φησι πῶς ὡς λέγομεν καὶ πρὸς φησι, ἐκ ἀναγκαίου ὄντα, εἰάν τις πῶς φησι, δύσθυμῶς τῷ καὶ ἀταρχητότῳ φησι. ὅθεν δὲ καὶ πῶς φησι εἰς αὐτὸν ὡς πῶς φησι, μὴ πῶς φησι ὅτι ἀναγκαίων. Διὸ ὅτι μὴ μόνον πρὸς φησι τὰς μὴ ἀναγκαίας πῶς φησι, διὸ καὶ φαντασίας. ὅπως πῶς φησι πρὸς φησι πρὸς φησι ἐπακροῦς φησι. πῶς φησι πῶς φησι καὶ ὁ τῷ ἀγαθῷ ἀνθρώπου βίῳ,

ἥτις ἀρκυμλίου μὲν τοῖς ἐκ τῆν ὄλθον ἀρκυμο-
 μοίσις, ἀρκυμλίου δὲ τῇ ἰδίᾳ πρᾶξει δ' αὐτῆς καὶ
 ὄλθ' ἔσει διμλνῇ. ἐώρακας ἐκείνα ἴδε καὶ ταῦ-
 τα. Σεαυτὸν μὴ τάρκασε. ἄπλωτον σεαυτὸν.
 ἁμαρτάνει τις; ἐαυτῷ ἁμαρτάνει. Συμβεβηκέ-
 ραι τὴν καλῶς, ἐκ τῆν ὄλθον ἀπ' ἀρχῆς τοῖς συ-
 καθείμαρτο, καὶ συνεκλῆρετο πᾶν τὸ συμ-
 βῆναι. Τὸ δ' ὅλον βραχὺς ὁ βίος· καρδαντίον
 τὸ πρὸν ζωὴν δύλογισία καὶ δίκη, νῆφε ἀνφλνῆθ'·
 ἦτοι κόσμος ἀλῆτετα γμλνῆθ', ἡ κυκλίων, συμ-
 ποφορημλνός μὲν, ἀλλὰ κόσμος. ἡ αὖ τοῖς μλν-
 πος κόσμος ὑφίσταται διῶα; αἶν δὲ τῷ πᾶσι ἀ-
 κωμία; καὶ ταῦτα, ἔως πᾶν τῆν ὄλθ' κεκε-
 μλνῶν καὶ ὄλθ' κεχυμένων ἐ συμπαθῶν. Μίλαν
 ἦθος, θῆλυ ἦθος, πόδισκελὶς ἦθος, θηριώδες,
 βοσκηματῶδες, παιδαρειώδες, ελακκὺν, κήβ-
 δηλὸν, βομολόχον, καπιλικὸν, τυραννικὸν. Εἰ
 ξένος κόσμος ὁ μὴ γνωεῖζων τὰ αὐτῷ ὄντα,
 ἔχ' ἥτην ξένος, ἐ ὁ μὴ γνωεῖζων τὰ γινόμενα,
 φυγὰς ὁ φθνῶν τ' πολιτικὸν λόγον, τυφλός
 ὁ κατὰ μύων τῷ νοερῷ ὀμματι. πῶχός ὁ αὐθιγός
 ἑτέρου, καὶ μὴ πᾶντα ἔχων πρ' ἐαυτῶν τὰ εἰς δ' ἂν
 βίον χρήσιμα. ἀπὸς ἡμᾶς κόσμος ὁ ἀφίσταμένος,
 καὶ χρεῖζων ἐαυτῷ τ' ἑαυτῶν φύσεως λόγος, ἀλῆ
 τ' δυσαρρεσὴν τοῖς συμβαίνουσιν. ἐκείνη δὲ φέρει τῶ-
 το, ἡ ἐπὶ ἡνεγκεν, ἀπόχρημα πόλεως ὁ τ' ἰδίαν

193 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΟΝΙΟΥ

ψυχῇ τῆς τῆν λογικῶν ἀρχίζων, μαῖς ὅπως
 ὁ μὲν χρεῖς χιτῶνθ' ὀλοσοφῆ, ὁ δὲ χρεῖς βι-
 βλῆς, ἀλλ' ὅπως ἡμίγυμν' . ἀφ' ὅπου ἐκ
 ἔχ' οὐκ οἶ, καὶ ἐμμοῖω τῷ λόγῳ. ἐγὼ δὲ τροφὰς
 τὰς ἐκ μαθημάτων ἐκ ἔχ' , καὶ ἐμμοῖω. τὸ τε-
 χνίον δὲ ἐμαδὲς φέλλ' , τὸ τῷ περὶ ἀναπαύσ' , καὶ
 ὅ ὑπολοιπὸν τῷ βίῳ διέξελθε, ὡς θεοῖς καὶ ὑπὸ
 τεροφῶς τὰ σεαυτ' ὁπῶντα ὕψ' ὅλης τῆς ψυχῆς,
 ἀνδρώπων ὅ μὴ δὲ μήτε τυραννον, μήτε δὲ
 λον ἐαυτὸν καδισαίς. Ἐπινόησον λόγῳ χάριν εὖ
 ὑπὸ οὐνεσσασίαν καὶ καὶ εὖ, ὅ ἴδ' αὖτα ὁπῶντα
 γαμουῦτας, παιδοτροφῶντας, νοσῶντας, ἀχ-
 θνήσκοντας, πολεμῶντας, ἐορτάζοντας, ἐμπο-
 ρηομῶντας, γεωργουῦτας, κυλακθῶντας, αὐθα-
 διζομῶντας, ὑποπθῶντας, ὑπὸ βελθῶντας, ἀ-
 ποθανεῖν πινὰς δὲ χομῶντας, γογγύζοντας καὶ τοῖς
 πρὸς οὐσιν, ἐρῶντας, δημοσιάζοντας, ὑπατέας,
 βασιλείας ὑπὸ θυμῶντας. Ἐκείνους καὶ ὁ τῶν
 βίος, ἐκ ἐπ' ὁδοῦ. πάλιν καὶ εὖ καὶ καὶ εὖ
 τραίαν μετὰ βῆθ' . πάλιν τὰ αὐτὰ ὁπῶντα. πᾶ-
 ρηκε καὶ ἐκείνους ὁ βίος. ὁμοίως καὶ τὰς ἄλλας ὑπὸ
 γραφὰς χρόνων καὶ ὅλων ἐθνῶν ὑπὸ θεῶν καὶ ἐλ-
 πε πόσι κατὰ τὰ δένδ' , μετὰ μικρὸν ἐπεθῶν,
 καὶ ἀνελύθη εἰς τὰ σοιχεῖα. Μάλιστα δὲ ἀναπο-
 λητέον ἐκείνους οὐς αὐτὸς ἐγνώσκει καὶ ἀπομῶντας,
 ἀφ' ὅπου ἀποτῶν τὸ καὶ τῷ ἰδίῳ κατὰ σκευὴν. Ὁ
 ζύζου

τὸτε ἀπρίξ ἔχεαθ, ὅ τῷ ἀρκείαθ. Ἀνα-
 γκαῖον ὃ ὦδε ῥ' μεμνήαθ, ὅτι κ' ἡ ὑδίσσοφ' ἡ καθ'
 ἐκείνην πρᾶξιν, ἰδίαν ἀξίαν ἔχει καὶ συμμετείαν.
 ὅτως γὰρ οὐκ ἀφ' οὐρανὸς ἐστίν, ἐὰν μὴ ὑπὲρ
 πολλῶν ἢ προσῆκε παρὰ τὰ ἐλασσὼ κατὰ γένε-
 αὶ πάλαι βιωῆς λέξεις; ἡλωσθήματα νῦν.
 ὅτως ἐν καὶ τὰ ὀνόματα τῶν πάλαι πα-
 λυμνήτων, νῦν πρόπων πινὰ ἡλωσθήματα ὄσιν.
 Κάμιλλος, Καίβεας, Οὐόλεος, Λεοναῖτος.
 κατ' ὀλίγον ὃ καὶ Σκιπίων, καὶ Καύτων, εἴτα
 καὶ Αὐγουστος, εἴτα καὶ Ἀδριανός, καὶ Ἀντων-
 νίνος. ἡμεῖς γὰρ πάντα, καὶ μυθώδη τα-
 χὺ γίνεσθαι. ταχὺ ὃ καὶ παλαιῆς λήθη κατέχουσιν.
 καὶ ταῦτα λέγω ὑπὲρ τῶν θαυμαστῶς πως λαμ-
 ψάντων. οἱ γὰρ λοιποὶ ἅμα τοῦ ἐκπνέουσαι,
 αἱτοὶ, ἄπυτοι. τί ὃ καὶ ὄσιν ὅλως ῥ' ἀείμνησον; ὅλον
 κέον. τί ἐν ὅσιν παρὰ ὃ δ' εἰσπιδὼν εἰσφύρεσθαι;
 εἰ τὸ, διάνοια δικάα, καὶ πράξεις κοινωνικαὶ,
 καὶ λόγος οἷος μήποτε διαφύσσεσθαι, ὅ δ' ἀθέσις
 ἀπαζομένη παρὰ τὸ συμβαῖνον ὡς ἀναγκαῖον,
 ὡς γνώμεν, ὡς ἀπ' ἀρχῆς βιαιότης καὶ πηγῆς
 ῥέον· ἐκὼν σεαυτὸν τῇ κλωδῇ σιωπεπιδίδω,
 πᾶν ἔχον βιωῆσαι, οἷς ποσὶ πρᾶγμασι βέ-
 λεται· παρὰ ἐφήμερον, καὶ τὸ μνημονεύον, ὅ τὸ
 μνημονεύόμενον, θεωρεῖ δὴ ὡς πάντα καὶ με-
 ταβολὴ γινόμενα γίνονται. ὅ ἐξίζον ἀνοήεις,

ὅτι ἔστιν ἕως φιλεῖν τὴν ὁλὴν φύσιν, ὥς δὲ,
 τὰ ὄντα μεταβαλόμενος, καὶ ποιεῖν νέα ὁμοία.
 σπέρμα γὰρ τρόπον πᾶν πᾶν ὃ ὄν τῷ ἑξ αὐτοῦ
 ἑωμόν. σὺ δὲ μόνον σπέρματα φαντάζει, τὰ
 εἰς γλῶσσην καὶ μήτραν καὶ ταβαλόμενα· τὸ τὸ ἵλιαν
 ἰδωπικόν. Ἡ δὲ τεθνήκει, καὶ ἔτι ἔτι ἀπολῆται,
 ἔτι ἀτάραχος, ἔτι ἀνύποπτος τῷ βλαβύρῳ
 αὐτοῦ ἑξωθεν, ἔτι ἰλεως πρὸς πάντας· ἔτι τὸ φρο-
 νεῖν ἐν μόνῳ τῷ δικαίῳ πράγειν πιδέμεν. Τὰ
 ἡγεμονικὰ αὐτῇ διαβλεπῶσι, καὶ εὖ φρο-
 νίμους, οἳ μὲν φύγουσιν, οἳ δὲ διώκουσιν. Ἐν ἄλ-
 λοτερίῳ ἡγεμονικῷ κακὸν σὸν ἔχει ὑφίσταται, ὃ
 μὲν αὖ πῃ τροπῇ καὶ ἑτεροιάσει τὸ πιδέχον-
 τος. τοῦτο ἔστιν ὅτι τὸ πιδέχον ἑωλαμβαίνον
 τοῦτο. τὸ τὸν μὴ ἑωλαμβανέτω, καὶ πάντα
 αὐτοῦ ἔχει· καὶ τὸ ἐγγυτάτω αὐτοῦ ὃ σωματικὸν
 τέμνηται, καὶ καὶ, ὁλοπύσκηται, σήπηται, ὁμοῦ τὸ ἑ-
 ωλαμβαίνον πιδέχεται τὴν μέλειον, ἡσυχάζετω.
 τοῦτο ἔστιν ὅτι. κρινέτω μήτε κακὸν πιδέχεται, μήτε ἀ-
 γαθόν, ὃ ἐπίσης διώκεται κακῷ ἀνδρὶ. ὁ ἀγα-
 θῷ συμβαίνειν. ὃ γὰρ καὶ τῷ κατὰ φύσιν εἰσὼπι ἐπί-
 σης συμβαίνειν. ἔτι τῷ κατὰ φύσιν ὅτιν, ἔτι πᾶσι
 φύσιν. ὥς ἐν ζῶντι τὸν κόσμον, μίαν ἑστίαν, καὶ ψυ-
 χλὴν μίαν ἐπέχον, συνεχῶς ἰδινοεῖν, καὶ πῶς
 εἰς αἰὶν ὁμοῦ μίαν, πῶς τὰ πάντα ἀναδίδο-
 ται, καὶ πῶς ὁμοῦ μίαν πάντα πράσσει. Ὅπως
 πάντα

πάντα πάντων τῶν γινομένων ζωαίπα. καὶ
οἳ ἄλλοι ἢ πύνησι καὶ συμμήρησι. ψυχάριον
εἰ βασιλὸν νεκρὸν, ὡς ἐπικητὸς ἔλεχεν. ὁ
δὲ ἄλλος κακὸν, τοῖς ἀμεταβολῇ γινομένοις. ὡς ὁ
δὲ ἀγαθὸν, ἐκ μεταβολῆς ὑφισταμένοις. Ποτα-
μός τις ἐκ τῶν γινομένων ὁ ῥοῦμα βίαιον ὁ αἰὼν.
ἅμα τε γὰρ ὥφθη ἕκαστον καὶ πρενέκη, ὁ ἄλλο
πᾶφύρεται, καὶ ὁ ἀνέχθησεται. Πᾶν τὸ συμ-
βαῖνον ὅτως ζωήθῃ καὶ γνώριμον, ὡς τὸ ῥο-
δον ἀπὸ τῶν ἔασι, καὶ ὁ πόρος ἀπὸ τῶν ἰσχυρίων.
γὰρ ὁ νόθος, καὶ θάνατος, καὶ βλασφημία ὁ
ἰδιωτὴς, ὁ ὅσα ἐν μαρτυρίᾳ δύφραίνῃ ἢ λύπει.
τὰ ἐξῆς ἀεὶ τοῖς προκηνομένοις οἰκίως ἰδιω-
νται. ὁ γὰρ οἶον καὶ ταίριον οἱς τις ὁδὸν ἀπε-
τημένως, ὁ μόνον καὶ κατηναγκασμένον ἐχρυσαι.
ἀλλὰ ζωάφρα ἐν λόγῳ, ὁ ὅσπερ ζωτέτακ
ζωηροσμοίως τὰ ὅντα. ὅτως τὰ γινόμενα
ὁ δὲ ἀδελφὸς, φίλῳ, ἀλλὰ θανάτω τινὰ οἰ-
κισίῳ ἐμφαίνῃ. Αἰ τοῦ ἡρακλειτέου μεμνη-
σθαι. ὅτι γῆς θάνατος ὕδωρ γενέσθαι. καὶ
ὑδατος θάνατος αἶρα γενέσθαι. καὶ αἶρος,
πῦρ. καὶ ἔμπασιν. Μεμνησθαι καὶ τῶν ἰδι-
ων θανομένων καὶ ὁδὸς ἄγει. καὶ ὅτι ὁ μάλιστα
διωκτικὸς ὁμιλοῖ λόγῳ, τῶν τὰ ὅλα διοικου-
ντι, τούτῳ δὲ ἀφαιρούνται. καὶ οἱς κατ' ἡμέραν
ἐγκυροῦσι, ταῦτα αὐτοῖς ξανά φαίνεται. καὶ

197 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ

ὅτι ἔδ' ὥσπερ καθύδοντας ποιεῖν καὶ λέ-
γειν. καὶ γὰρ τότε δοκοῦμεν ποιεῖν καὶ λέγειν.
καὶ ὅτι οὐ δ' εἰ παῖδας τοκέων ὧν τῶν ἐστὶ κατὰ
φίλον καλῶσι πῆρ' ἡλέφαμεν. ὥσπερ εἴ τις
σοὶ δεῶν εἴπω, ὅτι αὖριον θελήσῃ, ἢ παύ-
τως εἰς τείτῳ, ἢ ἔτ' αὖ πῶς μέγα ἐποιοῦ,
ἢ εἰς τείτῳ μᾶλλον, ἢ αὖριος, εἴ γε μὴ ἐλά-
τως ἀγλυνῆς εἰς πόδον γὰρ ὅτι ἢ μεταξὺ; ἔτως
καὶ τὸ εἰς πολλοσὸν ἔως μᾶλλον, ἢ αὖριος, μη-
δὲν μέγα εἶναι νόμιζε. Ἐννοεῖν σωμῶς. πόσοι
μὲν ἰατροὶ ἀρχτενῆκασι, πολλοὶς τὰς ὁφρὺς
ὑπὲρ τῆν ἀρρώστων συναπλάττοντες. πόσοι δὲ μα-
θηματικαί, ἄλλων θανάτους ὥς ἔτι μέγα προει-
πόντες; πόσοι δὲ φιλόσοφοι πρὸς θάνατον ἢ ἀ-
θανασίας μυεῖα διὰ τεινᾶμενοι; πόσοι δὲ ἀε-
εῖς πολλὰς ἀρχτείναντες; πόσοι δὲ τύραννοι
ἰζυσοῖα ψυχῶν μετὰ θεοῦ φρονεῖν ματῶν ὥς
ἀθανάτοι κεχημμένοι; πόσοι δὲ πόλεος ὄλαι,
ἢ οὕτως εἴπω, τεθνήκεσιν. Ἐλίκη, καὶ Πορ-
πήιοι, καὶ Ἡρακλᾶνον, καὶ ἄλλαι ἀνείθεμα-
τοι. Ἐπιθὶ δὲ καὶ ὅσους οἶδας, ἄλλον ἐπ' ἄλ-
λῳ, ὃ μὲν τῶν κηδύσας, εἴτα ἰζηταλθῃ, ὃ δὲ
ἐκείνον. πάντα δὲ ὡς βραχὲ. τὸ γὰρ ὅλα καὶ π-
οῖν ἀπὸ τὰ ἀνθρώπινα ὥς ἐφ' ἡμέραν καὶ δύτελῃ.
καὶ ἐχθὲς μὲν μυθεῖον. αὖριος δὲ πάει-
χθ', ἢ τίφρα. ὃ ἀκαταῖτος ὅν τοῦτο τοῦ
χρόνου

χρόνον κατὰ φύσιν διελθῆς, καὶ ἰλεων κα-
 ταλῦσαι· ὥς αὖ ἐῖλαία πῆπρεθ' ἡλιομένη,
 ἐπῆπεν, βύφημῦσα πλὴν ἀεγκῶσαν, καὶ χάριν
 εἰδύα ὥδ' φύσαντε δούσῳ. Ὀμοιον εἶναι τῇ
 ἄκρᾳ, ἢ δίλωκεως τὰ κύματα προσήσεται.
 ἢ δὲ ἔσκηκε καὶ ποδὶ αὐτῷ κειμίζεται τὰ
 φλεγμῖναι τῷ ὑδατι. Ἀτυχὴς ἐγὼ ὅτι
 τὸ μοι ζῶειν. οὐ μὲν οὖν, ἀλλ' ἀτυχὴς ἐγὼ,
 ὅτι τέττα μοι συμβεβηκός, ἄλυπθ' ἀλγ-
 τελῶ, οὔτε ἕως πρὸντ' θραυόμεθ', οὔτε
 ἐπὶν φοβούμεθ'. συμβῶμαι μὲν γὰρ τὸ ζῆν-
 το παντὶ ἐδυῶατο· ἄλυπθ' δ' ἐπ' ἅς ὠδὶ
 τέττα αὖ διετέλεισεν. ἀλλ' τί δ' ἐκείνο μάλλον ἀ-
 τύχημα, ἢ τὸ ἀτύχημα; λέγεις ὅτι ὅλως ἀτύχη-
 μα ἀνθρώπου. δὲ ἐστὶν ἀπὸ τύχημα τῆ φύσεως
 τῆ ἀνθρώπου. ἀπὸ τύχημα ὅτι φύσεως τῆ ἀνθρώ-
 που εἶναι σοι δοκεῖ, ὅτι μὴ πρὸ τὸ βέλημα τῆ φύ-
 σεως αὐτὸ ὅτι. τί δ' ἐπὶ τὸ βέλημα; μεμάρηκα; μή τι
 δ' ἐπὶ συμβεβηκὸς τὸ το κολύσει δίκαιον εἶναι; με-
 γαλόφυχοι; σάφρονα; ἑμφρονα; ἀπρόπῳτον;
 ἀδίαλφουτον; αἰδήμονα; ἐλθίδερον; τ' ἄλλα αὖ
 συμπρόντων ἢ φύσις ἢ τὸ ἀνθρώπου ἀπέχει τὰ ἴ-
 δια. Μέννησο λοιπὸν ὠδὶ πάντος τὸ εἰς λύπην
 σε πτωγμῶν, τέττα χρῆσθαι τῷ δόγματι. εἰ δ' ὅ-
 τι τὸ ἀτύχημα, ἀλλὰ τὸ φέρειν αὐτὸ γενναίως,
 ἀτύχημα, ἰδιωτικὸν μὲν, ὁμοῦς δ' ἀντικτικὸν βοήθη-

μα πρὸς θανάτῳ καταφρόνησιν, ἢ ἀναπόλη-
 σις τὴν γλίχρως ἐδίδατ' ἐφ' αὐτὴν τῷ ζῶν. τί
 ἔν αὐτοῖς πλεόν, ἢ τοῖς ἀώροις; πάντως ποῦ-
 ποτε κέινται, Καδικλιανός, Φάβιθ, Ιουλιανός,
 Λέπιδθ. ἢ εἴ τις βίβλος, οἱ πολλὰς ἰβλύνεγκαν,
 εἴτα ἰβλυνέχθησαν. ὅλον μικρόν ὅτι τὸ διάστημα,
 καὶ τῶ δὲ δὶ ὅσων, καὶ μεθ' οἷων ἰβαντ' ἀμύμων,
 καὶ ἐν οἷσ' σωματίω; μὴ δὲ ὡς πρᾶγμα. βλέπε
 γὰρ ὁπίσω τὸ ἀχανές τῶ αἰῶνθ, καὶ δ' πρὸ-
 σω ἄλλο ἄπειρον. ἐν δὲ ὅντω, τί διαφύρει ὁ
 τεῖνμόρθ τῶ τελεορηνίς. ἐπὶ τῷ ζῶντι
 μὲν αἰετρεχε. σιώτομθ δὲ ἢ κ' φύσιν. ὥς τε κα-
 τὰ τὸ ὑμέσων παῦ λέγειν καὶ πράσσειν. ἀπαλ-
 λάσσει γὰρ ἡ διαύτη πρὸς θεοῖς, κόπων,
 ὧς αἰτίας, ὧς πάσης οἰκονομίας
 καὶ κομψίας.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙ- γου αὐτοκράτορος, τῶν εἰς ἑαυ- τὸν Βιβλίου ε.

ῬΘΡΟΥ ὅταν δυσόκνως ἤγε-
 γείην, πρὸ χειρὸν ἔστω, ὅτι ὑπὲρ
 ἀνθρώπου ὄργον ἐγείρομαι. Ἐπεὶ
 ἔνδον δυσκολαίνω εἰ πορεύομαι
 καὶ ὅτι ποιεῖν, ὡς ἐνέκειν γέγονα,
 καὶ ὡς χάρις προῆγα εἰς τὸν κόσμον. Ἡ
 ὑπὲρ τῶν κατεκλύσθαι, ἵνα κατακέκοιτο
 τοῖς σωματίοις ἑμαυτὸς δαίμων. ἀλλὰ τοῦ-
 το ἡδίστος. πρὸς δὲ ἡδέσθαι ὅτι γέγονας, ὅλως
 δὲ οὐ πρὸς ποιεῖν ἢ πρὸς ἀνέργειαν; οὐ βλέ-
 πεις τὰ φυτάκια, τὰ σπονδαία, καὶ μύρ-
 μυκας, καὶ ἀρχαίχνας, τὰς μελίσσας, τὸν καὶ
 αὐτὰς συγκοιμούσας κόσμον. σὺ δὲ δέλεις τὰ
 ἀνθρωπικὰ ποιεῖν; ὅτι τρέχεις ὑπὲρ τὸ καὶ πῶς οὐ
 φύσιν; ἀλλὰ δὲ καὶ ἀναπνεύει. δὲ. ἔδωκε
 καὶ τέσσα μέτρα ἡ φύσις. ἔδωκε μὲν ὅτι καὶ τοῦ
 ἐσθίειν, καὶ πίνειν. καὶ ὅμως σὺ, ὑπὲρ ταμέ-
 τρας, ὑπὲρ τὰ ἀρκούντα προχωρεῖς. οὐ τοῦ-
 τος προξέσι, ὅτι ἐκ' ἐπὶ δὲ ἐν τὸς τῶν διωκτῶν. Οὐ γὰρ
 φιλεῖς σεαυτὸν. ἐπεὶ τοι καὶ πῶς φύσιν ἀνθρῶ,
 καὶ τὸ βούλημα ταύτης ἐφίλεις. ἀλλοί τε τὰς
 τέχνας

τέχνας ἐαυτῷ ἐλθουῖτα, συγκατατίκνεται
 τοῖς κατ' αὐτὰς ὁρῶσι, ἀλλὰ οἱ ὁδοῖται. σὺ
 τὴν φύσιν τὴν σαυτῷ ἑλᾶσον τιμᾶς, ἢ ὁδουμένης
 τῇ ὁδουτικῇ. ἢ ὁδουμένης τῇ ὁδουτικῇ. ἢ ὁ
 λάρυγγος τὸ ἀργύριον. ἢ ὁ κοινόδεξος τὸ δεξά-
 ριον. καὶ εἶδοι ὅταν προπαθῶσιν, ἔτε φαγεῖν,
 οὔτε κρημνίσαναι θέλῃσι μᾶλλον, ἢ ταῦτα συ-
 ναξέειν πρὸς ἃ φέρονται. σοὶ ὅτι κινωνικὰ πρὸς
 ξὺς ἀτελείεσθαι φαίνονται, καὶ ἡσυχάζουσιν ὡς
 ἀξίαι; ὡς ἀνθρώπων ἀπώσαται, καὶ ἀπαλείψαι
 πᾶσαν φαντασίαν τὴν ὁχληράν, ἢ ἀνόικειον, καὶ
 οὐδὲν ὅν πάση γαλήνῃ εἶναι. Ἄξιον ἐαυτὸν κρίνειν
 πᾶν ὅς λόγος καὶ ἔργον, τὸ καὶ φύσιν, καὶ μὴ σὲ πρὸς
 πᾶσι ἢ ἐπακταθῆσαι πινὼν μέμψις. ἢ λόγος.
 ἀλλὰ ἐκείνους πεπεσῆσθαι, ἢ ἐκείνους, μὴ σεαυτὸν
 ἀπαξίει. ἐκείνοι μὲν γὰρ, ἰδίον ἢ γεμονικὸν ἔχουσι,
 ὁ ἰδίον ὁρμὴν χράνται. ἃ σὺ μὴ πορευτέον, ὅτι
 οὐδέποτε πέραν, ἀκταθῶν τῇ φύσει τῇ ἰδίᾳ καὶ τῇ
 κινήσει. Μία ὅτι ἀμφοτέρων τῶν ὁδῶν. Πορεύομαι
 διὰ τὴν καὶ φύσιν, μέχρι πεσὼν ἀναπαύσο-
 μαι οὐκ ἀποπνύσας μὲν τῷ τῷ, ὡς ἔστι καὶ ἡ-
 μέραν ἀναπνέω. πεσὼν δὲ ἰδίᾳ τῷ τῷ, ὡς ἔστι καὶ
 τὸ ἀπορμάπον ὁ πατήρ μου ἐνέλεξε, καὶ τὸ αἰ-
 μάπον ἢ μήτηρ, καὶ τὸ γαλακτικὸν ἢ τροφός, ὡς
 ἔστι καὶ ἡμέραν ὡς τοῖς ἔτεσι βόσκομαι, καὶ ἀρ-
 δύομαι, ὃ φέρει με παταμῆτα, ὃ εἰς τοσαῦτα
 ἀπὸ χρώ-

εἰκνοχύναι. Ἰππὶ θοραμῶν, κύων ἐχθρὸς αἰ-
 μελίσσας μέλι ποθέντασα. ἀνθρωπὸς δ' οὐ τριή-
 σαις οὐκ ὠδισθᾷται· ἀλλὰ μεταβαίνει ἐφ' ἑτε-
 ρον ὥς ἄμπελὸς ὠδὶ τὸ πάλιν ἐν τῇ ὥρᾳ δ' ἐν
 βότρω ἐγχεῖν. ἐν τούτοις δ' ἡ εἶναι, τοῖς
 τρώων πινά ἀπ' ἀκαλοσθῆτος αὐτὸ ποιῶσι·
 ναὶ ἀλλ' αὐτὸ τῶτο, δ' ἡ π' ἀκαλουθεῖν. ἴδιον
 γὰρ φησι τῶ κοινωνικοῦ, τὸ αἰσθάνεσθαι ὅτι κοι-
 νωνικὸς ἐργεῖ. καὶ νῆ δ' ἴα βέλεσθαι καὶ δ' ἐν
 κοινωνόν αἰσθάνεσθαι. ἀλλ' ἡ δ' ἐστὶν ὁ λέγει· τὸ
 δ' ἐνὺ λέγόμενον π' ἐκδέχεται τῶ ἐστὶν εἰς ἐ-
 κείνων, ὧν πρότερον ἐπεμνήσθην. Ὁ γὰρ ἐκείνοι
 λογικῇ πινι πιθανότητι π' ἄχονται. ἐάν δ' ἐκ-
 λήσῃς (ζωεῖναι τίποτε ἐστὶ τὸ λεγόμενον, μὴ φο-
 βῶ, μὴ π' αὐτὸ π' ἀλίπης τὴ δόξαν κοινωνικόν.
 Εὐχὴ Ἀθηναίων, ὕσον, ὕσον ὃ φίλε (δὴ κ' ἡ ἀρε-
 ρας τῆς Ἀθηναίων καὶ τῶν πεδίων. ἢ τοι εἰ δ' ἡ
 εὐχάσαι, ἢ οὕτως ἀπολῶς καὶ ἐλθιδέως.
 Ὁποῖός ἐστι δ' ἡ λεγόμενος, ὅτι σωτήριον ὃ
 Ἀσκληπίος τῶτο ἰππασίαν· ἢ ψυχρολουσίαν,
 ἢ ἀνυποδησίαν ποιῶν ἐστὶ καὶ δ' ἡ σωτήριον
 τῶτο ἢ τῶν ὄλων φύσις, νόσος, ἢ πῆρωσις, ἢ
 ἀρβολὴ ἢ δ' ἡ π' τῶν τοιούτων. καὶ γὰρ ἐκεί-
 ν' (ζωεῖται ποιῶν π' σημαίνει. ἔταξε τῶτο
 πρὸς τῶτο, ὡς κατάλληλον εἰς ὑγίαιν. καὶ
 ἐνταῦθα δ' συμβαῖνον ἐκείνῳ τέτακται πῶς
 πρὸς

πρὸς αὐτὸ κατὰ μῆλον εἰς τὴν ἑμαρμένην.
 ἔτως γὰρ καὶ συμβαίνει αὐτὰ ἡμῖν λέγουσι,
 ὡς καὶ οὗτοι τετραγώνους λίθους ἐν τοῖς τέχε-
 σι, ἢ ταῖς πυραμίσι συμβαίνειν οἱ τεχνῖται λέ-
 γουσι, σωμαρμόζοντας ἀλλήλοις τῇ ποιεῖ (ω-
 ρίσει). Ὅλως γὰρ ἀρμονία ἐστὶ μία. καὶ ὡς περ
 ἐκ πάντῃ τῇ σωματῇ ὁ κόσμος τοιοῦτοιοι
 σῶμα συμπληρεῖται, ἔτως ἐκ πάντῃ τῇ
 αἰπῶν ἡ ἑμαρμένη τοιαύτη αἰτία συμπληρεῖ-
 ται. Νοῶσι δὲ ὁ λέγων, καὶ οἱ τέλειον ἰδιώται.
 φασὶ γὰρ ὅτι ἐφόρον αὐτῶ. οὐκ ἐν τῷ τοῦ-
 τῳ ἐφέρετο, καὶ ὅτι τοῦ τῳ σωματῆτος. δε-
 χόμεθα οὖν αὐτὰ, ὡς ἐκείνα ὁ Ἄσκληπιος (ω-
 τάττει. πολλὰ γοῦν καὶ ἐν ἐκείνοις ὅτι τραχέα
 δὲ ἀσφαζόμεθα τῇ ἐλπίδι τῆς ὑγείας. ὡς
 πόν τι δοιδκῆτω, ἀνυσίς καὶ (ωτέλφα ἢ τῇ
 κοινῇ φύσει δοιδκύντῃ, οἷον ἡ σὴ ὑγεία. καὶ οὐ-
 τως ἀσφαζον πᾶν τὸ γινόμενον, καὶ ἀπηνέσε-
 ρον δοιδκῆ, ἀλλὰ τὸ ἐκεῖ ἄγειν, ὡς τὴν τῷ κόσμον
 ὑγίαν, καὶ τὴν τῷ Διὸς δοιδίαν ἢ δοιδραγίαν.
 ἔτι γὰρ αὐτῷ τὸ τι ἐφόρον, ἐμὴ τῷ ὅλῳ (ωέφε-
 ρει. ἔτι δὲ ἡ τυχοῦσα φύσις φέρει, ὅ μὴ τῷ διοι-
 καρμένῳ ὑπ' αὐτῷ κατὰ μῆλον ὅτι. Οὐκοῦν καὶ
 δύο λόγους σέργειν χρὴ τὸ συμβαίνειν τοι. καὶ
 εἴα μὲν, ὅτι τοῖ ἐγίνετο, καὶ τοῖ σωματῆτος,
 καὶ πρὸς σέ πως ἔχειν ἀνῶθεν ἐκ τῇ περὶ βου-
 τάτῃ

τά τῶν αἰτίων συγκλωδόμενον. καθ' ἑτέρον δ',
ὅτι τῷ ῥόλον διοικῶντι τ' βυοδίας καὶ τ' (σω-
πελείας, καὶ νῆ δία τ' συμμοῆς αὐτ' αἰτίον
ἔσι. περὶ ταῦτα γὰρ ῥόλον κληρον, ἐὰν καὶ ὅτις
διὰ κ' τῆς τ' σωμαφείας ὅτι σωμαφείας ὡσπερ
τῶν μωρίων, ὅτι καὶ τῶν αἰτίων. διὰ κ' τῆς
δὲ ὅσον ὡς σοι, ὅταν δυσαρρεῆς, καὶ τῶν π-
νά αἰτιῶν. Μὴ σπυχαίνεν μηδ' ἀπαυδαῖν, μη-
δ' ἀρ' δυσπετεῖν, εἰ μὴ καὶ ταυκνωταῖ σοι τὸ ἀρ'
δογματῶν ὅρων ἐκαστα πείσσειν. ἀλλὰ ἐκ-
κρησάτω, πάλιν ἐπανιέναι, καὶ ἀσμένίζῃ εἰς
τὰ πλείω ἀνθρωπινώτερα, ὅτι πλείω ὅσον, ἐφ'
ὅτι ἐπανιέρχῃ. καὶ μὴ ὡς πρὸς παιδαγωγὸν πῶς
φιλοσοφίαν ἐπανιέναι. ἀλλ' ὡς οἱ ὀφθαλμιῶν-
τες πρὸς δ' ἀπογυῖον ὅτι ὡς, ὡς ἄλλοι
πρὸς κατὰ πλάσμα, ὡς πρὸς καταιόνησιν. οὗ-
τως γὰρ ὅθεν ὡς εἴη ῥ' περὶ ταυκρῆν τῷ λόγῳ,
ἀλλὰ πρὸς ἀναπαύσῃ αὐτῷ. Μένειν καὶ ὅτι π-
λοσοφία μόνον θέλει ἢ ἡ φύσις οὐ θέλει. οὐδ'
ἄλλο ἢ θέλει οὐ καὶ φύσιν. τί γὰρ τῶν πρ-
οσιώτερον; ἢ ἢ ἡδονὴ καὶ διὰ τῶν σφάλλει; ἀλλὰ
θέλει εἰ πρὸς ὡς πρὸς μεγαλοψυχία, ἐλθὺς
εἰς, ἀπολόγῃς, δι' γνωμοσύνη, ὁσίοτης. αὐτ' γοῖ
φρονήσεως τί πρὸς ὡς πρὸς; ὅταν τὸ ἀπῆλθον καὶ
ὅταν ἐν πᾶσι τ' πρὸς καὶ διὰ κ' τῆς καὶ ὡς ὡς
καὶ διὰ κ' τῆς καὶ διὰ κ' τῆς. Τὰ μὲν πρὸς καὶ
ὅτι τοιαύ-

εἰ τοιαύτη τρόπον πινά ἐγκαλύψῃ ἐστίν, ὥστε
 φιλοσόφοις ἐκ ὀλίγοις ἐν τοῖς τυχεσὶν ἔδοξε
 πάντα πασιν ἀνατάληπτα εἶναι, πάλιν αὐτοῖς
 γε τοῖς Στωϊκοῖς δυσκατάληπτα δοκεῖ. καὶ πᾶσαι
 ἡμετέρας συγκατάθεσις μετὰ πῶτῃ, πῶς γὰρ ὁ
 ἄμα τὰ πῶτος; μέλει τοίνυν ἐπ' αὐτὰ τὰ ἔσθ
 κείμενα, ὡς ὀλιγόχρονα, καὶ ὀλίγη, καὶ διωάμενα
 ὅτι κτήσει κιναιδῶς, ἢ πόρνης, ἢ ληστῆς εἶναι. μετὰ
 ῥῶτον ἐπιθὶ ὡδὶ τὰ ἴσχυρῶν ἡδῆ, ὧν μόλις
 ἐστὶ τῶ χαλεπὰ ἀνασχέσθαι, ἵνα μὴ λέγω
 ὅτι καὶ αὐτὸν πρὸς μόγις ἔσθαι. Ἐν τοιαύτῳ
 ἐν ῥόφῳ, ὅτι ῥύτω καὶ πρᾶντῃ ῥήσῃ τ' τε εἰσίας,
 καὶ τ' χρόνος, ὅτι κινήσεως, καὶ τ' κινήσεων, πᾶ
 πῶτ' ἐστὶ τὸ ἐκλεμνηθῆναι ἢ ὅλως ἀποδαθῆναι
 καὶ διωάμενον, ἐδ' ὡδὶ νοῶ. Ἦναι τὸν ἰδὲ πα
 ραμυθεύμενον ἐκ τὸν πρᾶντῃ τ' φυσικῶς γύ
 σιν, καὶ μὴ ἀλλάξῃ τῇ δόξῃ, ἀλλὰ τῶις μό
 νοις προσαναπαύεσθαι. καὶ γὰρ τῷ ὅτι οὐδὲν συμ
 βῆσεται μοι, ὅτι καὶ τῷ ὅτι ὅλων φύσιν ἐστίν.
 ἐπὶ τῷ, ὅτι ἐξέσθαι μοι μηδὲν πρᾶντῃ πᾶν ἐ
 μὲν θεὸν καὶ δαίμονα. ἐδ' εἰς γὰρ ὁ ἀναγκάσων τῷ
 τὸν πρᾶντῃ. Πρὸς τί πῶτ' ἀρὰ νῦν χάριται τῇ
 ἐμαυτῷ ψυχῇ; πᾶν ἐκ τὸν ῥῶτον ἐπανερῶν ἐκ
 τὸν, καὶ ὅτι τῷ, πᾶν μοι ὅτι νῦν ὅτι τούτῳ τῷ
 μέρει, ὅτι ἡγεμονικὸν καλεῖται; ὅτι πᾶν ὅτι ἄρῃ
 νῦν ἐκ ψυχῇ, μήτι παιδίον; μήτι μερῶς ὅτι
 μήτι

μήτι γυναικεῖον; μήτι τυραννίδος; μήτι κτή-
 νους, μήτι θηρίων; ὅσοι δὲ πᾶσι τοῖς πολ-
 λοις δοκῶντα ἀγαθὰ, καὶ ὠτὶ δὲ λίσσοις.
 εἰ γὰρ πρὸς ὑπονοήσεων ὑπάρχοντά πᾶσι ὡς ἀλ-
 θῶς ἀγαθὰ, οἷοις φρόνησις, ἀφροσύνη,
 δικαιοσύνη, ἀνδρεία, οὐκ ἂν ταῦτα προ-
 πνοήσας, ἐπὶ ἀκούσας διωκθῆναι τι. Ἐπεὶ δὲ
 ἀγαθῶ γὰρ ἐφαρμόσει. τὰ δὲ γὰρ τοῖς πολλοῖς
 φαινόμενα ἀγαθὰ προπνοήσας τίς ἰσχυ-
 ρεύεται, καὶ ῥαδίως δέξεται, ὡς οἰκείως ὑπο-
 γόμενον τὸ ἔσθ' ἡ καμνὴν ἐρημέων. οὕτως
 καὶ οἱ πολλοὶ φανταζονται τὴν εὐφροσύνην. οὐ
 γὰρ ἂν ὅσοι μὲν ἐπὶ πρὸς ἐκείνην καὶ ἀπὸ τοῦ
 ὅδε ὑπὸ τῆς πλοῦτος καὶ τῆς πρὸς τρυφῆς
 εὐδὲν ἐκκληρημάτῃν πρὸς χάμεθα, ὡς ἰκνο-
 μῶς καὶ ἀσείως ἐρημέων. πρὶν οὖν καὶ ἐ-
 ρώτα, εἰ τιμητέον καὶ ἀγαθὰ ἔσθ' ἡ πρὸς
 εὐαὐτὰ, ὧν προπνοήσας τῆς οἰκείως ἂν ὑπο-
 ριζῶ, ὅτι κακῆς αὐτὰ ἔσθ' ἡ εὐδὲν,
 ἢ ἔχειν ὅποι χεῖρη.

Ἐξ αἰτιώδους καὶ ὑλικῶς σωῖσθαι. οὐδέ-
 ποτον δὲ τοῦτ' εἰς ὃ μὴ ὄν φθαρήσεται ὥστε
 εἶναι ἐκ τῆς μὴ ὄντ' ὑπόστασις, ἐκ τῆς κατὰ ταχὺ
 σέται πᾶν μέρος ἐμὸς κατὰ μεταβολὴν εἰς
 μέρος τι τῆς κόσμου, καὶ πάλιν ἐκείνο εἰς ἑτε-
 ρον μέρος τῆς κόσμου μεταβαλεῖ. καὶ ἡδὲ εἰς
 ἄπειρον.

ἄπειρον. καὶ τὰ θιαύτω δὲ μεταβολῶν καὶ γὰρ
ὑπάρχει, καὶ οἱ ἐμὲ γεννῶντες, καὶ ἐπαυόν-
τες ἄλλο ἄπειρον. ἔστι γὰρ κωλύει ἕως φά-
ναι, καὶ ἂν καὶ πᾶσι δόξας πεπρασμένας ὁ κόσμος
διοικῇται.

Ὁ λόγος καὶ ἡ λογικὴ τέχνη διωλόμε-
ναι εἰσὶν ἑαυταῖς ἀρκέμεναι, καὶ τοῖς κατ' ἑαυ-
τὰς ὄρκοις, ὁρμῶνται ἅ ὃν ἀπὸ τῆς οἰκίας ἀρ-
χῆς. ὁ δὲ δύσος ὅς ἐστι πρὸς κέμενον τέλος. καὶ δὲ
καὶ ὁρμῶνται. αἱ τοιαῦται πρᾶξις ὀνομάζονται,
τῇ ὁρμῇ τῇ δὲ σημαίνει. Οὐδὲν τῆς τῆς
φύσεως ἀνθρώπου, ἀλλ' ἀνθρώπου κατ' ἀνθρώπου
ἔστι, ἐκ ὑπερβαλλόν. ἐκ ἑστὶν ἀπαιτήματα ἀνθρώ-
που, καὶ ἐπαγγέλλεται αὐτὰ ἡ τῆς ἀνθρώπου φύ-
σις. καὶ τελειότητες εἰσι τῇ τῆς ἀνθρώπου φύ-
σεως. καὶ τοῖνυν καὶ τὸ τέλος αὐτοῖς ἔστι τῷ ἀν-
θρώπου κέμενον. καὶ τὸ συμπληρωτικὸν τῆς τέ-
λους τὸ ἀγαθόν. ἐπὶ ἑπὶ τῆς τῆς ὑπερβαλλόν
τῷ ἀνθρώπου, ἐκ αὐτὸν τὸ ὑπὲρ φρονεῖν αὐτῆς, καὶ
καταφάνισαται, ὑπερβαλλόν ἦν. καὶ ἐπαινήσας
ἦν ὁ ἀπεροπῆς τῆς τῆς ἑαυτὸν πρὸς κέμενον. καὶ
αὐτὸ ἡλαττωπῆς ἑαυτῆς αἱ πῖνι τῆς τῆς ἀγαθὸς
ἦν, ἑπὶ τῶν ταῦτα ἀγαθὰ ἦν. Νῦν δ' ὁ ὁρμῇ
πληρὺς τις ἀφαιρῶν ἑαυτῆς τούτῃ, ἡ τοιού-
τῃ ἐπὶ τῶν, ἡ καὶ ἀφαιρούμενά π τῆς τῆς ἀνέ-
χεται, τοσῶδε μάλιστα ἀγαθὸς ἔστι, οἷα αὐτὸν πλ-

λάνης φαντασθῆς, βιάυτη βιᾶσαι ἢ διάνοιαι.
 βάπτεται γὰρ ἑξ ὧν φαντασιῶν ἢ ψυχῆ.
 βάπτε δὲ αὐτὴν, τῇ συνεχείᾳ τῇ βιᾶ τῇ φαν-
 τασιῶν. οἷον, ὅτι ὅπως ζῶ ὕσιν, ἐκεί καὶ οὕτως.
 οὐ αὐτῇ δὲ ζῶ ὕσιν, ἐστὶν ἄρα καὶ οὕτως αὐ-
 τῇ. Καὶ πάλιν, ὅτι ἐπὶ ἐνεκεν ἐκείνου κατὰ βί-
 ας κούσας. πρὸς ὃ δὲ κατὰ βίαν κούσας, πρὸς τὸ
 ποτὶ φέρεται. πρὸς ὃ φέρεται δὲ, οὐ τὸ τῷ τὸ τέλος
 αὐτῷ. ὅπως δὲ τὸ τέλος, ἐκεί καὶ ὅτι συμφέρον,
 καὶ τὰ γὰρ ἐκεί. τὸ ἄρα ἀγαθὸν τῆ λογ-
 κῆς ζώου, κρινωνία. ὅτι γὰρ πρὸς κρινωνίαν γε-
 γόναμεν, πάλαι δὲ δέχεται. ἢ ἐκ τῶν ἀναρχῆς,
 ὅτι τὰ χεῖρ τῇ κρείττονων ἐνεκεν, τὰ δὲ κρείτ-
 τω ἀμείνων; κρείττω ὅτι τῇ ἢ ἀφύχων, τὰ ἐμ-
 ψυχᾷ. τῇ δὲ ἐμψύχων, τὰ λογικᾷ. Τὸ τὰ ἀ-
 δυνάτα διώκειν, μακρὸν. ἀδύνατον ὅτι τὸ δὲ φαύ-
 λος μὴ τοιαῦτα πινά ποιῇ. Οὐδὲν ὅθεν συμ-
 βαίνει, ὃ ἔχει ἐκείνο πέφυκεν φέρει αὐτῷ. ἄλλω
 τὰ αὐτὰ συμβαίνει. καὶ ἡ βιᾶ ἀγνοῶν ὅτι συμ-
 βέβηκεν, ἢ ἰδιόθεν κινῶνται μεγαλοφροσύνῳ
 βύσας δὲ, ὃ ἀκρόφωτον μέλει. δεινὸν δὲ ἀγνοῖαν
 καὶ ἀφροσύνην ἰαροτόρας εἶναι φρονήσεως.
 τὰ πράγματα αὐτὰ ὅτι ὅπως οὖν ψυχῆς
 ἀπῆται. ὅτι ἔχει εἰσοδὸς πρὸς ψυχῇ. ὅτι
 τρέφει, ὅτι κινῆσαι ψυχῇ διώσεται. τρέπει ὅ-
 καὶ κινῆ αὐτὴ ἐαυτῷ μόνῃ. ὃ οἶον αὐτὴ κρινώ-
 τῇ

τὴν κατὰ ξίωσιν ἑαυτῶν, τοιαῦτα ἑαυτῇ ποιῇ
 τὰ πρὸς συφεσῶτα. Καθ' ἑτόρον μὲν λόγον ἡμῶν
 ὅστιν οἰκεῖται τον ἀνθρώπου, καθ' ὅσον οὖν ποιη-
 τέον αὐτοῦ καὶ ἀνεκτέον. καθ' ὅσον δὲ αἰσάνταί
 πινες εἰς τὰ οἰκεῖα ὄργα, αἵ τι τὴν ἀδελφούρων
 μοι γίνεται ὁ ἀνθρώπου, ὅχ' ἥσων ἢ ἡλίθ', ἢ
 αἰνέμεθ', ἢ θηρίον. ὑπὸ τῶν δὲ αἰετοῦ καὶ μύ-
 τις ἐμὲ ποδισθεῖν αὐτὸν. ὁρμῆς δὲ καὶ ἀδελφείας,
 ὅ γίνεται ἐμὲ ποδισθεῖν τὴν ὑπεξαίρεσιν, καὶ τὴν
 ποδισθεῖν. ποδισθεῖν γὰρ καὶ μεδίστησι
 πάντ' ὅ τ' αἰετοῦ καὶ κλύμα ἢ διανοῖα εἰς ὅ
 περὶ γέμνον. καὶ πρὸ ὄργα γίνεται ὁ τ' ὄργ-
 γα τῶν ἐφεκτικῶν· καὶ πρὸ ὄργ, ὁ τ' ὄργ τῶν
 τῆς αἰσάντων. Τῶν αἵ τῶ κόσμῳ ὁ κρύπτειν τί-
 μα. ἐστὶ δὲ ὅσον, τὸ πᾶσι χρώμενον, ὅ πάντα
 διέπον. ὁμοίως δὲ καὶ τὴν αἵ σοὶ ὁ κρύπτειν τί-
 μα. ἐστὶ δὲ ὅσον, ὁ ἐκείνῳ ὁμογενές. καὶ γὰρ ὡδὶ
 ὅσον ὁ τοῖς ἄλλοις χρώμενον, τὸ τὸ ὅσον, καὶ ὁ ὅσον
 βίθ', ὑπὸ τῶν διοικεῖται.

Ὁ τῇ πόλει ὅσον βλαβερόν, ὅδε τὸ πολίτῳ
 βλάπτει. ὡδὶ πάσης τ' τῆς βεβλαβῆται φαῖτα-
 σίας. ὅσον ἐπαγε τὸ κακόν. εἴ ἢ πόλις ὑπὸ τῶ
 τῶ μὴ βλάπτει, ὅδε ἐγὼ βεβλαμμαι. εἴ δὲ ἢ
 πόλις βλάπτειται, ὅσον ὁρμῆς τῶ βλάπτειν π-
 τὴν πόλιν. τί τὸ πρὸς ὄργον. Πολλάκις αἰνέμεθ',
 ὁ τὰχος τ' πρὸς ὄργας καὶ ὑπεξαίρεσιν τὴν

ἔσθῃ τε καὶ γινώσκων. ἢ τε γὰρ ὅσα οἷον προ-
 παμὸς οὐ διεκικῆ ῥύσει, καὶ αἱ οὐέργαι οὐ συ-
 πλάσι μεταβολαῖς, καὶ τὰ αἵπα οὐ μινείαις
 τροπαῖς, καὶ χυθὼν ὁδὸν ἑσώς, ὅτ' ἢ πῆγγύς.
 ῥ' δὲ ἄπειρον τῷ τε πῶχιστ' ὅ καὶ μέλλον-
 τ' ἄχαπὲς, ὃ πάντα οὐαφανίζετο. πῶς ἔν
 ὁμοφρὸς, ὃ οὐ τῶτοις φινώμενθ', ἢ ἀνώμενος,
 ἢ χετλιάζων, ὡς οὐ πινι χρόνῳ καὶ ὠδὴ μινρὸν
 οἰοχλήσαντι; μέμπεσσι τ' συμπάσις ὅσας, ἢς
 ὁλίγον μετέχεις, καὶ τῷ σύμπαντ' αἰῶνος,
 ὅ βραχὺ καὶ ἀκαλειῶσι σοι διάστημα ἀφώρειται,
 καὶ τ' ἁμαρμυλῆς, ἢς πόσον εἰ μέθ'. Ἄλλ' ὅτ'
 ἁμαρτανίαι τι ἔς ἐμέ, ὁφείτω. ἰδίαν ἔχει δια-
 λειπν, ἰδίαν οὐέργειαν. ἔγνων ἔχω ὅμα δέλει
 τὴν ἔχων ἢ κοινὴ φύσις, καὶ πρῶτω ὅμα νῦν πρῶ-
 σαν δέλει ἢ ἐμὴ φύσις. Τὸ ἡγεμονικὸν καὶ ἡν-
 εἰδὸν τ' ψυχῆς θυμὸν, ἄτρεπτον ἔστω; ἔστω
 τ' οὐ τῇ σαρκὶ λέας ἢ τραχείας κηπείως. καὶ
 μὴ συγκεινέσθω, δὴ καὶ πῶδε γράφετω αὐτὸ,
 καὶ πῶδε οὐεζέτω τὰς πείσεις ἐκείνας οὐ τοῖς
 μορείοις. ὅταν δὲ ἀναδιδῶνται κατὰ τὴν ἐπεί-
 ραν συμπάθειαν εἰς τὴν διάνοιαν, ὡς οὐ σώ-
 ματι ἡνωμένῳ, τότε πρὸς μὲν τὴν αἰσθησιν, φν-
 σικὴν ὄντων, ὅ περ αἰτεῖον αἰπεαίναν. τὴν ὅ ἡ-
 πόλημιν, τ' ὡς πῶδε ἀγαθὸν ἢ κακόν, μὴ πρὸς-
 τιθέτω ῥ' ἡγεμονικὸν ἰς αὐτὸ. Συζῶν δειοῖς. Συζῶ
 ὅ δειοῖς

ἵθι τοῖς ὁσιν ἐκ τῶν αὐτῶν πλὴν ἐκ αὐτῶν ἡ-
γῶν ἀρεσκόμενοι μὲν τοῖς ἀρεσκόμενοις. ποιεῖ-
σιν ὅσα βέλτεται ὁ δαίμων, ὃν ἐκείνῳ προσά-
πτω καὶ ἡγούμενῳ ὁ Ζεὺς ἔδωκεν, ἀπόστασμα
ἐκ αὐτῶ. ἔτι δὲ ὅτι, ὁ ἐκείνῳ νοῦς καὶ λόγος.
τῷ γράφοντι μή τι ὀργίζῃ; μή τι τῷ ὀλοσόμενῳ ὀρ-
γίζῃ; τί τι ποιήσει; τοιῶτον σῶμα ἔχει, τοιαύ-
τας μάλας ἔχει, αὐτῷ γὰρ τοιαύτῳ ἀκροφῶν
ἐπὶ τοιοῦτῃ γίνεσθαι. Ἄλλ' ὁ ἀνθρώπος ὁ λό-
γον ἔχει φησί, καὶ διώκεται (ῥηνοῦν) ἐκ τῶν αἰώνων
τῷ πηλὸν. ὅτι τοι γένοιτο. τοι γὰρ καὶ σὺ
λόγον ἔχεις, κίνησον λογικῇ διακρίσει, λογι-
κῶν διακρίσεων· ἔχεις, ὑπομένει. εἰ γὰρ ἐπαίψῃ
δοξαπύσεις, καὶ ἐν χρεῖα ὀργῆς. ἔτετραγών
ὅς, ἔτε τῶν. ὡς ἰσχυρῶν ζῶν διακρίσεων, ἔτε
ἐκ τῶν ζῶν ἔστιν. Εὐὶ ὅτι ἡμεῖς τρέψωσι, τό-
τε καὶ τῶν ζῶν ἐξίθι, ἔτε μὲν τοι, ὡς μὲν ἐκ
κῶν πάχων. καὶ καπνός ὅτι, ἀποσχομαι, πῶ
αὐτὸ πῶμα δοκῆς. μέχρι δὲ με τοῖον ἔστιν
ἰσχυρῇ, μὲν ἐκ τῶν. καὶ ὅτι με κωλύσει
ποιεῖν ἡ διακρίσις. διακρίσις δὲ καὶ φύσιν τῶν λογικῶν
καὶ κοινῶν ἐκ τῶν.

ὁ γὰρ ὅλον νῆς, κοινωνικὸς. ἀποποιέμε γὰρ τὰ
χείρω τῷ κρηττόνῳ οὐκ ἔστιν· ἢ τὰ κρηττώ ἀλλή-
λοις συνήμευσεν. ὁρᾷς πῶς ὑπέταξε, συνίτα-
ξε, καὶ ἡ κατ' ἀξίαν ἀπονομήν ἐλάττω, καὶ τὰ

κρατισθύνοντα εἰς ὁμόνοιαν ἀλλήλων σω-
 ζαμε. πῶς προσεκήνεξαι μέχρι νῦν θεοῖς γονυ-
 σθῆναι, ἀδελφοῖς, γυναικὶ, τέκνοις, διδασκα-
 λοῖς, τροφούσι, φίλοις, οἰκέοις, οἰκέταις; εἰ
 πρὸς πάντας σοι μέχρι νῦν ἔστι τὸ μήτε τινα ῥέ-
 ξαι ἐξαίσιος, μήτε εἰπεῖν; Ἀναμνησθε δὲ,
 καὶ δι' οἷων διελέλυθας, καὶ οἷα ἤρκεσας ὑ-
 πομῆναι. καὶ ὅτι πλήρης ἦδη σοι ἰστορία τοῦ
 βίου, καὶ τελεία ἡ λειτουργία. Ὡς πόσα ὥπλαι
 κελεύει, καὶ πόσων μὲν ἠδονῶν καὶ πόνων ὑπε-
 ρῆδόν; πόσα δὲ ᾠδοῦσα πῆρῆδόν; εἰς ὅσους δὲ
 ἀγνώμονας διγνώμων ἐγένε; διὰ τὴν συγχέου-
 σιν ἀτεχνοὶ καὶ ἀμαθεῖς ψυχὰς ὠτεχνον καὶ
 ᾠδισήμονα; τίς ἐν ψυχῇ ὠτεχνεῖτο ᾠδισή-
 μων; ἢ εἰδοῦσα ἀρχὴν καὶ τέλος. καὶ ὅτι δι' τὸ
 οὐσίαις διήκοντα λόγον, καὶ διὰ πάντος τοῦ
 αἰῶνος κατὰ πόδιν ὁδὸς τεταγμένας οἰκονομεῖν-
 τα τὸ παῦν. Ὅσον οὐδέπω σποδὸς, ἢ σκέλετος,
 καὶ ἢ τοῖ ὄνομα, ἢ οὐδέ ὄνομα. τὸ δὲ ὄνομα, φό-
 φος καὶ ἀπήχημα. τὰ δὲ ἐν τῷ βίῳ πολυ-
 πύκναι, κατὰ, καὶ σαπρὰ, καὶ μικρὰ, καὶ
 κύνι διὰ διασπινόμενα, καὶ παῖδια φιλόφ-
 κη, γελοῦντα, εἴτα διὰ τοῦτο κλαίοντα. πίσις
 δὲ καὶ αἰδώς, καὶ δίκη, καὶ ἀλήθεια, πρὸς ὁ-
 λυμπον, ἀπὸ λθοῦς ἐκνοθεῖς. Τί ἐν ἐπὶ δ' αἰ-
 ταῦτα κατέχον; εἴ γε τὰ μὲν αἰσθητὰ, διμετά-
 βλητα,

ἑλθῆτα, καὶ ὅχ' ἐσώτα· τὰ δὲ αἰσθητήρια, ἀμυ-
 σφὰ καὶ βύππ' αὐτόπωτα. αὐτὰ δὲ τὸ ψυχάριον,
 ἀναδυμίας ἀφ' αἵματός· ὃ δὲ βυδοκμῆν
 πᾶσι τοῖς τοῖς, κωνόν· τί δ' ἐν ποδὶ μὲν; ἴλαως
 πῶς εἴτε σβέσιν, εἴτε μετὰ σασιν. ἕως δὲ ἐκείνης
 ὁ καιρὸς ἐφίσταται, τί ἀρεκῆ; τί δ' ἄλλο ἢ θεὸς
 μὲν σέβειν καὶ βύρῃ μὲν· ἀνθρώπους δὲ βύ ποι-
 εῖν, καὶ ἀνέχεσθαι αὐτῶν καὶ ἀπέχεσθαι. ὅ-
 σα δὲ ἐκ τῶν ὄρων τῶ κρεαδίου, καὶ τῶ πον-
 μαπίου, ταῦτα μεμνησθαι μήτε σὰ ὄντα, μή-
 τε ὑπὸ σοί. διώσκει αἰεὶ βύροειν, εἴγε καὶ ὁ-
 δύνειν, εἴγε καὶ ὁδὼ ἑσπολαμβαίεις, καὶ
 πρῶσθ' ἐν δύο ταῦτα κρινὰ, τίτε τῶ θεοῦ, καὶ
 τῇ τῶ ἀνθρώπου, καὶ παντὸς λογικῆς ζώου ψυ-
 χῆ, τὸ μὴ ἐμποδίζεσθαι ὑπ' ἄλλου. καὶ τὸ ὅτι
 τῇ δικαιοκῆνῃ ἀφ' αἵματός καὶ πρῶσθ' ἔχειν ὃ ἀγα-
 λόν. καὶ ἀνταῦθα πῶς ὁρεξίς ἀρελήγειν. Εἰ
 μήτε κακία ὅτι ἑσπ' ἐμὴ, μήτε ἐνέργεια κατὰ
 κακίαν ἐμὴν· μήτε δ' κρινὸς βλαύπτεται, τί
 ὑπὲρ αὐτῶν ὄρεξις φέρομαι; τίς δὲ βλαύει τῶ κρι-
 νοῦ; μὴ ὁλοφρενῶς τῇ φατασίᾳ σωμαρπάζε-
 σθαι· ἀλλὰ βοηθεῖν μὲν κατὰ δυνάμιν ὅτι κατ'
 ἀξίαν, καὶ εἰς τὰ μέσα ἐλαττώσθαι. μὴ μὲντοι
 βλαύειν αὐτὸ φατασίᾳ, κακῶν ἢ ἐξ ὅτου. ἀλλ'
 ὥς ὁ γέρον ἀπελθὼν τὸν τῶ θρέπτου ρόμβου
 ἀπῆται μεμνημένῳ ὅτι ρόμβος· ὅτως ἐν καὶ

114 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

ὡς· ἐπεὶ ταῖς γυναικαῖς ἐν τῇ ἐμβόλῃ αὐ-
θροῦπε ἐπὶ λαΐδου τί τοῦτα ἦν; ναὶ ἀλλὰ πού-
τοις πόδαυσε δάσαι· διὰ τῆς ἐν καὶ σὺ μωρός
γυνή; ἐλνὸς μὲν ὅτε ὁ πονδῆ ποτε κατὰ λα-
φθεῖς ἐν μοῖρ' αὐθροῦπε, τὸ δὲ ἐν μοῖρ' ἀγα-
θὴν μοῖραν σεαυτῷ ἀρνεύμας· ἀγαθαὶ ὅμως
ρα, ἀγαθαὶ τρεῖς αὐτῶν ψυχῆς, ἀγαθαὶ ὁρμαί,
ἀγαθαὶ πράξεις.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙ- ΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ, ΤΩΝ Εἰς ΕΑΥ- ΤΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ Σ.

ΤΩΝ ὄλων ὅσα, θύπενος,
καὶ θύπενος· ὁ δὲ ταύτω διοι-
κῶν λόγος· ἐδεμίαν οὐ ἐαυτῷ
αἰτίαν ἔχει τῷ κακῷ ποιεῖν. κα-
κίαν γὰρ ἔκ ἔχει, ὅθεν κακῶς
ποιεῖ· ὅθεν ἐλατφεται πᾶσι ἐκείνους. πάντα ὅ
κατ' ἐκείνους γίνεται, καὶ πᾶσι γίνεται. Μὴ δὲ
φύρεται πότον ῥιζόν, ἢ θαλάσμιον τὸ πρὶ-
πον ποιεῖς· καὶ πότον νυτίζων, ἢ ἱκανῶς
ὑπνου ἔχων, καὶ πότον κακῶς ἀκούων, ἢ θύ-
φην μὲν, καὶ πότον ἀρνησικων, ἢ πρᾶτ-
τῇ πᾶσι ἄλλοιόν, μία γὰρ τῇ βιωπικῇ πράξι
καὶ

καὶ αὐτὸς ὅτι, καὶ ὁ ὡς ἀρεθίστον. ἀρκεῖ ἔν
καὶ ὡς ταύτης δ' πρὸν οὐ δύναται. ἔγω βλέ-
πω. μηδενὸς πρᾶγματ' οὐ μὴτε ἢ ἰδία ποιότης,
μὴτε ἢ ἀξία πρᾶτρεχέτω. πάντα τὰ ἔσο-
κείμενα τάχιστα μεταβάλλει, καὶ ἥτοι ἐκδυ-
μαθῇ. ἢ πρὸς ἡνωται ἢ ὑπόστασις, ἢ σκεδασθή-
ται. ὁ διοικῶν λόγος οἶδε πῶς διακείμεν' οὐ,
καὶ τὴν ποιῇ, καὶ ὡς πίν' οὐ ὕλης. Ἄρεισθ'
τρώπ' οὐ τῶ ἀμύνεσθαι, τὸ μὴ ἰσομοιῶσθαι. Ἐν
τόρ' ὡσον, καὶ πρὸς ἀναπαύου, τῶ ἀπὸ πρᾶ-
ξιας κοινωνικῆς μεταβαίνειν ὡς πρᾶξιν κοινο-
νικῶν σὺν μνήμῃ δεῖ. τὸ ἡγεμονικὸν ὅτι, δ'
ἑαυτὸ ἐγχερον καὶ τρέπον, καὶ ποιεῖν μὲν ἑαυ-
τὸ οἶον αὐτὸ καὶ δέλε. πειθὲν δὲ ἑαυτῷ φαίνασθαι
ὡς τὸ συμβαίνειν, οἶον αὐτὸ δέλε κατὰ πλῆ-
τ' ὅσον φύσιν ἔχειν παρὰ νῦν. ὃ γὰρ κατ'
ἄλλω γόπνα φύσιν, ἢ τοι' ἐξωθεν πρὸς ἔχοντα,
ἢ ἐμπόδιον ὡς οὐδὲν, ἢ ἐξω ἀπρετημῶν,
ἢ τοι' κυκλίων, καὶ ἀντιμετωπῶν, καὶ σκεδασ-
μῶς. ἢ ὡς οὐ καὶ ταῖς, πρὸς οὐα. ἢ μὲν ἔν
τὰ πρῶτα, τί καὶ ὡς ὡς ἐκείνῳ συγ-
κείμενι, καὶ φερμῶ ποιεῖται ὡς ὡς τρέβηται;
τί δὲ μοι καὶ μέλει ἄλλου πινός, ἢ τοῦ ὅπως
ποτε αἰα γίναται; τί δὲ καὶ ταρᾶσθαι;
ἢ γὰρ ἐπ' ἐμὲ ὁ σκεδασμὸς ὅ, τι αὐτὸ ποιῶ.
ὃ δὲ δατὸρ ὅτι, σίβω καὶ οὐσα δα, καὶ δαφ-

ῥῶ θεῷ διοικῶντι. Ὅταν αἰαγκαθῆς ὑπὸ τῆς
 παρρησίας τῆς οἰονεὶ διαταρᾶ ληῖναι ταχέως ἐ-
 πανίηθι εἰς ἑαυτὸν, καὶ μὴ ὑπερ τὰ αἰαγκαθῆ
 ὀξίσασθαι τῷ ῥυθμῷ. ἔση γὰρ ἐγκρατίστερος τῷ
 ἁρμονίας τῷ σωεχῶς εἰς αὐτὸν ἐπαπνεύσει.
 Εἰ μητρὶα τε ἅμα εἶχες καὶ μητόρα, ἐκένιω-
 τ' αὐτὸν ἐδεράπιδος, καὶ ὁμως ἡ ἐπαπόδος σοι
 πρὸς τὸν μητόρα σωεχῆς ἐγίνετο. τῷ τῷ νῦν
 ὄσιν ἡ αὐλὴ, καὶ φιλοσοφία. ὧδε πομπάεις
 ἐπαίηθι, καὶ προσαναπαύου ταύτη, δι' ἣν
 τὰ ἐκείσοι ἀνεκτὰ φαίνεται, καὶ σὺ αὖ αὐτοῖς
 ἀνεκτός. Οἷον δὲ δ' φαντασίαν λαμβάνειν ὡς
 τῆς ὄψων, καὶ τῆς τοιούτης ἐδωδύμων· ὅτι νε-
 κρός ἔσθ' ἰχθύς, ἔσθ' δὲ νεκρός ὄρνις,
 ἢ χοῖρον. καὶ πάλιν ὅτι ὁ φαλέρνθ, χυλα-
 εῖον ὀξίσταφυλὶς· καὶ ἡ παρρησίας, τει-
 ρία πρὸς αἵματιν κόγχης δὲ θυμῶν, καὶ
 ὡς τῆς κ' τὸν σωεχῆς, ἐν τῷ πρῶτῳ,
 καὶ μετὰ πινθ' πασμοῦ μυξαεῖς ἐκκείσεις, οἷον
 δὲ αὐταὶ εἰσὶν αἱ φαντασίαι καὶ θινὴς μύθος
 αὐτῆς τῆς πραγμάτων τῆς διεξιούσης δι' αὐ-
 τῆς, ὥς ὅρα ἅπανά ποτ' ἐστίν. ἔστω δὲ παρ'
 ὅλον τὸν βίον ποιεῖν, καὶ ὅπως λίαν ἀξιοπιστά-
 τα πράγματα φανταίηται ἀργυμνῶν αὐ-
 τὰ, καὶ τὸν θυμὸν αὐτῆς καὶ δεῖν, καὶ τὸν
 ἴσος αὐτῆς ἢ σμενύεται παρρησίας. διενός γὰρ
 ὁ τύφθ'

ὁ τῷ φθ' πῖραλογισῆς, καὶ ὅτε δοκέῃς μάλιστα
 πορὶ τὰ παροδοῦα καὶ ταγίνεσθαι, τότε μάλι-
 στα κατὰ γοητεύει. Ὅρα γυνὸ Κραυτῆς, τί πορὶ
 αὐτῆς τῆς Ξανοκραυτῆς λέγει. τὰ πλεῖστα ὧν ἡ
 πλεονθυὺς θαυμαλίζει, εἰς γενικώτατα ἀνάγε-
 ται, τὰ ὑπὸ ἕξεως ἢ φύσεως συνεχόμενα. λί-
 θος, ξύλα, σικκός, ἀμπελὺς, ἐλαίος· τὰ δ' ὑπὸ
 τῇ ὀλίγῳ μετειοτρώων, εἰς τὰ ὑπὸ ψυχῆς οἷον,
 ποίμνας, ἀγέλας· τὰ δ' ὑπὸ τῇ ἐπιχαριεσέ-
 ρων, εἰς τὰ ὑπὸ λογικῆς ψυχῆς, ὅ μὲντοι καθο-
 λικῆς, ἀλλὰ καὶ τεχνικῆς, ἢ ἄλλως πῶς ἀντρέ-
 χῃς, ἢ κ' ἡμιλόν, τὸ πλεονθυὺς ἀνίστατο δόξας
 κακῶσθαι. Ὁ δὲ ψυχῶ λογικῶ καὶ καθολικῶ
 καὶ πολιτικῶ πμῶν, οὐδ' αὖ ἐπὶ τῇ ἄλλως
 ἰδιότροφῇ, περὶ ἀπάντῃ δ' ἡ τῶν ἐαυτῆς ψυ-
 χῶ λογικῶς καὶ κοινωνικῶς ἐχούσαν, καὶ κε-
 νομνῶν ὁμοσώζει, καὶ τῷ ὁμογενεῖ εἰς ἑῶν συ-
 νόργει. Τὰ μὲν παύδ' ἡ γίνεσθαι, τὰ δ' παύδ' ἡ γε-
 γονέναι, καὶ τοῦ γινομένου δὲ ἡδὴ πὶ ἀπεσβε-
 ρύσεις καὶ ἀλλοιώσεις, ἀναινεῦσι δ' ἡ ἀπειρον
 αἰῶνα τὸν κόσμον διηκνῶς, ὥσπερ ἡ τοῦ χρόνου
 ἀδιάλειπτ' ἡ φορὰ νέος ἀεὶ πῖρέχεται. Ἐν δὲ
 τούτῳ ὅθ' ὡπαμῶ, πὶ αὖ πὶς τούτως τῇ
 πῖραδιόντων ἐκπλήσεως, ἐφ' οὗ εἶναι ἐκ-
 ξεῖται; ὥσπερ εἰ τις πὶ τῇ πῖραπετομνῶν εἰρου-
 σίῳι φιλῇν ἀρξῇτο, τὸ δ' ἡδὴ ἵς ὁφθαλμῶν
 ἀπειλή-

ἀπεκλήλυθεν. τοιοῦτον δὴ π καὶ αὐτὴ ἡ ζωὴ ἐς
 κρείσσου, οἷον ἢ ἀφ' αἵματός ἀναθυμιάσις, καὶ
 ἢ ἐκ τοῦ αἵματος ἀναπνεύσις. ὁποῖον γὰρ ὅστις τὸ
 ἄπαξ ἐλκύσῃ τὸν αἶρα καὶ ἀκροθύναι, ὁπρὶν
 πῆναι ποιεῖται, τοῖς τὸν ὅστις καὶ δὴ πλὴν πᾶ-
 ραν ἀναπνευστικῶς διώχῃ, ὡς χεῖς καὶ πρῶ-
 τω ἀκρεχέως ἐκτὴν, ἀκροθύναι ἐκεί, ὅθεν
 δὴ πρῶτον ἱσχυάσας. ὅς τὰ φυντὰ τίμιον οὐτε
 δὴ δὴ πνεῖσαι, οὐτε δὴ ἀναπνεῖς ὡς τὰ βο-
 σκήματα ἐπὶ τὰ θηρία. ὅτι τὸ τυποῦναι κα-
 τὰ φαντασίαν. ὅτι τὸν νουροσπασεῖναι κατὰ
 ὁρμὴν, ὅτι δὴ συναγλασσεῖναι, ὅτι τὸ τρε-
 φεῖν ἔστιν ἢ ὁμοιον τῷ ἀκρεῖναι τὰ πολεμώ-
 ματα τῷ τρεφῆς. τί ἐν τίμιον; τὸ κροτῆας; ὅ-
 χι οὐκ οὐκ οὐδὲ δὴ ἔστιν γλωσσῶν κροτῆας; αἱ ἢ
 πῆναι τῇ πολλῶν βύφηται, κροτῆ γλωσ-
 σῶν. ἀφῆκας ἐν καὶ δὴ ὁδεῖον, τί καὶ ἀλά-
 πεται τίμιον; Δοκῶ μὲν δὴ καὶ πλὴν ἰδίαν καὶ ἀ-
 σκιδνῶ κινεῖας, καὶ ἴσκειας. ἐφ' ὅς αἱ ὑδιμέλφαι
 ἄγουσι ὅς αἱ τέχναι. ἢ τε γὰρ τέχνη πᾶσα ἔστιν
 σοχαῖται. ἵνα δὴ κατὰ σκιδνῶν ὑδιτῆς
 ὡς ἐχθρὸς δὴ ὅσον πρὸς ὁ κατὰ σκιδνῶν. ὅ-
 τε φνόνερος ὁ ὑδιμαλέμεναι τῷ ἀμπελῆ, καὶ
 ὁπωλοδῆμης, καὶ ὁ τοῦ κινῶν ὑδιμαλέμεναι
 ἔστιν ἱπτεῖ. αἱ δὲ παιδαγωγίαι, αἱ διδασκα-
 λῶν ὑδιτὶ ἀποδίδουσι. ὡς ἐν τῷ τίμιον. καὶ
 ἔστιν

ἔσται μὲν αὖθις ἐχθρὸς, ἐν τῇ ἄλλῃ παρὰ ποίη-
 σι σεαυτοῦ· ἐπαύση καὶ ἄλλα πολλὰ πικρῶς
 οὗτ' ἐν ἐλπίδι ἐστὶν, ἕτε αὐτάρκους οὐτε ἀ-
 παθῆς. ἀνάγκη γὰρ φρονεῖν, ζήλοτυπείν, ὑπο-
 ρᾶσθαι ἐν ἀφελείᾳ ἐκείνῃ διωταμένους· ὑπο-
 βουλᾷ τῶν ἔχονσι δ' ἐπικρόμενον ἕως τοῦ
 ὁλοῦ πεφύεσθαι ἀνάγκη τὸν ἐκείνων πινός αἰδέσθαι.
 πρὸς τὴν πολλὰ ἐν τοῖς θεοῖς μέμφομαι. ἡ δὲ τῇ
 ἰδίᾳς ὁλοκαυτοῦ αἰδέσθαι ἐπικρὸς, σέαυτοῦ τε ἀρετῶν
 σε ποιήσει, καὶ τοῖς κρινωτικοῖς θύαρχον, ἐν
 τοῖς θεοῖς σύμφωνον, τουτίστιν, ἐπαυνοῦντα ὅ-
 σα ἐκείνοι ὁλοκρύνουσι καὶ ἀγαπᾷ τὰ χαρῶν. Ἄνω,
 κῆρυξ, κύκλω φορεῖ τῇ τοιχείῳ. ἡ δὲ τῇ
 ἀρετῇ κίνησις αἰδέσθαι τούτῃ, ἀλλὰ θεότε-
 ρόν τι, καὶ ὁδὸν δυσεπινοήτω πρὸς τοῦ θύα.
 Οἷον ὅτι οὗ ποιῶσιν. ἐν μὲν ὑπὸ τῇ αὐτῇ χρο-
 νῇ, ἐν μὲν ἑαυτῇ ζῶντας ἀνθρώπους ἀφῆμειν
 ἐν δὲ λήθῃ. αὐτοὶ δ' ἕως τῇ μετὰ γενέσεως ἀφῆ-
 μιν, ὅς ἐτε εἶδον ποτὶ, ἐτε δὲ λήθῃ, πρὸς τὸ
 λήθῃ ποιῶν. τῷ δ' ἐγγύς ὅτι τῷ λήθῃ πρὸς αὐτῇ,
 ὅτι ἐχθρὸς οἱ πρὸς γενέσεως παρὰ σε λόγους ἀφῆ-
 μιν ἐπὶ ποιῶν. Μὴ εἴπῃ αὐτῷ οὐδὲ νοσηταρῶντι,
 τῷ ἀνθρώπῳ ἀδύνατον ὑπολαβεῖν. ἀλλ' εἴπῃ
 ἀνθρώπῳ διωκτὴ καὶ οἰκῆον, τῷ καὶ σεαυτῷ ἐπικρ-
 ῖ νόμιζε. Ἐν τοῖς γυμνασίοις καὶ οὐκ ἐν κατὰ φύσιν
 πρὸς τῇ κεφαλῇ ἐξάγει, πρὸς τῇ ἐπικρῇ.

δὴν

220 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΟΝΙΝΟΥ

ὅλη ἔπεισιν αἰσινόμεθα, ἔτε προσέτι πομπῇ,
 ἔτε ὑφορώμεθα ὑπερον ὡς ἐπίβουλον, καὶ τοι
 φυλαττόμεθα, ἔ μὲν τοι ὡς ἐχθρόν· ἔδὲ μετ' ἴν-
 · ποψίας, ἀλλ' ἐκκλίσεως δύνανται. τοιούτων τοι
 γινέσθω, καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς μέρεσι τ' βίῃ. πολλὰ
 λατρεῖσθαι μέμνηται τ' οἷον προσγυμναζομένων.
 ἔστι γὰρ ὡς ἐφύω ἐκκλίνειν, καὶ μηδ' ἐπὶ πομπῇ,
 μηδ' ἀπέχθεσθαι. εἰ τις μὲ ἐλέγξει ὅτι πρᾶσθαι
 μοι, ὅτι ἐκ ὁρῶν ἐπὶ λαμβάνω, ἢ πρᾶσθαι,
 διῶκα, χαίρων μετὰ θήσομαι. ζῆτ' ὅτι πῶς ἀλη-
 θειαν, ὑφ' ἧς ἔδεις πῶποτε ἐβλάβη. ἐλάττω τ'
 ὁ ὑπὸ μὲν ὑπὸ τ' ἑαυτ' ἀπάτης καὶ ἀγνοίας.
 ἐγὼ δ' ἐμαυτ' καλῶν πρῶτον. τὰ ἄλλα μετ' ἐπει-
 σω. ἢ τοι ὅτι ἀψυχὰ, ἢ ἄλογα, ἢ πεπλανημένα, καὶ
 τ' ὁδὸν ἀγνοεῖται. τοῖς μὲν ἀλόγοις ζώοις, καὶ καθό-
 λος πράγματα ὅτι ἐπὶ κινήσει, ὡς λόγον ἔχων,
 λόγον μὴ ἔχοντι χρῶμεγαλοφρόνως καὶ ἐλθού-
 ρως. τοῖς δ' ἀνθρώποις, ὡς λόγον ἔχοντι χρῶ κοινω-
 νικῶς. ἐφ' ἅπασιν ὅτι θεὸς ὑπὸ ἡγεῖται, καὶ μὴ ὁρα-
 ρα πρὸς τὸ πόσῳ χρόνῳ ταῦτα πράττει. ἀρκέσει
 γὰρ καὶ ἴσως ὥρεται τοιαῦτα. Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν,
 ὅτι ὁρεώμεθα αὐτ' ἀφ' ἡγεμονίας εἰς τ' αὐτὰ
 κατέστη. ἢ τοι γὰρ ἐλήφθη εἰς τοῦ αὐτοῦ τῶ
 κόσμου ἀπορρηκτικὸς λόγους. ἢ διωκεῖται ἀσθενῶν
 ὁμοίως εἰς τὰς ἀτόμους. ἐν θυμῷ μὲν τῷ ποσῶ καὶ τ'
 αὐτ' ἀνεκταῖον χρόνον ἐν ἑκάστῳ ἡμερῶν ἀμὰ γί-
 νεται,

πται, Γεμαλικά ὁμοῦ καὶ ψυχικά, καὶ ὅτως ἔθαιμά
 σεις εἰ πολὺ πλέω, μάλλον ὃ πάντα τὰ γνό-
 μνα αὐτῶ ἐνί τε καὶ σύμπαντι, ὃ δὴ κόσμον ὀνο-
 μάζομεν, ἅμα ἀνυψίσα. Ἐάν τις σοι προβάλη
 πῶς γράφει ὃ Ἀντωνίνου ὄνομα; μή τι κατεντε-
 νόμηνος προοίσι ἐκαστον ἑτοίχαιων; τί ἐν ἐαυτοῦ
 γιγνών; μή τι αὐτοβγῆ; μή τι ἐκ Ἰζαεὺς ἐκλήθη πρῶ-
 τος, προῖων ἐκαστον ἑτοίχαιων; ὅτως δὲ
 εὐθὰ δε μέμνητο, ὅτι πάν καλῶν Ἰζαεὺς
 πινων συμπληρῶ. τὰς τὰς δὲ τηροῦντα, ὅ μὴ το
 εὐεχόμενον, μηδὲ τοῖς δυαχεράινουσιν ἀπὸ δυαχερά-
 νοῦτα, πῶς αὐτῶν ἐδῶ ὃ προκείμενον. πῶς ὁμῶν
 ὅτι μὴ ὑπὸ τῶν τοῖς ἀνθρώποις ὁμοῦν ὑπὸ τὰ
 φαινόμενα αὐτοῖς οἰκεία ὅ συμφέροντα. καὶ τοῖς
 ῥότων πίνα ὅ συγχωρεῖς αὐτοῖς ἑτοίχαιων, ὅταν
 ἀγαπᾷτε ὅτι ἁμαρτάνουσιν. φέρον ὃ πᾶν-
 τος ὡς ὅ οἰκεία καὶ συμφέροντα αὐτοῖς. Ἀλλ' ἐκ
 ἔχει ὅτως. ἐκαστὸν δὲ δάσκει, καὶ δέκναι, μὴ ἀγα-
 νὰ τῷ. Θάνατος ἀνάπαυλα ἀποθνήσκουσιν αὐτοῖς
 πίας, καὶ ὁρμητικῆς νυδροπασείας, καὶ δολιχῆς
 διεξόδου, καὶ τῶ πρὸς τῷ σάρκα λείπεργίας. ἀποχρὸν
 ὅτι αὐτῶ εἰς τὸ σῶμα ὅ μὴ ἀπαυδαῖ, αὐτῶ τῷ
 ψυχῶ πρὸς ἀπαυδαῖν. ὅρα μὴ ἀρκαλοσπαρῶν,
 μὴ βαφῆς. γίνε ὃ τῷ. Τῆς τοῦ ὅν σε αὐτῶ ἀπολύν, ἀγα-
 θόν, ἀκέραιον, σεμνόν, ἀκρῆτον, ὃ δικαίως φίλον,
 θεοσεβῆ, δὺμνῆ, φιλόστοργον, ἐξ ῥωμῶν πρὸς τὰ
 πρέποντα

πρέποντα ἔργα ἀρξάναι, ἵνα τοιαῦτα συμ-
 μένης, οἷόν σε ἠθέλησε ποιῆσαι φιλοφροῦν.
 Αἰδοῦ θεούς, σώζεαι ἀνθρώπους, βραχὺς ὁ βίος,
 εἰς καρπὸς τῆς ὑπογείου ζωῆς διάδοσις ὅσια,
 καὶ πράξεις κρινωνικάαι. Πάντα ὡς Ἀντωνίνου
 μαθητής. τὸ ὑπὲρ τῆν κατὰ λόγους πραιο-
 φροσύνην ὑποτονὸν ἐκείνου; καὶ τὸ ὁμαλὲς παρτα-
 ροῦ, καὶ τὸ ὁσιον, καὶ τὸ θύοδιον τῆ προσώπου,
 καὶ τὸ μελίχιον, καὶ τὸ ἀκροδόδεον· καὶ τὸ πα-
 εὶ πλὴν κατὰ λαμψὴν τῆν πραγματικὴν φιλόπι-
 μον. καὶ ὡς ἐκείνῳ ἐκ αὐτῶν πᾶσι πῆνκεν, μὴ
 πρὸ τέρρον δι' μάλα κχιλεδὼν, καὶ σαφὲς νοήσεις,
 καὶ ὡς ἐφόρει ἐκείνῳ εἶναι ἀδίκως αὐτὸν μεμ-
 φομένους μὴ αὐτὸν μεμφομένῳ. καὶ ὡς ἐπ' ἐδὲν
 ἔσπευδεν, καὶ ὡς ὀφειλοῦς οὐκ εἶδε το· καὶ
 ὡς ἀκρεβὲς λυῖν ἱετασις ἡδῶν καὶ πρᾶξεων·
 καὶ οὐκ ὀνειδισις, ἐ φοφοδης, οὐχ ὑπόπησις,
 ἐ θεωσις· καὶ ὡς ὀλίγοις ἀρεκρυμλῶ, οἷον οἰ-
 κήσει, σρωμη, εἰδῆπ, τροφή, ὑπερισία. καὶ
 ὡς φιλόπωνθ', καὶ μακρόθυμθ', καὶ οἶθ'
 ἅν τῷ μέχρ' ἐσπέρας ὅλα πλὴν λιτῆ δαίτταν, μὴ
 δι' τ' ἀρεκρίνην τὰ πᾶσι τῶν ματα πᾶσι τῶν (σωτή-
 ρη ὡραν χρῆζων, καὶ τὸ εἶβαιον ἐ ὁμοιον αὐ ταῖς
 φιλίαις αὐτῶν· ἐ τὸ ἀνέχεσθαι αἰτεβαινόντων παρ
 ῥησιαστικῶς ταῖς γνώμας αὐτῶν καὶ χαίρειν, εἴ τις
 δφινῶι κρηῆθον, ἐ ὡς θεοσεβὲς χωρὶς δφσιδα-
 μονίας,

μωνίας, ἵν' ἔτως θύζωε δῆτ' ὦσσι ἐπισῇ ἡ τελευ-
 ταία ὥρα ὡς ἐκείνῳ. Ἀνάνη φε κ' ἀνακαλοῦ σε-
 αὐτ', ὅ ἴβυντωνιαδ' ἐς πάλιν κ' ὀνοήσας ὅπ' ὄν-
 ροί σοι ἠνώχλου, πάλιν ἐξηγορῶς βλέπει ταῦ-
 τα ὡς ἐκείνῳ ἐβλεπες ἐκ ὁμαπῆς, εἴμῃ κ' ψυχῆς.
 Τῷ μὲν δ' ὁμαπῇ, πάντα ἀδιάφορα. ἔδ' ἄρ'
 διώα ὁ Διὰ φέρει δ'. τῇ δ' διάνοιᾳ ἀδιάφορα, ὅ-
 σα μὴ ὄσιν αὐτ' ὀνεργήματα. ὅσα δέ γε αὐτ' ὄσιν
 ὀνεργήματα, ταῦτα πάντα ἐπ' αὐτῇ ὄσιν. ἡ γὰρ
 τῇ μὲν τοι ἅ ποδὶ μόνον ὁ πῦρὸν πραγματεύε-
 ται. τὰ δ' μέλλοντα κ' πῦρ φησὶ ὀνεργήματα.
 αὐτ', ὅ αὐτὰ ἦδη ἀδιάφορα. Οὐκ ἔστιν ὁ ποῖνθ'
 τῇ χειρὶ, ὅ ὅ τῷ ποδὶ πῦρ φύσιν, μέχρις αὐτοῦ
 ὅ ὅς ὁ τ' ποδὶς, κ' ἡ χεὶρ τὰ τ' χεῖρός. ἔτως δ' ἔν'
 ἔδ' ἀνθρώπῳ ὡς ἀνθρώπῳ παρὰ φύσιν ὄσιν ὁ
 πόνος, μέχρις αὐτοῦ ποῖνθ' τὰ τ' ἀνθρώπου. εἰ δ' ὅ πῦρ
 φύσιν αὐτῷ ἔστιν, ἔδ' κακὸν ἔν' ἔστιν αὐτῷ. Ἡ λί-
 κος ἡ δοναὶς ἡ ἀθῆται λησὶ κίναι οδοι, παρὰ λαοῖται,
 τύραννοι; ἔχ' ὁρᾶς πῶς οἱ βαλναι οδοι τεχνίτ' ἀρ-
 μύζοντ' ἢ ἄλλοι τινὸς πρὸς τὰς ιδιώτας, ἔδ' ἔν'
 ἡσόν μὲν οἱ αὐτοῖς τεχνίτ' ὅ λόγος τ' τέχνης, κ' τὰ τε
 ἀρξινῶν ἔχ' ὑπομνήσιν; Οὐδ' ἔν' εἰ ὁ ἀρξιν-
 κῆτων, κ' ὁ ἰατρὸς μᾶλλον αἰδέοντ' ὅ τ' τ' ιδίας τέ-
 χνης λόγον, ἢ ὁ ἀνθρώπος τ' ἑαυτ', ὅς αὐτῷ κρινός
 ὄσιν πρὸς αὐτὸν θεός. Ἡ Ἀσία, ἡ Εὐρώπη, ῥονίαί τ' ἔ-
 κ' ὅσιν, παῖν πέλαγος, σαλὸν τ' ὅσιν, ἄθως ὅ-

λαλείον τ' κόσμῳ. πᾶν δ' αἰετὶς τ' χρόνῳ, σιγῇ
 καὶ αἰῶνι. πάντα μὴνρά, βύβηα, ἀφανι-
 ζόμενα, πάντα ἐκείθι ὄρχεῖται, ἀπ' ἐκείνῳ τῷ
 κρινῶν ἡγεμονικῷ ὁρμήσονται, ἢ κατ' ἐπακολού-
 θησιν. καὶ χαλόμεναι τῷ λέοντι, ὅτι δὴ λήπτη-
 εῖον, καὶ πᾶσα κακουργία, ὡς ἀκάνθα, ὡς βόρ-
 βορος, ἐκείνων ὑδὲ γενήματα. τῶν σεμνῶν ὁ κα-
 λῶν. μὴ δ' αὖτὰ ἀλλότρια τέταρτα εἰσέβη φαν-
 τάζει. ἀλλὰ τῇ πάντῃ πηγῇ ὑδὲ λήγῃ. ὅ-
 τὰ νῦν ἰδὼν, πάντα ἐώρακεν, ὅσα τε ἴδ' αἰετὶς ἐν-
 γένετο, καὶ ὅσα εἰς τ' ἀπὸρον ἔσαι. πάντα ῥ' ὁμο-
 γυνῇ καὶ ὁμοφύλῃ. πολλάκις αἰθυμὴ τῇ ὑδὲ λυδοῖσιν
 πάντων τ' αἰ τῷ κόσμῳ, ὁ χάρις πρὸς ἀλλήλα.
 ῥόπον γὰρ πῖνα πάντα ἀλλήλοισι ἐπιπέπλεκε,
 καὶ πάντα καὶ τῷ ὅλῳ ἀλλήλοισι ἐστὶ. καὶ ῥ' ἄλλα
 εἴησιν ὅτι ῥῶν, ὅτι τῇ τοπικῇ κίνησιν καὶ οὐμπνοι-
 αν, καὶ τὴν ἐνωσιν τ' ἐστίας. οἷς συγκεκλήρωται
 πλάγματος, τέτοις ὑπερμολέει σεαυτὸν καὶ οἷς συ-
 νέληχας ἀνθρώποις, τέτταρτα ὅλῳ, ἀλλ' ἀλλή-
 λως. ὄργανον, ἐργαλείον, σκεῦος πάν, εἰ πρὸς ὁ κα-
 τεκιδύασται ποιεῖ, ὅτι ἔχει. καὶ τοι ἐκεί ὁ κατὰ σκεῦος
 σὰς ἐκ ποδῶν. ὅτι τ' ὑπὸ φύσεως ὑπερμολέ-
 των, ὁδὸν ὅτι, καὶ πρᾶξις ἢ κατὰ σκεῦος ἀσάσασα δύ-
 ναμις. καὶ θὸ καὶ μάλλον αἰδῶται αὐτὸν δ' εἰ καὶ νομί-
 ζον, ἐὰν καὶ τ' ἐβόλημα ταύτης ἔχῃ καὶ διεξαγά-
 γῃς ἔχῃ. ὅτι πάντα καὶ νοῦν, ἔχῃ ὅτι ἔτῳς ὁ τῷ

πανη

καὶ ἡ ἐννοῦ τὰ ἑαυτῶν. Ὅτι αὐτὶ ἀπεραιρέτην
 ὑποσέσης αὐτῷ ἀγαθόν, ἢ κακόν, ἀνάγκη καὶ
 τὴν πᾶσι πῶσιν τῷ τοῖς το κακῶς ἢ τῷ ἀποδύ-
 ξιν τῷ τοῖς το ἀγαθῶς, μέμψασθαι σε θεοῖς, καὶ ἀν-
 θρώποις ἢ μισῆσαι εὖ αἰτίας ὄντας, ἢ ὑποπύθο-
 μίνας ἐσεσθαι τῷ ἀρετῆς, ἢ τῷ πᾶσι πῶσιν.
 Ὁ ἀδικεῖς ἢ πολλὰ, ἀλλὰ τῷ πρὸς ταῦτα δια-
 φοραί, ἐάν ἢ μόνον τὰ ἐφ' ἡμῖν ἀγαθὰ καὶ κακά
 κινῶμεν, εὐδαιμονία αἰτία καὶ ἀλείπτει, ὅτε θεῶν
 ἐγκρίσει, ὅτε πρὸς ἀνθρώπων σῆμα εἶσιν ἐ-
 λιμῖς. πάντες εἰς αὐτὸ ἀρετέλεσμα (σωεργούμεν,
 οἱ μὲν εὐδαιμονίας καὶ πᾶσι καλοῦσθαι πικρῶς; οἱ ἢ ἀν-
 εἰσάτως. ὡς περ καὶ εὖ καθεύδοντες οἴμασι ὁ Ἡρά-
 κλειτος ἐργάτας εἶναι λέγει, καὶ σωεργῶς τῷ αὐτῷ
 κόσμῳ γινόμενων. ἄλλος ἢ κατ' ἄλλο σωεργεῖ,
 ἐκ πᾶσι καὶ εἰς ὅ ὁ μεμψόμενος, καὶ ὁ ἀντιπα-
 νήν πρῶτος, Ὁ ἀναιρεῖν τὰ γινόμενα. Ὁ δὲ τῷ
 τοῖς το ἐχρῆσθαι ὁ κόσμος. λοιπὸν δὲ σύντες εἰς πᾶ-
 ντας ἑαυτὸν καὶ ἀτάφως ἐκείνῳ ἢ πάντως
 οἱ καλῶς χρῆσται ὁ τὰ ὅλα διοικῶν. Ὁ πᾶσι
 δέξεται σε εἰς μέτρον πᾶσι σωεργῶν Ὁ (σωεργ-
 πικρῶν. δὴ καὶ σὺ μὴ τοῖς το μέτρον γίνῃ. οἷος ὁ θυτε-
 λῆς καὶ γελοῖος σίχος αὐτῷ ὁ βαλματι, ὁ χρύσι π-
 πος μέμνη. Μὴ πᾶσι ἡλῖος τὰ τῷ ἐπ' ἀξιοῖ παιεῖς
 μὴ πᾶσι Ἀσκληπῖος τὰ τῷ καρποφόρου; τί δὲ
 τῷ ἄστρος ἐκείνῳ, ὅχι διαφόρα μὲν, (σωε-
 γὰ δὲ

γὰρ δὲ πρὸς ταυτὸν; Εἰ μὲν οὖν ἐβουλόμην πρὸς
 ἐμὲ καὶ ἵ' ἐμοὶ συμβῆναι ὁφείλοντ' ἢ οἱ θεοὶ, κα-
 λῶς ἐβουλόμην. ἄβουλον γὰρ θεόν, εὐδελ-
 νοῖσθαι ῥά διον. καὶ καταπῆσαι δέ με οὐκ ἔστι τίνα αἰτίαν
 ἐμελλον ὁρμαῖν; τί δ' αὐτοῖς ἢ τῷ κρινῶς ἢ μάλιστα
 περὶ σου τοῦ, ἐκ ζυγίου πρὸς με γλῆθο; εἰ δὲ μὴ
 ἐβουλόμην το κατ' ἰδίαν πρὸς ἐμοῦ, πρὶ γὰρ
 τῇ κρινδῇ πάντως ἐβουλόμην το, οἷς κατ'
 ἐπακλόουθ' ἡσιν καὶ ταῦτα συμβαίνοντα, ἀσπα-
 ραζ καὶ σέργειν ὁφείλω. εἰ δ' ἄρα πρὶ μηδε-
 νὸς βουλόμην, πισθὲν μὲν ἔχ' ὅσον. ἢ μηδὲ θυώ-
 μιν, μηδὲ θυλάσμεθα, μηδὲ ὁμνύωμεν, μηδὲ τὰ
 ἄλλα πράσσωμεν, ἀπὸρ ἔκστα ὡς πρὸς πρὸν-
 τας καὶ συμβαίνοντας τοὺς θεοὺς πράσσομεν. εἰ
 δὲ ἄρα πρὸς μηδενὸς τῇ κατ' ἡμῶν βουλόμην
 ταῖς ἐμοὶ μὲν ἔστι πρὶ ἐμαυτῷ βουλόμην. ἐ-
 μοὶ δὲ ὅτι σκέψας πρὶ τῷ συμφέροντι. συμ-
 φέρει ἢ ἐκείνῳ, ὃ κατὰ πλὴν ἑαυτῷ κατὰ σκεδὴν
 καὶ φύσιν. ἢ δὲ ἐμὴ φύσις λογικὴ καὶ πολιτι-
 κή· πόλις καὶ πατεῖς, ὡς μὲν Ἀντωνίνῳ μοι ἢ
 Ῥώμῃ, ὡς ἢ ἀνθρώπῳ, ὁ κόσμος. τὰ ταῦς πόλεσιν
 οὖν ταῦτα ὁφείλημα μόνον ἐστὶ μοι ἀγαθὰ. ὅσα
 ἐκείνῳ συμβαίνῃ, ταῦτα τοῦ ὅλου συμφέρει. ἢ ρ-
 κη τοῦτο, ἀλλ' ἐπὶ ἐκείνῳ ὡς ἐπίπαν ὅφει πᾶσι
 λαξας. ὅσα ἀνθρώπῳ ἢ ἐτόροις ἀνθρώποις. κοινό-
 τηρον ἢ νῦν ὃ συμφέρον ἐστὶ τῷ μέσῳ λαμβαν-
 ούμεν.

πῶς. Ὅσπερ προσίσταί σοι τὰ ἀμφὶ τῷ θεῷ
 ᾧ, καὶ τοῖς τοῖς τοῖς χερσίν, ὡς αἰ τὰ αὐτὰ ὁρώ-
 μενα, καὶ ὁ ὁμοφῶς προσκορῇ τῷ θεῷ πρὸς τὸ
 καὶ ὅλως τῷ εἰς πάσιν. πάντα γὰρ αὐτῷ καὶ τὰ
 αὐτὰ, καὶ ἐκ τῷ αὐτῷ. μέχρι πῶς ἐν; οὐνοῖς (σω-
 χῶς πάντας ἀνθρώπους, καὶ πάντων ἡ ὑπὸ τῆς
 δουλείᾳ τῆς, πάντων ἀπάντων ἡ ἐθνῶν τεθνεώτας. ὥς
 καὶ τοῖς τῷ μέχρι φιλισίωνος καὶ φοίβου, ὅς
 εὐχαρίωνος. μέπει νῦν καὶ τὰ ἄλλα φύλα. ἐκῆ δὲ
 μεταβαλεῖν ἡμᾶς δεῖ, ὅπως ὅσοι μὲν δεῖνοι ῥή-
 θεις, ὅσοι τῷ σεμνοὶ φιλόσοφοι. Ἡράκλειτος,
 Πυθαγόρας, Σωκράτης. ποῖοι τῷ ἥρωες πρὸς
 ῥον. ποῖοι τῷ ὑπερὸν στρατηγοί, τύραννοι. καὶ τῷ
 τοῖς τῷ Εὐδόξος. Ἰππάρχος, Ἀρχιμήδης, ἄλλαι
 φύσεις ὅσαι μεγάλους φρονεῖς, φιλόπονοι, πα-
 νουργοί, αὐθάδεις, αὐτῷ τῷ ἐπικέρει καὶ ἐφημέροι τῷ
 ἀνθρώπων ζωῆς χλευασαί, οἷον Μένιππος, καὶ
 ὅσοι τοῖς τοῖς. πρὸς τῷ τῷ τῷ τῷ ἐννοεῖ ὅτι πᾶ-
 λαι κείνται. τί ἐν τῷ τοῖς δεινὸν αὐτοῖς; τί δαί τοῖς
 μήδ' ὀνομαζομένοις ὄλως. Ἐκὼς πολλὰ ἄξιον,
 ὅ μετ' ἀληθείας καὶ δικαιοσύνης θυμῷ τοῖς
 φύσεις καὶ ἀδίκους ἀφαισιῶν. Ὅταν θυφρα-
 ναι σεαυτὶ δέλης σῶν τῷ τὰ πρὸς τῷ τῷ
 συμβῇ τῷ. οἷον τῷ ἡ, ὅς δραστέον. τῷ τῷ αἰ-
 σῆμον. τῷ τῷ ὅς μετὰ δεῖον, ἄλλως τῷ ἄλλο π. ὅ-
 δὲν γὰρ ὅτως θυφραίνει, ὡς τὰ ὁμοιωμάτα τῷ

ἔρετ' ἐμφαινόμενα τοῖς ἡθεσι τ' συζώντων, ὃ ἀ-
 θύοι ὡς οἷόν τε συμπύπνοντα. διὸ καὶ πρόχειρα αὐ-
 τὰ ἐκτίον. μή τι δυσχεραίνης ὁπιζῶν ὃ πινων λι-
 πῶν εἶ, καὶ ὃ τελευκισίων; ἔτω δὴ καὶ ὁλὲς μέχρι ζῶων
 ὃ ἔτ' ἔτι βιωτέον σοι, καὶ ὃ μέχρι πλῆκτος. ὥσπερ δ'
 τ' ὅσας, ὅσον ἀφώρυσται τοῖς στέργεις, ἔτως ὃ ἔ-
 τ' χρόνος περὶ ὧν πείθειν αὐτὸς. Πράττει ὃ ἔ-
 ἀκοντῆν, ὅταν τ' δικαιοσύνης ὁ λόγος ἔτως
 αἴνη. ἐὰν μὲν τοι βία τις περὶ ὧν μῦθος ἐστίν,
 μεταβαίνει ὡδὶ δ' ἀνάλειπον ὃ ἀλυστον, ὃ συ-
 γχῶ εἰς ἄλλω ἀρετῇ τῇ κωλύσει. ὃ μὲν μὲν
 ὅτι μετ' ὑπεφαρίσεως ὁρμῆς, ὅτι ὃ ἄδωμά-
 τῃν ἐκ ὁρέγῃ. πίνῃ δὲ τ' τοιᾶς δὲ πίνῃ ὁρμῆς.
 τότε ὃ τυγχάνης, ἐφ' οἷς προήχοντο, ταῦτα
 γίνετο. ὃ Μελιόδοξος ἀλλοτρίαν ἐνεργεῖαν ἰδίαν
 ἀγαθὸν ὑπολαμβάνει. ὃ ὃ Μελιόδοξος ἰδίαν πεί-
 σιν. ὃ ὃ νῦν ἔχον ἰδίαν πρᾶξιν. ἔστι πρὸς τὰς
 μὲν ὑπολαμβάνει, ὃ μὲν ὁ χλεῖαδ' τῇ ψυχῇ, αὐ-
 τὰ δ' τὰ πράγματα ἐκ ἑαυτῶν πρὸς τὴν
 ἡμετέρων κρίσεων. ἔθινον σεαυτὸ πρὸς τὸ ὑφ'. ἐ-
 τέρῃ λεγομένη γινεσθαι ἀπαρξενδυμῆτος, καὶ
 ὡς οἷόν τε αὐτῇ τῇ ψυχῇ τῇ λέγοντ' ἔχει. τὸ τοῦ
 σμῆναι μὴ συμφέρον, ὃ δὲ τῇ μελίωσι συμφέρον. ἐκιν
 βιενδῶν, οἷνα ὃ, ἢ ἰατρθύνονται οἱ κάμνουτες κα-
 πῶς ἔλεγον, ἄλλω πίνι αὐτὸ πρᾶξιν, ἢ πῶς αὐ-
 τὸς ἐνεργοίη, ὃ τοῖς ἐμπλέσσι σωπείροι, ἢ ὃ τοῖς

θεραπυομένοις ὑγιγνόν· πόσοι μὲν ὦν εἰσῆλθον
 εἰς τὸν κόσμον ἥδη ἀπεληλύθαισιν ἰκτοριῶσι, δὲ
 μέλι πικρὸν φαίνεται. καὶ λυσοδῆκτοισι δὲ ὕ-
 δωρ φοβερόν· καὶ παιδίθ' δὲ σφαιεῖον καλόν.
 τί ἔν' ὀργίζομαι, ἢ δοκῇ σοι ἔλαστον ἰαγύην δὲ
 διεφθυσμένον, ἢ δὲ ῥυλίον ἔθ' ἰκτεριῶν τι, καὶ
 ὁ ἰὸς τῷ λυσοδῆκτῳ, κτ' δ' ἔν' λόγον τ' αἷς φύ-
 σεως, βιοιῶν σε ἔδ' εἰς κωλύσει. πῶς δ' ἔν' λόγον
 τ' κρινῆς φύσεως ἔδ' ἂν σοι συμβήσεται οἰοί εἰ-
 σιν οἷς θέλουσιν ἀρέσκειν, καὶ δι' οἷα πωλεηνό-
 μενα; ἢ δὲ οἷων ἀνέργειων; ὥς ταχέως ὁ αἰὼν
 πάντα καλύψει, καὶ ὅσα ἐκάλυψεν ἥδη.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙ-
 νου αὐτοκράτορθ', τῶν εἰς ἑαυ-
 τὸν· Βιβλίον Ζ'.

Ἰ' ὅτι μακία πάντ' ἔστιν ὁ πολ-
 λακίς ἔδ' ὅθ'. καὶ ὑπὲρ πάν-
 τος δὲ τοῦ συμβαίνοντ' πρό-
 χειροκς ἔχε, ὅτι τοῦ τό ὅτις
 ὁ πολλάκις ἔδ' ὅθ'. ὁ ἄλλος αἶψα
 καί τω τὰ αὐτὰ ἐνέρεσις, ὥς μισαὶ αἱ ἰσο-
 εἶαι αἱ παλαιαὶ, αἱ μέγαι, αἱ ὑπόγμοι, ὥς
 νῦν μισαὶ αἱ πόλεις, καὶ οἰκίαι, ἔδ' ἔν' κακόν·

πάντα καὶ ζωνήθη ὀλιγοχρόνια. τὰ δὲ γυμνασία
 πῶς ἄλλως διώα τὸ νεκρωθῆναι, ἐὰν μὴ αἱ κα-
 τὰ Μηλοὶ αὐτοῖς φαίνεται οἷα σβησθῶσιν, ὥς διη-
 νεκρῶς ἀναζωπυρεῖν, ἥ σοὶ ὅτι διώαμαι πᾶσι
 τὰς δὲ δὲ ἐπὶ τὸ λαμβάνειν ἢ διώαμαι, τί τα-
 ράσομαι; τὰ ἐξω τῷ ἐμῇ δεινότητι ὅθεν ὅλως
 πρὸς τῷ ἐμῷ διανοίαν. ὅσον πάρε, ἢ ὁρθός ἐστι.
 ἀναβίωναι σοὶ ἔξεστιν. ἴδε πάλιν τὰ πρῶτα γυμνασία ὥς
 ἑώρας. οὐ τὰ τῶν ῥ' ἀναβίωναι. Πομπῆς καὶ ο-
 αρουδία, ἥ σκλήρης οὐράματα, ποιμνία, ἀγέλαι,
 δεινὰ δεινὰ σμοῖ, κυνῶν δὲ οὐράων ἐξ ῥιμμένων, τῶν
 μίον εἰς τὰς τῷ ἰχθύων δεξαμενῶν. μυρμηκῶν τα-
 λαιπυρία, καὶ ἀχλὺ φορία, μυρμηκῶν ἐπισημένων
 διαδορμαί. σιγαλάκια νηροσπασμένα. χρῆ-
 σθαι ἐν τῶν τοῖς θυμῶν μετὰ τὸ μὴ φρενατόμνον ἐ-
 σάναι. πρᾶκτα θέν μενί τοι, ὅτι ὅσον τὸ ἀξίος ἐ-
 κείνος ὅσον, ὅσον ἀξίος ὅσον ταῦτα πᾶσι αἱ ἐπὶ ὁδο-
 κων. Δεῖ καὶ λέξιν πρᾶκτα θέν τοῖς λεγομένοις, ὅ-
 καὶ ἐκείνην ὁρμῶν τοῖς γνομένοις. καὶ ἥ μὲν τῷ ἐτέ-
 ρῳ, ὁρμῶν ὅσον ἥ πᾶσι σκαπὸν ἢ ἀναφορὰ. ἥ δὲ τῷ
 ἐπὶ τῶν πρᾶκτα φύλας πᾶσι τὸ σημερινόμνον. ὅτε-
 ρον ὅσον καὶ ἡ διάνοιά μου πρὸς ὅσον, ἢ ὅσον. ἐπὶ μὲν
 ἑώρας, χρῶμαι αὐτῇ πρὸς τὸ ἔργον ὥς ὁρμῶν
 πρᾶ τῷ τῷ ὅσον φύσεως ὁρμῶν πᾶσι. ἐπὶ μὲν ὅσον
 καὶ ἥτοι πρᾶκτα τῷ ἔργῳ τῷ διωαμένῳ κρείττον
 ὁρμῶν τῶν, ἐὰν ἄλλως ὅσον μὴ καὶ θήκη. ἢ πρᾶσ-
 ὅσον

ὥς διώαμεν προπῆαλαβὼν τὸ διωάμενον
 καὶ πρόσχουσιν τὸ ἐμὲ ἡγεμονικὸν ποιῆσαι τὸ εἰς
 τὴν κρινωνίαν νῦν καί εἰον ἐχρήσιμον. ὅτι ἢ αὐτὸ
 διέμχυντῶ, ἢ σὺν ἄλλῳ ποιῶ, ὥδε μόνον χρὴ ζῶν
 τείνῃ, εἰς τὸ κρινεῖν χρήσιμον ὁ δυνάμεσεν. Ὅσοι μὲν
 πολυῦμνητοι γενόμενοι, ἤδη λήθῃ πῆαδέδον-
 ται. ὅσοι δὲ τὰς ἐμνήθεντες, πάλαι ἐκ πο-
 δῶν. Μὴ αἰχμῶν βοηθῶμεν. πρόσχ' ὅ γὰρ οἱ
 αὐτοὶ γέν' οὐδὲ βαλόν, ὥς στραπώτῃ αὐτὴν τειχε-
 μαχία. τί ὅν ἐάν σὺ μὲν χαλαίνων ὡς πῶ ἐπαλ-
 ξιν αἰαδῶμαι μόνος μὴ διώῃ, σὺν δ' ἡμῶν διώα-
 ῖν ἢ τῷ; τὰ μέλλοντα μὴ παραστέτω. ἥψ' ἔσ' ὅ
 ἐπ' αὐτὰ ἐάν θεήσῃ, φέρωντ' αὐτὸν λόγον, ὃ νῦν
 πρὸς τὰ πρῶτα χρᾶ. Πάντα δ' ἡμῶν οὐδὲν
 πλέκεται. ἐν ἡμῶνδε σὺν ἡμῶν, ἐχέδον π' ἐδὲν
 ἀνγόριον ἀνγόριον ἀνγόριον. συγκατατέτακ' ὅτι ἢ συγ-
 κρομῇ τὸ αὐτὸ κόσμον. κόσμ' ὅτε γὰρ εἰς ἀπὸ
 πάντῃ, ἢ θεὸς εἰς ἀπὸ πάντῃ, καὶ εἰς αἰα μία
 καὶ νόμος εἰς. λόγος κοινὸς πάντῃ τὸ νοεῖν
 ζῶν, ἐν ἀλήθεια μία, εἴγε ἢ τελεφότης μία τὸ ὁ-
 μογενῶν, ἢ τῶ αὐτῶ λόγου μετεχόντῃ ζῶν.
 πάντ' ὅ ἐν ὅλῳ, οὐαφανίζε' ὅ τὰ χίσα τῇ τὸ ὅλῳ
 εἰς αἰα ἢ πάντ' αἰα, εἰς τὸ τὸ ὅλῳ λόγον τὰ χίσα
 αἰα λαμβανέ' ὅ ἢ πάντ' οὐ μνήμη τὰ χίσα ἐγχα-
 ταχύννεται τῷ αἰῶνι. τῷ λογιῶν ζῶν ἢ αὐτὴ
 πρῶτος καὶ φύσιν ὅτι, ἐκ τῷ λόγον ὁρῶν, ἢ ὁρῶν
 ο. 5 μὲν.

βλῦτος. οἷόν ἐστιν αὐτῷ ἡνωμένοις τὰ μέλη τῷ σώμα-
 τος, τῶν ἔχει τὸ λόγον αὐτῷ διεσῶσι τὰ λογικά,
 πρὸς μίαν πινὰ ζωηρίαν καὶ παροικασμένην.
 μαλλον δέ σοι ἢ τέττα νόμοις προαποσέται. ἐὰν
 πρὸς ἑαυτὸ πολλὰ λέγῃς, ὅτι μέλος ἐμὶ τῷ
 ἐκ τῷ λογικῶν συστήματι. ἐὰν δὲ ἀλλὰ τῷ ῥῶ
 ποιῇς μέρος εἶναι ἑαυτὸ λέγῃς, ὅτι πῶς ἀπὸ καρδίας
 φιλεῖς ῥῶν ἀνθρώπων. ὅτι πῶς καὶ λαμπρῶς
 θυφραίνῃ τὸ θυόργετέιν. ἔτι ὡς πρὸς αὐτὸν με-
 λὸν ποιῇς. ὅτι πῶς ὡς αὐτὸν ὅτι ποιῶν. ὅτι δὲ ἐξω-
 θεν προαπῆναι τῷ παθεῖν ἐκ τῷ πρῶτω
 σφῶς ταύτης διωαμύνοις. ἐκείνα γὰρ ἐὰν δὲ λήσῃ
 μίμψῃ τὰ παθόντα. ἐγὼ δὲ ἐὰν μὴ ὑπολάβω ὅτι
 κακὸν τὸ συμβεβηκός, ὅτι πῶς βέλταμμαι. ἐξῆς δὲ
 μοι μὴ ὑπολάβῃν. ὅτι πῶς τις ποιεῖ ἢ λέγει, ἐμὲ
 δὲ ἀγαθὸν εἶναι. ὡς αὐτὸς ὁ χρυσὸς ἢ ὁ σμαράγ-
 δος, ἢ ἡ πορφύρα ῥῶν ἀεὶ ἐλεγε, ὅτι τις αὐτὸν ποιεῖ,
 ἢ λέγει, ἐμὲ δὲ σμαράγδον εἶναι, καὶ τὸ ἐμαυτῷ χρῶ-
 μα ἔχῃν. τὸ ἡγεμονικόν, αὐτὸ ἑαυτῷ ὅχι ἐνοχλεῖ.
 οἷον λέγῃς, ὅτι φοβῇ ἑαυτὸ εἰς ὑπὸ θυμίαν. εἰ δὲ τις
 ἄλλος αὐτὸ φοβῆται ἢ λυπῆται διῶνα, ποιεῖ-
 ται. αὐτὸ γὰρ ἐὰν τὸ ὑποληπτικῶς ὅτι τρεῖς εἰς
 τριαύτας τροπὰς. τὸ ὁματίον μὴ πάθῃ τι, αὐτὸ
 μεμνησθῆναι εἰ διῶνται, καὶ λέγῃ τῷ ἐπὶ πείρῃ.
 τὸ δὲ ψυχάλειον, τὸ φοβόμενον, τὸ λυπηρόμενον, τὸ
 πᾶσι τῷ τῇ ὁλῶς ὑπολαμβάνον, ὅτι μὴ πᾶ-

δι. ἐπ' ἐξῆς αὐτοῖς κείσιν ἑκατόν. ἀπὸ τοῦ
 ὅσιν ὅσον ἐφ' ἑαυτῷ, τὸ ἡγεμονικόν, ἐὰν μὴ ἑαυτῷ
 ἐνδοφθαλμὸν ποίῃ. καὶ τὰ ταυταὶ ὅτι ἀπαρχὴν, καὶ
 αὐτὸν ποδίστον, ἐὰν μὴ ἑαυτὸν ταράσσῃ καὶ ἐμπο-
 δίσῃ. Εὐδοκίαν δὲ, δαίμων ἀγαθός, ἢ ἀγα-
 θός. τί δὲ ὧδε ποιεῖς ὡς φαρμακία; ἀπερχε-
 σθὺν θεοὶ σοι, ὡς ἡλθεῖς, ἐπ' ἐκλήρωσας. ἐλήλυθας
 ὅτι τὸ ἀρχαῖον ἔδος. ἐκ ἐργάζομαι σοι. μόνον
 ἀπιδί. φοβεῖται πρὸς μεταβολὴν. τί δὲ διώα;
 χωρεῖς μεταβολῆς γενέσθαι; τί δὲ φίλτορον ἢ
 οἰκιστόρον τῇ γῇ ὅλγον φύνει; Σὺ δὲ αὐτὸς λίσσε-
 σθαι διώασαι, ἐὰν μὴ τὰ ξύλα μεταβάλλῃ; τραφύ-
 ναι δὲ διώασαι, ἐὰν μὴ τὰ ἐδώδημα μεταβάλλῃ;
 ἄλλο δὲ τὸ χρυσοῦν δύναται ζωοποιεῖν καὶ
 εἰς μεταβολῆς ἐχόρας δὲ ὅτι καὶ αὐτὸ τὸ σε μετα-
 βαλεῖν ὁμοίον ἐστὶ, καὶ ὁμοίως ἀναγκαῖον τῇ γῇ ὅ-
 λγον φύνει διὰ τὸ ὅλγον ἐσθίας, ὡς δὲ χρυσὸς
 ῥεῖ διὰ πρὸς πάντα τὰ σώματα, τῷ ὅλῳ συμ-
 φυῇ συμμερῶ, ὡς τὰ ἡμέτερα μέρη ἀλλήλοις.
 πόσους ἡδὴ ὁ αἰὼν Χρυσίππας, πόσους Σωκρά-
 τεις, πόσους Ἐπικτήτους καὶ Πέπωνα; εἰ δὲ αὐ-
 τὸ καὶ πάντες ἐπινοοῦσι ἀνθρώπου τε καὶ
 πράγματός περὶ πᾶσι. Ἐμὲ δὲ μόνον πε-
 ρισσῶ, μή τι αὐτὸς ποιήσω, ὃ ἢ καὶ τοιοῦτον τῷ
 αὐτῷ ποιεῖ δέλεος, ἢ ὡς ἐδέλει, ἢ ὅτι δέλεος.
 ἐγγὺς μὲν ἢ πρὸς πᾶσι πάντῃν λήθη. ἐγγὺς δὲ
 ἢ πᾶσι

ἢ πάντῃν πρὸς τοῦ λήθη. Ἰδιον ἀνθρώπων
φιλεῖν καὶ τοὺς ἡμίονους. τὸ τοῦδε γίνεται, εἰάν
συμπεσώπῃ τοι, ὅτι καὶ συγγαίης, καὶ δι' ἄ-
γνοιαν, ὃ ἀκοντὸς ἀμαρτάνουσι, καὶ ὡς μετ' ὀλί-
γον ἀμφοτέρω τε θνήσκετε. ὃ πρὸ πάντων, ὅτι ἐκ
ἐβλάψε σε. ὅτι ὃ ἡγεμονικόν τοῦ χεῖρον ἐποίη-
σεν, ἢ πρὸς ἐν ᾧ. ἢ τῇ ὁλῶν φύσει, ἐκ τῆς ὁ-
λης ὁσίας, ὡς κηρὸς, νυῦ μὲν ἱππάρειον ἐπλάσε,
συγχέασα δὲ ῥῶτο, εἰς δούδου φύσιν σωίτην
σαῶ τῇ ὕλῃ αὐτῇ· εἴτα εἰς ἀνθρώποιον; εἴτα
εἰς ἄλλο τι. ἔκαστον δὲ τούτων πρὸς ὀλίγους
ὑπέστη. δεινὸν δὲ οὐδὲν ὃ διαλυθῆναι τῷ κίβω-
τίῳ· ὥσπερ ὅδε δὲ συμπαγῆναι. τὸ ἐπίκτονον
τῷ προσώπου λίαν πρὸς φύσιν, ὅταν περμα-
κας οὐκ ἀποθνήσκῃ ἢ πρὸς ἄλλο τι. ἢ τὸ τελευτῶν
ἀπεσβέσθῃ, ὥς ὁλῶς ἰσχυρὸς μὴ διώμαθι.
αὐτῷ γε τέτρω πρὸς ἀκλουθῆναι πειρῶ, ὅτι πρὸς
ὃν λόγον. εἰ γὰρ καὶ ἡ συναισθησις τῷ ἁμάρ-
τανῇ οὐκ ἔστι, τίς ἐπὶ τῷ ζῶν αἰτία; Πάν-
τα ὅσα ὁρᾷς, ὅσον οὐρανὸν μεταβαλεῖ· ἢ τὰ ὅλα
διοικῶσαι φύσις, καὶ ἄλλα ἐκ τῆς ὁσίας αὐ-
τῶν ποιήσει, καὶ πάλιν ἄλλα ἐκ τῆς ἐκένωτου-
σίας, ἵνα αἰετὰς ἢ ὁ κόσμος. ὅταν τις ἁ-
μάρτη πρὸς σὲ, δύστης οὐδυστοῦ. τὴν ἀγαθὴν ἢ κα-
κὴν ἔσπλαχθῃς ἡμάρτε. ῥῶτο γὰρ ἰδίον, ἐλεῖ-
σεις αὐτὸν, καὶ οὐτε θανατώσεις, οὐτε ὀργισθήσῃ.
ἢ τοι

ἤτοι γὰρ καὶ αὐτὸς τὸ αὐτὸ ἐκείνῳ ἀγαθὸν ἐπι-
 πολαμβαίεις, ἢ ἄλλο ὁμοειδές. δὲ οὖν συγ-
 γινώσκεις. εἰ δὲ μήτετι ὑπολαμβάνεις τὰ τοιαῦ-
 τα ἀγαθὰ καὶ κακὰ, ῥᾶον δι' ὁμοειδὲς ἐστὶ τῷ πα-
 ρορῶντι. Μὴ τὰ ἀπόντα εἰναι ὡς ἦδη ὄντα· ἀλ-
 λά τῇ πῶν τῇ τὰ δεξιότατα ἐκλογίζεσθαι,
 καὶ τούτων χαλεπὴν ὑπομνήσκου, πῶς αὖ ἐ-
 πιζητῆσθαι, εἰ μὴ πῶν· ἅμα μὲν τοι φυλάσσου, μὴ
 εἶδαι τῷ ἔτῳ ἀσμενίζῃ αὐτοῖς, ἐπίσης ἐκπιδῶν
 αὐτὰ, ὥστε ἐάν ποτε μὴ πῶν ταρὰ χθίσου. εἰς
 αὐτὸ σωφίης. φύσιν ἔχει τὸ λογικὸν ἡγεμονικόν,
 ἑαυτῷ ἀρεῖσθαι δικαιοπραγεῖν, καὶ πῶν
 αὐτὸ ἔσθ' οὐ γὰρ ἡνίκα ἔχοντι. Ἰσχυροῦ τὴν φρό-
 νησίαν. σῆθ' οὐ τὴν νεοροσασίαν. πορὶ γὰρ τὸν
 τὸ οὐκ ὄντος τῷ χρόνῳ, γινώσκον τὸ συμφεῖν, ἢ οἶ,
 ἢ ἄλλῳ, δέλεα καὶ μέριον δ' ὑποκείμενον, εἰς
 τὸ αἰπώδες καὶ ὑλικόν. εἰναι τὴν ἐσχάτῃ
 ὥραν. τὸ ἐκείνῳ ἁμαρτηθῶν, ἐκεί κατὰ λιπῶν,
 ὅπως ἡ ἁμαρτία ὑπῆρξεν. συμπτῆκτέον τὴν νό-
 σιν τοῖς λογισμοῖς. εἰς δ' ὕδατος τὸν νοῦν εἰς τὰ γ-
 νόμια ὅ ποιουῖται. φαίσκειν σκαυτὸν ἀπολό-
 τητι καὶ αἰδοῖ, καὶ τῇ πρὸς δ' αὐτὰ μέρον ἀρετῆς
 καὶ κακίας ἀδελφεία. φίλον δ' ἀνθρώπινον
 γλυτῶ ἀκροῦσθαι τῶν θεῶν. ἐκείνῳ μὲν φησιν, ὅ-
 τι πάντα νομίζῃ. ἐπὶ εἰ δαίμονα τὰ ποιεῖται.
 ἀρετῇ ὑμνήσθαι, ὅτι τὰ πάντα νομίζῃ ἔχει, ἢ
 δηλῶν

Εἰς ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ

δηλίου ὀλίγα. Περὶ θανάτου, ἐσκηδασμός, ἢ ἀ-
 θρομοί, ἢ κνώσεις, ἢ τοισβείσεις, ἢ μεΐσασεις. Περὶ τῶ
 νε δ' ἢ ἀφορήσον, ἢ ἀλγῆ. Ἐν ἡ χρόνιζον, φορη-
 τόν. Ἐν δ' αὖτε ἐν ἡ ἐαυτ' ἐκάλωλω κ' ἀπόλη-
 ψιν ὁρατῆρ, Ἐν δ' αὖτε ἐν ἡ κημονικὸν γέγονον.
 Τὰ ἡ κακὰ μὲν μέρη ἔσθ' ἡ τὸν, εἴτε διὰ τὸ
 τὸν αὐτ' ἀφελώσθαι. Περὶ δὲ τῆς ἰδέας τὰς δια-
 νοίας αὐτ' οἶα. Ἐοῖα ἢ φθίγονται. οἶα ἡ δὲ
 κσσαι, ἡ ὅπως αἱ θινεῖς ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις ἐπι-
 φορέσθαι κρύπτουσι τὰ πρότερα οὕτως ἐν τῇ
 βίῳ, τὰ πρότερα ὑπὸ τ' ἐποχῆς θέντων τὰ χεῖρα
 ἐκάλυφθαι. Ἐλαττωνικόν. ὅ ἐν ἡ πέρχει διάνοια
 μεγαλοπρεπὴς, Ἐθεωρία παύσας μὲν χρόνον.
 πάσης ἡ οὐσίας, ἀρα οἶδ' ἐστὶν μὲν τι δοκεῖν εἶναι
 ἢ ἀνθρώπινον βίον; ἀδυνάτον, ἢ δ' ὅς. ἐκδὲν Ἐ
 θάνατον οὐ δεῖνόν τι ἡ γίσκεται ὁ τοιοῦτος; ἢ κ-
 σάγ. Ἐν ποθενικόν. Βασιλικὸς ἢ δὲ πρᾶξις,
 κακὸς δὲ ἀκούειν. αἰσχρόν ἐστι δὲ μὲν πρῶτων
 ὑπὸ τὸν εἶναι καὶ χηματίζεσθαι, Ἐ κατὰ κοσμεῖ-
 σθαι ὡς κελύφῃ ἢ διάνοια, αὐτὴν δ' ὑφ' ἐαυτῆς
 μὴ χηματίζεσθαι καὶ κατὰ κοσμεῖσθαι,
 τοῖς πράγμασι τ' ὅχι θυμῶς χρεῶν.
 Μέλει γὰρ αὐτοῖς ὅθεν.
 Ἀθανάτοις τε θεοῖς, Ἐ ἡμῖν χάριτα δοῖν.
 βίον δορίζει ὥστε καὶ τῆς σαχυν.
 Καὶ τ' μὲν εἶναι, Ἐ δὲ μὴ.

Εἰδ'

Εἰ δ' ἡμελήθην ἐκ θεῶν καὶ παῖδ' ἐμῶ.

Ἐχθ' λόγον καὶ ἔσθ'.

Τὸ γὰρ οὐ μετ' ἐμῶ καὶ εἰ δίκαιον. μὴ ζῶντες
θελῶν. μὴ σφύζην.

ΠΑΛΑΙΟΝΙΚΑ.

ΕΓΩ δὲ τέτρω δέκαμον αὐτ' λόγον αὐτίποιμι.
ὅτι εἰ καὶ ἄλλος λέγῃς ὡς ἀνθρώπε, εἰ δὲ δὲ ἐν
κίνδυνον ὑπολογίζεσθαι τῷ ζῶν, ἢ τίθαι αὐτὸν
ἐν ὁρῇ, ὅτε πικρὸν σμικρὸν ὀφείλῃ. ἀλλ' ἐκ ἐκείνου
μόνον οὐ σπείν ὅταν πρᾶτῃ, πότῃρον δίκαια ἢ ἀ-
δικα. πρᾶτῃ, καὶ ἀνδρὸς ἀγαθῶ ὄντα ἢ κακῶ.
Οὕτω ῥ' ἔχῃ ὡς ἀνδρὸς Ἀθηναῖοι τῇ ἀληθείᾳ, εἰ
αὐτὸς αὐτὸ ταῖς ἡγεσι μῦθος βέλτιστον εἶναι, ἢ ὑπὸ
ἄρχοντι ταχῇ, οὐταῦθα δὲ εἰ ὡς ἐμοὶ δοκεῖ μέ-
νοντα κινδυνεύειν, μηδὲν ὑπολογίζομενον, μήτε
θανάτον, μήτε ἄλλο μηδὲν πρὸ τῶ ἀίματος. Ἀλλ'
ὡς μακάριε, ὅρα μὴ ἄλλο πρὸ γυναικῶν, καὶ εἰ ἀ-
γαθόν, ἢ εἰ σῶζόν τε καὶ σώζεσθαι. μὴ γὰρ ἔσθ' οὐ
μὲν εἰ ζῶ ὅπως δὴ χρόνον τ' γε ὡς ἀληθῶς αὐ-
τοῦ ἐκείνου ὅστις. ὅς ἐστι πολυψυχῆτιον, ἀλλ' ὑπὸ
φαῖτα πᾶσι τούτῃ τῷ θεῷ, καὶ πιστεύονται
ταῖς γυναιξίν, ὅτι τῇ ἡμαρμύλῃ οὐδεὶς αὐτὸν ἐκ-
φύγει. Τὸ ὑπὸ τέτρω σκεπτόν, τίνα αὐτὸν τρόπον
τῶν ὁν μέλλει χρόνον εἶναι ὡς αἰετα εἶναι. Πει-
σῶνται ἄλλων δόξας, ὥστε συμπεριθιόνται
καὶ

© τὰς τῆν σοιχείων εἰς ἄλλα μεταβολὰς συ-
νεχῶς ὄντοιν. ἀρκυβαίρουσι γὰρ αἱ τὰ τῆν φαντα-
σίαι τὸν ῥύπον τῷ χαμαὶ βίου. Καλὸν δ' τῷ
Πλάτωνι· καὶ δὴ πρὸς ἀνθρώπων ὁδὸν λόγος
ποιούμενον, ὡς σκοπεῖν δεῖ καὶ τὰ ἐπίγεια, ὥς-
πέρ ποθεν αὐτῶν κ' ἀγέλας, στρατῷματα,
γεωργία, γάμοι, διαλύσεις, γενέσεις, θανά-
τοις, δικαστείων ἄρτυρον, ἐρήμων χώρας βαρ-
βαρῶν ἔθνη ποικίλα, ἑορταίς, θρήνους, ἀγοραίς,
δ' παμμιγῆς © δ' ἐκ τῷ ἀντιπῶν συγκομι-
μῶν. τὰ προγεγονότα ἀναθεωρεῖν τὰς ποσῶ-
τας τῷ ἡγεμονίων μεταβολὰς. ἔστι καὶ τὰ ἐ-
σόμνα προφορᾶν. ὁμοειδὴ γὰρ πάντως ἔσται,
καὶ ὅχι οἷον τε ἐκβῆναι τῷ ῥυθμῷ τῆν νῦν γινόμε-
νων. ὁ δὲ © ἴδον, δ' τεσσάρων ἰσότητι
δ' ἀνθρώπινον βίον, τῷ ἴσῳ ἐτη μύεια. τί γὰρ πλε-
ονόφει; καὶ τὰ ἐκ γῆς μὲν φύντα, εἰς γαῖαν· τὰ
δ' ἀπ' αἰθέρος βλαστόντα γλῆν, εἰς αἰθέριον πάλ-
ιν ἤλθε πόλιν. ἢ ἴδον διαλύσεις τῆν αὖ ταῖς
ἀτόμοις ἀντεμωλοκῶν, καὶ τοιοῦτός τις σκερ-
τισμός τῷ ἀπαθῶν σοιχείων.

Καὶ σίβισι καὶ ῥοιτοῖς, Σμαγχανθίμασι

Παρεκτρέποντες ὀχετὸν, ὥς μὴ θανῆν.

Θεόθεν δὲ πνέοντ' ἔρον.

Ἀνάγκη τλῆναι καμαῖσις ἀνοδύροις.

Οὐκ ἔστιν ἀρχὴ ἴδον, ἀλλ' τῷ αἰωτέρῳ τῆν πρὸ
τῆν

τῷ πλατωνικῶν συναφές. Καβαλιώτορος, ἀλλ' ἔχει κρινωνικότερος, ἔδ' αἰδημονέστερος. ἔδ' ὅντα-
 κτωτόρος ἡδὲ τοῖς συμβαίνουσιν, ἔδ' ὅντων ἐστὶ
 πρὸς τὰ τῷ πλκσίον πρὸς ἁμαρτία. ὅπως ὅσον ἐ-
 πιελεῖαθ' ὁμῶς ὅτι τῷ κρινόν θεοῖς καὶ ἀνθρώποις
 λαγον ἐκείν' ἔδ' ὅντων ὅπως ὅφελείας τυχεῖας
 ἔξει, ὅτι τῷ ὁδοῦσιν, καὶ ὅτι τῷ κατὰ σκοδὴν προ-
 ἰσῶς ἀνέργειας, ἐκείν' ἔδ' ὅτι μίαν βλάβω ὑφορατέ-
 ον. πάντας καὶ διηκῶς, ὅτι σοὶ ὅτι τῷ πρὸς ὅση
 συμβαίνει θεοσεβῶς βύαρεσθαι, καὶ τοῖς πρὸς ὅσιν ἀν-
 θρώποις καὶ δικαιοσύνην προσφέρειαθ' ὅτι τῷ ὅ-
 σι φαντασία ἐμφολετεχνεῖν, ἵνα μή τι ἀνατάλη-
 πον πρὸς οὐκ. Μὴ πρὸς βλέπῃς ἀλλότρια ἢ γε-
 νικά ὅλη ἐκείν' βλέπε κατ' ὅλην, ὅτι τίσε ἢ φύσις
 ὁδοῦσιν, ἢ τε τῷ ὅλην διὰ τῷ συμβαινόντων τοι, καὶ
 ἢ οὐ διὰ τῷ πρακτέων ἔδ' ὅς. πρακτικόν ὅτι ἐκεί-
 σω ὅτι ἔξει τῷ κατὰ σκοδὴν. κατεσκοδῆσαι ὅτι τὰ
 λοιπὰ, τῷ λογικῶν ἐνεκον, ὡς περ καὶ ὅτι πάντες
 ἄλλοι, τὰ χεῖρω τῷ κρηπτόνων ἐνεκον, τὰ ὅτι λογι-
 καὶ ἀλλήλων ἐνεκον. Τὸ μὲν ἔν προηγμένον ὅτι
 τῷ τῷ ἀνθρώπου κατὰ σκοδὴν ἔδ' κρινωνικόν ὅτι. δὲ
 τόρον δὲ ὅτι ἀνθρώπου πρὸς τὰς σωματικὰς πεί-
 σεις. λογικῶς ὅτι καὶ νοεῶς κινήσεως ἴδιον πρὸς
 εἰζφύεω τῷ, καὶ μή ποτε ἢ τῷ ἁλῶς μήτε αἰσθη-
 τικῶς μήτε ὁρμητικῶς κινήσεως. ὡς ὅς ὅτι ἐκεί-
 τόροι, ἢ δὲ νοεῶς ἐδέλφ' πρὸς πρὸς δύναι, καὶ μή

κατακρατεῖσθαι ὑπ' ἐκείνων δικαίως γε. πῶς
 φυκε γὰρ χρηστικὴ πᾶσιν ἐκείνοις. τείνον ἐν τῇ
 λογικῇ κατασκευῇ τὸ ἀπρόπῳτον ἢ ἀνέξαπα-
 τητου. τούτῃ οὖν ἐχόμενον δ' ἡγεμονικὸν διδόν
 πόραινέτω, καὶ ἔχει τὰ ἑαυτῷ. ὥς ἀρτεθῆ-
 κότε δ' εἰ καὶ μέχρι νῦν βεβιωκότε. δ' λοιπὸν
 ἐκ τῶ πῶλοντ' ὅσον καὶ πῶς φύσιν, μόνον
 φιλεῖν τὸ ἑαυτῷ συμβαῖνον καὶ συγκλωδόμε-
 νον. τί γὰρ ἀρμεδιώτορον; Ἐφ' ἐκείνῃ συμβαίμα-
 τ' ἐκείνους πρὸ ὀμμάτων ἔχειν, οἷς τὰ αὐτὰ
 σωθεῖσθαι. ἔπειτα ἤχθοντο, ἐξοίζοντο, ἐμέ-
 φοντο. νῦν δ' ἐκείνοι πῶς; οὐδ' αὖ μοῦ. τί δ' ἐν σὺ
 δέλεος ὁμοίως; οὐχὶ δὲ τὰς μὲν ἀλμοτείας τρυ-
 πάς καὶ ταλιπῆν τοῖς τρέπουσι ἢ τρεπομένοις;
 αὐτοὶ δὲ πῶς καὶ πῶς χρῆσθαι αὐτοῖς ὅλθ' ἵνε-
 αθ. χρῆσθαι γὰρ καλῶς, καὶ ὑλῆσθαι ἐσθλῶς, μόνον
 πρὸς ἑαυτὸν καὶ δέλεσθαι αὐτῷ καλῶς εἶναι, ὡς
 ἄλλος δ' ἐπ' αὐτῷ, καὶ μέμνητο ἀμφοτέρων, ὅτι καὶ
 διάφορον ἐφ' ἧς ἡ πρᾶξις. Ἐνδοξὸν βλέπει, αὐτὸν
 ἢ πηγὴ τῶ ἀγαθοῦ, καὶ αἰεὶ ἀναβλύειν διωαμέ-
 νῃ, ἐὰν αἰεὶ σκεπῆται. Δεῖ καὶ δ' σῶμα πεπλη-
 γνῆναι, καὶ μὴ διερρίφθαι, μήτε ἐν κινήσει,
 μήτε ἐν ἡσυχίᾳ. οἷον γὰρ πῶς ἡ πρὸς σώματος
 πρᾶξις ἢ διάνοια, σωτηρίαν αὐτὸ καὶ ὄψιν
 σωτηροῦσα, τοιοῦτο καὶ ἡ διὰ τοῦ σώματος
 τῶ ἀπομνηστικόν, πάντα δὲ ταῦτα σωτῆρ-
 ἀνέπι

ἀνεπιτηδύτω φυλακτέα. Ἡ βιωπικὴ τῇ πα-
 λαισικῇ ὁμοιοτόρα ἢ πόρ τῇ ὀρχησικῇ. καὶ δὲ
 πρὸς τὰ ἐμπύπνοντα καὶ οὐ περεγνασμένα, ἐ-
 τοιμοθ καὶ ἀπὸ τῶς ἐσάναι. Σωεχὼς ἐφιστάναι,
 τίνες εἰσὶν ἔτοιμοι ὥς μαρτυρεῖσθαι θελεῖς, καὶ
 τίνα ἡγεμονικὰ ἐχουσις. ἔτε γὰρ μέμφῃ τοῖς
 ἀκουσίως πηαίουσιν, οὔτε ὑπὸ μαρτυρήσεως
 δέησι, εἰ βλέπων εἰς τὰς πηγὰς τῆς ἑσπέρης
 φέως καὶ ὀσμῆς αὐτῇ. Πᾶσα ψυχὴ ἀκουσά
 (φῶσι) σέρεται ἀληθείας. ἔτας ἐν καὶ δικαιο-
 σύνης καὶ σωφροσύνης, καὶ ὑμειρίας, καὶ
 πάντος τῶ τοῖς. ἀναγκαῖόντα τον δὲ δὲ διη-
 νεκρὸς τούτου μεμνήσθαι. ἔση γὰρ πρὸς πάν-
 τας προάοιτο. ὑπὸ μὲν πάντος πόνον, πρὸ-
 χειρον ἔσω ὅπῃ ἀκρόν, ἔδε πλὴν διάνοιαν
 τῇ κυβερνᾶν χεῖρ πωρεῖ. ἔτε γὰρ καλὸ
 ὑλικὴ ὅσιν, ἔτε καλὸ κοινωνικὴ ὁφθαλμοῖς αὐ-
 τῷ. ὑπὸ μὲν τοῖς τῇ πλείων πόνων, καὶ τὸ τῷ
 ἐπικύρῃ σοι βοηθεῖτω, ὅπῃ ἔτε ἀφόρητον ἔτε
 αἰώνιον, ἐὰν τῇ ὁρῶν μνημοσύνης, καὶ μὴ πρὸς
 δεξιάς. καὶ κένου δὲ μεμνησο ὅπῃ πλὴν πόνω
 τὰ αὐτὰ ὄντα, λαμβάνει δυοχοραινόμενα.
 οἷον δὲ νυσάζειν, καὶ τὸ καυματίζεσθαι, καὶ τὸ ἀ-
 νορεκτεῖν. ὅταν ἐν πνι τῇ δυσαρεστῆς, λέγει
 ἑαυτῷ, ὅπῃ πόνω αὐτὸ δίδως. ὅρα μὴ ποτε τοιοῦ-
 τον πάσης πρὸς τοῦ ἀπανθρώπου, οἱ οἱ ἀνθρώ-

ποὶ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Πόθεν ἴσμεν εἰ τιλαύ-
 ρης Σωκράτης, καὶ διαλύουσιν κρείσσων ἦν. οὐ
 γὰρ ἀρκεῖ εἰ Σωκράτης δύδεξότορον ἀπέθανεν,
 καὶ ἐν τρεχέσει τοῖς σοφισταῖς διελέχτο, καὶ
 καρτόρικόν τορον ἐν τῷ πάγῳ διενυκτόρουν, ὅ-
 ρον Σαλαμίνιον κελυθαίς ἄγειν, γυναιώτε-
 ρον ἐδόξεν ἀντέβαιναι, καὶ ἐν τοῖς ὁδοῖς ἐβραδυ-
 ποῦτο· πόδι δ' καὶ μάλιν' αἶψ' ἡλπίσειεν εἰ πόρ-
 ἀλῆδες ἦν. ἄλλ' ἐκείνο δ' εἰ σκεπεῖν, ποῖαν πινὰ
 πλὴν ψυχλὴν εἶχε Σωκράτης. καὶ εἰ διωαὶ ἀρ-
 κείας τῷ δικαίῳ. ὅτι εἰν ταῖς πρὸς ἀνθρώπους, καὶ ὁ-
 στος τὰ πρὸς θεούς, μήτε εἰκὴ πρὸς τὴν κακίαν
 ἀγανακτῆν, μηδὲ μὴ δ' ἐλθόντων πρὸς ἀγνοίαν, μή-
 τε τῇν ἀρνημομένων ἐκ τῆς ὁλῆς ὡς ξείον πει-
 χόμενος, ἢ ὡς ἀφόρητον ἑσπεριών, μήτε τοῖς τῆς
 σαρκιδίου παιδείας ἐμπρέχων συμπαιθεῖν ὅ-
 νουν. Ἡ φύσις οὐχ ὅτως συνεκέραισε τοῦ συ-
 κήριμα, ὡς μὴ ἐφείδαι ποδιστῆζεν αὐτόν, ὅ-
 ταῖς αὐτῆς ὑφ' αὐτῷ ποιείας. λίαν γὰρ ἀνδέ-
 χεται θεῖον αἶσρα γενέσθαι, καὶ ἑσπερὶ μνηνός
 γνωριθῆναι. τότ' αὖ μίμνησκ' αἰ, καὶ ἐπὶ ἐκεί-
 νου, ὅτι ἐν ὀλίγοις κείται δ' ὀδυμνῶς βιδώ-
 σαι. καὶ μὴ ὅτι ἀπὸ πλάσας δ' ἄλλ' ἀπὸ πλάσας ὅ-
 στικὸς ἴσας, ἀλλ' ὅτι ἀπὸ πλάσας καὶ ἐλθόντες, καὶ
 αἰσθημάτων, καὶ κρινωνικῶς, καὶ δὴ πειθῆς θεῶν. Ἀ-
 βιάτως δ' ἄλλ' ἄλλ' αὐτῷ πλάσας, καὶ ἀν-

τὸς καὶ ταβιάσιν ἅπινα βῆλονται, καὶ τὰ θη-
 ρία διαχωρῶ τὰ μελύθρια τῷ ποδὶ θεραμμένον
 τῶν φυράματι. ἥρ' κωλύει πᾶσι τῶν
 πλὴν διάνοιαν σώζειν ἐκ τῶν ἐν γαλήνῃ, ὅ κείσθ
 τῇ ποδὶ τῇν ποδισθῆς τῇν ἀληθεί, καὶ χρῆσει
 τῇν ὑποβεβλημένων ἐτοίμη; ὥστε τὴν μὲν κεί-
 σιν λέγειν τῷ προσιπῶντι, ὅσο ὑπάρχεις
 κατ' ὅσιν, καὶ κ' δόξαν ἀμοῖον φανῇ. τὴν
 ὅ χρῆσιν λέγειν τῷ ὑποπίπῶντι, σε ἐξήταν. ἀεὶ
 γὰρ μοι τὸ πῖδον ὕλη ἀρετῆς λογικῆς ἢ πολιτι-
 κῆς. καὶ τὸ (ῥῶλον τέχνης ἀνθρώπου ἢ θεοῦ. πάν-
 γὰρ τὸ συμβαῖνον, θεῶν ἢ ἀνθρώπων ἵστοικῶς), ὅ
 ἔτε καινόν, ἔτε δυσμεταχείριστον, ἀλλὰ γνώ-
 ριμον καὶ διεργές. τοῦτο ἔχει ἡ τελειότης τῶ
 ἡδους, τὸ πάσαν ἡμέραν ὥς τελευταίαν διεξά-
 γειν, καὶ μήτε σφύζειν, μήτε παρῆν, μήτε ὑπο-
 κείνεται. οἱ θεοὶ ἀθάνατοι οὐτὸς, οὐ δυσχε-
 ραίνουσιν; ὅτι ἐν τοσούτῳ αἰῶνι δείξει αὐτῶν
 πάντως ἀεὶ τοιούτῃν οὐτὴν καὶ τοσούτῃν φαύ-
 λον ἀνέχεσθαι. προσέτι δὲ καὶ κήδονται αὐ-
 τῇν παντοίως. σὺ δὲ ὅσον οὐδέπω λήγῃ μέλ-
 λους ἀπαυδᾶς, καὶ ταῦτα εἰς ὧν τῇν φαύ-
 λον. Γελοῖόν ἐστι τὴν μὲν ἰδίαν κακίαν μὴ φθί-
 γειν, ὅ καὶ διωατόν ἐστι. τὴν δὲ τῇν ἄλλως
 φθίγῃ, ὅπερ ἀδιώατον. ὅ αὖ ἡ λογικὴ καὶ
 πολιτικὴ διώαμις θείσκη μήτε κορόν, μήτε

κρινονικόν, δι' ὅπως κατὰ δεύτερον ἑαυτῆς κεί-
νη. Ὅταν σὺ δι' πεποικηκώς ἦς, καὶ ἄλλοι δι'
πεποικηκώς, πῆ ἐπὶ ζητεῖς τρεῖτον πρὸς ταῦτα
ὡς περὶ οἱ μωροὶ καὶ δοξαὶ δι' πεποικηκώς, ἢ
καὶ ἀμειβῆς τυχεῖν. Οὐδὲς κέ μιν ὠφελόμενος,
ὡφέλεια ἢ πρῶτος κ' φύσιν. μὴ ἐν κέ μιν ὠφε-
λέμενος, ὡς ὡφέλεις. Ἡ τῶν ὅλων φύσις ὡς
πῶς κοσμοποιεῖν ὥρμησεν. νῦν ἢ τοὶ πάντες δι'
νόμον κατ' ἐπακολούθησιν γίνεται, ἢ ἀλόγι-
στα καὶ τὰ κρυψώτατα ὅσιν, ἐφ' ἃ ποιῆται
ἰδίαν ὁρμὴν δι' τῶν κόσμων ἡγεμονικόν. εἰς πολ-
λὰ σε γαλιωτότορος ποιήσει, ὅσοι μνημο-
νούμενον.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙ-
νου αὐτοκράτορος, τῶν εἰς ἑαυ-
τὸν Βιβλίων η'.

Αἱ ὅσοι πρὸς τὸ ἀκονόδοξον φέ-
ρεται, ὅτι ἐκ' ἐπὶ διώκει τὸν εἶον
ὅλον, ἢ τὸν γε ἀπὸ νεότητος
φιλόσοφον βιβλιώκωναι. ἀλ-
λὰ πολλοῖς τε ἄλλοις, καὶ αὐ-
τὸς σεαυτῷ δῆλος γέγονας, πόρρω φιλοσοφίας
ὦν. πεφυρεῖς ἐν, ὥστε πῶς μὲν δοξαὶ πῶς τῶν φι-
λοσόφων

λαπόφου κτήσααθ, ἐκέπ σοι ῥάδιον. αὐτα γο-
 νίζεταί δ' ἐκαὶ ἡ ὑπόθεσις. εἶπὼρ οὖν ἀληθῶς
 ἑώρακας τοῦ κῆται δ' πᾶγμα, δ' μὲν τί
 δόξης, ἄφες· ἀρκέσθητι δὲ, εἰ καὶ δ' λαιωτὴν τῆ
 βίου οὖν δὴ ποτε ἡ σὴ φύσις θέλει βιώσκειν. κα-
 τανόησον δὲ τί θέλει, καὶ ἄλλο μὲν δὲ πᾶσι
 τῷ. πεπείραται γὰρ πᾶσι τὰς πλανηθεῖς,
 ἑδάμθ' ὅτι οὐδ' ὅτι ζῶ. ἐκ αὐτοῦ συλλογισμοῖς,
 ἐκ αὐτοῦ πλούτῳ, οὐκ αὐτοῦ δόξῃ, οὐκ αὐτοῦ ἀρχλαύσει,
 οὐδαμῶς· τοῦ δὲ ὅτι; αὐτοῦ ποιῆν, αὐτοῦ ἡδύ-
 τεῖ ἡ τῆ ἀνθρώπου φύσις. πῶς δὲ ταῦτα ποιῆ-
 σει; ἐπ' αὐτὸν δόγματα ἔχει ἀφ' ὧν αἱ ὁρμαὶ καὶ αἱ
 πράξεις. πῶς δόγματα; τὰ πᾶσι ἀγαθῶν καὶ
 κακῶν. ὡς οὐδαμῶς μὲν ἀγαθῶν οὐκ αὐτοῦ ἀνθρώ-
 πῳ, ὃ οὐχὶ ποιῇ δίκαιον, σώφρονα, ἀνδρείον,
 ἐλεύθερον, ἑδαιόσθ' δὲ κακῶν δὲ οὐχὶ ποιῇ τ' ἀνα-
 τία τοῖς ἐρημνίοις. Καθ' ἑκάστω πᾶσι ἐ-
 ρώτα σεαυτὸν, πῶς μοι αὕτη ἔχει, μὴ μετα-
 νοήσω ἐπ' αὐτῇ, μικρὸν καὶ τέθηκα, καὶ
 πάντ' ἐκ μέσου. τί πλεονέκτημα ἡδύτη, εἰ δ'
 πρὸν ὅτι ζῶν νοεοῦ καὶ κρινῶ νικῶ καὶ ἰ-
 νόμω θεῷ. Ἀλέξανδρος δὲ καὶ Γάιος, καὶ
 Πτολεμαῖος τί πρὸς Διογένη, καὶ Ἡρακλεῖτον,
 καὶ Σωκράτην; οἱ μὲν γὰρ εἶδον τὰ πᾶσι καὶ
 καὶ τὰς αἰτίας, καὶ τὰς ὕλας, καὶ τὰς ἡγεμονί-
 κας αὐτῶν ταῦτα, ἐκείνους δὲ ὅσων πρῶτοια, καὶ

δ' αλεία πόσων, ὅτι οὐδ' ἡ ἦτον τὰ αὐτὰ ποιή-
 ονται, καὶ σὺ διαῖρα γῆς. Τὸ πρῶτον μὴ παράσῃ.
 πάντα γὰρ κ' ἴπῳ τῷ ὄλου φύσιν, καὶ ὀλί-
 γου χρόνου, ἔδ' εἰς ἑξάμην ἔσῃ, ὥσπερ ἔδ' Ἀ-
 δριανός, ἔδ' Αὐγασθ'. ἔπειτα ἀτοιότας εἰς
 τὸ πρῶτον, ἴδ' αὐτὸ, καὶ συμνημονύσας, ὅτι
 ἀγαθὸν σε ἀνθρώπον εἶναι δέ, ὅτι τῷ ἀνθρώ-
 πῳ ἡ φύσις ἀποιτῇ, πρῶτον ὅσοι ἀμετατρέ-
 πῃ, καὶ ἔτι ὡς δικαιοσύνην φαίνεται σοι, μό-
 νον δύμηνως, καὶ αἰδημόνως, ὅτι ἀνυποκρίτως.
 ἡ τῷ ὄλου φύσις ὅσοι ὄλον ἔχει, τὰ ὅδε ὄν-
 τα ἐκεί μετὰ πῦρ, μετὰ ἑλάνην, αἶφην αἶ-
 θον καὶ ἐκεί φέρειν. πάντα τροπαί, ὄνυχ' ὡς φο-
 βηθῆναι, μή τι καλόν. πάντα σωήθη. ἀλλὰ
 καὶ ἴσαι αἱ ἀρμεμήσεις. Ἀρκεί' ὅτι πάντα φύσις
 ἐαυτῇ θυοδ' ὄση φύσις ὅτι λυγική θυοδ' εἰ, αὐτὸ μὴ φαν-
 τασίας, μήτε ἡδυδ' εἰ μήτε ἀδὴλῳ συγκατα-
 πημιλῇ. τὰς ὀρεμας ὅτι ὕψι τὰ κρινωνικά ὄντα
 μόνον ἀπὸ θυοδ' ὄση, τὰς ὀρεξίς δ' καὶ τὰς ἐκ-
 κλίσεις τ' ἐφ' ἡμῖν μόνον πεποιμηλῇ. τὸ δ' ὅσοι
 τ' κρινῆς φύσεως ἀρμεμόμηνον, πάντ' ἀπαζομέ-
 νη. μέρ' ὅτι αὐτὸ ὄσιν. ὡς ἡ τῷ φύλου φύσις τῷ
 τῷ φυτῷ φύσεως. πᾶσι ὅτι ἐκεί μὲν ἡ τῷ φύλ-
 λος φύσις, μέρ' ὅτι φύσεως καὶ ἀναιδήτου, καὶ
 ἀλόγου, καὶ ἐμποδίζεσθαι διωαμῆς. ἡ δὲ τῷ
 ἀνθρώπου φύσις, μέρ' ὅτι ἀναιδήτου φύ-
 σεως

σεως καὶ νοεράς καὶ δικαίας· εἰ γένοιτο καὶ
 κατ' ἀξίαν τῶν μερισμῶν χρόνων, ὅσας, αἵ πον,
 αἰεργίας, συμβαλσεως, ἐκείτοις ποιεῖται. σκυ-
 πῆ δὲ, μὴ εἶς πρὸς τὸν αὐτὸν οὐκ ἔστιν ἐπὶ πάν-
 τος. ἀλλὰ εἰ συλλήβδην τὰ πάντα. τῷ δὲ πρὸς
 ἀθρόα τὰ τῷ ἐτέρῳ ἀναγινώσκην ἔκ ἐστιν· ἀλ-
 λά ὕβριν ἀνείργην ἔστιν, ἀλλὰ ἡδονῶν καὶ πό-
 νων καὶ θυπὸς τῶν ἐστιν· ἀλλὰ τῷ δεξαίριον
 ὑπεράνω εἶναι ἔστιν· διὰ ἀναισθητοῖς καὶ ἀ-
 χαρείτοις μὴ θυμῶσαι, πρὸς ἐπὶ κήδεσσι αὐ-
 τῶν ἔστιν μηκέτι σου μηδεὶς ἀκρόση κατὰ μεμ-
 φομένης τὸν αὐτὸν αὐτῶν βίον. μηδ' ἐπὶ τὸν σεαυτῶν. ἡ με-
 τάνοια ὅστις ἐπὶ πλησίς τις ἑαυτῶν, ὡς χρήσιμόν τι
 πῆφκός θ'. τὸ δὲ ἀγαθὸν χρήσιμόν τι δὲ εἶναι, καὶ
 ὠδινεληπτόν αὐτῷ τῷ ἀγαθῷ καὶ καλῷ ἀνδρὶ.
 οὐδέ τις δ' αὖ καλὸς καὶ ἀγαθὸς ἀνὴρ μετανοή-
 σειν, ὠδὶ τῷ ἡδονῶν πῖνα πῆφκός θ'. ἔτε ἄρα
 χρήσιμον, ἔτε ἀγαθὸν ἡδονή. ὅσοις τίς ὅστις αὐτὸ
 κατ' ἑαυτὸ τῇ ιδίᾳ κατὰ σκευῇ, τί μὲν τὸ ἐσιώ-
 δεις αὐτῶν καὶ ὑλικὸν· τί δὲ τὸ αἰπώδεις, τί δὲ
 ποιεῖ αὐτῷ τῷ κόσμῳ· πόσον δὲ χρόνον ὑφίσταται.
 ὅταν ὅς ὑπὸν δυσχερῶς ἐγέρη, ἀναμνη-
 σκον, ὅτι κατὰ τὴν κατὰ σκευῇ τὸν ὅστις, καὶ κατὰ
 τὴν ἀνθρώπων φύσιν, δ' πρᾶξις κρινωνικῶς
 ἀφροδίσου. τὸ δὲ κατὰ δύναι, κρινόν καὶ τῶν
 ἀλόγων ζώων. ὅ δὲ κατὰ φύσιν ἐκείνῳ, ὅσοι

οἰκιοτόρον καὶ προσφύεσερον, καὶ δὴ καὶ πρὸς
 σπνέσερον· διηνεκῶς καὶ ὑπὲρ πάσης ἐὶ οἴους τε
 φαντασίας· φυσιολογῆν, παθολογῆν, διγ-
 λεκτικθῆναι ὥς αὖ ἐν τυχαίῃς βύθις σωτῶ
 πρόλεγε· ἔτ' ὅτι, πῶς δόγματα ἔχει πρὸς ἀγα-
 θῶν καὶ κακῶν; ἢ ἢ πρὸς ἡδονῆς καὶ πόνου καὶ τῶν
 ποικιλικῶν ἐκαστόν, καὶ πρὸς δόξης, ἀρεξίας,
 θανάτου, ζωῆς· βίαιά δέ πῶς δόγματα ἔχειν ἔ-
 δὲν θαυμαστὸν ἢ ξόνον μοι δόξῃ, ἐὰν τὰ ὅτι πῶς
 ποιεῖ· ἐμμενέσθαι, ὅτι ἀναγκάζει ἔτ' ὡς ποι-
 εῖν· μέμνηται ὅτι ὥσπερ αἰχρὸν ξενίζεαι, ἐὶ ἡσυχῇ
 σῦκα φέρει, ἔτ' ὡς ἐὶ ὁ κόσμος τὰ δέ πῶς φέρει,
 ὡς ὅτι φορός· ἐὶ αὖ τῶν ὅτι καὶ κυδορήτη, αἰχρὸν ξε-
 νίζεαι ἐὶ πεπύρεχαι ἔτ' ὅτι, ἢ ἐὰν πίπνοια γέγο-
 νεν· μέμνηται ὅτι ἐὶ μετὰ τίθεσθαι ὅτι ἔπειτα
 τῶν διαδοχῶν, ὁμοίως ἐλδύθερόν ὅτι· σὺ γὰρ
 ἐνέργειαι καὶ τῶν ὅτι ὁρμῶν ἐὶ κρίσιν, ἐὶ δὴ ἐὶ
 καὶ νοῦν δὴν σὸν πῶς αἰνομένη· ἐὶ μὲν ὑπὲρ σοί, πῶς
 αὐτὸ ποιεῖς, ἐὶ δὲ ἐπ' ἄλλῳ, πῶς μέμφη; τοῖς
 ἀτόμοις, ἢ τοῖς θεοῖς, ἀμφοτέρω μακρώδην· ἔ-
 δὲν μεμπῆιον· ἐὶ μὲν γὰρ διώσθαι, διαρῶσθαι
 τῶν πῶς αὐτό· ἐὶ ὅτι ὅσοι μὴ διώσθαι, πρὸς
 πῶς σοί φέρει ὅτι μέμφεται; ἐὶ γὰρ ἐδὲν
 ποικιλικῶν· ἔξω τῶν κόσμου δὴ ἀρ' θανόν οὐ πίπῃ.
 ἐὶ ὥδε μὲν ἐὶ μεταβαλλεῖ, ὥδε ἐὶ διγλάνε-
 ται ἐὶ τὰ ἴδια, αἰ σολεῖα ὅτι τῶν κόσμου καὶ σὰ.
 ἐὶ αὐ

καὶ αὐτὰ δὲ μεταβάλλει, καὶ οὐ γογγύζει. ἔ-
καστον πρὸς πᾶν γέγονεν, ἵππ' οὗ, ἄμπελ' οὗ, τῇ
θαυμαζεις; καὶ ὁ ἥλι' οὗ ἐρεῖ πρὸς τὴν ὄρ' οὗ γέ-
γονα, καὶ οἱ λοιποὶ θεοί. σὺ δ' οὖν πρὸς τίς; τό' ἡδε
οὐδαι; ἴδε εἰ ἀνέχεται ἡ ἄννοια. ἡ φύσις ἐσώχα-
σαι ἐκείνου. οὐδ' οὖν ἔλασσον τ' ἀρχλήξεως, ἢ τ'
ἀρχῆς τε καὶ διεξαρχῆς. ὥς ὁ ἀναβαλμων πλὺν
σφαίραν. τί δ' ἄγαλδ' οὗ σφαιρί' ἀναφερο-
μίν' οὗ, ἢ κακὸν κατ' ἀφερομίν' οὗ, ἢ καὶ πεπῳκτίς;
τί δ' ἄγαλδ' οὗ τῇ πομφόλυν (μυεσώσῃ, ἢ κα-
κὸν ἀλ' αὐθέρῃ; τὰ ὅμοια δ' καὶ τῷ λύχιν. ἐκ-
στρεφον, καὶ δέονται οἷον ὅτι, γηραλ' οὗ οἷον γίνε-
ται, νοσῇ οὗ, πορνύ οὗ, βραχύβιον δ', καὶ ὁ
ἐπαμνών, καὶ ὁ ἐπαμνούμιν' οὗ, καὶ ὁ μνημονύων,
καὶ ὁ μνημονύομιν' οὗ. πρὸς ἐτι δὲ καὶ οὗ γο-
νία τούτου τῷ κλίματ' οὗ, καὶ οὐδὲ ἐνταῦθα
πάντες συμφωνοῦσι, καὶ οὐδὲ αὐτὸς τις ἐαυ-
τοῦ, καὶ ὅλη δὲ ἡ γῆ στιγμὴ. πρὸς ἐτι τῷ ἔσω-
κεμίν' οὗ, ἢ τῷ δόγματι, ἢ τῇ ἀεργείᾳ, ἢ τοῦ
σημανομίν' οὗ. δικαίως ταῦτα πάχεις. μάλ-
λον δ' ἰδέσθ' ἄγαλδ' οὗ αὐεῖον γενέσθ', ἢ σήμερον
εἶν'. πρὸς ἐτι; πρὸς ἐτι π' ἀνθρώπων δύστην
ἀναφέρων. συμβαίνει τέ μοι, δέχομαι, ὡς τὸν
θεοὺς ἀναφέρων, καὶ πλὺν πάντῃν πηγλῶ, ἀφ'
ἧς πάντα τὰ γινόμενα συμμηνύεται. ὅτι οὖν
σοι φαίνεται δ' ἰδέσθ'; ἔλασσον, ἰσθῶς, ἵππ' οὗ,
ἡδωρ,

ὕδωρ, γλοιῶδες, πάντα σικχαῖα. τοιῶν παῖ
 μέρος τ' βίβ, καὶ πᾶν ὑπεκείμενον. Λέκιμα Οὐν-
 ρον, ἔτα Λέκιμα Σεκένδα. Μάξιμον, ἔτα Σε-
 κένδα, ὠδιτύγχανθ Δίοπμον, ἔτα ὠδιτύ-
 γχανθ Φαυσίνα, Ἀντωνῖνθ. ἔτα Ἀντωνῖνθ
 ποιῶντα πάντα. Κέλερ, Ἀδριανόν· ἔτα Κέ-
 λερ. Οἱ δ' ὅδε μὲν ἐκάνο, ἢ προγνωσκί, ἢ τετυφω-
 μένοι, πῶς; οἷον δειμῆς μὲν, χιάραξ καὶ Δημή-
 τειθ ὁ Πλατωνικός, Σένδαίμων, καὶ ἔτι
 τοιῶν. πάντα ἐφήμερα, τεθνηκότα πάσαι,
 αἱ οἱ μὲν ὅδε ἐπ' ὀλίγον μνημονοῦντες· οἱ δ' ἔτι
 μύθους μεταβαλόντες· οἱ δὲ ἥδη καὶ ἐκ μύθων
 ἰζήτηλοι. τῶν οὖν μνηστῶν ὅτι δέήσει ἥτοι
 σκεδασθῆναι τὸ συγκριμάτιόν σου, ἢ σβεσθῆ-
 ναι δι' ὀνδυμάλιον, ἢ μεταστῆναι, καὶ ἄλλα χεῖ-
 ραταταχθῆναι. δύφρο (ὡς ἀνθρώπος, ποιεῖν
 τὰ ἴδια ἀνθρώπος. ἴδιον δ' ἀνθρώπος δύνοια πρὸς
 τὸ ὁμόφυλον, ὑπὸ ὁράσει τῇ αἰσθητικῶν κί-
 νησεως, διακρίσει τῇ πιθανῶν φαιτα-
 σιών, ὠδιθεώρησις τ' τῇ ὀλγον φύσεως, ὅτι
 κατ' αὐτὴν γινομένων. ἴσῃς χεῖσεις. ἢ μὲν πρὸς τὸ
 αἶπον δ' ὑπεκείμενον. ἢ δ' πρὸς τῇ θείᾳ αἰτίᾳ,
 ἀφ' ἧς συμβαίνει πᾶσιν πάντα· ἢ δ' πρὸς τοῦ συμ-
 βιέντας. ὁ πόνθ ἥτοι τοῦ σώματος κακόν, ἐκόν
 ἀρφαμένω δὲ τῇ ψυχῇ. δὲ ἐξέστι αὐτῇ τὴν ἰ-
 διασθῆναι καὶ γαλήνῳ διαφυλάσσειν, καὶ μὴ
 ἔτι

ἅπαλα μεταίφην ὅππῃ κεν. πᾶσα ῥ' ἡρίσις, ὅρ-
 μῆ, καὶ ὄρεϊς, ὅ ἐκκλησις, εἴδον, ὅ ἐδὲν κακὸν
 ὦδε αἰσθάνει. Ἰζάλφει τὰς φαντασίας, ὡς
 ἥως σε κυτῶ λέγων ἵπν ἐπ' ἐμοὶ ὄβιν, ἵνα αὐτὰ
 τῇ τῇ ψυχῇ μηδεμία πονηρία ᾖ, μηδὲ ὑπιδυ-
 μία, μηδὲ ὄλγος παραχὴ πρὸς ἀμὰ βλῖπων παύ-
 τα ὁποῖα ὄβιν, χρῶμαι ἐκᾶς φησὶ ἀξίαν μέ-
 μνητο ταύτης τῇ Ἰζασίας, κτ' φύσιν λαλῆν, καὶ αὐ-
 συγκλήτῳ, ὅς πρὸς παύθ' ὄνπνθις κατ' ἰμῶς. μὴ
 ποδερᾶν ὡς ὑμῖν λόγῳ χρῆσθαι. Αὐλὴ Αὐγῆς, ὡς
 γυνή, θυγάτηρ, ἐγγονοί, πρόγονοί, ἀδελφὴ, ἀ-
 γρίππας, συγγενῆς, ὁ κείοι, φίλοι, Ἄρτος, Μα-
 κήνας, ἰατροί, θυῖ, ὅλης αὐλῆς θάνατος, εἴτα ἐ-
 πιθι τὰς ἄλλας, μὴ κατ' αὐτὸς αἰθρῶς θάνατον
 οἷον Γομπηίων, καὶ κείνο ὅς ὑπιδραφόμενον οἷς
 μνήμασιν, ἔχματος τῇ ἰδίᾳ γένος ὑπιδραφόμενον
 πᾶσα ἐπαλθῆσαν οἱ πρὸ αὐτῇ ἵνα διαδελχόν
 ἵνα κατ' ἀλίπῳσιν. εἴτα, ἀνάγκη ἔχματος ἵνα
 γένεσθαι. πάλιν ὦδε ὅλα γένος θάνατον ὡς
 θέναι δὲ τὸν βίον, κτ' μίαν πρᾶξιν. καὶ εἰ ἐκ-
 σῇ τὸ ἑαυτῷ πῖ ἐχει ὡς οἷον τε ἀρκέσθαι. ἵνα
 δὲ τὸ ἑαυτῷ ἀπέχη, ὅς εἰς σε καλύψαι διώα.
 ἀλλὰ σῆσε ταὶ πῖ ἐξωθεν; ὅδεν, εἰς γε τὸ δικαίως
 ὅ ἐφρόνως καὶ διλογίως. ἄλλο δὲ ἡ ἴσως ἐ-
 νεργητικὸν καλυψήσεται; ἀλλὰ τῇ πρὸς αὐτὸ
 τὸ κάλυμμα θύαρεσθαι, καὶ τῇ ὑπὶ τὸ διδόμενον
 διγνώ-

252 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΟΝΙΝΟΥ

οὐ γινώμονι μεταβάλσει δι' αὐτὸς ἄλλα πράξεις αὐ-
 τῆς διδασκαλίας, ἐναρμόνουσα εἰς τὴν σωτηρίαν
 τοῦ ἑαυτοῦ λόγου. ἀπὸ φως μὲν λαβεῖν, δι' αὐτὸς ὅ-
 ῥα φένοι. Εἴ ποτε εἶδες χεῖρα ἀρκατομυλῶν, ἢ
 πόδα ἢ κεφαλὴν ἀρκατομυλῶν χωρεῖς ὡς πο-
 τε ἀπὸ τῆς λοιπῆς σώματός τοι κηρύσσῃ, τοιοῦτον
 ἑαυτὸν ποιεῖ, ὅσον ἐφ' ἑαυτῷ ὁ μὴ δέλων τὸ συμ-
 βαῖνον, καὶ ἀρκατομυλῶν ἑαυτὸν. ἢ ὁ ἀκρινὸν τὸν
 πρῶτον. ἀπὸ τῆς αὐτῆς ὡς ὡς ποτε ἀπὸ τῆς κτ'
 φύσιν ἐνώσεως. ἐπεφύκης γὰρ μέρος. νῦν σεαυ-
 τὸν ἀπὸ τῆς αὐτῆς. ἀλλ' ὡς κηρύσσῃ ἐκείνο, ὅπ' ἐξεί-
 σι πάλιν ἐκείνου σεαυτὸν, ὅσον ἄλλω μέρει ὅσον
 θεὸς ἐπέβηκεν, χωρεῖν ἐν τῷ, ὅσον ἐκείνου, πάλ-
 λιν ἐκείνου. ἀλλὰ σκέψου τὴν χρηστότητα, ἢ
 τεπέμνηκε τὸν ἄνθρωπον. καὶ γὰρ ἵνα τὴν ἀρχὴν
 μὴ ἀρκατομυλῶν ἀπὸ τῆς ὅλης, ἐπ' αὐτῷ ἐποίησε.
 καὶ ἀρκατομυλῶν πάλιν ἐπαυελθὲν καὶ συμφύ-
 ναι, καὶ τὴν τῆς μέρους τάξιν ἀρκατομυλῶν ἐποίη-
 σεν. ὡς αὖτε τὰς ἄλλας διωαμεις ἐκείνου τὴν
 λογικὴν θεὸν ὅσον ἢ τὴν λογικὴν φύσιν. ὅπως
 καὶ ταύτῃ πρὸς αὐτῆς ἐκείνου. ὅν τρόπον ὅ-
 ῥα ἐκείνου πρὸς ἐκείνον καὶ ἀπὸ τῆς αὐτῆς, ὡς
 πόδα τῆς αὐτῆς, καὶ καὶ ταύτῃ εἰς τὴν ἐκείνου
 ὡς, καὶ μέρει ἑαυτῷ ποιεῖ, ὅπως καὶ τὸ λογ-
 κὸν ζῶον διώαται πρὸς ἐκείνον, ὡς ἑαυτῷ
 ποιεῖν. καὶ χρῆσθαι αὐτῷ ἐφ' οἷον αὐτὸν ὡς ἐκείνον.

ΜΗ

Μὴ σε συγχείτω ἡ τῷ ὅλου βίου φαντασία·
 μὴ συμποδισθῇ ἐπιπνοα οἷα καὶ ὅσα πιθανολο-
 γῶντι γενῆσθαι. ἀλλὰ καθ' ἕκαστον τῶν πηρόντων,
 ἐπὶ ῥῶτα σεαυτὸν, πῶς τῷ ὄντι τὸ ἀφόρητον
 αὐτὸν ποιεῖ. αἰχλωθῇ γὰρ ὁ μολογῆσαι. Ἐπει-
 τα ἀναμύμησθε σεαυτὸν, ὅτι ἔτε δ' ἔμελλον,
 ἔτε δ' ἔπρωχες βαρεῖ σε; ἀλλὰ ἀεὶ τὸ πῶν.
 ὁ δὲ καὶ ταχυμετρεῖται, ἐὰν αὐτὸ μόνον πε-
 ριοείσῃς, καὶ ἀπελέγχῃς τὴν διάνοιαν, εἰ πρὸς
 ὁδὸν μὲν αὐτὸν ἔχει μὴ διώχεται. Μὴ πρὸν πα-
 ρακτάσθῃ τῇ τῷ κυρίου σωζῶ, πάνθεια, ἢ Πέρ-
 γαμος, πῶς τῇ Ἀδριανῷ, Χωρείας ὁ Διό-
 πριος; γελοῖον. τί δὲ εἰ πρὸς ἔμελλον, ἔμελλον
 αἰσθάνεσθαι; πῶς δὲ εἰ καὶ ἄνθρωπος, ἔμελλον ἡσθήσε-
 σθαι; πῶς δὲ εἰ ἡδονοῦν, ἔμελλον ἔτοιμα εἶναι;
 οὐκ ἢ πάντας πρὸς μὲν γράμματα ὅς γέροντας
 γενέσθαι οὕτως εἰμαρτο, εἴτα ἀφ' ἑαυτῶν. τί
 ὅν ὑπερον ἔμελλον ἐκείνοι ποιεῖν τὰ τῇ ἀφ' ἑαυ-
 τῶν; γράσων πάντες τῶν το, καὶ λύθρον αὐτῶν
 λαλῶν. εἰ διώχεται ὅς ἔν βλέπειν, βλέπε κρι-
 νων φησὶ σοφώτατοις. δ'καλοῦντες καὶ τετρακ-
 σαπηνὴ ἀρετῶν οὐχ ὁρῶν αὐτῇ τῷ λογικῷ ζῶντι
 καὶ ταυτοῦ. ἡδονῆς δὲ ὁρῶν, τὴν ἐγκρατείαν.
 ἐὰν ἀφ' ἑαυτῶν τὴν οὐκ ἐπὶ πᾶσι πᾶσι τῷ λυ-
 πεῖν σε δοκῶντι, αὐτὸς αὐτῷ ἀσφαλεστά-
 τω ἔσθαι. πῶς αὐτὸς; ὁ λόγος, ἀλλ' οὐκ ἐμὲ
 λόγος.

λόγῳ· ἔγω· ἐκὼν ὁ μὲν λόγος αὐτὸς ἐαυτὸν
 μὴ λυπεῖται· εἰ δὲ τι ἄλλο οἱ κακῶς ἔχει, ἔτι
 λαβέτω αὐτὸ πάλιν αὐτῷ· Ἐμποδισμὸς αἰσθή-
 σεως, κακὸν ζώτικῆς φύσεως· Ἐμποδισμὸς ὁρμῆς
 ὁμοίως κακὸν ζώτικῆς φύσεως· ἐστὶ δὲ τι ἄλλο ὁ-
 μοίως Ἐμποδιστικὸν καὶ κακὸν τῇ φυτικῆς κα-
 τασκευῆς· ἔτι τὸ πῶς Ἐμποδισμὸς νῦν, κακὸν
 νοεῖας φύσεως· πάντα δὲ ταῦτα, ὥς σε κατὰ με-
 τὰ φέρε· πόρος, ἡδονὴ ἀπαιτείται· ὅπως δὲ αἰσθη-
 σις· ὁρμήσαντι αἴσθημα ἐλάνετο· εἰ μὲν αὐτοῦ ἐξαι-
 ρέτως ὥρμας ἡδὴ ὡς λογικῶς κακὸν· εἰ δὲ κοινὸν
 λαμβάνει, ἔγω βλάπτει, ἔδ' ἔμπεπόδισται·
 τὰ μὲν τοῦ νοῦ ἰσχύει ἔδ' εἰς ἄλλῳ ἔωθεν Ἐμπο-
 δίζειν· τὰ τε γὰρ, ἔπῳρ, ἔσίδησθαι, ἔτύραννος,
 ἔβλασφημία, ἔχ' ὅπῃν ἀπῆλ· ὅταν γλῆν
 σφῆλθαι, κυκλοτόρης μὲν· Οὐκ εἰ μὴ ἀξίῳ ἔ-
 μαι δὲν λυπεῖν, ἔδε γὰρ ἄλλον πῶποτε ἐκὼν ἔ-
 λυπησα· ὁφθαλμὸν ἄλλον, ἄλλο· ἐμὲ δὲ ἐὰν ὕγιες
 ἔχωρ ἡγεμονικὸν, μὴ ἀρρεφόμενον, μήτε ἀν-
 θρώπων πῶς μήτε τῷ ἀνθρώποις συμβαινόντων·
 ἀλλὰ πᾶν δυνάμειν ὁφθαλμοῖς ὁρῶντα, καὶ
 ·δεχόμενον, καὶ χρώμενον ἐκείνῳ κατ' ἀξίαν· ὅσον
 ἔδ' ἔδ' ὅσον χρόνον σε κατὰ χάλεισαι· οἱ τῇ ὕπερο-
 φημίαν μᾶλλον διώκοντες, ἔλογίζονται, ὅτι
 ἄλλοι τοῖς τοῖς μέλεσιν ἐκείνοι εἶναι, οἳ οἳ εἰσιν ἔτοι-
 ἔς βαρύνονται, καὶ ἐκείνοι δὲ θνήσκουσι· τί δὲ ὅπως
 πρὸς

πρὸς σὲ αὖ ἐκείνοι φωνῶνς τοιαύτους ἀπκχθε-
 σιν, ἢ ὑπόληψιν τοιαύτῳ πῶς σὲ ἔχωσιν. Ἄρον με
 καὶ βαλλέσπερ δέλης. ἐκεῖ γὰρ ἔξω ῥὴν ἐμὸν δαί-
 μονα ἴλιων, τὰτ' ἔστιν ἀρεσμὸν εἰ ἐλθῇ. Ὁ ἀνερ-
 γοῖν κ' ὁ ἐξῆς τῇ ἰδίᾳ καταισχυρῇ. ἄρα ῥῶρο ἀξίον,
 ἵνα δι' αὐτὸ κακῶς με ἔχη ψυχῇ, καὶ χείρον ἑαυ-
 τῆς ἢ, τα πνευμένη, ὀρεγομένη, κυδοιμένη, πη-
 ρομένη; καὶ τί θύρῃς τὰτ' ἀξίον; Ἀνθρώπῳ οὐ-
 δένι συμβαίνειν πιδύαται, ὃ ἐκ ῥῶν ἀνθρωπικῶν
 σύμπλωμα. ὃ δ' ἐβοῖ, ὃ ἐκ ἔστι βοϊκόν. ὃ δ' ἐμ-
 πέλω; ὃ ἐκ ἔστιν ἀμπελικόν. ὃ δ' ἐλίθω, ὃ ἐκ ἔστι
 λίθω ἰδίον. εἰ ἔν ἐκάσῳ συμβαίνει; ὃ καὶ ἔωθεν,
 καὶ πέφυκον, πᾶν δυσχεραίνουσιν; ὃ γὰρ ἀφόρη-
 τόν σοι ἔφερον ἡ κρινὴ φύσις, εἰ μὴ διὰ πῆν ἐκ-
 τὸς λυπῇ; ἐκ ἐκείνῳ τοι ἀνοχλῇ; ἀλλὰ δ' οὐκ
 πῶς αὐτῷ κείμα. ῥῶρο δ' ἡδὴ ἰθαλείῃται ἐπὶ
 σοι ῥῶν. εἰ δ' ἐλυπῇ σὲ πῆν αὖ τῇ σὴ ἀλαδέσει,
 τίς ὁ κρυφύων διορῶσαι δ' δόγμα; ὁμῶς δ' ἐ
 εἰ λυπῇ, ὅτι ἐχί δ' δέ τι ἀδργαῖς ὑγίς σοι φαι-
 νόμῳ, πᾶν μάλλον ἀνεργῆς ἢ λυπῇ; ἀλλὰ
 ἰχυρότόρον τι εἴσαιται. μὴ ἔν λυποῦ. ὃ γὰρ πα-
 ρα σὲ ἡ αἰτία τῇ μὴ ἀνεργῆσθαι. ἀλλὰ οὐκ ἀξίως
 ζῶ μὴ ἀδργουμένην τούτου. ἀπιδι οὐκ ἐκ
 τοῦ ζῶ θύμνης, ἢ ὁ ἀνεργῶς ἀρθνησθεῖ ἅμα
 ἴλεως τοῖς εἰσαμένους. Μένησο ὅτι ἀκαταμά-
 χτοισ γίνεται τὸ ἡγεμονικόν, ὅταν εἰς ἑαυτὸ

συστραφεί ἀρεκιδῇ ἢ ἐαυτῷ, μὴ ποιοῦντι ὁ μὴ θέ-
 λει, καὶ ἀλόγως παρατάσσεται. τί δὲ ὅτι καὶ
 μετὰ λόγου πόδεσσι κεμμένως κρήνη πόδι πινθ
 Δ[ι]α ῥῶτο ἀκρόπολιν ὅσιν ἡ ἐλθούσα παρθένος
 διαΐοιαι. οὐδέ τις γὰρ ὀχυρώτορος ἔχει ἀνδρω-
 τῶ; ἐφ' ὃ καταφυγὴν ἀν' αὐτῶ λαιπὸς
 αὐτῇ. ὁ μὲν δὲ μὴ ἐωρακῶς ῥῶτο, ἀμαθής. ὁ δὲ
 ἐωρακῶς καὶ μὴ καταφύγων, ἀτυχής. Μη-
 δέ τις πλεον σαυτῷ λέγει, ὧν αἱ προηγμένα
 φαντασίαι ἀναγγέλουσι. ἤγγελται ὅτι ὁ
 δέσποτα κακῶς λέγει. ἤγγελται ῥῶτο δὲ ὅτι
 βίβλαται, οὐκ ἤγγελται. βλέπω ὅτι νοσεῖ τὸ
 παιδίον. βλέπω. ὅτι δὲ κενδυθήει, οὐ βλέπω.
 οὕτως δὲ μὲν αἰ ἐν τῇ πρώτῳ φαντα-
 σίᾳ, καὶ μετὰ αὐτῶς ἐν δευτέρῳ ἐπίλεγε, καὶ
 οὐδέ τις σὺ γίνεται. μάλλους δὲ ἐπίλεγε ὡς γνω-
 εῖζας ἐκείνη τῇ αὐτῇ κόσμῳ συμβαινόντων.
 σίκυθ' πικρὸς, ἄφες. βλέπει αὐτῇ ὁδῷ, ἐκ-
 κληνοῖς. ἀρεκί, μὴ προσεπέπης. τί δὲ καὶ ἐ-
 γίνεται ταῦτα αὐτῇ κόσμῳ. ἐπεὶ καταγελα-
 σθήσῃ ἔστω ἀνθρώπου φυσιολόγῳ, ὡς αὐτὴ καὶ
 ἔστω τίκτουσ' καὶ σικνέως γελασθήσῃ, κα-
 ταγνώσκων ὅτι αὐτῇ ἐργασθεῖω ξέσματα καὶ
 πόδι τμήματα τῇ κατασκυβαζομένης ὁρᾷς.
 καὶ τοὶ ἐκείνοι γε ἔχουσι τοῦ αὐτῶ ῥήψους. ἡ-
 δὲ τῇ ὁλως φύσις, ἔξω οὐδ' αὐτῇ ἔχει, ἀλλὰ τὸ
 θαυμαστὸν

θαυμασὸν τῆς τέχνης ταύτης ὅτιν, ὅτι παρ-
 εἰσάσαι ἑαυτῷ, παρ' ὃν ὄδον ἀγαθεύεται
 καὶ μετέσκειν καὶ ἀχρηστον εἶν' ὁδεῖν; εἰς ἑα-
 υτῷ μεταβάλλει, καὶ ὅτι πάλιν ἄλλα παρὰ ἐκ
 τῶν αὐτῶν ποιεῖ· ἵνα μήτε οὐσίας ἐξῶθεν χρε-
 ῖη, μήτε ὅπου ἐκβάλῃ τὰ σαπρότητα πρὸς
 ὅθενται. ἀρκέται δὲ καὶ χώρα τῇ ἑαυτῆς, καὶ
 ὕλη τῇ ἑαυτῆς, καὶ τέχνῃ τῇ ἰδίᾳ. Μήτε οὐ ταῖς
 πράξεσιν ὑποσύρῃ, μήτε οὐ ταῖς ὁμαλίαις φύ-
 ρειν· μήτε οὐ ταῖς φαντασίαις ἀλλάσσει· μήτε
 τῇ ψυχῇ καὶ πάσῃ (ὠλεσθεῖται, ἢ ἐκδορύν-
 ονται, μήτε οὐ τοῖς βίῃ ἀσχετοῖς· κτείνουσι,
 κρεανομοῦσι, καὶ τάραις ἐλαύνουσι. τί δὲ ταῦ-
 τα πρὸς ὃ τὴν διάνοιαν μὲν καὶ θάραυν, φρε-
 νῆν, σῶφρονα, δικαίαν; οἷον εἰς πρᾶξις παρὰ
 ἀγαυεῖ, καὶ ἁλυκεία, βλασφημίᾳ αὐτῷ, ἢ
 δὲ ὅτι παύεται τὸ πῖμον ἀναβλύσσει. καὶ πηλὸν
 ἐμβάλλῃ καὶ κερταῖαν, τὰ χεῖρα ἀσχετοῖς ἀσ-
 τὰ καὶ ἐκκλῦσει, ὅτι δαμῶς βαφθήσεται. πῶς
 δὲ πηλὸν ἀσχετοῖς ἐξείας, ὅτι μὴ φρίας; φύσσει αὐτὸ
 πάσης ὥρας εἰς ἐλθουδέϊαν, μετὰ τὸ ὠμύνειας, ὅτι
 ἀπώδω, καὶ ἀσχετοῖς. ὅτι μὴ εἰδὼς ὅτι ἐστὶ κέρ-
 μαθ', οὐκ οἶδον ὅπου ἐστίν. ὅτι μὴ εἰδὼς πρὸς ὅτι
 ἀσχετοῖς, οὐκ οἶδον ὅστις ἐστίν, οὐδὲ τί ὅτι κέρ-
 μαθ' : ὅτι δὲ οἱ τὸν τῶν ἀσχετοῖς, οὐδὲ
 πρὸς ὅτι αὐτὸς ἀσχετοῖς ἐστίν. τίς δὲ φαίνεται

εἰ δὲ πινος σινεῖς εἰς ἐσκιασμοῦον οἶκον τὸ ἀφ' ἡ-
 λιος φῶς εἰσδύμενον θαλάσσιον γίνεται κατ'
 οὐδὺν. καὶ ὡς περ διαμερεῖται δὴ πρὸς τὸ περι-
 νιον, ὅπῃ αὖ ἀπαντήσῃ διέρχον ὅν ἐπέκθη αἰ-
 ἔρα. αὐτῶν δὲ ἔστι, καὶ ἐκ τῶν λιασθῆν, ὅδε ἐπε-
 σε. βιαύτῳ δὲ πλὴν λύσιν καὶ διάχυσιν τῆς δα-
 νοίας εἶναι χρῆν, μηδ' αὖ μὴ ἐκχυσιν· ἀλλὰ ταῖσιν, καὶ
 πρὸς τὰ ἀπαντῶντα κωλύματ' αἰ, μὴ βίαιον, μὴ
 δὲ ῥα γδ' αἰεὶ πλὴν ἐπερὶ σιν ποιῆσθαι. μηδ' ἐμὴν
 κατὰ πῆλιν, ἀλλὰ ἰσαδῶ, καὶ ὑπὸ λαμπρῇ τὸ δε-
 χόμενον. αὐτὸν ἑαυτὸ σερήσει τῆς αὐγῆς τὸ μὴ
 πῆλιν αὐτῶν αὐτῶν. ὅ τιν' θάνατον φοβέμε-
 νον, ἢ τοὶ ἀναισθητοὶ φοβεῖται, ἢ αἰσθητοὶ ἐτε-
 ροὶ. ἀλλ' ἔτε' ἐκείνι αἰσθητοῖ, ὅδε καὶ πινον
 αἰσθητοῖ, ἔτε' ἀλλοιοτοῖ αἰσθητοῖ κτήσιν, ἀλ-
 λ' οὐκ ἔστιν ἔτι, καὶ τῶν ζῴων ἐκ τῶν αὐτῶν. οἱ αὖ θρω-
 πῶν γε γόνασιν ἀλλήλων ἐνεκκῶν. δίδασκε δὲ, ἢ
 φέρε. ἄλλως βέλθ', ἄλλως νῦν φέρεται μέν-
 ποι νῦν καὶ ὅταν θύλασθῃται καὶ ὅταν ποδὶ
 πλὴν σκέψιν ῥίφῃται, φέρεται κατ' οὐδὺν ὅ-
 δεν ἢ πῶν, καὶ ὑπὸ τὸ προκείμενον εἰσέναι εἰς τὸ
 ἡγεμονικὸν ἐκαστοῦ. πῆλιν δὲ καὶ ἐπὶ τῶν
 παντὶ εἰσέναι εἰς τὸ ἑαυτοῦ
 ἡγεμονικόν.

206 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ
 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙ-
 ΝΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΘ, ΤΩΜ ΕΙΣ ΕΑΜ-
 ΤΟΜ ΒΙΒΛΙΟΜ Θ.

ἀδικῶν, ἀσεβῆ. τῆς γὰρ τῆν δα-
 λρον φύσεως κατὰ δὲ κυκλικῆς
 τὰ λογικὰ ζῶα ἐνέκον ἀλλή-
 λων, ὥς τε ὠφελῆν μὲν ἄλληλα
 καὶ τ' ἀξίαν, βλάπτειν δὲ μηδα-
 μῶς, ὃ τ' βούλημα ταύτης πᾶσαιμένων, ἀσε-
 βῆ δηλονότι εἰς τὴν πρεσβυτάτην τῆν θεώσαν.
 ἢ γὰρ τῆν ὄλρον φύσιν, ὅν τῆν εἰς φύσιν. τὰ δὲ γε
 ὄντα πρὸς τὰ ὑπάρχοντα πάντα οἰκείως ἔχει.
 ἔπιδε καὶ ἀλθήσει αὐτὴ ὀνομάζεται καὶ τῆν ἀ-
 ληθῶν ἀπάντῃν πρὸς τὴν αἰτία εἶναι. ὁ μὲν δ' ἐ-
 κὼν ἰδουδόμενθ' ἀσεβῆ, καλῶσιν ἵστα πατῆρ
 ἀδικεῖ· ὁ δὲ ἄκρον, καλῶσιν ἀφωρνεῖ τῇ τῆν ὄ-
 λρον φύσει, καὶ καλῶσιν ἀκρομῆ, μαχόμενθ'
 τῇ τῆς κόσμου φύσει. μάχεται γὰρ ὁ ὕψι τα-
 ναντία τοῖς ἀληθῆσι φερόμενθ' πρὸς ἑαυτὸν·
 ἀφορμὰς γὰρ προελήφθ' πρὸς τὴν φύσεως, ὅτι
 ἀμειλίχους οὐχ οἶός τε ὅτι νῦν ὁ δὲ κρήνην τὰ ἰδου-
 δῆ ἄρ' τῆν ἀληθῶν. Ὁ μὲν δ' τὰς ἡδονὰς ὥς ἀ-
 γάθας διώκων, ὅτι δὲ πόνοις ὥς κακὰ φεύγων,
 ἀσεβῆ. αὐτὰ γὰρ γὰρ δ' ἐν τῷ τῶν, μέμφεται
 πολ-

πολλάκις τῇ κρινῇ φύσει, ὡς πρὶ ἀξίας τι ἀπονεμύνη τοῖς φαύλοις καὶ τοῖς ἀπονομαίοις. Ἀλλὰ δὲ πολλάκις ἐὼν μὲν φαύλος ἐν ἡδοναῖς εἶναι, καὶ τὰ ποιητικὰ τούτων κτεῖσθαι· ἐὼν δὲ ἀπονομαίους, πόρῳ, καὶ τοῖς ποιητικαῖς τέττε ἀντιπῆεν. ἔτι δὲ ὁ φοβούμενος ἐὼν πόρους, φοβήθητε αὐτὸς ποτε τῇ ἰσομύνη πρὸς τῷ κόσμῳ. Ἐπεὶ δὲ ἡδὴ ἀσεβείας. ὅτε διώκων τὰς ἡδονὰς, οὐκ ἀφίεται τῇ ἀδικεῖν. Ἐπεὶ δὲ ἐν ἀρχῇ ἀσεβείας. χρὴ δὲ πρὸς ἃ ἡ κρινὴ φύσις ἐπίσης ἔχει (ὅ γὰρ ἀμφοτέρω ἐποίει, εἴ μὴ πρὸς ἀμφοτέρω ἐπίσης ἔχει) πρὸς ταῦτα ὅτι ἐὼν τῇ φύσει βουλομένους ἐπεσθαι, ὁμογνώμονας ὄντας ἐπίσης ὁρμῇσθαι. ὅστις δὲ πρὸς πόρους καὶ ἡδονὰς, ἢ θάνατον ὁ ζῶν, ἢ δόξαν ὁ ἀδοξίαν, οἷς ἐπίσης ἢ τῇ ὁλβῇ φύσις χρῆται, αὐτὸς οὐκ ἐπίσης ἔχει, δηλὸν ὡς ἀσεβείας. λέγει δὲ τὸ χρῆσθαι τέτοις ἐπίσης τῷ κρινῇ φύσει, ἀντὶ τῆς κατὰ δὲ συμβαίνειν ἐπίσης κατὰ δὲ ἐξῆς γνομῆσις, ὅτι ἡ γνομῆσις ὁρμῇ πνι ἀρχαία τῆς περνοίας κατὰ τὴν ἀπό πνι ἀρχῆς ὁρμῆσις ἡδὴ τῷ δὲ τῷ ὁρμῆσις, συλλαβοῦσα πνὰς λόγους τῇ ἰσομύνη, ὁ δυνάμεις γονίμους ἀφορίσσεια, ὡς ἀποσείων τε, ὁ μεταβολῆς ὁ ἀποδοχῆς τοιοῦτῃ. Χειριστέον μὲν τὴν αἰδῶς ἀγνοῦν φθολῆς, καὶ πάντας ὡς

κρείσως καὶ τρυφῆς καὶ τύφου γενόμενον, ἵς
 ἀνθρώπων ἀπελθεῖν. τὸ δ' ὅτι κρηιάς ἐστί γε τῆς
 τῆς ἀρεπνύου, δὴ τὸ τοῦ πλοῦτος ἢ περὶ ἡμῶν
 περὶ κρηιάς τῆς κρηιάς· καὶ ὅπως οὐδὲ ἡ περὶ
 πείθει φάσκει ἐκ τῆς λαίματος. λαίματος δ' ἡ
 φάσκει οὐκ οἶστος πολλῶν γε μᾶλλον ἢ πρὸς ἡ τῆς πε-
 ρικεχυμένης τῆς τῆς πνύματος τοιαύτης πρὸς δυο-
 κρησία καὶ τροπῆς. αὐτὴ μὲν γὰρ ζώων λαίματος
 καὶ ζῶα. ὅστις ἐκείνη δὲ ἀνθρώπων καὶ τοῦ αἵ-
 νου ποιεῖσιν. Μὴ καὶ ταφρόνεις θανάτους, ἀλλὰ
 θανάτους αὐτῶν, ὡς καὶ τῆς τῆς ὄντος, ὡς ἡ φύ-
 σις ἐξελθῶσιν γὰρ ὅτι τὸ νεῖσται, καὶ τὸ κρηιάς καὶ
 τὸ αὐξήσται, καὶ τὸ ἀκμάσται, καὶ ὁδόντας, καὶ
 γένον, καὶ πολιὰς οὐκ ἐκείνη, καὶ πῶς, καὶ κρη-
 φορήσται, καὶ ἀρεπνύσται, καὶ τὰ ἄλλα τὰ φυ-
 σικῆς ἀνεργήματα, ὅσα αἱ τῆς τοῦ βίου ὥρας φέρου-
 σιν, τοιαῦτα τῶν οὐκ ἐκείνη. ὅτι μὲν ὅτι καὶ τὰ
 ἀνθρώπων ἐστὶ λείον γένος, μὴ ὁλοκληρώσται, μη-
 δὲ ὡς τῆς, μηδὲ ὑπὸ κρηιάς πρὸς τὸν θάνατον
 ἔχειν· ἀλλὰ πᾶσι μὲν ὡς μίαν τῆς φυσικῆς ἐ-
 περγῶν. ὡς γὰρ πᾶσι μὲν, πᾶσι ἐμπερὶν ἐκ τῆς
 γαστρὸς τῆς γυναικὸς οὐκ ἐκείνη, ὅπως ἐκείνη
 ὅτι πᾶσι ὥρας οὐκ ἢ τὸ ψυχάειον οὐκ τῆς ἐλύτῃς
 τῆς τῆς ἐκ πᾶσι, αἱ δὲ τῶν ἰδιωτικῶν πᾶσι
 μα ἀφ' ἐκείνης θάλας, μάλιστα οὐκ ἐκείνη
 πρὸς τὸν θάνατον ποιεῖ, ἢ ἐπίσταται ἢ ὅτι τὰ ὑπο-
 κείμενα,

κέρμελα, ὧν μέλλεις ἀρῶσαι. Σήμερον οἶον
 ἡ θῶν ἐκτίπτεται ἡ ἐμπροφυερμένη. προσκύνειας
 μὲν γὰρ αὐτοῖς ἠκούσας δεῖ, δὴνὰ καὶ κήδεσθαι, ὅ
 πρὸς φέρειν. μνηστῆσαι μάλιστα ὅτι ἐκ ἀπ'
 αἰθρώπων ὁμοδογματούντων σοὶ ἡ ἀπαλλαγὴ
 ἔσται. ὣς γὰρ ἢ μόνον εἰπὼν ἄρα αἰθέλκην αὐτῇ
 κατῆχεν αὐτῷ ζῶν, εἰς ζῶν ἐφείθε τις τὰ βιαιώ-
 τα δογματὰ πῶς ποιεῖται. νῦν δ' ὁρᾷς ὅ-
 σοι ὁ κύπτος αὐτῇ διαφωνία τῇ συμβιώσεως,
 ὥστε εἰπὼν, θάπτον ἐλθεις ὃ θάνατε μὴ που καὶ
 αὐτὸς ὑπολαβόμεαι ἐμαυτῷ.

Ὁ ἀμαρτάνων ἐαυτοῦ ἀμαρτάνει, ὃ ἀδι-
 κῶς ἐαυτὸς κακῷ, κακὸν ἐαυτὸν ποιεῖν. ἀ-
 δικῇ πολλὰ κίς ὁ μὴ ποιεῖν τι, ὃ μόνον ὁ ποιεῖν
 τι. ἀρκεῖ ἡ πῦρσαι ὑπόληψις κατὰ ληπτικὴν,
 καὶ ἡ πῦρσαι πρᾶξις κοινωνικὴ· καὶ ἡ παρῶ-
 σα διάθεσις δυναριστικὴ πρὸς πᾶν τὸ παρὰ τὸ
 ἐκ τῆς αἰτίας συμβαῖνον, ἵνα λαμβάνει φαντα-
 σίαν, σῶσαι, ὁρμῶν, σβῆσαι ὁρεῖν, ἐφ' ἐαυτοῦ
 ἔχεις τὸ ἡγεμονικόν, εἰς μὲν τὰ ἄλογα ζῶα,
 μία ψυχὴ διέρεται. εἰς δὲ τὰ λογικὰ μία νοε-
 ρὰ ψυχὴ μιμνῆσται. ὥστε καὶ μία γῆ ἐστὶς
 ἀπ' αὐτῶν τῶν γεωδῶν, καὶ ἐνὶ φωτὶ ὁρῶ-
 μεν. Σὲ ἵνα ἄρα αἰσπνέομεν, ὅσα ὁρατικὰ ἐ-
 μψυχα πάντα. Ὅσα κινεῖ πνέει ματέχει,
 πρὸς τὸ ὁμογενὲς ἀποβῆαι. Τὸ γεῶδες πᾶν

ῥέπει ὑπὶ γλῶ, τὸ ὑγρὸν παῖ, σπέρρους, δὲ
 ἀκρωδὲς ὁμοίως, ὥςτε χῆζειν τῇ διερχντῇ
 καὶ βίας. Τὸ πῦρ αἰωφερές μὲν, ὅθι δ' τοι-
 χειδὸς πῦρ. παρὶ δὲ πικρὶ αἰταῦθα πρὸς
 δ' ὠφεαλπῆσαι ἐπιμολες. οὕτως, ὥςτε καὶ
 παῖ δ' ὑλικός δ' ὀλίγω ξηρότερος, διέξα-
 ππὸν εἶναι, ὅθι ῥ' ἐλαππὸς ἐγκακρῶσαι αὐ-
 τῷ δ' κωλυτικὸν πρὸς ἐξαψας. καὶ πίνυας
 παῖ τὸ κρινῆς νοεῖας φύσεως μέτοχον, πρὸς δ'
 συγγαίς ὁμοίως αὐθίδει, ἢ καὶ μᾶλλον. ὅσῳ
 γὰρ ὅτι κρεῖττος πρὸς τὰ ἄλλα, ὅσῳ τῷ καὶ
 πρὸς δ' συγκρινᾶσαι τῷ οἰκείῳ καὶ συγχῆ-
 ῶσαι ἐπιμότρων. διὸ γοῦν ὑπὶ μὲν τῇ ἀ-
 λόγῳν διέρεθι σμήνη, καὶ ἀγάλλαι, καὶ νεοστο-
 τροθίαι, καὶ οἷον ὀρωτῶ. ψυχραὶ γὰρ ἦδη ἦσαν
 αἰταῦθα, καὶ τὸ σωματικὸν αὐτῷ κρεῖττον
 ἐπιτεινόμειον θείεισκει, οἷον οὐτε ὑπὶ φυτῶν
 καὶ οὐτε ὑπὶ λίθων, ἢ ξύλων. ὑπὶ δὲ τῇ λογι-
 κῶν ζώων, πολιτεῖαι, καὶ θαλάαι, καὶ οἴκη, καὶ
 σύλλογοι, καὶ αὐτὸ πολέμοις ὠμῶν καὶ ἀνο-
 χαί. ὑπὶ δὲ τῇ ἐπικρεῖττων, καὶ ἐκδιεση-
 κῶ τῇ τρώων πινὰ αἰώσις ὑπῆεν, οἷα ὑπὶ τῇ
 ἄστρον. οὕτως ἢ ἐπὶ δ' κρεῖττον ἐπανάστασις
 συμπαθεῖαι καὶ αὐτὸ διεσῶσιν ἐργάσασθαι ἐδύ-
 νατο. Ὅρα δὲ τὸ ὑν γινόμενον. μόνον γὰρ τὰ νο-
 ῖα νῦν ὑπὶ ἀέλειται τῷ πρὸς ἄλλα παρὰ τῆς καὶ
 ὠμῶν.

βιωθήσεως, καὶ τὸ σύρρουν ὧδε μόνον οὐ βλέ-
 πεται. ἀλλ' ὁμως καίτοι φθύγοντες πωλεῖ-
 ται λαμβάνονται. κρατῇ γὰρ ἡ φύσις. ὅψι δὲ
 ὁ λεγὼν πῆραφυλάσων. θάσων γυνῶν ὄροι πε-
 αὖ γὰρ δὲς τι μηδενὸς γλώδους πωσαπῶμνον,
 ἢ πῶρ ἀνθρώπου ἀνθρώπου ἀπερισμῶν. Φέ-
 ρει καρπὸν καὶ ἀνθρώπου καὶ θεός, καὶ ὁ κόσ-
 μος, αὐταῖς οἰκείαις ὥραις ἐκαστα φέρει. εἰ ἡ ἡ-
 νήθεια κυρίως τέτροφον ἐπὶ ἀμπέλαι καὶ τῶν ὀ-
 μύων οὐδὲν τῶτο. ὁ λόγος δὲ καὶ κρινόν καὶ
 ἴδιον καρπὸν ἔχει, καὶ γίνεται ἵς αὐτῶ τοιαῦτα
 ἔτορα, ὅσοιόν τι αὐτὸς ὅσιν ὁ λόγος. Εἰ μὲν δύ-
 ναται μετὰ θάλασσαν· εἰ δὲ μὴ, μέμνησο ὅτι πρὸς
 ῥῶτο ἡ ὁμύθεια σοι δέδοται, καὶ οἱ θεοὶ δὲ θύ-
 μνησις τοῖς ποιούσις εἰσίν, εἰς αἷα δὲ καὶ σωτη-
 ροῦσιν, εἰς ὑγίαν, εἰς πλουτοῦν, εἰς δούξαν. οὐ-
 τως εἰσι χρηστοί. ἔξεσι δὲ καὶ σοι· εἰ εἰσὶ, τίς ὁ κω-
 λύων; πόνει μὴ ὥς ἀθλιος, μηδὲ ὥς ἐλεείσθαι ἢ
 θαυμάζεσθαι θέλῃ. ἀλλὰ μόνον αὐτὴν εἰλε, κινῆ-
 ας καὶ ἴσχειν, ὥς ὁ πολιτικὸς λόγος ἀξιοῖ
 σῆμδρον ἵς πᾶσιν πᾶσις πωλεῖσας, μάλλον ἢ
 ἵς βίαν πᾶσιν πωλεῖσας. ἔξω γὰρ οὐκ ἔω,
 ἀλλὰ αὐτὸν αὐταῖς ἔσπληνται. πάντα ταῦ-
 τα σωθήσῃ μὲν τῇ πείρᾳ, ἐφήμερα ἢ τῷ χρόνῳ
 ῥυπῆα δὲ τῇ ὕλῃ· πάντα ὅσα οἷα ἐπ' ἐκεί-
 νων, εἰς κατὰ θάλασσαν. τὰ πρᾶγματα ἔξω δὲ

ρῶν ἔστηκον, αὐτὰ ἐφ' ἑαυτῶν μηδὲ μίτε εἰδόν-
 τα πῶδ' αὐτῶν, μήτε ἀρφαρινόμενα, τί δ' ἄρ-
 φαίνεται πῶδ' αὐτῶν; ὃ ἡγεμονικόν, ὃ καὶ πεί-
 σει, ἀλλ' ἐργεία ὃ τῷ λογικῷ πολιτικῷ ζῶσι
 κακὸν καὶ ἀγαθόν. ὥσπερ οὐδὲ ἡ ἀρετὴ καὶ κα-
 κία αὐτῷ καὶ πείσει, διὰ τὴν ἐργείαν. τῷ ἀναρρί-
 φησι λίθῳ ὃδ' κακὸν δ' κατενεχθῆναι· ὃδὲ
 ἀγαθόν δ' ἀνενεχθῆναι.

Διέλθῃ ἔσω εἰς τὰ ἡγεμονικά αὐτῷ, καὶ ὅ-
 πινος κριτὰς φοβῇ, οἷους καὶ πῶδ' αὐτῶν ὄν-
 τας κριτὰς. πάντα καὶ μεταβολῇ. καὶ αὐτὸς
 σὺ καὶ διηλεκτὴ ἀμοιώσει, καὶ κτ' ἡ φθορᾶ. καὶ
 δ' κόσμῳ δὲ ὅλῳ, ὃ ἄλλου ἀμάρτημα. ἐκεί-
 νῳ κατελιπεῖν. ἐργείας ἀπολήξεις, ὁρμῆς,
 ἑσπέρῃ φεως παύλα, καὶ οἷον θάνατον, ὃ-
 δ' κακόν. μέτρηθι νῦν ὑπὸ ἡλικίαν, οἷον πλὴν παι-
 δικίῳ, πλὴν τῷ μερακίῳ, πλὴν νεότητι, τὸ γῆ-
 ρας. καὶ γὰρ τὸ τῶν πᾶσα μεταβολὴ θάνατος,
 μήτι δεινόν; μέτρηθι νῦν ὑπὸ βίον τὸν ἑσπέρῃ
 πάπῳ, ἔτα ὅτι ἑσπέρῃ τῇ μητρὶ, ἔτα τὸν ὑ-
 πὸ τῷ πατρὶ. καὶ ἄλλας δὲ πολλὰς ὁμοφο-
 ρὰς καὶ μεταβολὰς καὶ ἀρχὰς διείστροφας,
 ἐπιδρώτα σεαυτὸν μήτι δεινόν. ὅτως τοίνυν ὃ-
 δὲ ἡ τῷ ὅλου σὺ βίον λῆξις, καὶ παύλα, καὶ
 μεταβολή. τρέχε ὑπὸ τὸ σεκυτ' ἡγεμονικόν, καὶ
 ὃ τῷ ὅλῳ, ὃ ὃ τῷ. ὃ μὲν σεκυτ' ἵνα νῆας
 δικαί-

δικαίῳ αὐτὸ ποιήσῃς. ὃ δὲ τῷ ὅλῳ, ἵνα συμ-
 μνημονεύσῃς τίν' ἔμελλ' εἶ. τὸ δὲ τούτου, ἵνα
 ἐκδυσήσῃς πότον ἀγνοία, ἢ γνώμη. Ὁ ἄμα
 λογιστὴς ὅτι συγγενὴς. ὥστε αὐτὸς σὺ πολι-
 τικῶν συστήματι συμπαλῆρωπικὸς εἶ, οὕτως
 καὶ πᾶσα πρᾶξις σου συμπαλῆρωπικὴ ἐστὶ ζωῆς
 πολιτικῆς. ἥ τις ἐὰν ἐν πρᾶξις σου μὴ ἔχῃ τὴν
 αἰσφοράν, εἴτε προσήκῃς, εἴτε ἀπρόσῃκός τις ἐστὶ
 ὃ κρίνωνικὸς τέλει, αὐτὴν ὁλοκαῖον ὅς τις βίον,
 καὶ οὐκ ἐξ ὧν εἶναι. Ὁ σασιώδης ὅστις, ὥστε
 ἐν δὴμῳ ὁ τὸ καὶ αὐτὸν μέλλ' διδάσκει. Ἄ-
 ποδὲς τῆς ποιότητος συμφωνίας παιδίαν ὄργανα,
 καὶ παίγνια, καὶ πινυμάτια, νεκροὺς βασι-
 ζονται, ὥστε αἰεργέτεςον προσπεσεῖν ἐπὶ τῆς τε-
 κνίας, ἵδι ἐν τῷ ποιότητι τῷ αἰτίῳ. καὶ ἄ-
 ποδὲς ἑλίκῃ αὐτὸ πᾶν γέφυρας δέσσει, εἴτα
 καὶ ἐν χρόνον ἀνελόμενον, ὅσον πᾶν ἐπὶ τῷ
 ὡς πεφνὴς ἔστι τὸ ἰδίως ποιότης, αὐτὸς τῆς
 μυεῖας, ὅτι τὸ μὴ ἀρκέσθαι τῷ ὅτι ἡ γνησι-
 κῶ. ποιούπι ταῦτα οἷα κατεκθύνεται. ἀλλὰ
 ἄλλος.

Ὅταν ἄλλος ψέγῃ σε, ἢ μισῇ, ἢ ποιῶντα πᾶν
 ἐκφωδῶσιν, ὅρῃς τὰ ψυχάλια αὐτῶν δέλθῃ
 ἐσω, καὶ ἴδῃ ποῖοι πᾶν εἰσὶν. ὅτι, ὅτι ὃ δὲ σε
 ἀπαθῇ, ἵνα τούτοις πᾶν ποτε πᾶν σὺ δὲ καὶ ἐν-
 νοῖν μὲν αὐτοῖς δὲ, φύσει πᾶν φίλοι. καὶ οἱ θεοὶ
 δὲ παρ-

δὲ πάντοιως αὐτοῖς βοηθοῦσι, δι' ὁνείρων, ἀλ-
 μαντειῶν. πρὸς ταῦτα μάλιστα πρὸς ἑκείνους
 εἰσφέρονται, ταῦτα ὅτι τὰ τῷ κόσμῳ ἐγκύκλια,
 αὐτὰ καὶ τὰ αἰώνων εἰς αἰῶνα. καὶ ἥτοι ἐφ'
 ἡμετέραν ὁρμὴν ἢ τῶν ὅλων διάνοια, ὅπουρ ἐστίν, ἀρ-
 χή, τὸ ἐκείνης ὁρμητὸν, ἢ ἀπαξ ὥρμησε. τὰ δὲ
 λοιπὰ, κατ' ἐπακροῦς ἡσυχίας. καὶ τί οὐ τίς.
 τῶν ὁρμῶν γὰρ πῶς ἄτομοι, ἢ ἀμερῆ. τὸ δὲ ὅλον,
 εἴ τις θεὸς οὐ ἔχει πάντα. εἴτε εἴ τις, μὴ καὶ
 σὺ εἴ τις. ἡ δὲ πάντα ἡμᾶς γὰρ ἡσυχάζει. ἐπει-
 τα καὶ αὐτὴ μεταβαλῇ. καὶ κείνη εἰς ἀπειροῦς
 μεταβαλεῖ. καὶ πάλιν ἐκείνη εἰς ἀπειρον, τὰς
 γὰρ ὡδὶ κυματώσεις τῇ μεταβολῇ. καὶ ἀλ-
 λουιώσεων ὡδὶ κυματῶν πῶς, καὶ τὸ ταχέως,
 πάντως θνητῶν καὶ φρονήσας. χεῖμα ῥέουσιν ἢ
 τῇ ὁρμῇ αἰτία, πάντα φέρει. ὡς οὐτε λῆ δὲ
 τὰ πολιτικά, ταῦτα, καὶ ὡς οἰεται οὐλοσώ-
 φως πρὸς πᾶσι ἀνθρώπων μετέωρον. ἀνθρώ-
 πους, τί ποτε ποίησον; ὅ νῦν ἡ φύσις ἀπαυτεῖ. ὁρ-
 μῶν ἐὰν διδῶται. καὶ μὴ πᾶσι βλάπτου. εἴ τις εἰ-
 σετοι. μηδὲ τὴν Πλάτωνος ἡλιείαν ἐλπίζει,
 ἀλλὰ ἀρετῶν, εἰ τὸ βραχύ ταυτοῦ πρὸς. ὅ
 τούτου αὐτῶν τὴν ἐκβασις, ὡς οὐ μικρόν τι ἐστὶ
 ὁρμῶν. ὁρμῶν γὰρ αὐτῶν πῶς μεταβάλλει; κα-
 εἰς δὲ ὁρμῶν μεταβολῆς, τί ἄλλο, ἢ
 οὐλοῦν σπένδοντας, καὶ πᾶσι πρὸς τοῖς
 μύθων.

μύων. Ὑπαγε ἰὺν καὶ Ἀλέξανδρον, καὶ Φί-
 λιππον, καὶ Δημήτριον τὸν Φαληρέα μοι λέγε.
 ὁφόνται εἰς ὅδιν τίς ἡ κοινὴ φύσις ἡδελε, ὧς αὐ-
 τοὺν ἐπαυδα γένηται. εἰ δὲ ἐτραγώδηται, οὐ-
 δὲς με καὶ τα κέντρικε μμῆσαι. ἀπὸ οὖν ὅτι
 καὶ αἰδῆμον τὸ φιλοφροσύας ὄργον. μή με ἀ-
 παγε ἐπὶ σεματοτυφίαν αἰσῶσαι ὑπὸ δεικνῶν ἀ-
 γέλας μυείας, καὶ τελετὰς μυείας ὧς πλοῦ-
 ταν τοῖον, ἐν χειμῶσι καὶ γαλήναις, καὶ ὁλο-
 φορέας γνομῶν, συγγνομῶν, ἀφγνομῶν.
 Ἐπινοεῖ δὲ καὶ τὸν ὑπὸ δῆλον πάλαι βεβωμέ-
 νος βίος, τὸν μετὰ σε βιωθρομῶν, καὶ τὸν
 νῦν ἐν τοῖς βαρβαροῖς ἔθνεσι βιβάμενον. καὶ ὅσοι
 μὲν ὅδε ὀνομαζοῦν γινώσκουσιν, ὅσοι δὲ τὰ-
 χιστα ὑπὸ λήσανται, ὅσοι δὲ ἐπαυνοῦντο ἰσως
 νῦν σε τὰ χιστα ψέξουσιν. καὶ ὡς οὔτε ἡ μνήμη ἀ-
 ξιόλογός γε, οὔτε ἡ δόξα, ὅτε ἄλλο τι τὸ σύμ-
 παν. ἀταραξία μὲν πόδι τὰ ἀπὸ τῆς αἰτίας
 συμβαίνοντα. δικαιοσύνη δὲ ἐν τοῖς πᾶσι τὴν ἐκ
 τοῦ αἰτίαν ἐνεργουμένην. Τουτίστιν ὁρμὴ καὶ πρᾶ-
 ξις, καὶ τα λήγουσα ἐπ' αὐτὸν τὸ κοινὸν. κῶς πρᾶ-
 ξαι, ὡς τὸ τοσοῦτον ὅτι φύσιν ὄν. πολλὰ ποδῶσι πε-
 ρεῖλαι τὴν ἐνοχλῶν τὴν σοι διώχου, ὅλα τὰ τῇ
 ὑπολήψει καὶ κέρματι καὶ πολλῶν ἐνεργεῖαν πε-
 ριποιήσας. ἡ δὲ σε αὐτῶν τὸ ὅλον κόσμον περὶ φη-
 φέναι τῇ γνώμῃ, καὶ ἐν ἴδιον αἰῶνα περὶ νοεῖν,
 καὶ

καὶ πῶς ἤντι μέρθ' ἐκείνου πράγματ' ταῖς
 χεῖαν μεταβολῶν ὑδινούων. ὥς βραχὺ μὲν εἰς
 ἀπὸ γενέσεως μέχρι διαλύσεως, ἀχανὲς δὲ τὸ
 πρὸ τῆς γενέσεως, ὥς καὶ τὸ μὲν πᾶν διαλυομένην
 ὁμοίως ἀπειρον.

Γαῖται οὗτοι ὁρᾷς τάχιστα φθαρθήσεται, καὶ
 οἱ φθαρόμενα αὐτὰ ὑπιδόντες τάχιστα, καὶ
 αὐτοὶ φθαρήσονται. καὶ ὁ ἐξαπόγνητος ἀερ-
 θανὼν εἰς ἴσον κατασίσσεται θεῷ προῶν. πῆ-
 να τὰ ἡγεμονικά τούτῃν, καὶ πόριθ' αἰσων-
 δάκρυα, καὶ δι' οἷα θιλάουσι καὶ πμῶσι. γυ-
 μνά νόμιζε τὰ ψυχάσια αὐτῇν. ὅτε δοκῶσι
 ἐλάττειν ψέγοντες, ἢ ὠφελὲν ἰσχυμνοῦντες, ὅση
 οἰνοῖς. ἢ ἀρβολὴν εἰδὼν ἀλλόθ' εἰν, ἢ μεταβολὴν,
 τὸ τῷ δὲ χαίρειν ἢ τῷ ὄλρον φύσιν, καὶ τὸ πᾶν-
 τα καλῶς γίνεταί. ἰσχυμνοῦντες ὁμοειδῶς ἐγί-
 νετο, καὶ εἰς ἀπειρον τοιαῦτ' ἐτόρα ἔσαι. τί δ' ἂν
 λέγεις ὅτι ἐγίνετό τε πᾶντα ὁ καὶ πᾶντα ἀεὶ
 κακῶς ἔσαι, καὶ εἰς μία ἄρα διώαμις οἱ ὅσοι
 τοῖς τοῖς ἰσχυμνοῦντες ὡς ἢ διορδῶσασα ταῦτα, ἀλ-
 λά καὶ ἀκίκεν ὁ κόσμος οἱ ἀδελφείπτοις κακῶς
 συνέχεσθαι. τὸ σαπρὸν τῷ ἐκείνῳ ὑποκαμίνης ὑ-
 λης, ὑδῶρ, κόνις, ὁσάεια, γράσθ' ἢ πάλιν, πῶ-
 ροι γῆς, τὰ μάλα μαλα, ὁ ἔως ἀθῆμαι, ὁ χρυσός,
 ὁ ἀργυρός, ἡ τεχνία ἢ ἐοδῆς, ὁ αἶμα ἢ πορφύ-
 ρα, ὁ τὰ ἄλλα πᾶντα τοιαῦτα. καὶ τὸ πᾶν
 ματικόν

μαπκὸν δέ, ἄλλο τοιοῦτον . καὶ ἐκ τούτῃν εἰς
 ταῦτα μεταβάλλον . ἄλις τῷ ἀθλίου βίου, καὶ
 γογγυσμοῦ, καὶ πιθηκισμοῦ . τί ταράσῃ, τί
 τούτῃν καινόν; τί σε ἰξίσησι; δ' αἵτιον; ἴδε αὐ-
 τῷ . ἀλλ' ἢ ὕλη; ἴδε αὐτῷ . ἔξω δὲ τούτῃν οὐ-
 δὲ ὄσιν . ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς θεοὺς ἦδη ποτὲ
 ἀπολούσεσθ' καὶ χρηστότερόν γενοῦ . ἴσον δ'
 ἐκείτῃν ἔτισι, καὶ τὸ τεισὶ ταῦτα ἰσοῦσαι . εἰ
 μὲν ἡμαρτεν, ἐκεῖ δ' ἡμᾶς . τάχα δ' οὐχ ἡ-
 μαρτεται . ἢ τοι ἀπὸ μιᾶς πηγῆς νοεῖας πάντες
 ὡς οἱ σώματα ὑδισυμβαίνει καὶ εἰ δὲ τὸ μέρθ'
 τοῖς ὑπὲρ τῷ ὅλῳ γινομένοισι μέμφεσθαι . ἢ ἄ-
 τομοι, καὶ εἰδὼν ἄλλο, ἢ κυκλῶν κυλίσκεσθαι .
 τί ὦν ταράσῃ; τῷ ἡγεμονικῷ λέγεις, τίθνηκας;
 ἐφ' ὅρασαι; ἔποκρίνη, συνάγλαζ', βόσκης;
 ἢ τοι εἰδὼν διώαν; οἱ θεοὶ ἢ θηρίωσαι, δύναν; . εἰ
 μὲν ὦν μὴ διώαν; , τί βύχη; εἰ δὲ διώανται, οὐχ
 τί εἰς μάλλον βύχη, διδόναι αὐτοῦ, τὸ μήτε φο-
 βεῖσθαι π τούτῃν, μήτε ὑδισυμῆν πνός τέτῃν;
 μήτε λυπεῖσθαι ἐπὶ πνθ' τούτῃν, μάλλον τῷ
 μὴ πρῆναι π τούτῃν, ἢ βρῆ πρῆναι . πάντως
 γὰρ εἰ διώαν; συνεργεῖν ἀνθρώποις, καὶ εἰς ταῦ-
 τα διώαν; (σωδργεῖν . ἀλλὰ ἴσως ἐρεῖς, ὅτι ἐπ'
 ἐμοὶ αὐτὰ οἱ θεοὶ ἐποίησαν . εἶτα, εἰ κρείσσους
 χρῆας τοῖς ὑδὶ σοὶ μετ' ἐλθουθερίας, ἢ ἀφ' ἐ-
 ρεας πρὸς τὰ μὴ ὑδὶ σοὶ μετὰ δουλείας ἔτα-

πεινότητι; τίς δέ σοι εἶπεν, ὅτι οὐχὶ καὶ ἔσ-
 τα ἐφ' ἡμῖν οἱ θεοὶ συλλαμβάνουσιν. Ἄρξαι
 γοῦν πάλιν τούτῃν δύχασθαι, καὶ ὅτι. ἔτι δὲ
 χεῖται πῶς κριμῆσθαι μετ' ἐκείνης· σὺ πῶς μὴ
 ὑπὸ θυμῷ τῷ κριμῆσθαι μετ' ἐκείνης. ἄλ-
 λ' ὅτι, πῶς σερμῆσθαι ἐκείνου σὺ, πῶς μὴ χεῖσθαι τῷ
 σερμῆσθαι. ἄλλ' ὅτι πῶς μὴ ἀρεῶν ὅτι τεκ-
 νίον σὺ, πῶς μὴ φοβῆσθαι ἀρεῶν ὅτις ὡς
 ἐπίτρεψον ταῖς δυνάμεσιν, καὶ δυνάμεις τὴν γένεσιν.
 Ὁ ἐπίκουρος λέγει, ὅτι οὐ τῇ νόσῳ ἐκ ἡθῶν μοι
 αἱ ὁμολογίαι πάλιν τῇ σωματίου παθῶν, ὅ-
 τι πρὸς τοὺς ἐσιόντας διακρίνεται πνευματικὴν ἐλα-
 λῶν, ἀλλὰ τὰ πνευματικὰ φυσιολογῶν διετέ-
 λον, καὶ πρὸς αὐτῶν τέτρωτον, πῶς ἡ διάνοια
 συμμεταλαμβάνουσα τῇν αὐτῇ σαρκιδίῳ
 τοιούτῃν κινήσεως ἀταρακτεῖ, ὅτι ἴδιον ἀγαθὸν
 τηρεῖται, ὅτι τοῖς ἰατροῖς ἐμπιπείων φησὶ καὶ τα-
 φραῖται, ὡς πνευματικῶν. ἀλλὰ ὁ βίος ἡρε-
 τοῦ καὶ καλῶς. ταῦτα δὲ ἐκείνῳ οὐ νόσῳ ἐκ
 νοσῆς, καὶ οὐ ἄλλῃ πινὶ πάλιν αἰσθάνεται. ὅτι μὴ ἀφί-
 σατος φιλανθρωπίας ἐν οἷς δὴ ποτε τοῖς πνευμα-
 τικοῖς, μὴ δὲ τοῖς ἰδιώται καὶ φυσιολόγῳ συμ-
 φλυαρεῖν, πάσης αἰρέσεως κοινόν. πρὸς μόνῳ τῷ
 νῦν πνευματικῶν εἶναι, καὶ τοῖς ὁργάνῳ δι' ἃ
 πρᾶσι. ὅταν πινος ἀναμνηστικὰ πνευματικῶν,
 διδόντες πνευματικῶν σεμνῶν· διδόνται δὲ οὐ τοῖς
 κόσμῳ

κῶσμφ ἀναιόρνητοι μὴ εἶν· ὃ δυνάσονται. μὴ δὲ
 ἀπαίτει ὁ ἀδωάτων. εἰς γὰρ καὶ ἔτι ἐστὶν
 ἐκένωσις τῇ ἀναιόρνητι, ὅς ἀνάγκη ἐν τῷ
 κῶσμφ εἶναι ὁ αὐτὸ καὶ ὑπὸ τῷ πανούργου,
 καὶ ἐπὶ τῷ ἀπίστου, καὶ πάντος τῷ ὁποῦν
 ἀμαρτανόντῃ, ἔσω σοι πτόχειρον. ἀμα γὰρ
 τῷ ὑπομνησθῆναι ὅτι τὸ γένῃ τῇ τοιούτῃ
 ἀδωάτως ὅτι μὴ ὑπάρχεις, θύμωσεν
 ἔοι πτός ὅς καὶ ἔνα, ἔνυχισον δὲ καὶ κῆν
 θύθους εἰνοῦσις, τίνα ἰδωκίς ἢ φύσις τῷ
 αἰθρώπῳ ἀρετῇ πτός ὅς ὁ ἀμαρτημα. ἔ-
 θωκε γὰρ, ὡς ἀντιφάρμακον, πτός ἢ τὸν ἀ-
 γνώμονα τῷ περὶ τῇ, πτός δὲ ἄλλον, ἄλλω
 τίνα δυνάμιν. ὅλως δὲ ἐξεί σοι μεταδιδά-
 σκειν τὸν περὶ τῇ. πτός δὲ ὁ ἀμαρτανόντῃ,
 ἀφαιμαρτανῇ τῷ περὶ τῇ, καὶ περὶ τῇ
 ταί. τί δὲ καὶ βίβλαται; θύθους ἢ μνησθῇ τῷ
 τῇ πτός ὅς προξύν περὶ τῇ τῇ τῇ τῇ
 ὅς ὅς ἢ διάνοιά σου χείρων ἐμελλε γυνήσεαι. ὅς
 κακὸν σου καὶ τὸ βλαβερὸν, αὐτῷ τῷ πτόν τῷ
 ὑπόστασιν ἔχει. τί δὲ κακὸν ἢ ξέον γέγονον, εἰ
 ἀπαίδευσθαι τῷ ἀπαίδευσθαι πτόν. ὅρα μὴ
 στω τῷ μᾶλλον ἐγκαλῆν ὁφέλεις, ὅτι ὃ περὶ τῷ
 κῶσας τῷ ὅς ἀμαρτησῇ. σὺ ἢ ἢ καὶ ἀφορ-
 μάς ἐκ τῷ λόγῳ εἶχες πτός ὁ ἐνθυμῆναι ὅτι
 κῶς ὅτι ὅσον ὅσον ἀμαρτησῇ. καὶ ὅμως ἐπιλα-

νόμῳ· θ' αὐμαίψας εἰ ἡμαρτυκε. Μαύλισα δὲ
 ὅταν ὡς ἀπίσῳ, ἢ ἀχαείσῳ μέμψῃ, εἰς ἑαυτὸν
 ὠδιστρίφῃ. πλοδήχους γὰρ σὸν δ' ἀμαρτήματα,
 εἴτε πρὶ τῷ ποιῶντι πλὴν διαλύσειν ἔχοντ'·
 ἐπίσθυσας, ὅτι πλὴν πίσι φυλάξῃ, εἴτε τ' ἁχάειν
 διδόνς, μὴ κατὰ ληκτικῶς ἐδωκας, μηδὲ ὥς ἐξ
 αὐτ' τ' σῆς πρᾶξιως βύβυς ἀπειληφῆναι πάν-
 τ' τ' καὶ τῶν. τί γὰρ πλεονεύεις βύβυς ποιήσας
 ἀνθρώπων; οὐκ ἀρετῇ σοι; κ' φύσιν πλὴν σὺ π
 ἐπράξας, τούτου μισθὸν ζητεῖς; ὡς εἰ δ' ὀφθαλ-
 μὸς ἀμοιβὴν ἀπῆται, ὅτι βλέπει ἢ οἱ πόδες, ὅτι
 βαδίζουσιν. ὥσπερ γὰρ ταῦτα πρὸς τὸ δέ τι
 γέγονεν, ἢ πρὶ κ' πλὴν ἰδίαν κατὰ σκοδὴν ἀνερ-
 γοῦντα ἀπέχῃ τὸ ἴδιον ὅπως καὶ ὁ ἀνθρώπος
 βύβυς πρὸς πεφυκῶς, ὁπότε αἱ τι βύβυς πρὸς,
 ἢ ἄλλως εἰς τὰ μέγα σωματικὸν πρᾶ-
 ξῃ, πεποίηκε πρὸς ὃ κατὰ σκοδὴν
 σαι, καὶ ἔχει δ' ἑαυτῷ.

ΜΑΡ-

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙ-

κου αὐτοκράτορος, τῶν εἰς ἑαυ-
τὸν· Βιβλίον ι'.

Ση ποτὲ ἄρ' ὧ ψυχὴ ἀγαθὴ,
καὶ ἀπλὴ, καὶ μία, ὡς γυμνὴ,
φανερῶτά τῃ πονηρικῆς
σοι σώματι; γούνη ποτὲ ἄ-
ρα τ' ὀλιγητικῆς καὶ σερπητικῆς
δρακόνος; ἔση ποτὲ ἄρα πλῆρης καὶ ἀνεν-
δεῆς, καὶ οὐδ' ἐν ὑπὸ πολλοῦ σα. οὐδὲ ὑπὸ θυμοῦ
σα οὐδενός, οὔτε ἐμφύχου οὔτε ἀφύχου πρὸς
ἡδονῶν ἀρλαύσεις; οὐδὲ χρόνου ἐν ᾧ ὑπὸ μα-
κρότόρον ἀρλαύσεις; οὐδὲ τόπου, ἢ χώρας, ἢ
ἀέρων βύκαιρίας· οὐδὲ ἀνθρώπων βίαρμωσίας.
ἀλλὰ ἀρκεσθῇ τῇ πρῶτῃ καταστάσει, καὶ
ἡδῆσῃ τοῖς πρῶτοι πάσι, καὶ συμπέσεις σεαυ-
τῷ, ὅτι πάντα σοι πάρεσι, πάντα σοι β' ἔχει.
καὶ πρὸ τῆς θεῶν πάρεσι. καὶ β' ἔξει ὅσα θέ-
λον αὐτοῖς, καὶ ὅσα μέλλουσι δώσειν ὑπὸ σωτη-
ρίας τῇ τελείῃ ζωῇ, τῇ ἀγαθῇ, καὶ δικαίᾳ, ὅ
καλῶ, καὶ γεννῶντ' ὅ πάντα καὶ συνέχον-
τ' ὅ, καὶ περιέχοντ' ὅ, καὶ περιλαμβάνοντ' ὅ,
δραλνόμενα εἰς γένεσιν ἐτόρων ὁμοίων. ἔση ποτὲ
ἄρα βιαυτῇ, δία θεοῖς τε καὶ ἀνθρώποισιν οὕτω

συμπολιτῶν, ὥς μήτε μέμφασθαι π' αὐτοῖς,
 μήτε καὶ ταυ γνώσκειν ὑπ' αὐτῶν; πῶς ἔστι
 σου ἢ φύσις ἐπιζητεῖ, ὥς ὑπὸ φύσεως μόνον διοι-
 κουμένη. ἔστι τοι αὐτὸ καὶ πρῶτον, εἰ μὴ
 χεῖρον μέλλει διατίθεσθαι σου ἢ ὡς ζώου φύ-
 σις. ἔξῃς δὲ πῶς ἀπαιτῶν, τί ὑπὸ ζητεῖ οὐκ ὡς
 ζῶς φύσις. καὶ πάλιν ἔστω πῶς ἀπαιτῶν, εἰ μὴ
 χεῖρον μέλλει διατίθεσθαι, ἢ ὡς ζῶς λογικοῦ φύ-
 σις. ἐστὶ δὲ τὸ λογικὸν βέλους καὶ πολυτελὲς, τὰ τοῖς
 δὴ κενόσι χρώμενθ' μηδὲν πρὸς ἄλλοις. γὰρ
 τὸ συμβαίνειν, ἢ τοι ἔτως συμβαίνει, ὡς πέφυκε
 καὶ αὐτὸ φέρειν, ἢ ὡς οὐ πέφυκε αὐτὸ φέρειν.
 εἰ μὴ δὲ συμβαίνει σοι ὡς πέφυκε φέρειν, μὴ δυ-
 χέραναι. ὁ μὲν ὡς πέφυκε φέρε. εἰ δὲ ὡς μὴ
 πέφυκε φέρειν, μὴ δυχέραναι. φθαρήσε' ἡ γὰρ
 σε ἀπαναλώσει. μέμνησο μέντοι ὅτι πέφυκε
 φέρειν πάλιν, πάλιν δὲ τῇ ἑσπέρῃ τῇ σφ
 φορὴν καὶ ἀνέκ' αὐτὸν κρίνειν, καὶ φαντα-
 σίαν τὴν συμφέρειν ἢ καὶ θῆκεν σε αὐτῷ ἔστω κρίνειν.
 εἰ μὲν σφάλλεται, διδάσκειν βέλους, καὶ τὸ
 πῶς ὀφείλει δεικνύναι. εἰ δὲ ἀδυνατεῖς, σεαυ-
 τὸν αἰτιάσθαι, ἢ μὴ σεαυτὸν. ὅ, τι αὐτὸ
 συμβαίνει, πῶς τοι ἔστι αἰὶνῶν πρὸς κατὰ φύσιν
 ζῆτον, καὶ ἢ ὑπὸ πλοκά τῇ αἰτίᾳ (ὡς ἐκλωθε,
 πῶς τε ὡς ὑπὸ σκηνῇ ἔστι αἰθίου, καὶ πῶς πύ-
 ρον σύμβολον. εἴτε ἄτομοι, εἴτε φύσεις, πρῶ-
 67

τον κείωω ὅτι μέρθ' εἰμι τῷ ὅλῳ ὑπὸ φύν-
 σεως διοικουμένην. ἐπειτα, ὅτι ἔχω πως οἰκείως
 πρὸς τὰ ὁμογενῆ μέρη. τὴν γὰρ μεμνημέ-
 νθ', καθότι μὲν μέρθ' εἰμι, οὐδὲν δυσαρ-
 σωτῆν ἐκ τῷ ὅλῳ ἀρνημομένην. οὐδὲν γὰρ
 βλαβερὸν ἑστ' ἐμὲ, ὃ τῷ ὅλῳ συμφέρει. ὃ γὰρ
 ἔχει τί τ' ὅλῳ, ὃ μὴ συμφέρει ἑαυτῷ. πασῶν
 μὲν φύσεων κινόντων ἔχουσιν ἔσθ'· τῆς δὲ τοῦ
 κόσμου προσηληφύας, τὸ μὴδὲ ὑπότινθ'
 ἔξωθεν αἰτίας ἀναγκάζονται βλαβερὸν ἢ ἑαυ-
 τῇ γενεῇ. καὶ μὲν δὴ τὸ μεμνησθαι ὅτι μέρθ' εἰ-
 μι ὅλῳ τῷ ὅλῳ, ὅθεν πρᾶξω ἀκρινώμενον· μάλλον
 δὲ τοχάσσομαι τῇ ὁμογενείᾳ, καὶ πρὸς τὴν κιν-
 οῦν συμφέρον παῖδα ὁρμῶν ἑμαυτῇ ἄξω, καὶ
 ἀπὸ τούτων ἀπάξω. τούτῃν ὅπου πᾶσι
 νομῶν, ἀνάγκη τὸν βίον ὑπερεῖν· ὥς αὖ καὶ το-
 λίου βίον ὑπερὶ ὑμῶν προϋπάρχει. διὰ
 πρᾶξεων τοῖς πολίταις λυσιτελεῖν, ὅπου αὖ
 ἢ πόλις ἀρτέμει ἔσθ' ἀσπασίμου. τοῖς μέρε-
 σιν τῷ ὅλῳ, ὅσα φημι πᾶσι· ὅπου τὸν κόσμον,
 ἀνάγκη φθέρειν. λέγεται δὲ ἔσθ' σημαίνουσαν
 τῇ ἀλλοτρίᾳ. εἰ δὲ φημι κακόν τε, καὶ ἀναγ-
 καῖον ὅτι τῷ αὐτοῖς, ἐκ αὐτῶν ὅλῳ καλῶς διεξά-
 γοιτο, τῷ μέρει ἐς ἀλλοτρίωσιν ὄντων, καὶ πρὸς

τὸ φθέρειν αὐτῶν ὅλα φόρως καὶ περικυβισμένων. τότε
 τερον γὰρ ἐπεχείρησεν ἡ φύσις αὐτὴ τὰ ἐαυτῆς
 μέρη κακῶν, καὶ πῶς πῶς τῷ κακῷ, καὶ
 ὅς ἀνάγκης ἐμπῶτα εἰς τὸ κακὸν ποιεῖν, ἢ ἐ-
 λαθεν αὐτῷ τοιαύτῃ πῶς γενόμενα; ἀμφοτέρω
 γὰρ ἀπίθανον. εἰ δὲ τις καὶ ἀφένει τῆς φύ-
 σεως, καὶ τὸ πεφυκέναι ταῦτα ὁμολογῇ, καὶ ὡς
 γελοῖον, ἅμα μὲν φάναι πεφυκέναι τὰ μέρη τῶν
 ὄλων μεταβάλλειν, ἅμα δὲ ὡς ἐπὶ τινὶ τῷ πᾶσι
 φύσιν συμβαίνειν τι θαυμαζόν, ἢ δυσχεραίνειν ἅλ-
 λος τε καὶ τῆς ὁμοιότητος εἰς ταῦτα γινόμε-
 νης, ὅς ὦν ἐκείνων σωίσσεται. ἢ τοι γὰρ σκε-
 δασμός σοι χεῖρων ὅς ὦν (ωκυρὶς δὲ, ἢ τροπή, τῶν
 μὲν σερέμιον εἰς τὸ γῶδες· τῶν δὲ πνευματικῶν,
 εἰς τὸ ἀερῶδες. ὥς καὶ ταῦτα ἀναληφθῆναι
 εἰς τὸν τῶν ὄλων λόγον, εἴτε καὶ πῶς ὁδὸν ἐκ πνε-
 ρουμένου, εἴτε αἰδίῳις ἀμοιβαῖς ἀνακινουμένων. καὶ
 τὸ σερέμιον δὲ, καὶ τὸ πνευματικὸν μὴ φαν-
 τάζουσι ἀπὸ τῆς γενέσεως. πάντες γὰρ ἴδοντες
 ἐχθρὸς, καὶ τείτῃς ἡμέραν, ἐκ τῶν σιπίων καὶ
 ἐκ κομμένων ἀέρος πῶς ὑπερβολῶς ἔλαβεν. ἴδοντες
 ὅτι ἔλαβε, μεταβάλλει, οὐχ ὅτι ἡ μήτηρ ἔτεκεν·
 ὑπόθου δὲ ὅτι ἐκείνός σε λίσαν πρὸς τὴν ἐλπίδα
 διῶς ποιεῖ, οὐδὲν ὅτι οἶμαι πρὸς τὸ νῦν λεγόμε-
 νον. Ὄνομα ταῦτα ἀφένει σαυτῷ ταῦτα, ἀγα-
 θός, αἰσθήμων, ἀληθής, ἐμφρὼν, σύμφρων, ὑπερ-
 φρὼν,

φρων, πρόσχε μήποτε μετονομάζη, καὶ ἀφλ-
 λύψ ταῦτα τὰ ὀνόματα. καὶ ταχέως ἐπάνει
 ἐπ' αὐτὰ. μέμνηθε δὲ, ὅτι δ' ἡ' ἔμφρον, ἐβούλε-
 τό τοι σημαίνειν τὴν ἐφ' ἑκαστὰ δὲ λαμπρῶς ἐ-
 πίστασιν, καὶ τὸ ἀπὸ καὶ δύμην. δ' δὲ σύμφρον,
 τὴν ἐκύστον ἀπόδειξιν τὴν ἑσὶ τῆς κρινῆς φύ-
 σεως ἀρετῶν μύλων. τὸ δὲ ὑπέρφρον, τὴν ὑ-
 πέρτασιν τῶ φρονούντῳ μορίου ὑπὲρ λείαν
 ἢ τραχέαν κίνησιν τῆς σαρκὸς, ὅ τὸ δὲ αἰετον,
 καὶ τὸν θάνατον καὶ ὅσα βίαῦτα. ἐὰν δ' ὁ δὲ
 τηρεῖ σεαυτὸν ἐν ταῖς τοῖς ὀνόμασι, μὴ ληχέ-
 μιθ' ὅτι ὡς ἄλλων κ' ταῦτα ὀνομάζεαι, ἐπὶ
 ἑτορῳ. καὶ εἰς βίον ἐσελεύσῃ ἕτερον. τὸ γὰρ ἐπὶ βίῳ
 τὸν εἶν' οἶθ' μέχριν γέγονας, καὶ ἐν βίῳ τοῖς τῷ
 παρὰ σεαυτὸν ὁ μολύνεαι, λίαν ὅσιν ἀναιδήτα
 καὶ φιλοψύχε, καὶ ὁμοῖς τοῖς ἡμετέροις δη-
 ρομάχαις. οἱ πινὸς μετὰ τραυματῶν ὁ λύθρε,
 πᾶσι καλῶσιν ὁμῶς εἰς τὴν αὖτις φυλαχθῆναι,
 πᾶσι βληθῶσιν τοῖς τοῖς αὐτοῖς ὄνυξι καὶ
 δῆγμασιν. Ἐμβίβατον δ' ὁ σωτὴρ εἰς τὰ ὀλίγα
 ταῦτα ὀνόματα. καὶ μὲν ἐπ' αὐτῷ μέλει δύνῃ,
 μέλει ὡς πρὸς εἰς μακαρίων πινὰς νήσους μετ' ὁκισ-
 μιθ'. ἐὰν δ' αὖθις ὅτι ἐκ πίπης, καὶ ὁ πόδι κρ-
 ατῆς, ἀπὸ θι θαλάσσης εἰς γυνίαν πινὰ, ὅπως κρ-
 ατῆς, ἢ καὶ πάντ' ἀπασιν ἐξιδί τ' βίῳ, μὴ ὁρμιζόμε-
 νος, ὁ γὰρ ἀπὸ τῶς καὶ ἐλθὼν δέξως, καὶ ἀπὸ δὲ μένως.

οὐ γὰρ ὁτοῦ μόνον πράξας οὐ τῷ βίῳ, τὸ ἔτος ἵσταλ-
 θῆν. Πρὸς μὲν τοι τὸ μνηστῆς τὸ ὄνομα τῆν, μετὰ
 λους συλλήψεται σοι, τὸ μνηστῆς θεῶν καὶ ὅτι
 πορὶ ἐκλαμβύεται ἔτοι θεῶν, ἀλλὰ ἵ-
 μοιδατῆς ἑαυτοῖς τὰ λογικὰ πάντα. Ἐ εἶν τὴν
 μὲν συνκλῶ τὰ συνκῆς ποιεῖν τὸν δὲ κύνα, τὰ
 κυνός. τὴν δὲ μέλισσαν, τὰ μελίσσης. τὸ ἄνθρω-
 πον, τὰ ἀνθρώπου. Μίμηθ' πόλεμος, πόσια, γάρ-
 κη, δ' εὐλεία, καὶ ἡμέραν ἀπαλείψεται σε τὰ
 ἑρὰ ἐκείνα δόγματα, ὅποσα ὁ φυσιολογητὴς
 φανταίη καὶ πρᾶξις. δεῖ ἡμεῖς ἔτω βλέ-
 πειν καὶ πράσσειν, ὥστε καὶ τὸ ποδισαπικὸν ἅμα σω-
 τελείατῆς, καὶ ἅμα τὸ θεωρητικὸν ἐνεργείατῆς. καὶ τὸ ἐκ
 τῶ ποδὶ ἐκείτων ἰδιότητος αὐθιγὰς σώζειν
 λαμβάνον, ἐχὶ κρυπτόμενον. πότε ἡ ἀπλότης
 ἀρλαύσεις, πότε ἡ σιμνότητος, πότε ἡ τῶ ἐφ'
 ἐκείσε γνώσεως, τί τε ὅσιν κατ' ἐσίου καὶ πῶς
 χώραν ἔχει οὐ τῷ κόσμῳ, καὶ πόσον πέφυκεν ὑ-
 φίστατῆς καὶ ἐκ πίνων συγκέκριτο, καὶ τίσι δυνά-
 ῃ ὑπάρχειν, καὶ τίς δυνάται αὐτὸ διδόναι τε ἁ-
 φαιρέατῆς. ἀρχιόνιον μῦαν θεράσκειν μεγαφρο-
 νεί, ἄλλοτ' ἡ λαγίδιον, ἄλλος ἡ ὑποχρῆ ἀφύλιν,
 ἄλλος ἡ σιδίον. ἄλλος ἡ ἀρκίς. ἄλλος Σαρμά-
 τας. ἔτοι ἡ ἀλκίαι, ἐὰν τὰ δόγματα ἵσταλζης,
 πῶς εἰς ἄλλα πάντα μετὰ βάλμα, θεωρη-
 κλῶ μίθοδον κτῆσαι. καὶ διηγουμένως πρᾶσσε, καὶ
 συγγυμνά

συγγενεῖς αὐτῆς πάλιν ἔτι δ' ἔμελλε. οὐδ' αὖ γὰρ
 ἔτι μεγαλοφροσύνης ποικιλικόν. ἰδεύουσα τὸ
 σῶμα. καὶ ἐνόησας, ὅτι ὅσον οὐδέ πω παύεται
 ταῦτα καὶ ταλιπεῖν ἀπὸντα ἵξαι ἀνθρώπων δει-
 σει, αὐτὴν ὅλον ἑαυτὸν, δικαιοσύνη μὲν εἰς τὰ
 ἐφ' ἑαυτῆς ἐργασμένη, αὐτὴ δὲ τοῖς ἄλλοις συμ-
 βάλουσι, τῇ τῇ ὅλην φύσει. τί δ' ἐρεῖ τις ἢ
 ἔτι πάλιν αὐτῇ πάλιν αὐτῇ, ἢ πρῶτον κατ' αὐ-
 τῇ, οὐδ' εἰς τοῦν βάλλεται. δύο τούτοις ἀρκύν-
 μεν αὐτὸς, δικαιοπραγεῖν τὸ νῦν πρασό-
 μενον, καὶ ἐλεῖν τὸ νῦν ἀρνημόμενον ἑαυτῷ.
 ἀγαθίας δὲ πάσας καὶ αὐτοῦς ἀφῆκεν. καὶ
 εἰδὼν ἄλλο βούλεται, ἢ διδῆαι πᾶσιν ὅλα τῇ
 νόμον, καὶ διδῆαι περὶ αὐτῶν ἐπεὶ αὐτῶν τῷ θεῷ.
 Τίς ἔτι νοίας χρεῖα, πρὸν σκεπτεῖν τί δὲ πρα-
 χθῆναι. καὶ μὲν (σωρᾶς διμηνῶς, ἀμειψτε-
 ρῇ ταύτῃ χωρεῖν. ἐὰν ἢ μὴ (σωρᾶς, ἐπέχειν, ὅ
 συμβούλοις τοῖς ἀείτοις χρῆσθαι. ἐὰν δὲ ἐπε-
 ρὰ πᾶσα πρὸς ταῦτα ἀντιβαίνει, περὶ αὐτῶν καὶ τὰς
 πρὸς αὐτὰς ἀφορμὰς λελογισμένως, ἐχόμενον
 τῷ φαινομένῳ δικαίον. ἀρίστον γὰρ καὶ ταυ-
 χαιρὸν τούτου. ἐπεὶ τοι ἤγε ἀπόπῃσις ἀπὸ τῆς
 του. ἔτι, ὁλοκλήρῃ καὶ ἅμα διάνηκτον ὅτι,
 καὶ παιδρὸν ἅμα, καὶ (σωρᾶς ὁ θεὸς λόγῳ
 κατὰ πᾶν ἐπὶ αὐτῷ. Πυνδάνηται ἑαυτῷ,
 διδῶν ἵξαι ὑπὸν γνώμενος, μή τι διοίσει σοι,
 ἐὰν

ἐὰν ἔσθ' ἄλλου γένηται τὰ δίκαια καὶ καλὰς
 ἔχοντα; οὐ διοίσει. μή τι ἰδιόλελθεαι, ὅτι εἶδι
 αἰεὶ τοῖς πᾶσι ἄλλων ἐπαύνοισ καὶ φόβοις φρουα-
 τόμενοι, τοιοῦτοι μὲν ἰδίῃ τῆς ἐκλήσεως εἶσι, τοιοῦτοι
 δὲ ἰδίῃ τῆς τραπέζης, οἷα δὲ ποιῶσιν, οἷα δὲ
 φύγουσιν, οἷα δὲ διώκουσιν, οἷα δὲ κλέπτου-
 σιν, οἷα δὲ ἀρπαζουσιν, οὐ χειρὶ καὶ ποσὶν, ἀλ-
 λά τοῦ πτωχολογίου ἐαυτῶν μέρος, ὃ γίνεται ὅ-
 ταν δέλη, πίστις, αἰδώς, ἀλήθεια, νόμος, ἀγαθὸς
 δαίμων. Τῇ πάντα διδύσκει καὶ ἀρραβανίσ-
 σῃ φύσει, ὃ πεποιδὸς μὲν ἔστι καὶ αἰδήμων λέ-
 γει· δὲ δὲ δέλης, ἀπόλαβε ὁ δέλης. λέγει δὲ
 ἑστὸς οὐ καταθραύσεται, ἀλλὰ πειθαρχ-
 ῶν μόνον καὶ θύνοει αὐτῇ. ὀλίγον ἔστι τὸ ἔσθ'
 ληρώμενον ἑστὸς. ζῆλον ὡς οὐ ὄρει. ἔστιν γὰρ ὁ ἁ-
 φέρει ἐκεῖ ὡς ἐάν τις πανταχοῦ ὡς οὐ πᾶσι
 τῷ κόσμῳ. ἰστέτωσαν, ἰσχυροτάτωσαν οἱ ἀνθρώ-
 ποι, ἀνθρώπων ἀληθινὸν καὶ φύσιν ζῶντα. εἰ μὴ
 φέρουσιν, ἀρκετεῖν αὐτοῖς. κρηττόν γὰρ ἢ οὐ-
 τωζῶν. Μηκέτι ὅλως πᾶσι τῶν οἷον πᾶσι εἶναι τὸν
 ἀγαθὸν ἀνθρώπου εἰς ἀλέγειν. ἀλλὰ εἶναι τοιοῦτον.
 Τοῦ ὅλου αἰῶνος, καὶ τῆς ὅλης οὐσίας. ὡς
 καὶ φαντασία. καὶ ὅτι πάντα τὰ κατὰ μέρος, ὡς
 καὶ πρὸς οὐσίαν καὶ χρομῆς· ὡς δὲ πρὸς χρόνον,
 τρυπάνου πᾶσι τῇ. Εἰς ἑκάστην τῇ ὑποκει-
 μένων ἐκτελεῖται, ἰδιόθεν αὐτῶν ἢ διὰ διαλυόμε-

νον, καὶ ἐν μεταβολῇ καὶ οἷον σήψῃ ἢ σκιδάσει
 γινόμενον. ἢ καθότι ἐκείσον πέφυκεν ὥστερ θνή-
 σκειν. Οἷοί εἰσιν, ἐσθίουῖντες, καθύδροντες, ὀχλούν-
 τες, ἀρχπατῆντες, τὰ ἄλλα, εἴτα οἷοι ἀνδρο-
 νομήμενοι, καὶ γαυρομήνοι, ἢ χαλεπαίνοντες,
 καὶ ὅς ὑπὸ ροχῆς ἰδίω πλίπτοντες. πολίχου δὲ
 ἐδ' ἔλευον πόσις, καὶ δι' οἷα. καὶ μετ' ὀλίγον,
 ἐν τοις τοῖς εἰσονται. Συμφέρεῖ ἐκείσω, ὃ φέρεῖ
 ἐκείσω ἢ τὴν ὄλρον φύσις. καὶ τότε συμφέρεῖ,
 ὅτε ἐκείνη φέρεῖ. ἐρᾷ μὲν ὄμβρος γαῖα. ἐρᾷ δὲ ὁ
 σείμενος αἰθέρ. ἐρᾷ δὲ ὁ κύμαθ' ποιῆσαι ὁ αἴ-
 μέλμη γίνεσθαι. λέγω ἔν τῳ κόσμῳ ὅτι σοι συ-
 νεῶ. μήπι δ' οὕτω κακῆινο γίνεσθαι καὶ λέγε-
 ται, ὅτι φιλῆ ὄρω γίνεσθαι. ἢ ποι ἐν ταύτῃ
 ζῆς, καὶ ἡδὴ εἰδικας, ἢ ἔξω ὑπάγεις, καὶ ὄρω
 ἡδελός. ἢ ἀφθνήσκεις, καὶ ἀπελειτῆρῃσας.
 πρᾶ δὲ ταῦτα ἐδὲν. ἐκέν βυθύμῃ. ἀναρχίς
 ἐξω αἰετ, ὅτι τοῖς τοῖς ἐκείνο ὁ ἀγρός ὄσι. καὶ πῶς
 πάντα ὄσι ταῦτα ἐνθάδε τοῖς ἐν ἀνθρώπῳ τῳ
 ὄρει, ἢ ἰδίῳ τῷ αἰγαλῷ, ἢ ὅπου δέλφς. αἴτι-
 κρυς γὰρ δύρεσις τὰ τῷ πλάτωνθ', σκὸν ἐν ὄρῃ
 φησὶ πῶς βαλλόμενθ', καὶ ἐάμην βλήματα.
 τί ἐσί μοι δ' ἡ γεμονικόν μῃ. καὶ ποῖόν τι ἐγὼ αὐ-
 τῷ ποῖω νῦν, καὶ πρὸς τίποτε αὐτῷ νῦν χρω-
 μαι; μήπι κενὸν νῦν ὄσι; μήτι ἀπόλυτον καὶ ἀ-
 πεπρασμένοον κρινωνίας; μήπι πρὸς τετληὸς καὶ
 ἀνακκ

ἀνακηρυαμμένον ὡς σαρκιδίῳ, ὥστε τὸ
σωτρίσθαι. ὃ δὲ κύριον φύγων, στρα-
τὴς κύριθ' ὃ νόμθ'. ὃ δὲ πρᾶσιμον, στρα-
τὴς. ἀμα ὃ λυπόμενθ' ἢ ὀργιζόμενθ' ἢ φο-
βόμενος ὃ βλάται π. γερονέαι, ἢ γήρασι, ἢ
γενέας, τὴν ἑαυτοῦ τὰ πάντα διοικούν-
τετα γυμνῶν, ὃς ὅτι νόμθ'. νέμων, ὅσα ἐκεί-
σι δὲ βλάται. ὃ ἀρα φοβόμενθ', ἢ λυπόμενθ', ἢ
ὀργιζόμενθ', στρατὸς.

Σπέρμα εἰς μήτραν ἀφίς ἀπεχώρησε, καὶ
λοιπὸν ἄλλα αἰτία παραλαβούσα ἐργάζεται,
καὶ ἀφελῆ βρίσθ'. ἵς οἶον, οἶον. πάλιν
τροφὴν διὰ φέρωνθ' ἀφῆκε, καὶ λοιπὸν
ἄλλα αἰτία παραλαβούσα αἰσθῆσιν, καὶ ὀρ-
μῶν, καὶ δ' ὅλας ζωὴν καὶ βίωσιν, καὶ ἄλ-
λα ὅσα καὶ οἷα ποιεῖ. ταῦτα δὲ τὰ ἐν τοιαύ-
τῃ ἐγκύλῳ γενόμενα θεωρεῖν. καὶ τὴν δύ-
νάμειν ὅπως ὄν, ὡς καὶ τὴν βίωσιν, ὃ δὲ
ἀνωφί, ἢ ὀρμῶν, ὅχι τοῖς ὀφθαλμοῖς, ἀλλ' ὅχι
ἢ τὸν οὐρανόν. Συνεχῶς ὡδινούσιν, πῶς πάντες
τοιαῦτα ὅποια νῦν γίνεται, καὶ πρὸς ἐγί-
νετο, καὶ ὡδινούσιν γενεόμενα, καὶ ὅλα ὀφθαλ-
ματι καὶ σκηνὰς ὁμοειδῆς, ὅσα ἐκ πείρας τῆς
οἴης, ἢ τῆς πρεσβυτέρως ἰσχύος ἐγνώσ, πρὸ
ὁμμάτωσιν τίθεσθαι. οἶον αὐτὴν ὅλῳ Ἀδρια-
νῷ, καὶ αὐτὴν ὅλῳ Ἀντωνίνῳ, καὶ αὐτὴν
ὅλῳ

ὁ δὲ Φιλίππος, Ἀλεξάνδρος, Κροίσου, πάντες
 γὰρ ἐκείνα ποιοῦντα ἦν. μόνον δὲ ἐτόρων φα-
 τάζει πάντας τὸν ἐφ' ὧπνισιν λυπεμένους, ἢ δυ-
 σκερεσθῆντα, ὁμοιον τῷ θυομνίῳ χειρὶ δίδω, καὶ ἀπο-
 λακτίζοντι καὶ κεκρυγῶσι. ὁμοιον καὶ ὁ οἰμώζων
 ἐπὶ τῷ κλινιδίῳ μόνῳ σιωπῇ τῷ ἐνδοσιν ἡμῶν,
 καὶ ὅτι μόνῳ ὅδ' ἰσχυρῶς ζῶν δέδοται, ὅτι
 ἐκείνῳ ἐπεσθ' τοῖς γινόμενοις. ὅδ' ἐπεσθαι
 μὲν πᾶσιν ἀναγκαῖον. καὶ μέρῳ ἐφ' ἐκείνῳ
 ὧν ποιεῖς ἐφελάντων, ἐρώτα σεαυτὸν, εἰ ὁ θά-
 νατος δεινός. Ἄρα τὸ τέτυς σῶσθαι. Ὅταν
 προσκῇ ἐπὶ ἑνὸς ἀμαρτίας, διδύς μετὰ τῆς
 ἐπιλογίης. τί πρὸς ὁμοιον ἀμαρτάνης. οἷον ἀεγύριον.
 ἀγαθὸν εἶναι κείνων, τῇ ἡδονῇ, ἢ τῷ δοξάει. καὶ κατ'
 εἶδος. Τύτῳ δ' ἐπιβάλλων ταχέως ἐπλήσῃ τὸ ὄρ-
 γης, συμπήπτονος τὸ ὅτι βιάζει. τί δ' ποιήσεις ἢ
 εἰδωλῶν, ἀφελαι αὐτὸ τὸ βιάζομενον. Σαῖς ἔρωνα
 ἰδὼν, Σωκράτεα φαντάζει ἢ Εὐτυχίῳ, ἢ ὕμ-
 να. καὶ Εὐφράτῳ ἰδὼν, Εὐτυχίῳ, ἢ Σιλβανόν
 φαντάζει. καὶ Ἀλκίφρονα, Ἰσοκράτους φαντάζει.
 καὶ Ξενοφῶντα ἰδὼν, Κεῖτωνα ἢ Σόληρον φαντάζει.
 καὶ εἰς αὐτὸ ἀποδὼν τὸ Καίσαρος ἑνὸς φαντάζει,
 καὶ ἐφ' ἐκείνῳ ἀνάλογον. εἴτα συμπρωπιπτε-
 τω θι. πῶς ἐκείνοι; ὁ δὲ μὲν, ἢ ὁ ποῦδ' ἢ. ὅπως
 γὰρ σωεχῶς θεῶν τὰ ἀνθρώπινα, καὶ πτόν, καὶ
 ὁ μὲν. μάλιστα ἐὰν συμμνημοιθῆς, ὅτι δὲ
 ἀπαξ

ἄπαξ μεταβαλὼν οὐκ ἐπὶ ἔσται ὃν θεὸς ἀπείραστον
 χρόνον, σὺ δὲ ὦ τίς; τί δ' οὐκ ἀρκεῖ σοι δὲ βρα-
 χὺ ῥῆτρος κοσμίως ἀγαποῦσθαι; οἶαν ὑλὴν καὶ
 ὑπόθεσιν φύγεις; τί γὰρ ὅτι πάντα ταῦτα
 ὄντο, πολλὰ γυμνάσματα λόγου ἐωρακότες
 ἀκριβῶς καὶ φυσιολόγως τὰ ὃν θεὸς βίω; μὴ
 δὲ, μέχρι ἐξοικειώσεως σαυτῶ καὶ ταῦτα ὡς
 ἐξ ῥωμύλου στόμαχος πάντα ὑποκίκοι, ὡς τὸ
 λαμπρὸν πῦρ, ὅτι ἂν βάλῃς, φλόγα ὑπὸ αὐτοῦ
 αὐτῷ ποιεῖ. Μηδὲν ὑπέστω εἰπεῖν ἀληθύνον-
 τι ποδίσθε, ὅτι οὐχ ἀπολοῦν, ἢ ὅτι οὐκ ἀγα-
 λῶς ὀνείδιζεν, ὅστις τούτῃν τι ποδίσθε
 ὑπολήφεται; πάντ' ὃ ῥῆτρος ὑπὸ σοί. τίς γὰρ ὁ
 κωλύων ἀγαλὼν εἶναι ἢ ἀπολοῦν; σὺ μόνον κρῖνον
 μηκέτι ζῶν, εἰ μὴ ποιῇτο ἔσθ' ὅτι γὰρ αἰρεῖ λό-
 γος μὴ ποιῇτον ὄντα. τί ἐστὶ τὸ ὑπὸ ταύτης τῆς
 ὑλῆς διωάμενον καὶ τὸ ὑμέσαςτον προαχθῆναι, ἢ
 ῥηθῆναι; ὅτι γὰρ αὐτὸ ῥῆτρος ἢ; ἔστιν αὐτὸ προῖαι ἢ
 εἰπεῖν. ἢ μὴ περὶ φασίς, ὡς κρυφόμενος ἐπὶ
 πόρον παύση σένων, πλὴν ἢ ῥῆτρος πάθος. ὅτι οἶον
 ὅτι τοῖς ἰδὺπαθεσιν ἢ τρυφῇ, τῷ τὸ σοι τὸ ἐπὶ τῆς
 ὑποβαλλομένης ὅτι ὑποπιπείσης ὑλῆς ποιεῖν
 τὰ οἰκεία τῇ τῇ ἀνθρώπων καὶ ταισιν ἄλλοις ἀπόλαυ-
 σιν γὰρ δὲ ὑπολαμβάνειν, πάντ' ὃ ἔστι καὶ
 πλὴν ἰδίαν φύσιν ἀνεργεῖν. πάντα τοῦ δὲ ἔστι.
 θεὸς μὲν δὲ κυλίνδρον, οὐ πανταχοῦ, διόδοται
 φέρεται

φέρει· τὴν ἰδίαν κίνησιν· οὐδὲ τοῦ ὕδατος, οὐδὲ
 πυρὸς, οὐδὲ τοῖς ἄλλοις ὅσα ἔσονται φύσεως ἢ ψυ-
 χῆς ἀλόγον διακίετα· τὰ γὰρ διέρχονται καὶ
 οἰσάμενα πολλὰ. Νοῦς δὲ καὶ λόγος ἀφ' ὧν
 πάντες τῶν ἀντιπύκνουντο οὕτως πορεύεσθαι
 διώκται, ὡς πέφυκε, καὶ ὡς θέλει. ταύτην
 τὴν ῥασιόνειον πρὸ ὁμμάτην πηδύμεθα καὶ ὡς
 οἰκισθήσεται ὁ λόγος ἀφ' ὧν πάντων· ὡς πῦρ
 αἶψα, ὡς λίθος κείτω, ὡς κύλινδρος κ' ἢ πρὸς
 τοὺς, μηκέτι μηδὲν ἰσχυρίζεται· τὰ γὰρ λοιπὰ
 ἐγκύματα ἔσονται τῶν θεμάτων ὅτι τῶν κερῶν, ἢ
 χερῶν ἔσονται ἡρώδης, ἢ τ' αὐτῶν τῶν λόγων οὐδὲ-
 σιως, ἢ θρασυῖ, οὐδὲ ποιῆ κακὸν οὐδὲ ποῦναι
 ἐπειθεῖν ὁ πᾶσι αὐτῶν, κακὸς αὐτῶν οὐδὲν ἐγεί-
 νεται· γὰρ τῶν δυνάμεων καὶ ταυτοκρατορίας πᾶσι
 τῶν ὁ πᾶσι κακὸν πᾶσι αὐτῶν συμβαίνει, πᾶσι τῶν
 χείρων γίνεσθαι αὐτῶν δ' ἰσχυρόν· αὐτῶν δ' ἐπὶ εἰ-
 παίν, ὁ κρείττων γίνεσθαι ὁ ἀσθενέστερος, ἢ ἐπὶ πει-
 τώτερος, ὁ βέλτερος χρώμενος τοῖς πρὸς πίπτειν.
 ὁ λυγρὸς ὁ μέγας, ὁ πᾶσι φύσει πολίτης ἐσθλὸς
 βλαπτήρ, ὁ πόλιν ἢ βλαπτήρ· ἐσθλὸς πόλιν
 βλαπτήρ, ὁ νόμον ἢ βλαπτήρ· τὸ τῶν ὁ κρεί-
 μύων ἀκλῆρημα τῶν ἐσθλῶν βλαπτήρ νόμον. ὁ δὲ νόμον
 νόμον οὐ βλαπτήρ, ὅτι πόλιν, ὅτι πολίτην.
 Τῶν δὲ δι' ἡμετέρας ἔσονται τῶν ἀλυσθῶν δογματῶν,
 ἀρετῆ καὶ δ' βραχύτατον, καὶ ὁ μέσος κέρμενον

εις ὑπὸ μνήσιν ἀλυπίας καὶ ἀφοβίας, οἷον, φύλλα
τὰ μὲν τ' αἴματος χαμάδις χέει, ἀλλὰ θεὸς ὅλην
τηλεβύσσει φύφ', ἔαρος δ' ὑπὸ γίγνετο ὥρη· ὧς
αἰδρῶν γενεή, ἥ μὲν φύφ', ἥ δ' ἀπλήγει.

φυλάξιον ὃ καὶ τὰ τεκνία συνφυλάξαι ὃ καὶ
ταῦτα τὰ ὑποβόωντα αξιοπίστως, καὶ ὑποφνησύν-
τα· ἢ ἐκ τῶν ἀντήτων καὶ ταρώμενα, ἢ ὑσυχῇ ψέ-
γοντα, ὅχι λυαζόντα. φυλάξαι δὲ ὁμοίως, ὅ-
τι τὰ ὁραθὲξόμενα τῶν ὑπεροφνημάτων. πάντα γὰρ ταῦ-
τα ἐαροῦ ὑπογίνεσθαι, ἔτα αὐτοῖς καὶ τὰ ἐξ-
ελλοκοῦ, ἐπειδὴ ἡ ὕλη ἐτόρξαται τὴν φύσιν. ὅ-
τι ὀλιγοχρόνιον κρινὸν πᾶσιν· ἀλλὰ σὺ πάντα ὡς
αἰώνια ἐσόμενα φύγης, καὶ διώκης, μακρὸν ὅ-
χι ταμύσεις. τὸν δὲ ὕψωνγκόντα σε ἡδὴ, ἀλλοῦ
θρηνήσει. τὸν ὑγαίνοντα ὁφθαλμὸν πάντα
ὄραν δὲ τὰ ὄρατα, ὅχι μὴ λέγειν, τὰ χλωρὰ θέ-
λω· ὅτι ὁφθαλμοῦντος ὅχι. καὶ τῶν ὑγαίνον-
των ἀκρῶν, καὶ ὁσφρησιν εἰς πάντα δὲ τὰ ἀκρ-
σὰ καὶ ὁσφραντὰ ἐποίμην εἶναι. καὶ τὸ ὑγαίνοντα τὸ
μάχον πρὸς πάντα τὸ ὄμμα ὁμοίως ἔχειν. ὡς
μύλων πρὸς πάντα ὅσα ἀλέσονται καὶ τισκιδά-
σαι. καὶ τοίνυν πῶς ὑγαίνονται διάνοιαν πρὸς
πάντα δὲ τὰ συμβαίνοντα ἐποίμην εἶναι. ἡ δὲ λέ-
γεται τὰ τεκνία σωζέσθαι, καὶ πάντες οἱ, τί αὖ-
τε πρῶτον ἐπαμείνωμεν, ὁφθαλμοῦντος ὅχι τὰ χλω-
ρὰ καὶ τὴν ὁδόντες τὰ ἀπαλά. οὐδὲς ὅστις οὕτως
ὁφθαλμοῦντος ὡς ἀρθρῶν καὶ τῶν πρῶτον πινει

ἀπαζόμενοι τὸ συμβαῖνον κακόν. ἀπουδαῖθ'·
 καὶ σφόδρ' ὦ, μὴ τὸ παύσατον ἔσαι τις ὁ καὶ
 αὐτὸν λέρων, ἀλλὰ πνύσω μὲν ὡς τε ἀπὸ τούτου
 τῆ παιδαγωγῶ. χαλεπὸς μὲν οὐδ' αἱ ἡμῶν
 ὦ· ἀλλὰ ἡδ' ἀνόμῳ ὅτι ἡσυχῇ καὶ ταγνῶσκει
 ἡμῶν. ταῦτα μὲν δ' ὡς ἰδὲ τῶ ἀπυδαίου. ἐφ'
 ἡμῶν ὅτι ὡς αἱ ἀλλὰ ὅτι δι' αὐτὸν ὁ ἀπαλ-
 λακτικῶν ἡμῶν. τὰ ποτ' ἐν ἐννοήσεις ἀρθήσονται, καὶ
 δι' ἐκ τούτου ὅτι ἐλθούσῃ, λογίζομενθ', ἐκ τοῦ-
 τε βίῃς ἀπέρχεται, καὶ ὡς αὐτοὶ οἱ κρινῶνται, ὑπὲρ
 ὧν τὰ ποσῶντα ἡγνισάμεν, ἡνξάμεν, ἐφρόν-
 πια, αὐτοὶ ἐκείνοι ἐδέχοντο με ὑπάγην, ἀλ-
 λ' ὡς πᾶσι τυχὸν ἐκ τῶν ῥαζῶν ἐλπίζοντες.
 τί αἱ δ' ἐν τῇ ἀντίχειρ' ὡς ταῦτα μακροτέρως
 δεχόμεθα. Μὴ μὲν τοὶ δεχόμεθα ἐλαττον δύμνης
 αὐτοῖς ἀπὸ τοῦ, ἀλλὰ τὸ ἴδιον ἐθ' διασώζων, ἐλ-
 λ' ὡς ὅτι, καὶ ἰλεως, καὶ μὴ πάλιν ὡς ἀπαλά-
 μινθ'. ἀλλ' ὡς ὡς τῶ δὲ θανάτῳ τῶν, ἐκεί-
 λως τὸ ψυχάλειον ἀπὸ τῶ σώματος ἐλθῶν, ἐλ-
 αὐτῶν ὡς πᾶσι ἀπὸ τῶν ἀρχῶν δ' εἰ γινέ-
 σθαι. καὶ γὰρ τῶν φύσις σιωπῇ, καὶ ὡς
 κρινεῖν. ἀλλὰ νῦν δεχόμεθα, δεχόμεθα, ὡς ἀπὸ δι-
 κείων μὲν, ὅτι μὲν ἀν' ἀεὶ κρινεῖν, ἀλλ' ἀβίως,
 καὶ γὰρ καὶ ὡς τῇ φύσιν. ἔστι δ' ὡς παύσας
 ὡς οἶόντε τῶ πρᾶσομεν ὑπόπινθ', ὡς ἰδὲ
 καὶ σωτὸν, ὅς τοι ὡς, ἐπὶ τῇ φέρει. ἀρχὴ ὅτι ἀπὸ
 τ 2 σιωπῆ,

σαι τῷ, καὶ σε αὐτοὺς πρῶτος ἵξετα ζε. Μέν-
 μνησο ὅτι δ' ἐνυροσάσῃν ὅσιν ἐκείνο, δ' αὖθις
 ἐγκληρυμμένοις· ἐκείνο ῥητορεῖα, ἐκείνο ζωή,
 ἐκείνο, ἐδὲ ἐπέας, ἀνδρωπῶ. μηδὲ ποτε
 συμπόδιφανταί ζον δ' ἀδελφόμενον ἀγγειῶ-
 δότ, κὴ τὰ ὀργανία ταῦτα τὰ ἀδελφωτῶτασμέ-
 να. ὁμοία γάρ ὅσι σκεπάρνω, μόνον ὃ ἀγαφέ-
 ροντα, καλὸς τι προσφῶν ὅσιν· ἐπεὶ τοι οὐ
 μᾶλλον ἢ τὴν ὀφελός ὅσι τῇ μολων, χωρίς
 τῆς κινέσῃς καὶ ἰχέσῃς αὐτὰ αἰτίας, ἢ τ' κε-
 κίδῃ τῇ ὑφαντεία, κὴ τῷ καλαίμα τῷ γρά-
 φοντι, καὶ τῷ μασιγίῃ τῷ ἡνιόχῳ.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙ- ου αὐτοκράτορος, τῶν εἰς ἑαυ- τὸν· Βιβλίον ια'.

Αἱ ἴδια τ' λογικῆς ψυχῆς ἑαυ-
 τῶν ὀρᾶ, ἑαυτῶν ὀλγιστοί, ἑαυ-
 τῶν ὁποῖαν αὐτὸν βάλῃται ποιεῖ,
 δ' ἐν καρπὸν ὅν φέρει αὐτὴ καρ-
 ποῦν) (οὗτ' ἢ τ' φυτῇ καρ-
 πὸς, καὶ δ' αἰάλογον τῇ ζῶν ἄλλοι καρ-
 ποῦν) τῷ ἰδίῳ τέλους τυχαίῃ, ὅπως αὐτὸ τῷ
 βίῃ πείρας ἡδιστὶ. ὅχι ὥσπερ ἡδὲ ὀρχήσεως καὶ
 ὥσπερ

ἡποκρίσας ἢ τῇ τοιούτῃ ἀτελὲς γίγται
 ἢ ὅλη πρᾶξις ἐὰν π ἐγκύψῃ. ἀλλ' ὡδὶ πα-
 τὸς μέρους, καὶ ὅπου αὐ κα τα ληφθῇ, πλῆ-
 ρος καὶ ἀποδοτεὺς ἐκ τῇ δ' πρῶτῃ τῶν ποιῶ-
 ὥσε εἰπείας, ὡς ἀπὸ τοῦ τὰ ἐμά. ἐπὶ δὲ πρὸς εἰ-
 χεται δ' ὅλον κόσμον, καὶ δ' πρὸς αὐτὸν κα-
 νόν, καὶ δ' ἄρῃα αὐτῷ, καὶ εἰς τὴν ἀπειρίαν
 τῷ αἰῶνι ἐκτείνεται, καὶ τὴν πορίσιν
 παλιγγενεσίαν τῇ ὅλῃ ἐμπόρι λαμβάνει, ὅ-
 ποριν, καὶ θεωρεῖ. ὅπου δὲ αὐτὸν ὁρῶν
 ται οἱ μετ' ἡμᾶς, οὐδὲ πορίσιν ὁρῶν εἶδαν οἱ πρὸ
 ἡμῶν· ἀλλὰ τρόπον πινὰ ὁ τεσσάρων τοῦτος,
 ἐὰν νοῦν ὁποσοῦν ἔχῃ, πάντα τὰ γεγενότα,
 καὶ τὰ ἐσόμενα ἐώρακε κατὰ δ' ὁμοειδῆς. ἴδον
 δὲ λαμπρὰς ψυχῆς, καὶ δ' ὁμιλῶν τῶν πλοίων,
 καὶ ἀλήθεια, ὁ αἰδώς, καὶ δ' μηδὲν ἑαυτῷ προ-
 πμᾶν, ὅπου ἴδον ὁ νόμος, ὅπως αὐτὸν δύνει-
 κε λόγῳ ὁρῶν, καὶ λόγῳ δικαιοσύνης· ὡ-
 σθὲς ὡδὶ τὸρ ποῦς, καὶ ὁρχήσεως, καὶ παγκρα-
 τίου κα τα φρονήσεις, ἐὰν τὴν μὲν μελὴ φωνῶν
 κα τα μελείους εἰς ἑκατον τῇ φλόγγων, ἢ κατ'
 εἰνα πύθη σε αὐτῷ εἰ τούτον ἡτῶν εἰ. ἀφ' ἑαυτοῦ
 γὰρ ὡδὶ ὁρχήσεως δ' αἰάλογον ποιήσας κατ'
 ἐκείνου κίνησιν ἡ χέσιν. τό δ' αὐτὸ καὶ ὡδὶ τῷ
 παγκρατίου. ὅλως δ' ἡ γὰρ εἰς ἀρετῆς, καὶ τῇ
 ἀπ' ἀρετῆς, μέμνητο ὡδὶ τὰ κατ' ἐμὲ δ' ἔχειν. ἢ

192 ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΟΝΙΝΟΥ

τῇ διαίρειται αὐτὸ εἰς κατὰφρόνησιν ἵεναι. ὃ δὲ
αὐτὸ καὶ ὡς δὲ εἶον ὅλον μετὰ φρε. οἷα ὅσιν ἡ
ψυχὴ ἡ ἐτοιμαθ, ἐὰν ἡ δὲ ἀρλυσθῆναι δὲ τὸ σῶ-
ματος. ἢ ἡτοι σβεσθῆναι, ἢ σκεδασθῆναι, ἢ συμ-
μεῖναι. ὃ ὅ ἐτοιμον ὅσο, ἵνα ἀπὸ ἰδικῆς κείσεως
ὅρῃ, μὴ κ' ἐφελὼ πᾶτά ξιν ὡς οἱ Χριστιανοί,
ἀλλὰ λελογισμένως, ἢ σεμνῶς. καὶ ὥς ὅ αλ-
λον πείθει ἀτραγῶδως. πεποικῆκαπ κρινωνι-
κῶς. ὅκον ὠφέλημα. ὅσο ἵνα ἀπὸ πρὸ χροῦ
ἀπαντᾷ. ἢ μηδ' αὐτὸς. Τίς σε ἡ τέχνη; ἀ-
γαλὸν εἶν. ὅσο ὅ πῶς καλῶς γίνε, ἢ ἐκ θεω-
ρημάτων. ὅ μ, πῶς τὸ ὅλα φύσεως, ὅ δὲ πε-
εἰ τὸ ἰδίας τῆ ἀνθρώπου κατὰ σκευῆς. πρῶτον
αἱ τραγῳδαὶ πᾶν ληθῆν ἑπομνηστικῶς τῇ
συμβαινόντῃ, καὶ ὅτι ταῦτα οὕτω πείφου
γίνεσθαι. ἢ ὅτι οἷς τὸ σκευῆς ψυχασθεῖσθε,
τῶτοις μὴ ἀχθεῖσθε τὸ μείζονθ σκευῆς. ὁρᾷτε
ἢ, ὅτι ὅτω δὲ ταῦτα πείφνεσθ. ἢ ὅτι φέρου-
σιν αὐτὰ ὅ οἱ κεκραγόντες. ἰὼ Κιθαριῶν. ἢ λέ-
γεται δὲ πῶς ἑπὶ τὰ δράματα ποιόντῃ
χρησίμως. οἷον ὅσιν ἐκείνο μαλιστα.

Εἰ δ' ἡμελήθῃς ἐκ θεῶν καὶ ποῦδ' ἐμοῦ.

ἔχει λόγον καὶ ὅσο.

Καὶ πάλιν,

Τοῖς πρᾶγμασιν γὰρ οὐχὶ θυμίσας καὶ

βίου δείξῃς ὥς ἐκ πῶς σάχυν.

Καὶ ὅσα ποιεῖται.

Μετὰ

Μετὰ δὲ τῆς τραγωδίας ἡ ἀρχαία κωμωδία
 πῆλκεν, παιδαγωγικῶς πρὸς ῥησίαν ἔχουσα, καὶ
 τὸ αὐτοῦ οὐκ ἀχρηστῶς δι' αὐτὸ τὸ εὐθυξέμμο-
 σωὺς ἔπειθε μνήσκουσα· πρὸς οἷόν τι καὶ Διογέ-
 νους τω πῆλκεν. μετὰ ταῦτα τις ἡ μέ-
 ση κωμωδία, καὶ λοιπὸν ἡ νέα πρὸς τὴν ποτὶ πᾶ-
 ράλην, ἢ κατ' ὀλίγον ὡδὶ πλὴν ἐν μνήσεως
 φιλοτεχνίαν ὑπερβύνη ἐπίσθον· ὅτι ἢ ὡς λέγε-
 ται καὶ ἔπειθε τὴν πινά χρῆσιμα, οὐκ ἀγνοεῖ.
 ἀλλὰ ἡ ὅλη ὡδισολὴ τὴν ποιήσεως καὶ
 σφραματουργίας πρὸς τίνα ποτὲ σκοπὸν ἀ-
 πέλεψε; πῶς οὐαργίς προσπίπτει τὸ μὴ εἶναι
 ἄλλω βίου ὑπόθεσιν εἰς τὸ φιλοσοφῆν ἔτως
 ὡδιστήριον, ὥς ταύτῃ οἷον νῦν ὦν τυγχάνεις.
 Κλάδ' οὖν τῆς πωσυχῆς κλάδ' ἀρκυπεί, οὐ
 διώεται μὲν καὶ τῆς ὅλου φυτῆς ἀρκυκῆθαι.
 οὕτω δὲ καὶ ἀνθρώπῳ, οἷος ἀνθρώπου ἀρχι-
 οὐεῖς ὅλης τὴν κοινωνίας ἀρπέτῃωκε. κλάδον
 μὲν δὲ ἄλλ' ἀρκύπτει, ἀνθρώπῳ δὲ αὐτὸς
 ἑαυτὸν τοῦ πωσίου χερσὶ, μισήσας καὶ ἀρ-
 τραφείς, ἀγνοεῖ δὲ ὅτι καὶ τῆς ὅλου πολιτῆμα-
 τ' ἅμα ἀρτέτμηκεν ἑαυτὸν. πλὴν ἐκ ἐνόγε
 δῶρον τοῦ συνησμελίου πλὴν κοινωνίαν Διός. ἔ-
 ξισι γὰρ πάλιν ἡμῖν συμφῦναι τῷ πωσυχῇ, καὶ
 πάλιν τῆς ὅλου συμπληρωτικῆς γίνεσθαι. πωλο-
 τάκις μοῖτοι γινόμενον τὸ καὶ πλὴν οἰαύτῃ οἰαί-

ρισιν, δυσούωτον καὶ δυσάποκαθίστατον πε-
 χωροῦν ποιεῖ. ὅπως περὶ ἅμοιθ' ὁ κλαυθ' ὁ
 ἅπ' ἀρχῆς συμβλασῆσαι, καὶ σύμπνοος
 συμμείνας ὡς μετὰ πῶς ἀποκαπλῶ αὐτὸς ἐγ-
 κοιτεοθέντι. ὁ, τί ποτε λέγουσι οἱ φντουργοί,
 ὁμοθαμνῆν μὲν, μὴ ὁμοδογματῆν δέ. οἱ οὐ-
 σάμενοι περὶ ὅντι σοι κ' τὸν ὁρῶν λόγον, ὥς-
 πορ ἀπ' τῆς ὑγῆς πράξεως ἀρσενέσαι σε οὐ
 διωθήσονται, ὅπως μὴδὲ τῆς πρὸς αὐτοὺς δι-
 μιθείας ἐκκρετέωται· ἀλλὰ φύλασσε ἑαυτὸν
 ἐπ' ἀμφοτέρων ὁμοίως. καὶ μόνον ὑπὸ τῆς δι-
 σταλτοῦς κρίσεως καὶ πράξεως, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῆς
 πρὸς ἐδὺ κωλύειν ὑπὸ χειροῦντας, ἢ ἄλλως δυ-
 χαρίζοντας περὶ ὁπότη. ὁ γὰρ τῷ τοῦ ἀσθενέ-
 ος χαλεπαίνει αὐτοῖς ὡς πρὸς τὸ ἀρσενῆσαι τῆς
 πράξεως, καὶ ἀνδρῶν καὶ ταπεινότητι. ἀμ-
 φοτέρω γὰρ ἐπίσης λιπώταται, ὁ μὲν ὑποδύ-
 σαι, ὁ δὲ ἀλλοτρίωθαι πρὸς τὸν φύσει συγγενῇ
 καὶ φίλῳ. οὐκ ἔστι χείρων ὁδε μίαν φύσιν τέχνης.
 καὶ ὅτι τέχνη ταῖς φύσεσι μιμουμένη. εἰ δὲ τῷ
 ὅ, ἢ πασῶν τῶν ἄλλων τελειοτάτη καὶ πρὸς λι-
 πτικώτατη φύσις, ἐκ αὐτῆς ἀρλέτωται τῆς τεχνι-
 κῆς θυμικῆς. πᾶσαι δὲ γὰρ τέχναι τῇ κρηττο-
 νων οὐκ οὐκ τὰ χείρω ποιεῖσιν· ἐκδὲν καὶ ἡ κρηττο-
 νων καὶ οὐκ οὐκ μὲν γένεσις δικαιωσύνης, ἀπὸ δὲ
 ταύτης αἱ λοιπαὶ ἀρεταὶ ὑφίστανται, ἐπὶ τῇ κρη-
 ττοσύνη

ῥήσεται ὁ δίκαιον, ἐὰν ᾗτοι ὄψα φερόμεθα πρὸς
τὰ μέσα, ἢ διέξαπατήσῃ καὶ πρὸ πῶπκῃ καὶ μετὰ
πῶπκῃ ὁμῶν. Εἰ δὲ ἐρχεῖτο σε τὰ πρέγματα
τῶν αἰδιώξεων ὧς φυγαὶ λυρυσσοί σε. ἀλλὰ
τρόπον πινὰ αὐτὸς ἐπ' ἐκείνα ὁρᾷ. ὁ γὰρ κρύ-
μα ὁ πῶπκῃ αὐτῇ, ἡσυχάζετω, καὶ ἐκείνα μὲν
ἀτρεμῶνται, καὶ ἔτε διώκων ἔτε φεύγων ὁφείσῃ.
σφαῖρα ψυχῆς αὐτοειδής, ὅταν μὴ ἐκτείνῃται
ἐπὶ π, μὴ τε ἐσω σωτρέχη, μὴ τε (συν)ζαίῃ. ἀλ-
λά φωτὶ λαμπηται, ὥς τὴν ἀλήθειαν ὁρᾷ τὴν
παντῇ, καὶ τὴν αὐτῇ.

Καταφρονήσει με τίς; ὁφείλειται. ἐγὼ δὲ ὁμο-
μα, ἵνα μὴ καταφρονήσῃς ἄξιον πρέσβων ἢ
λέγων διείσκειμαι, μισήσει; ὁφείλειται. ἀλλὰ ἐγὼ
διμνήσῃ καὶ ὄνους παντὶ, καὶ τούτῳ αὐτῷ
ἔτοιμῳ ὅτι πῶπκῃ δέξαι, οὐκ ὀφείσῃς,
οὐδέ ὡς κατεπιδείκνυμι ὅτι ἀνέχῃ, ἀλ-
λά γνησίως καὶ χρηστῶς, οἷον ὁ φωκίως ἐ-
κείνῳ, εἰ γὰρ μὴ προσεπαίει· τὰ ἐσω γὰρ δὲ
τοιαῦτα εἶναι, καὶ ἔπειτα τῇ δυνάμει βλέπει-
σθαι αὐθροῶν πρὸς μετὰ ἀγαθὰ καὶ πῶπκῃ
πῶπκῃ, μετὰ δὲ εἰνοπαθεῖται· τί γὰρ σὺ καὶ
εἰ αὐτὸς νῦν ποιεῖ ὁ ὡς τῇ φέσει σου οἰκέας,
ὡς δὲ καὶ τὸ νῦν τῇ τῇ ὁλῶν φέσει δυνάμει, αὐ-
θροῶν τεταγμένῳ πρὸς τὸ γινώσκειν δι' ὅτι
δὴ ὁ καὶ συμφέρει; ἀλλὰ λῶν καταφρονή-
τ

τὸς, ἀλλήλοις ἀρεσκούντο, καὶ ἀλλήλων ἐ-
 πιδρέχειν θέλονται, ἀλλήλοις ὑποκατακλί-
 νονται. ὥς σα πρὸς καὶ κίβδηλα ὁ λέγων, ἐπὶ
 πικρήν μοι ἀπλῶς σοι προσφέρειας. τί ποτιῖς
 ἀνθρώπων; ἔστω ἔθ' ἐπελέγειν. αὐτῷ φαίνε-
 σεται. ὡδὶ τῷ μετώπῳ γεγράφθαι ὀφείλε
 θύτης ἢ φωνῇ· τοιοῦτον ἔχει, θύτης ὡ τοῖς ὁμ-
 μασιν ἰσχύει, ὡς τῇν ἐρασῶν ἐπὶ τῷ βλέμματι,
 πάντα θύτης γνωρίζῃ ὁ ἐρώμενος, οἷον τὸν ὄχθον
 δεῖ τ' ἀπλῶν καὶ ἀγαθὸν εἶναι, οἷον γράφονα. ἵνα ὁ
 πῦραστος, ἅμα τῷ προσελθεῖν θέλῃ ἔθ' ἑλθ' αἰ-
 ὶσθαι. ὡδὶ πῶς θύτης ἑπ' ἀπλόπῃτος σκιά μὴ ὄσιν,
 εἴδεν ὄσιν αἶχρον λυκοβιλίας. πάντῃν μάλιστα
 ἔστω φθῆγε, ὁ ἀγαθός, ὁ ἀπλῶς, καὶ θύτης, ἐπὶ
 οἷς ὁμμασιν ἔχουσιν ταῦτα. καὶ ἔθ' λαμβάνει. καλ-
 λιστα ἵπῳ, διώκεται αὐτῇ ἐπὶ τῇ ψυχῇ, ἐὰν πρὸς
 τὰ ἀδιαφορεῖ ἀδιαφορεῖ, ἀδιαφορεῖται ἵπῳ, ἐὰν ἐ-
 καστον αὐτῷ θεωρεῖ διηρημένως καὶ ὀλικῶς, καὶ μεμνη-
 μένος, ὅτι ἔδωκε αὐτῷ ὑπόληψιν. πῶς αὐτῷ ἡμῶν
 ἐμποιεῖ, ἔθ' ὅρχει ἵπῳ ἡμῶν· ἀλλὰ τὰ μὴ ἀρεσκῶν
 ἡμῶν ἵπῳ, οἱ τὰς πῶς αὐτῷ κρίσεις γεννών-
 τος καὶ οἷον γράφοντες ἐαυτοῖς, ἵπῳ μὴ γρά-
 φειν. ἵπῳ ἵπῳ καὶ πῶς λάβει, θύτης ἵπῳ λαμβάνει. ὅτι
 ὀλίγον χρόνον ἔσται ἢ τοιαύτη προσοχή. καὶ λοιπὸν
 πεπαισθεταὶ ὁ βίος. Τί μὲν οὖν δύσκολον καλῶς
 ἔχειν ταῦτα; εἰ μὴ ἡ κτ' φύσιν ὄσιν, χαίρει αὐτοῖς.

καὶ

καὶ ῥάδιζα ἔσω σοι· εἰ δὲ πῶς φύσῃ, ζήτει τί ᾧ
 σοι καὶ πῶς οὕτως φύσῃ. καὶ ὡς ᾧ ῥάδιζα παύσει καὶ
 ἄσπερον ἦ. καὶ πῶς γὰρ συγγνώμη τὸ ἴδιον ἀγα-
 λῶν ζητεῖται. γόθων ἐλήλυθεν ἑκάστον, καὶ ἐκ πί-
 νων ἑκάστον ὑποκειμένων, καὶ εἰς τὴν μεταβάλλ-
 λει, καὶ οἷον ἔσται μεταβάλλον, καὶ ὡς οὐδὲν
 κακὸν παύσεται. καὶ πρῶτον, τίς ἢ πρὸς αὐ-
 τὸν μοι χέρις. καὶ ὅτι ἀλλήλων ὀνέκεν γέγο-
 ναμεν. καὶ καθ' ἕτερον λόγον, πρὸς πόσους
 αὐτῶν γέγονα, ὡς κειὸς παύμενης, ἢ ταῦτα
 ἀγέλης. αὐτὸν δὲ ἐπιθί, ἀπὸ τῆς εἰμὴ ἀπμοι,
 φύσις ἢ τὰ ὅλα διοικεῖται. εἰ ῥάδιζα, τὰ χείρονα
 τῶν κρηττόνων ἔνεκεν· ταῦτα δὲ, ἀλλήλων.
 δούτῳ δὲ, ὅποιοί πινές εἰσιν ὡς τῶν τραπέζης,
 οὐδὲ κλινὰ εἰς, τὰ Μαμάλισα δὲ οἷας ἀνάγ-
 κας δογματῶν κειμίας ἔχουσιν, καὶ αὐτὰ δὲ
 ταῦτα μετ' οἷον τύφει παύουσιν. τρεῖτον, ὅτι εἰ
 μὴ ὁρῶν ταῦτα ποιοῦσιν, οὐδὲ δυαχεαίνον
 εἰδ' οὐκ ὁρῶν, δηλονότι ἄκοντες ὁ ἀγνοῦν-
 τες. πᾶσα γὰρ ψυχὴ ἄκοντα σέρεται, ὡς παρ
 πῶς ἀλλήλων, οὕτως καὶ τῶν κατ' ἀξίαν ἐκεί-
 νω προσφύεται. ἀχλὺνται γοῦν ἀκοντὸν
 ἀδικῶν, καὶ ἀγνώμων καὶ παλιονέκται, καὶ
 κατὰ παρ' ἀμαρτητικῶν παρ' ὧν παλιονέκται. τέταρ-
 τόν, ὅτι καὶ αὐτὸς πολλὰ ἀμαρτανύς, καὶ ἄλλος ὅτι
 οὐτ' εἰ. καὶ εἰ πῶς δὲ ἀμαρτητικῶν ἀπώγει,
 ἀλλὰ

ἀλλὰ τὴν γὰρ ἐξ ἐν ποικιλίᾳ ἔξῃς, ἡ καὶ διὰ
 δαίμον, ἢ δοξασίαν, ἢ τοιοῦτό τι κακόν, ἀπέ-
 χη τὴν ὁμοίων ἀμαρτημάτων. πέμπτον, ὅτι
 εἰς ἀμαρτάνουσι κατέληφας. πολλὰ δὲ κατ'
 οἰκονομίαν γίνεται, καὶ ὅλως πολλὰ δὲ πρό-
 τρον μαθεῖν, ἵνα πρὸς ἀλλοτρίας πράξεις
 καταληπτίμως πείσθῃται. ἕκτον, ὅτι ὅταν
 λίαν ἀγανακτήσῃ, ἢ ὀδυνασθῇ, ἀκαταίθετος
 ἀνθρώπου βίος, ὅμως ὀλίγον πάντως ἴζε-
 τάς τε. ἑβδόμην, ὅτι ὅχι αἱ πράξεις αὐτῶν
 ἐνοχλοῦσιν ἡμῖν. ἐκ εἶναι γὰρ εἰσιν οἱ τοῖς ἐκείνων
 ἡγεμονικαῖς· ἀλλὰ αἱ ἡμέτεραι ὑπελήψεις. ὁ-
 ρον γὰρ καὶ δέλητον ἀφῆναι τὴν ὥς τῶν δαιμό-
 νιον, καὶ ἀπῆλθον ἡ ὀργή. πῶς δὲ ἀφῆς λογι-
 σάμεν ὅτι ἐκ αἰσθρόν. ἐὰν μὴ μόνον ἢ τό αἰ-
 σθρόν κακόν, ἀλλὰ καὶ αἱ πολλὰ ἀμαρτάνουσι,
 καὶ λησὶν καὶ παντοῖον γενέσθαι. ὀγδόον, ὅτι
 χαλεπώτερα ὑπὲρ φέρουσιν αἱ ὀργαὶ καὶ λύπαι
 αἱ ὑπὲρ τοῖς τοιούτοις, ἢ πᾶν αὐτὸ ὅστις ἐφ'
 οἷς ὀρ-
 γισόμεθα καὶ λυπούμεθα. ἕνατον, ὅτι τὸ θυμ-
 νὲς ἀνίκητον, ἐὰν γνήσιον ἢ καὶ μὴ σεσημένον, μηδὲ
 ὑποκρίσεις. τί γὰρ σοι ποιήσει ὁ ὑβρισκόμε-
 νος, ἐὰν διατελῇ θυμῶν αὐτοῦ, καὶ εἴς τινος
 ἔτυχε πράως πᾶν καὶ ματαδιόσκειν ὁ-
 ραζόντων πρὸς αὐτὸν ἐκείνον τὸν καιρὸν, ὅτε κακὰ
 ποιεῖν σε ὑπὲρ καὶ; μὴ τέκνον, πρὸς ἄλλο πε-
 φύκα-

φύνει. Ἐγὼ μὲν δὲ μὴ βλαβῶ, σὺ δὲ βλά-
 πῃ, τέκνον. καὶ δεικνῦναι εὐαφῶς καὶ ὀλικῶς,
 ὅτι ῥῶσο ὅτως ἔχει. ὅτι ὅδε μέλισσαι αὐτὸ ποιεῖ-
 σιν, ὅδ' ὅσοι βωαγλαστὴν πέφυκε. Δεῖ δὲ μά-
 τε εὐρωτικῶς αὐτὸ ποιεῖν, μὴ τε ὀνειδιστικῶς, ἀλλὰ
 φιλοστόργως καὶ ἀδίκτως τῇ ψυχῇ, καὶ
 μὴ ὡς εἰσὶν ὀχλὸς, μηδὲ ἵνα ἄλλοι πῆρας αἰσθάνου-
 μαίην. ὅλη ἢ τοι πρὸς μόνον, καὶ ἐὰν ἄλλοι πῶ-
 νος πέραςήκωσι. τούτῃ τῇ οὐνία κεφαλαί-
 ων μέμνησο, ὡς πρὸ τῇ Μουσῶν δῶρα εἰλη-
 φῶς, καὶ ἀρεαίωτοτε ἀνθρώπῳ εἶναι, ἕως
 ῥῆς. φυλακτίον δὲ ἐπίσης θεῷ ὀργίζεσθαι αὐ-
 τοῖς, δ' κελακδύειν αὐτοὺς. ἀμφοτέρω γὰρ ἀ-
 κρινώηται, καὶ πρὸς βλάβειν φέρει. πτόχει-
 ρον ἢ αὐτὰς ὀργαῖς, ὅτι οὐχὶ δ' θυμούσθαι ἀν-
 δεικνόν, ἀλλὰ δ' πρᾶον καὶ ἥμαρον, ὥστερ' ἀν-
 δρωπικώτερον, οὕτως καὶ ἀρρενικώτερον, ἐ-
 ἰομένῳ καὶ νείρων καὶ αἰδέειας τέτρω μέτε-
 σιν, οὐχὶ θεῷ ἀγανακτοῦντι καὶ δυσκρεπτοῦντι.
 ὅσοι γὰρ ἀπαθεία ῥῶσο οἰκειότερον, τοσούτω
 καὶ διωάμῃ. ὥστερ' τε ἡ λύπη ἀδανῆς, ὅτως
 καὶ ἡ ὀργή. ἀμφοτέροι γὰρ τέτρωνται, ὥς δὲ
 εὐόκασιν. εἰ δὲ βούλει, καὶ δεῖκατον πρὸ τῇ με-
 σηγέτου δῶρον λαβεῖ. ὅτι τὸ μὴ ἀξίως ἀμαρ-
 τανήν τῶν φαύλων μακρὴς. ἀδιωκτοῦ γὰρ
 ἐφίεται, εἰ δὲ συγχωρεῖν ἄλλοις. Μὲν τὸν δῶτα,

ἀξίον

ἀξιούν δὲ μὴ εἰς σὲ ἀμαρτάνειν, ἀγνωμον καὶ
 τυραννικόν. Τέσσαρας μάλιστα τροπὰς τοῦ ἡγε-
 μονικῆς πρᾶφουλακτικόν διηγεῖται, καὶ ἐπεὶ
 διὰν φωραίσης, ἀπαλειπθῆον, ὑπὸ λέγονται ἐφ'
 ἐκείνῃ οὕτως. ὅσοι δ' φαίνεται ἐκ αὐτῆς
 καλόν. ὅσοι, λυλὸν καὶ νωνίας. ὅσοι, ἐκ ἀρ' σαυ-
 τῆς μέλῃς λέγειν. ὅσοι μὴ ἀφ' ἑαυτῆς λέγειν οὐ
 τοῖς ἀποπῶται τοῖς νόμιζε. τέταρτον δὲ ὅτι καὶ
 ὁ σεαυτοῦ ὀφειδής, ὅτι ὅσοι ἡτῶν μόνου ἐστὶ καὶ
 ἔπειτα κατακλινομένου τῆς αὐτοῦ θεοτόρου μέ-
 ρους, τῇ ἀπὸ μωτοῦ αὐτοῦ ἐν τῇ μοίρᾳ τῇ αὐτῇ
 τῇ, καὶ ταῖς τούτου παχείαις ἡδοναῖς. Τὸ μὲν
 πνυμᾶ πόν σου, καὶ δ' πυρῶδες πᾶν ὅσον ἐγ-
 κένεται, καὶ τοῖς φύσει ἀνώφερῃ ὄντα, ὅμοιος
 πειδύμῃα τῇ τῇ ὅλον ἀγατάξει, πρᾶκτρα-
 τεῖται αὐτῶν δὲ ὑπὸ τῆς συγκείματ' καὶ δ'
 γεωδύδ' δὲ ὅτι αὐτοῖς πᾶν, καὶ δ' ὑγρόν, καὶ τὰ κα-
 τ' ἀφ' ἑρῇ ὄντα, ὅμοιος ἐγὼ δὲ καὶ ἐστὶν τῇ δὲ
 ἑαυτῇ φυσικὴν σάσιν. ὅπως αὐτὰ καὶ τὰ στοιχεῖα ὑ-
 πακτὰ τοῖς ὅλοις, ἐπειδὴ πρὸς καὶ ἀχθῇ αὐτῶν
 βία μόνοντα, μέχρις αὐτῶν ἐκείθεν πάλιν δ' ἀνδύσι-
 μον τῇ διαλύσεως σημήνη. ὅσοι δὲ φνὸν δὲ μόνον ὅτι νοε-
 ρόν σε μέρος ἀπειθές εἶναι, καὶ ἀγανακτῆν τῇ ἑαυτῆς
 χώρας τοῖς δὲ αὐτῇ βίαιον τῇ τῇ ὑπὸ τῇ αὐτῇ
 ἀλλὰ μόνον, καὶ φύσιν ἐστὶν αὐτῶν. οὐ μὲν τοῖς ἀνέχε-
 ται, ἀλλὰ πᾶν ἐναντίον φέρεται. ἢ δ' ὑπὸ τὰ αὐ-
 δικήματα

δικήματα καὶ τὰ ἀκροατήματα, καὶ τὰς λύ-
 πας, καὶ τοὺς φόβους κινήσεις, ἔδωκε ἄλλόθεν, ἢ ἀ-
 φισμαλίου τῆ φύσεως. καὶ ὅταν δὲ πῃ τὸ συμ-
 βαίνοντῃν δυαχεαίνει τὸ ἡγεμονικόν, καταλεί-
 πει καὶ τότε πῶς ἐαυτὸς χεῖραν. πρὸς ἰσότητα
 γὰρ καὶ θεοσέβειαν κατεκλύσασαι, οὐχ ἡτοῖον
 ἢ πρὸς δικαιοσύνην. καὶ γὰρ ταῦτα ἐν εἰδῇ
 ἐστὶ τῆ οὐκινωνοσίας, μᾶλλον δὲ πρὸς ἐνδοξάν
 τῇ δικαιοπραγίᾳ τῇ. ὥστε μὴ εἰς καὶ ὁ αὐ-
 τὸς ἐστὶν ἀπὸ τοῦ βίου σκοπῶς, ἔτι καὶ ὁ αὐ-
 τὸς δὲ ὅλου τοῦ βίου εἶναι οὐ δύναται. ἐκ ἀρκεί-
 τοῦ ἐρημίου, ἐὰν μὴ κακῶς προσθῇ, ὅπως εἶναι
 δεῖ τὸν τὸν σκοπῶν. ὥστε γὰρ οὐχ ἡ πάν-
 τῃ τῇ ὁπωσὺν πλείοσι δοκούσῃν ἀγαθῶν
 ὑπόληψις ὁμοία ἐστὶς, ἀλλ' ἡ τῇ τοῖων δὲ π-
 νωας, τουτέστι τῇ κρινώας, οὕτω καὶ τὸς
 σκοποῦς, δεῖ τὸς κοινωνικὰς καὶ πολιτι-
 κὸν ὑποσηκῶσαι. ὁ γὰρ εἰς ὅσον πάσας τὰς ἰ-
 δίας ὁρμὰς ἀποθυβλῶν, πάσας τὰς πράξεις ὁ-
 μοίας ἀφιδώσῃ. καὶ κατὰ ὅσον αὐτὸς ἐστὶ. Τὸν
 μὲν τὸ ὀρθόν, καὶ τὸ κατὰ κτίον καὶ τῇ πῶσαν τού-
 τος καὶ διασώσῃν. Σωκράτης καὶ τὰ τῇ πολλὰ
 λῶν δόγματα, λαμίας ἐκάλει, παιδίων δέμας
 Ἰα. Λακεδαιμόνιοι τοῖς ἡγεμόσις ἐν ταῖς θεωρίαις
 ὑπὸ τῇ σκιά τὰ βάθρα ἐτίθεν, αὐτοὶ δὲ ἔτι-
 χει ἐκαθίζοντο. Τῷ Περδίκη ὁ Σωκράτης πρὸς
 τὸ μὴ

τῷ μὴ ὀφείδειν πρὸς αὐτὸν, ἵνα ἔφη μὴ θεῷ κα-
κίσω ὀλίγηρόν ἀπολῶμαι. Τοντέστι μὴ ὅτι πα-
θὼν οὐδ' αὖτις ἀντὶ τοῦ ποιῆσαι. Ἐν τοῖς τῇν Ε'-
φισίων γραμμασι, πρὸς ἀγγελίαν ἐκεῖ σινε-
χῶς ὑπομνησκειται τῇν παλαιῶν πινθ'-
τῇν ἀρετῇ χρησαμένων. Οἱ πυθαγόρειοι, ἑω-
κέν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀφορᾶν, ἵν' ὑπομνησκού-
μεθα τῇν ἀέκ' ταῦτα ὡσαύτως εἰς αὐτῶν
ὄργον Διανόντῃν, ὅτι τὰς τάξιν καὶ τὴν κα-
ρότητα, ὅτι τὴν γυμνότητα. Ἐδὲ γὰρ περικέ-
λυμμα ἄστρου. Οἷον ὁ Σωκράτης τὸ κώδιον
ὑπεζωσμένον, ὅτε ἡ Ξανθίππη λαβοῦσα δι-
μάτιον ἔξω προῆλθε. καὶ ἂν ἔπειτα ὁ Σωκρά-
της τοῖς ἐταίροις αἰθεοῦσιν καὶ ἀναχωρήσασιν,
ὅτε αὐτὸν εἶδον ὅπως ἐσαλμύλον.

Ἐν θεῷ γράφει καὶ ἀναγνώσκειν οὐ πρότε-
ρον ἀρξείας, πρὶν ἀρχῆς. ὅτι πολλὰ μάλ-
λον ὡς θεῷ βίω.

Δεῖν δὲ πέφυκας, εἰ μέτεσί σοι λόγον.

Ἐμὸν δ' ἐγέλασε φίλον κῆρ.

Μέμφομαι δ' ἀρετῇ χαλεποῖς βαλζον-
τός ἐπεσιν. Σύνεν χειρῶν ζήτην, μαινομέ-
νου. Ζοιοῦντ' ὁ τὸ παιδίον ζητῇ, ὅτε ἐκ ἐπιδί-
δωται. καὶ ταχέως οὖν τὸ παιδίον ἔλεγεν δὲ
πῆκτε, ὅδον ὡς φθίγγεται, αὐτοῖς ἴσως
ἐκφανῆ. δύσφημα ταῦτα; ἔδεν δύσφημον ἔφη

φυσί-

φυσικοῦ πνῶ δ' ἔχου σημαντικόν. ἢ καὶ τὸ εἶναι
 σάχνας διερωτῆσαι, δύσφημον. ὁμφαξ, σαφυ-
 λή, σαφίς, παύται μεταβολαί, ὅκ ἐς τὸ μὴ ὄν,
 ὁμ' ἐς τὸ νῦν μὴ ὄν. Ληστὴς προαιρέσεως ἔγινε-
 ται, δ' τῷ ἑπικτήτῳ. Τέχνῳ δὲ ἔφη πόδι δ'
 συγκατατίθεσθαι θύρεϊν. καὶ αὐτῷ πόδι ταῖς ὁρ-
 μαῖς τόπῳ δ' προσεκτικὸν φυλάσσειν, ἵνα μὴ
 ὑπεξαίρεσεως, ἵνα κοινωνικῶς, ἵνα κατ' ἀξίαν. καὶ
 ὁρξέως μὲν πάντων πασιν ἀπέχεσθαι, ἐκκλίσει
 δ' ἐπὶ μὴδ' οὐ τῇν' ὅκ ἐφ' ἡμῖν χρῆσθαι, ὅτι ποδὶ
 τῷ τυχόντῳ ὅν ἔφη ὅτιν' ὁ ἀλόν, ὁμ' ἀ ποδὶ τῷ
 μάχεσθαι, εἰ μὴ ὁ Σωκράτης ἔλεγε. τί θέλει-
 λαιτε λογικῶν ψυχὰς ἔχειν, ἢ ἀλόγων; λογι-
 κῶν. πῶν λογικῶν; ὑμῶν, ἢ φαύλων;
 ὑμῶν; τί ὅν ζητεῖτε; ὅτι ἔρ-
 μῳ. τί ὅν μάχεσθε, καὶ
 ὅτι φέρεσθε;

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙ- νου αὐτοκράτορος, τῶν εἰς ἑαυ- τὸν Βιβλίου ιβ'.

ΑΝΤΑ ἐκείνα ἐφ' ἃ διὰ πε-
 ριόδου ὄνυχ' ἐλθεῖν, ἥδη ἔχειν
 διώσκει, εἰ μὴ σαι ἔρ' φασ-
 νῆς. ὅσοι δ' ὄσιν, εἰ μὴ παῖν ἔρ' πῦλ-
 λον καὶ ταλίπης, καὶ τὸ μέλιον ἐ-
 πτρεῖφης τῇ περνοία. καὶ δ' παρὸν μόνον ἀπθ-
 θυῖας πρὸς ὁσιότητα καὶ δικαιοσύνην. ὁσιότη-
 τα μὲν, ἵνα φιλῆς δ' ἀχρημόμηλον. σοὶ γὰρ αὐ-
 τὸ ἑ φύσις ἐφίει, καὶ σὲ τούτῳ δικαιοσύνην δ',
 ἵνα ἐλθὼν δέως καὶ χωρεῖς πεισλοκῆς λέγης τε
 τάλῃ δῃ, καὶ πρῶσθης τὰ κ' νόμον, καὶ κατ'
 ἀξίαν. μὴ ἐμποδίσῃ δέ σε, μήτε κακία ἀλλο-
 τεία, μήτε ὑπόληψις, μήτε φωνή, μηδὲ μὲν αἰ-
 αθησις τῆς ποδὶ τεθραμμένου σοὶ σαρκιδίου. ὅ-
 ψεται γὰρ δ' πάχον. εἰ μὴ δὲ ὅτε δῆ ποτε πρὸς
 ἰξόδω γένη, πᾶσι ταῖς ἄλλαις καὶ ταλιπῶν, μό-
 νον τὸ ἡγεμονικόν σου, καὶ τὸ αὖ σοὶ θεῖον πημότης, καὶ
 τὸ μὴ παύσεσθαι ποτε ζῶν φοβηδῆς, ἀλλὰ τό γε
 μηδέ ποτε ἀρῆσθαι κ' φύσιν ζῶν. ἔσθ' αὖθρ-
 π' αἰετ' τῆς γεννήσαντ' ἡσέμου, ὅ παύσῃ
 εἰσ' ὧν τῆς πατείδ' ὅ, καὶ θαυμαζῶν ὡς
 ἀπεσοδ-

ἀποσφραγίσαντα τὰ καὶ ἡμέραν γινόμενα, ἡ κρη-
μασίμωθ' ἐκ τῆς καὶ τῆς. ὁ θεὸς πάντας
τὰ ἡγεμονικά, γυνὰ τῆς ὑλίκων ἀγγείων καὶ
φλοιδῶν καὶ θαλασσίων ὁρᾷ. μόνω δ' τῷ ἐκ τῆς
νοερῶ μόνων ἀπὸ τῆς, τῷ ἑαυτῷ ἐς ταῦτα ἐρρύνη-
κός τῆς καὶ ἀπωχέτου μόνων. ἐὰν δ' ὁ σὺ τῆς ἐδί-
σης ποιῇ, τὸ πλὺν πωλεωσάμενον σεαυτῷ πωλε-
ωρήσεις. ὁ δ' μὴ τὰ πωλεώμενα κρεάδια ὁρῶν,
ἡ πτωχεύῃ τα, καὶ οἰκίαν, καὶ οὐραν, καὶ πλὺν
τοιαύτως πωλεώμενα καὶ οὐκ ἐκ τῆς θεώμενος, ἀπο-
λήσεται; τρία ὅστις ἑὼν συνέστηκε, σωματικός
πνευματικός, νῦν. τὰ τῆς τὰ μακάριον τῆς ὑπὸ
λαοῦ δὲν οὐκ ὄν. ὁ δ' τῆς μόνον κυρίως οὐκ, ὁ
ἐὰν χωρίως ἀπὸ σεαυτῷ, τὰ τίς ἀπὸ τῆς οὐκ
ὁρῶντας, ὅσα ἄλλα ποιῶσιν ἢ λέγουσιν ἢ ὅσα αὐτὸς
ἐποιοῦσιν ἢ ἐπὶ αὐτῷ, καὶ ὅσα ὡς μέλλοντα παρῶν-
σεις, καὶ ὅσα τῷ πωλεώμενός σοι σωματικός, ἢ τῷ συμ-
φύτῳ πνευματικός, ἀποσφραγίσαντα πρὸς σε, ὁ δ'
οὐκ ἔξωθεν πωλεώμενός σου δὴν ἐλίσσῃ, ὥστε τῷ (σωφ-
μαρμύων) ἡγεμονίῳ καὶ θαλασσίων νοερῶν διώα-
μεν ἀπόλυτον ἐφ' ἑαυτῷ ζῶν, ποιῶν τὰ δέ-
καια, ὁ δὲ λαὸς τὰ συμβαίνοντα, καὶ λέγου-
σαν τὰ ἀληθῆ, ἐὰν χωρίως φημί τῷ ἡγεμονικῷ τῆς
τα τὰ πωλεωτήμενα ἐκ πωλεωθῆναι, καὶ τῆς
χρόνος τὰ ἐπὶ κῆρα, ἢ τὰ πρῶχικά τα, ποιῶντας
τε σεαυτῷ, οἷος ὁ ἐμπεδοκλῆς σφαῖρος κυκλῶ-

ἄρς ΜΑΡΚΟΥ. ἈΝΤΩΝΙΝΟΥ

τοῖς καὶ πωληθεῖσιν αὐτῶν, μένοντε ζῶν ἐκμε-
 λετήσας ὅς τις, ἔσται τὸ πρὸν, διωθήσεται μέ-
 χρι τῆς ἀποθανεῖν ὑπολειπόμενον, ἀπαράκ-
 τως καὶ ὀυγνῶς, καὶ ἰλίως τῷ σωτῆρι δαίμονι
 ὑπεβίβωναι. Πολλὰ κινεῖται ἐθαύμασα, πῶς ἑαυτὸν
 ἐκείνους μάλλον παύσῃ τὴν φιλήσῃ, τῇ δὲ ἑαυτὸν πε-
 ρὶ αὐτῶν ὑπόκληται ὡς ἐλάττωσι λόγῳ πείθεται, ἢ
 πῶς τῷ ἄλλων. Ἐάν γοῦν πινὰ θεὸς ὑποδείξας, ἢ δι-
 ούσης καὶ ἐμφερῶν κελεύσεως καὶ κατ' ἑαυτὸν ὡ-
 ρυμῆσθαι καὶ ὑπονοῆσθαι, ὃ μὴ ἂν μάστιγι γινώσκων
 ἐξοίσει, ὅδε πρὸς μίαν ἡμέραν ὅσοι ὑπομειν-
 ῶντες ὡς πάλαι μάλλον αἰδῶμεθα πῶς ποτε πα-
 ρεῖ ἡμῶν φρονήσουσιν, ἢ ἑαυτούς. Πῶς ποτε πάν-
 τα καλῶς καὶ φιλανθρώπως διατάξαντες οἱ
 θεοὶ, ὅσοι μόνον πρῆδον, ὅς οἱ τις τῇ αὐτῶν
 πῶν καὶ πάντων χρηστούς, καὶ πᾶσι πρὸς τὸ
 θεῖον ὡς συμβόλαια θεμελίους, καὶ ὑπὲρ πᾶσι
 συνδιδόντων ὁσίων καὶ ἱερουργῶν (ὡς ἡμεῖς τῶν
 θεῶν γινώσκοντες, ἐπειδὴν ἂν παρ' ἀποθανῶσι, μη-
 κέ τι αὐτοὶ γίνεσθαι, ἀλλ' εἰς τὸ πάντεσσι ἀποσε-
 ληνῶναι. ὅσοι δὲ ἔπειτα καὶ ὅπως ἔχει, δι' ἰσχύος ὅτι
 εἰς ὅσον ἔδωκεν ἔχειν ὡς, ἐπὶ πᾶσι αὐτῶν. εἰ γὰρ δι-
 καίον ἦν, ἡ αὐτὴ καὶ δικαίον. καὶ εἰ καὶ φύσιν,
 ἢ πᾶσι αὐτὸ ἡ φύσις. ἐκ δὲ τῶν μὴ ὅπως ἔ-
 χειν, ἔπειτα ὅπως ἔχει, πᾶσι αὐτοὶ τὸ μὴ δεῖ-
 ναι ὅπως γίνεσθαι. ὁρᾷς ὅτι καὶ αὐτὸς, ὅτι ὅσοι
 πᾶσι κα-

πᾶσι τῇ δικαιοσυγῇ πρὸς τὸν Θεόν. ἔκ αὐτῳ δ'
 ἔγω διελεγόμεθα τοῖς Θεοῖς, εἰ μὴ ἀρίστοι καὶ
 δικαίοι τοῖ ἐσιν. εἰ δὲ ἔγω, ἔκ αὐτῳ τι πῶδε
 ἔδωκεν ἀδίκως καὶ ἀλόγως ἡμελημένον τῇ ἐν τῇ
 διακονίᾳ. Ἐδίξε καὶ ὅσα ἀρχηγώσκει. καὶ
 γὰρ ἡ χεὶρ ἡ ἀριστερὰ πρὸς τὰ ἄλλα ὁρᾷ. ὁ αὐτὸς
 δισκὸν ἀργὸς ἔσται, τῷ χαλκῷ ἐρρωμένεσθαι
 ἢ δεξιὰ κρατεῖ. ἔγω γὰρ εἰδισταί. Ὅποιον δὲ
 καταληφθῆναι ἔπει τῷ θανάτῳ, καὶ σώμα-
 τι καὶ ψυχῇ τὴν βραχύτητα τῷ βίῳ, τὴν ἀ-
 χαίαν τῷ ὀπίσω καὶ πρὸς αἰῶνος, τὴν αἰδέ-
 ναν πάσης ὕλης, γυμνά τῷ φλοιῳ θάλασσαν
 τὰ αἰπώδη. τὰς ἀναφοράς τῷ πρᾶξι. τί πό-
 νος, τί ἔδωκεν. τί θάνατος, τί δόξα. τίς ὁ ἐαυτοῦ
 ἀσολίας αἶπος. πῶς ἔδωκεν ὑπὲρ ἄλλου ἐμπαθί-
 ζεται. ὅπως πάντα ὑπόληψις. Ὅμοιοι δὲ εἶναι δὲ
 ἐν τῇ τῷ δογματῇ χρήσει, παγκρατίας, ἔχει
 μονομαχίαν. ὁ μὲν γὰρ τὸ ξίφος ὡς χρῆται, ἀρ-
 τίς τε καὶ ἀναιρεῖται. ὁ δὲ τὴν χεῖρα ἀεὶ ἔχει,
 καὶ οὐδὲν ἄλλο ἢ συστρέφει αὐτῇ δὲ. Ὡσαῦτα τὰ
 πρᾶγματα ὁρᾷ διακρίνεται εἰς ὕλην, αἶπον,
 ἀναφορὰν. ἡλίαν ὁρᾷ οἶον ἔχει ἀνθρώπος μὴ
 ποιεῖν ἄλλο, ἢ ὅπως μέλλει ὁ Θεὸς ἐπαινεῖν. καὶ
 δεχόμενος πάντες, ὁ ἀνέμει αὐτῷ ὁ Θεός. τὸ ἐξῆς
 τῇ φύσει, μήτε Θεοῖς μαμψέον. οὐδὲν γὰρ ἐκόν-
 τας ἢ ἄκοντας ἀμαρτάνουσι, μήτε ἀνθρώποις,

ἔδοι γὰρ ἐχὶ ἀκροῦτος, ὥστε ἔδωκεν μὴ μῆλον. πῶς
 γέλοιθ' καὶ ξείθ' ὁ θαυμαζὼν ὅπως τῇν οἴ-
 ζωδ' βίω γνομνύων.

Ἡ δὲ ἀνάγκη ἐμαρμυλῆν, ἀπράξατ' οὐκ ἔστι, ἢ
 πρόνοια ἰλάσμεθ' ἢ φνυγμός ἐκ καὶ οὐκ ἔστι ἀπὸ
 σατάνης. εἰ μὲν ἀπράξατ' ἀνάγκη, τί αὐτὴν τέ-
 νης; εἰ δὲ πρόνοια ὑπὸ θεοῦ μὴ τὸ ἰλάσκεσθαι, ἀξίον
 αὐτὸν ποιεῖν ὅτι ἐκ τῆς θείας βοηθείας. εἰ δὲ φνυ-
 γμός ἀνγκυμόνουτ', ἀσμελίζει, ὅτι οὐ τοιούτω
 ζῶδ' κλύδωνι αὐτὸς ἔχεις οὐ σωτῆρ πινά νοῦν
 ἡ γαμονικὸν. καὶ ἂν παρὰ φέρῃ σε ὁ κλύδων, πᾶ-
 φρέτω δ' σαρκίδιον ὃ πονθυμάτιον τᾶλλα.
 ὅτι γὰρ νοῦν οὐκ ἔχει. ἢ ὅτι μὲν τῆς λύχης φῶς
 μέχρι σβέσθαι, φαίνεται, ὅτι τῆς αὐγῆς ἐκ ἀρετα-
 λῆ. ἢ δὲ οὐκ ἔστι ἀλήθεια καὶ δικαιοσύνη ὅτι σω-
 φροσύνη, προαποσβήσεται; ὑπὸ τῆς φαντα-
 σίας πρᾶσσόντ' ὅτι ἡμαρτε. τί δαὲ οἶδα εἰ
 ἔστω ἁμαρτήματα. εἰ δὲ καὶ ἡμαρτον, ὅτι κατέ-
 κεινον αὐτὸς ἑαυτὸς. καὶ ὅπως ὁμοιον ἔστω;
 ζῶδ' καὶ ἀσφύνη πᾶσι τὴν ἑαυτῶν ὄψιν. ὅτι ὁ μὴ
 θέλων τὸν φαῦλον ἁμαρτάνειν, ὁμοιὸν τῷ μὴ
 θέλοντι τὴν σκῆν ὁπὼν οὐ τοῖς σύγκρισι φέρειν, ὅ-
 τι βρέφη κλαυθμυρίζωσαι, καὶ ὅτι ἵππους
 γρομετίζην, καὶ ὅσα ἄλλα ἀναγκαῖα. τί γὰρ
 πάθῃ τὴν ἑξὶν ἔχον τοιαύτῃ. Εἰ δὲ γοργὸς εἶ,
 πούτῃ θανάτῃ θύσῃ. Εἰ μὴ καθύκει μὴ πρᾶξις.
 εἰ μὴ

εἰ μὴ ἄλλοις ὅσι, μὴ εἴπῃς. ἡ γὰρ ὁρμή σου ἔστω, εἰς
 τὸ παῦν αἰεὶ ὄραν, τί ὅσιν αὐτὸ ἐκείνο τὸ πλὴν φαν-
 ताσίαν σει ποιοῦν, ἢ ἀναπύσσει διαμερῶντα, εἰς
 τὸ αἰπὸν, εἰς τὸ ὑλικόν, εἰς πλὴν ἀναφορᾶν, εἰς
 τὸν χρόνον; ἐντὸς δ' ἐπεπαύσθαι αὐτὸ δείξει.
 Αἰσθῶν ποτέ, ὅτι κρεῖττον ἔχει δαίμονι ὁδόν
 ἔχεις εἰ σωτῶ, ἢ τὰ πάθη πασιούτων, ἢ κα-
 τάπαξ τῇ νύκτωρ ἀσπασύντῃ σε· τί μὲν νῦν ὅσιν
 ἢ δαίνοια. μὴ φόβος; μὴ ὑποψία; μὴ ὑπὸ
 θυμῷ; μὴ ἄλλο τι τοιοῦτον; Πρῶτον, τὸ μὴ εἶναι,
 μηδὲ ἀνὸς ἀναφορᾶς. δούτορον, τὸ μὴ ἐπ' ἄλλῳ
 π, ἢ τὸ κρινωνικὸν τέλει τῇ ἀναρχῇ παθε-
 σθαι. ὅτι μετ' οὐ πολὺν, ἔδῃς οὐδαμοῦ ἔσθ,
 οὐδὲ τῇ πᾶσιν βλέπεις, οὐδὲ τὸν τῇ πᾶσιν
 τῇ νῦν βιοῦντῃ. πάντα γὰρ μεταβάλλεις
 καὶ τρέπεσθαι καὶ φθείρεσθαι πέφυκας, ἵνα
 ἔτορα ἐφεξῆς γίνῃται. ὅτι πάντα ἢ ὑπολκῆς
 καὶ αὐτὴ ἐπί σοι. ἄρον δ' ὅτε δέλφς πλὴν ὑπο-
 λκῆς, καὶ ὥσπερ κάμψαντι πλὴν ἀκρᾶς γα-
 λῆν, σαρκεὰ πάντα, καὶ κόλπῳ ἀκύμων.
 μία καὶ ἡτις ἐν ἐνεργείᾳ καὶ καιρὸν παυσαμένη
 νη, ἔδ' ἐν κακῷ πάσῃ, καλὸ πέπαυται, ἔξ δ'
 πρᾶξας πλὴν πρᾶξιν ταύτῃ, κατ' αὐτὸ τῆτο,
 κατ' ὃ πέπαυται, κακόν τι πέπονθεν. ὁμοίως δ' ὅ
 ἢ ἐκ πασῶν πλὴν πρᾶξεων σύστημα ὁπέρ ὅσιν ὁ
 βίθ, ἐὰν ἐν καιρῷ παύσῃται, ἔδ' ἐν κακῷ πά-

χαίρειν αὐτὸ τῆτο, καὶ δ' ἐπέπαυτο. ὃ δὲ ὁ κα-
 ταπαύσας αὐτὸν καὶ τὸν ἑρμὸν ἵδρον, καὶ τὸν δι-
 τίτην. τὸ δὲ καὶ τὸν ὄρον δίδωσιν ἡ φύσις,
 ὡς τὸ μὲν καὶ ἡ δία, ὅταν ἐν γῆρα, πάντως δὲ
 ἡ τῆν ὄλον. ἡς τῆν μετὰ βαλόν τῆν, κα-
 ρὸς αἰὲς ἀκμαῖοι. ὁ σύμπας κόσμος ἀγαμέ-
 νει. καλὸν δ' αἰὲς πάντων καὶ ὥραϊον ὁ συμφέρον
 τῶ ὄλῳ. ἡ δὲ κατὰ παύσεις τῆ βίου, ἐκείνῳ οὐ
 κακὸν μὲν, ὅτι ὁ δὲ αἰχρὸν. εἰπὼν ὁ ἀπροαίρε-
 τον, καὶ ἐκ ἀκρινώοντων, ἐκάλον δὲ, εἰπὼν τῶ ὄλῳ
 καίειον, καὶ συμφέρον, καὶ συμφερόμενον. ὅ-
 τω γὰρ καὶ διοροφόρητο ὁ φερόμενος κατὰ
 ταῦτα δεινῶ. ὁ δὲ ταῦτα τῇ γνώμῃ φερόμενος.
 Τεῖα ταῦτα δὲ ἐπὶ ὅλῳ ἔχον, ὡς μὲν ὦν
 ὡς εἰς, ἐμὴτε ἐκείνῳ, μηδὲ ἄλλως ἢ ὡς αὐτὸ ἡ δία
 αὐτὴν ἀνέστησεν. ὡς δὲ τῆν ἐξωθεν συμβαινόν-
 τως, ὅτι ἡ πὶ κατ' ὡς τυχεῖας, ἡ καὶ πρὸ-
 νοίαν. ὅτε δὲ τῇ ὡς τυχεῖα μεμπτῶν ὅτε τῇ
 πρὸ νοίᾳ ἐγκλητέον. δύντορον, ὅτι ὁ ποῖον ἐκείνῳ
 ἀπὸ σερήματι, μέχρι ψυχώσεως, καὶ ἀπὸ ψυ-
 χώσεως, μέχρι τῆ πῶ ψυχῇ ἀρδῶναι, καὶ ὡς
 οἶων ἡ σύγκεισις, καὶ εἰς οἶα ἡ λύσις. τεῖον, εἰ
 αὐτὸ μετέωροι ὡς ἀρδῶν καὶ τασκεῖται αὐ-
 θρώπεια, καὶ πῶ πολυτροπίαν ὅση καὶ ταυνοί-
 σαις. (ὡς οἶων ἡμα, καὶ ὅσον τὸ πόδιον καὶ
 οἶων ὡς οἶων. καὶ ὅτι ὅσκις αὐτὸ ὡς

ἡς, ταῦτά ἐστι. τὸ ὁμοίαις, εἰς ὀλιγοχρόνιον. ἐ-
 πί τέτοις, ὁ τύφος. Βάλε ἔξω τὴν ὑπόληψιν,
 σέσωρα. πῶς δὲ ὁ κωλύων ἐκβαλμα; ὅταν
 δυσφορῆς ἐπὶ πνι, ἐπελάβου τῆς, ὅτι πάντα
 κατὰ τὴν τῆς ὀλγῶν φύσιν γίνονται· καὶ τοῦ,
 ὅτι δὲ ἀμαρτανόμῳ ἀλλότριον. καὶ ἰδί τε-
 τοις τῆς, ὅτι πάντ' ἐπὶ γινόμενον ἔτις αἰεὶ ἐγίνετο,
 καὶ γενήσεται καὶ νῦν πάντα γὰρ γίνονται. τῆς,
 ὅση ἡ συγγένεια ἀνθρώπων πρὸς πάντ' τὸ ἀν-
 θρώπειον γένος. οὐ γὰρ αἱματίου, ἢ σαρ-
 ματίου, ἀλλὰ νοῦ κοινωνία. ἐπελάβου δὲ καὶ
 τῆς, ὅτι ὁ ἐκείνου νοῦς θεός, καὶ ἐκείθεν ἐρρύνκε.
 τῆς, ὅτι ἐδὸν ἴδιον ἐδόνος· ἀλλὰ καὶ δὲ πενήσιον,
 καὶ δὲ σαρκίον, καὶ αὐτὸ δὲ ψυχάριον ἐκεί-
 νου ἐλάλῃ. τῆς, ὅτι πάντα ὑπόληψις. τῆς,
 ὅτι τὸ πᾶν μόνον ἐκείνῳ ἔστι, καὶ ὅσοι ἀρ-
 βαλμα. συνεχῶς ἀναπολεῖν, εἰς ἐπὶ πνι λίαν
 ἀγανακτικῶνται, εἰς αὐτὴν μεγίσταις δοξασίαις, ἢ συμ-
 φοραῖς, ἢ ἐχθραῖς, ἢ ὁποιασοῦν τύχαις ἀκμά-
 λῶνται. εἴτα ἐπιστάντων, πᾶν πάντα ἐκείναις
 καπνός, καὶ αὐτοδός, καὶ μῦθος, ἢ εἰς μῦθος. συμ-
 πνοπῆται δὲ καὶ τὸ τοιοῦτον πάντ', οἷον, φά-
 βος Κατεμῖνθ' ἐπ' ἀγρῶ. Ὁ Λάσιος Λέπος,
 καὶ Στὸρπνιθ' οὐ Βαίαις, καὶ Τιβεῖθ' οὐ
 Καπείαις, καὶ Οὐλήθ' Ρέφθ', καὶ ὀλγῶς
 ἢ πρὸς ὁποῦν μετ' ὁμοίως ἀναφορὰ. καὶ ὡς

ὡς τελέει παρὰ τὸ κατεντενόμενον. Ὁ δὲ σωφίλως
 σοφώτορον δ' ὡς τῆς δοθείσης ὕλης ἐαυτὸν δίκ-
 καιον, σώφρονα, θεοῖς ἐπομένον ἀφελῶς πεί-
 λειν. ὁ γὰρ ὑπὸ ἀτυθείᾳ τυφθὺς τυφόμενος
 πάντῃν χαλεπώτατος. πρὸς εὐὴ ἐπιζητῶντας,
 πρὸ γὰρ ἰδῶν εὐὴ θεῶς, ἢ πόθεν κατελειμμένος ὅτι
 εἶσιν ἔτιω σέβας. πρῶτον μὲν καὶ οὐδ' ὅραταί
 εἶσιν ἔπειτα μὲν οὐδὲ πῶς ψυχὴν πῶς ἐμμαν-
 τὴς ἰσχυρὰ, καὶ ὁμοῦς πρῶτον. οὕτως δ' καὶ εὐὴ
 θεοῖς, ὥς ὦν τῆς διωκτικῆς αὐτῇ ἐκείσοτε πει-
 ρῶμαι, ἐκ τούτῃν ὅτι τέ εἰσι καταλαμβάνω, καὶ
 αἰδοῦμαι. Σωτηρία βίου, ἐκπον δ' ὅλου αὐ-
 τὸ τί ὅσιν ὅραται. τί μὲν αὐτῶν ὁ ὑλικὸν, τί δ' αὖ δ'
 αἰτιώδους. ὥς ὅλης τῆς ψυχῆς καὶ δίκαια ποι-
 εῖν, καὶ τὰ ληθῆναι λέγειν. τί λοιπὸν, ἢ ἀρ-
 λαφὲρ τ' ἑλῶ σιωπῶνται ἄλλοι ἐπ' ἀλλήλων ἀγα-
 λῶν, ὥς μὴ δ' βραχύτατον διάστημα ἀρ-
 λείπεν. Ἐν φῶς ἡλίου καὶν διέρχεται τοίχοις,
 ὄρεσιν, ἄλλοις μυρίοις, μία ἑστία κρηνὴ, καὶν διέρ-
 χεται ἰδίως ποιοῖς σώμασι μυρίοις. μία ψυ-
 χὴ, καὶν φύσει διέρχεται μυρίαίς, καὶ ἰδίαις
 ποδιγραφαῖς. μία νοῦς ψυχὴ, καὶν διακικεῖ
 θάλασσαν. καὶ μὲν ἐν ἄλλαις μέρει τῇν ἐρημίων,
 οἷον πονήματα καὶ ὑποκείμενα, αἰσθητά
 καὶ ἀνοικέωτα δήμηλοις, καὶ οἱ κἀκείνα δὲ
 νοῦν σιωπῶν, καὶ ὁ ἔπειτα αὐτὰ βροῦν διό-

ποιᾷ δὲ ἰδίῳς ὠδὶ τὸ ὁμόφυλον γίνεται, καὶ συ-
νίσταται, καὶ ἐκδιέρεται τὸ κρινωνικὸν πάθος.
Τί ὠδὶζητεῖς· τὸ δὲ γίνεται; ἀλλὰ τὸ αἰσθαί-
νεισθαι; δὲ ὁρμαῖν. τὸ αὐξάνεισθαι; τὸ λήγειν αὐτίς;
τὸ φωνῇ χρῆσθαι; τὸ ἀγνοεῖσθαι; τί τούτῃν τῷ
σοι ἄξιον δοκῇ; εἰ δὲ ἐκείνα δύκεται φρόνη-
ται, πρὸς τὴν ὠδὶν τελευταῖον, τὸ ἐπαυθῆ. θεῖ
λόγῳ καὶ θεῖ διῶ. ἀλλὰ μάχεται θεῖ τιμᾶν
ταῦτα, τὸ ἄχθεσθαι. ἢ ἀπὸ τῆς τεθνηκυίας σε-
ρήσεταί τις αὐτῇν; πόσους μέρθῃ τῆς ἀπείρου
καὶ ἀχαροῦς αἰῶνος ἀχρημύεισθαι ἐκείνῳ. ταί-
χιστα ὅς ἐναφανίζεται θεῖ αἰδίῳ. πόσον δὲ
τῆς ὅλης οὐσίας; πόσον δὲ τῆς ὅλης ψυχῆς; οὐ
πόσον τῷ βωλαρίῳ τῆς ὅλης γῆς ἐρπεῖς; πάντα
ταῦτα οὐ θυμὸς μὲν, μηδὲν μέγα φαίνεται,
ἢ τὸ ὥς μὲν ἢ τὸ φύσις ἀγει, κριεῖν. πάρεν δὲ,
ὥς ἢ κρινή φύσις φέρει, πῶς ἐαυθεῖ χρῆται τὸ
ἡγεμονικόν. οὐ γὰρ τούτῳ τὸ παῦν ὅτι. τὰ δὲ
λοιπὰ, εἰ προαίρετα ὄντι, ἢ ἀπροαίρετα, νε-
κρά καὶ καπνός. Πρὸς θανάτου καὶ φρόνη-
σιν ἐγκερτικώτατον, ὅτι καὶ οἱ πλὴν ἡθονῶν ἀγα-
θὸν καὶ τὸν πότον κακὸν κείνοντες, ὁμῶς τῶν
κατεφρόνησαν. ὅτι τὸ δύκαιρον μόνον ἀγαθόν, καὶ
ὅτι τὸ πλείονος καὶ λόγον ὁρῶν πρᾶξις ἀρετῆ-
ται, πῶ ὀλιγοτόρας, οὐ ἴσῳ ἐστὶ, καὶ ὅτι τὸ κόσμον θεο-
ρήσας πλείονι ἢ ἐλάσσονι χρῶνται οὐ δὲ φέρει,
τῶν

τούτω οὐδὲ ὁ θάνατός φοβέρον. Ἄθροω περὶ ἡ-
 λιθύσωσά τῃ μεγάλῃ ταύτῃ πόλει; τί σοι ὄρα-
 φέρει εἰ πάντες ἔτεσι; Τὸ γὰρ κατὰ τῶν νόμων,
 ἴσον ἐκείνῳ. τί δὲ δεινὸν εἰ τῆς πόλεως ἀκρωτέ-
 ρη σε οὐ τύρανός, οὐδὲ δικαστὴς ἀδίκος, ἀλλ'
 ἢ φύσις ἢ ἑσχατα γένοιτο; οἷον εἰ κωμωδοὶν ἀκρωτε-
 ρῆς σκηνῆς ὁ πρῶτος ἡγεμὸν ἔσται. ἀλλ' ἔτι ἔ-
 που τὰ πάντες μέρη, ἀλλὰ τὰ τέρα. καὶ γὰρ ἔ-
 πας, οἱ μάλιστα τῷ βίῳ τὰ τέρα ὅλην δὲ σφα-
 μάδῃ. τὸ γὰρ τέλειον, ἐκείνος ὁρίζει. ὁ πότε μὲν
 τῆς συγκρίσεως, νῦν δὲ τῆς ἀγέλης αἵματος,
 οὐδὲ ἀνάπτεται ἀμφοτέρων. ἔπειτα
 δὲ ἰλίου, καὶ γὰρ ὁ ἀκ-
 λῦτον ἰλίου.

τέλειον τῆς πρὸς Ἀντωνίου
 β' βιβλίον.

GVILIELMI XY-

LANDRI AVGVST.

Annotatiunculæ.

IN METAMORPHOSES

Antonini Liberalis.

1 In Cragaleo sedasse.) ποιῆσαι πλεῖστας.
lego ποιῆσαι.

2 VI. Sacriq; custos fulminis.) τὸ ἱερὸν
ἐκπύρου. legi, τὸν ἱερὸν ἐκπύρου.

3 VII. Quodd ipsum destituisse.) Ad
verbum ἐρωῶ refertur etymon. cuius varia signifi-
cata apud Grammaticos est inuenire. Ego αὐτὸν
legi: ὁ λεμῶνα, pro χαμῶνα reposui.

Hoc modo.) ἔγω legi, cum reperirem ἔγω.

Pellus Erodij genus est. De ephippo dubito:
ὁ fortassis est legendum ἱππῶ, equo.

4 X. Κελώντων.) Ego quid vocis hoc sit, non
inuenio. itaq; asteriscum loco versionis posui. Cæ-
terum multa passim perspicue deprauata, ex inge-
nio ac sensu correxi: quæ omnia annotare non erat
operæ pretium.

5 XII. In Cygno vini vi est obrutus.)
Ἐχαρακώθη. lego ἱναρώθη. Post ubi asteriscum
signavi, tenor fabulæ ex VII Ouidij Metamorph.
potest intelligi: ad quod opus illustrandum, hic li-
ber

hæc non parum potest adferre adiumentū. Ibi Hyrie est, quæ hæc Thyria. fortasse hoc rectius. Ego in uertendo, sensum sæpe, etiam verbis malè coherentibus in textu expressi. Cuius rei (ut vnum exemplū citem) habes euidēs indicium in fab. XXXVIII. de Acasto & Peleo: cuius rei Horatius in Oda ad Asteriam meminit. Annotando autem omnia persequi neque volui, neq; erat ocium.

IN PHLEGONTIS Mirabilia.

Valde prodigiosæ sunt hæc siue fabulæ, siue historie. Dico, siue historie: quia nimiam patrocinari videntur diabolo, multoq; meliorem minusq; timendum facere, qui nihil tale factum fuisse, aut fieri posse ipsius artibus putant. Alioqui quæ de Buplago referuntur, & horum similia, planè figmentum esse, cur quis credat, causæ sunt satis iustæ. Ego in medio rem relinquo. Primæ narrationis caput deest. Videtur summa hæc esse: Phlinnam Damostrati & Charitūs filiam, clam cum hospite Machata, etiam vita functam consueuisse, idq; nutricem depræhendisse.

1 In Ætoliā.) In Græco omnino est, εἰς Ἰταλίαν mendosè.

2 Thrinaciamq;.) Θερωνίλῳ: Siciliam nimirum. Nam tametsi peruulgatum est, eam insulam à tribus nobilibus promontorijs dictam esse τριωνίαν.

νηϊαν: tamen & apud Suidam θρίναξ Sicilia: ut
puto, dicta à ventilabro, cuius in tanta fertilita-
te ea in insula plurimus vsus fuit. ne quid de falce
dicam.

3 Romam perlatis.) Δηλωθέντων. Mallens
διμωθέντων, multo magis διασωθέντων.

4 Nisææ quando.) Annotatum est de his
aliquid in Pyrrrhum Plutarchi, à nobis. Codex
hic Νησαϊαι per η̄ habet constanter. Apud Strabo-
nem lib. XI. Plin. lib. 6. cap. 25. Et in Dionysio
Afro, ibiq; Eustathio, & eodem in Iliad. β. 558 de-
nique apud Suidam, ubi series litterarum ambigui-
tati obstat, perlegitur. quod & secutus sum. Ce-
terum ad hūc locum in margine annotata sunt, quæ
sequuntur, & in quibus legendis ob rarissimam &
obscurissimam characterū ab vsitatoribus discre-
pantiam me nonnihil torst. μεταξὺ Σουσιανῆς
καὶ βακτριανῆς τύπῃ ἐστὶ κατασίγωνα, ὅπερ ἑλλὰς
νισὶ νῆσον ἀλλοῖ. ἐνταῦθα ἵπποι διάφοροι γίνον-
ται, εἰσὶ δὲ πᾶσαι ξανθαί. Ο δὲ Εὐριπίδης πρὸς
τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ τὴν Νησαϊαν φησὶν εἶναι. Inter
Sustianam (inquit) & Bactrianam locus est Cata-
sigona, quæ vox Græcè neson, id est insulam, si-
gnificat. Ibi equæ præstantes nascuntur, fulvæ o-
mnes. Euripides Neseam ad rubrum mare col-
locat.

5 Mevaniae.) Μουονία. Umbriae urbem es-
se Mevaniam, vel ex nono Liviij libro est mani-
festum

festum. Notum porro, & pro *v* consonante vsur-
 pari à Græcis, cum Latina vocabula transcribunt,
 hac litera destitutis. itaq; mirum non est α ex *μνα-
 ρία* esse extritum. Horum exemplorum non dissimi-
 lia Plinius 7. 4. citat ex Annalibus, ne quis nimis
 Græcas esse pulet has narrationes. De Consulum
 nominibus remitto te ad Annales.

6 Oraculū satis.) λοξόν. ἐμὴ autem hic legi
 pro ἐμ, cum ῥόμ nominatiuo casu legatur. *παμ-
 φύλῳ* appellatiuū duxi. Cetera in margine an-
 notavi. & res digna nō est in qua laboretur. Ego
 ita verti, vt qui in nugis difficilibus nugari libere
 statuissem: ne de hoc oraculo Delphos pro natato-
 re mittere cogeret.

7 Finibus Imperatoris.) ὁρίοις. Fortè ὁρίοις,
 hortis. Sed & supra *Euryopa* Nili filia bis poni-
 tur mendose.

IN FRAGMENTVM de Olympijs.

Τῶν τε) Lego τῶν τότε

Λᾶσι ἀνᾶκτ.) Codex erat literis rare formæ
 & antiquitatis conscriptus. aliam tamē lectionem
 exculpere non potui. Fortè *πασι ἀνᾶκτ* scribē-
 dum fuerat. Loco ἱποτίμ, est ἐορτὴ in margine:
 quod adhibita συνίησις versus tolerat. Quid au-
 tem sit *Διμονναϊαν*? Ego legerem *Δῆμον* eis αἶαν.
 Sic Pelops Græcæ ciuitatis autor intelligeretur.

IN APOLLONIUM.

1 In Scyro insula.) Credo non Συρῶ, sed Σύρω legendum. Fuit enim Syrus insula patria Pherecydi, unde Syrius dictus est. Quod qui non observarunt, Syriam ei patriam falso tribuerunt, ut alibi ostensum est.

2 Parybum.) In eclogis Ctesiae ab Henrico Stephano editis, παρηνδορ legitur, per u, nō p v, fol. 276.

3 Idemq; & Ammonem.) ἐτι δὲ πορ. in Græco. Fortassis non δὲ, sed δὲ: legendum: ut his ἐὸ profectus intelligatur: quod ad augendum facit miraculum. Questionem XXXIV, asteriscum alleui, quod Theophrastum euolvere huius loci causa non vacaret, & ἀκρυρῶν mutilum esset. Certè libro octavo historiæ Stirpium hodie legitur, quod hic ex septimo citat.

4 Clematis.) In Græco est κληματῆς. Legi κληματῆς, quæ vox etiam sarmentum significat. πλωματισμῶν intellexi epilepticos; quanquam nullo exemplo fretus: 382 historiæ verba planè sunt luxata.

5 De plantis octavo.) Imò nono, ut hodie diuisi habentur. Interficere posui, quia ἀπονταῖναι ille habet, non ἐκβαίνειν. Hoc paragrapho scriptor etiam id quod de malis ulceribus sequitur, cōplexus est. Propter vocem ἰσῖαι annotatum est ad marginem: τοῖς παρ' ἐνίοις λεγόμεναις κερσοῖς; τοῖς ἐν τοῖς σπλάγχνοις, ὁμωνύμῃ τοῖς ἐν τοῖς δένδρεσιν.

σι. Συμπαίνει καὶ πῶαν τινὰ, ἢ καὶ χαμαιλέων παρ-
 λαίται. καὶ ἐτόρξα ἐγὶ τις, κῆρ' ἢς ὁ ἔξος. Ad id au-
 tem quod de Solis & Pinaro sequitur, v'sitationibus
 characteribus recentior quisspiam adscripsit, quibus
 ignorationem situs locorum & distantiae objiceret
 auctori. Quanquam evanuerunt quaedam literæ, v't
 integra legi non possint. Legi autem ἀπυγλίως,
 pro ἀνύρως.

1 Cum caneret.) ἀδοντ' αὐτῷ μεταξὺν. Vi-
 de ne aliquid desit: nam cicadam in fidis ruptis locis
 subiisse, & vicem eius gessisse, est apud Clementem
 Alexandrinum, initio πρῶτης ἐπιμῆς hanc fabulam
 referentem.

2 Septem femineos.) Ex hymno Homeri in
 Mercuriū: sed nescio quos sit codices autoresq; secu-
 tus. Certè pro θελυτέγων, hodie σύμφωνος legitur.

3 Si importentur.) In Græco, καὶ ἰδὲ τις:
 quod à posterioris mutuatus librarius videtur.

4 Alibi vsq;.) Haud dubiè loci nomen exci-
 dit in Metamorphosis. Antonini, Lero insula ad-
 scribuntur. Vide ibi.

5 Eliam.) ἑλίαν. Nescio an circa Elidem: sicut
 infrà §. 155. Cranonem vnico v'scripsi, Aristotelem
 & alios secutus: cum noster codex duobus v's-
 scriptum habeat.

6 ὅρ' πῶδα τίμνει.) Ex Hesiod. ὅρ' γων· vbi ta-
 men τοῦδε legitur. Mox εἰσδύεται. Sensus po-
 scit pro ἐνδύεται.

O' vri-

7 O' utinam.) Primo versu lego ου μ' ἴτι;
 non ἔμῳ τι. quod & à metro est, & à sensu alienū.
 Sed ad βάλε δὴ βάλε in margine est annotatum,
 κατ' ἀποκοπὴν τῆς Α ἀρκτην γοιχέει. ἐπεὶ γὰρ τὸ
 δλορ ἀβάλε σκυαντίνον σὺχῆς ἐπιρρήμα, αὐτὶ τῆς
 ὀφειλον, εἶθε, αἶθε. βάλε ait, præciso a prima lite-
 ra, pro ἀβάλε optandi aduerbio positum.

8 Tarandum.) Sic Aristoteles θαυμας. ἀντι.
 non per τ, vt noster.

9 Cedripolis.) Vox vitiosa: Aristoteles Am-
 phipolim habet.

10 Veluti humidis & mollibus.) ὡς αὖ
 ἐνύχωρ ὄντων. Cur hederam gestarent, apud A-
 ristotelem causa non est explicata. Hoc quidem non
 celatum, aliquid doloris ob cornuum deiectionem
 esse ceruis. Vide num non sit legendū pro ἐν, ἐτε:
 vt fortassis recens enata, & adhuc tenera cornua ce-
 dera munierint. Quod ad vocem Achainam at-
 tinet in margine (quantum quidem ego legere pos-
 sum) est Ἀχαιῖναι καὶ παθῖναι, ἡδονῖαι τινὲς ἐλά-
 φων. Vide Apollonij Α' ἔργων τ. δ. & eius Scholia-
 stam, paragr. 16. & Eustath. Iliad. θ.

11 Aliquantulum.) ὀλίγον in Græco est, nō
 ὀλίγας. Cætera ex Aristotelis Mirabilibus narra-
 tionibus, & Plutarchi libello de comparatione a-
 nimalium terrestrium & aquatiliū, pete.

12 Prætereuntem enim.) Deest aliquid.
 Aesalonē diphthōgo scripsi, sicut & Aristoteles γ.

de Hist. animalium. Noster codex ψιλῶ habet.

13 Piscium solum.) τὸν κληρομόνον μὲρ
ῥέειν, non liquet: vt et in CXXXII περὶ ἀκρίτου,
vbi meo arbitratu sum vsus.

14 Quibus ruptis.) ἐφ' ὧν πυγνυδίων: le-
gi ἐξ ὧν πυγνυδίων. In XCIII. diuina. i.

15 A cane.) Legi ὑπὸ κυσός, pro τινός: quā-
quam res aliter loquitur. CV. non intelligo.

16 Crentile cognomen.) ἐπιθυμίας legi,
vbi habetur ἐπιθυμίας.

17 Exædificatum.) οἰκοδομηθῆναι, non
δοκεῖν.

18 Nemo recte reprehendit.) Ἀνείκοτα
λαβεῖν. ἀπεικότα λαβεῖν, legi: nisi forte αὐ εἰκότα
malis; vt reprehendatur qui perpetuum duxerit,
quod statim tantum sit temporibus.

19 Crines flauos.) Cum legeretur κρατῆρ
ξανθίζον, non obscure sensi vitiatum locum, et
et scribendum κρατῆρ ξανθίζον.

IN MARCI ANTO- nini de vita sua libros, An- notationes.

Haud ingratam rem lectori, neq; à meo instituto
alienam facturum mihi videor, si principio de au-
tore nonnihil exponam: nam de operis ipsius digni-
tate atq; vsu, in Præfatione, ea quæ visa fuerunt re-
feren-

ferenda, posuimus. Scriptum est à M. Aurelio Antonino Vero Imperatore Romano, eo qui Philosophi cognomentum tulit. Cuius quoniam extat vita, perscripta à Dione nostro, epitomæq; Xiphiliniæ inserta, itemq; à Iulio Capitolino, & alijs: ea modò adducam, quæ ad propositum nostrum (id autem est, ut Operi nonnihil lucis adferamus) videbuntur sufficere: reliqua ex ijs, quos dixi petantur libris. Primò, quòd in Operis inscriptione posuimus, M. ANTONINI PHILOSOPHI: cognomentum in Græco non erat additum. est autem euitandæ obscuritatis causa à nobis adiectum. Duo enim fuerunt Antonini Imperatores, quorū alter Pius, alter Philosophus cognominatus est. Scriptum esse hoc opus à posteriore, cum plurimis alijs argumentis, quæ in promptu sit ex vtriusq; historia colligere, tum Suidæ testimonio constat. eius hæc sunt verba in vocabulo μέγαν · βιβλίον ἑξάκις τῆς ἰδέας βιβλίου, βιβλίου 16. Hoc est: Scripsit hic de vita sua libros duodecim. Quod idem est cū inscriptione nostra, τῶν εἰς ἑαυτὸν βιβλία 16. Opere precium porrò esse arbitror, nonnihil de genere & affinitatibus eius commemorare: quando ipse libro primo suorum familiarium mentionē facit. Adrianus Imperator, cum liberos nullos sustulisset, adoptavit L. Ceionium Commodum Verum, cui ea ex adoptione Aelii & Caesaris cognomina obtigerunt. Hic viuente etiamnum Adriano decessit vita, filio

eiusdem nominis relicto. Itaq; Adrianus vt successo-
 rem dignum relinqueret reipub. T. Aurelium Ful-
 uium Antoninum (qui et successit ipsi, et Pius est
 cognominatus) adoptauit: adoptandosq; ei præter-
 ea dedit Veri, quem diximus, superstitem filium, et
 M. Antoninum, qui deinde Philosophus est appella-
 tus. Erat hic (vti mox demonstrabimus) necessitate
 iūctus T. Aurelio Antonino. vterq; defuncto Anto-
 nino Pio, summæ rerum præfuit: donec L. Verus, L.
 F. rebus bellicis egregie gestis, bello Marcomannico
 apud Altinum apoplexia vitam claudens, Antoni-
 no Philosopho imperium collega vacuum reliquit.
 Ceterum Antonino Pio vxor fuit Annia Faustina
 Galeria, filia Annij Veri, clarissimi viri, qui et bis
 cōsul (apud Xiphilinū sub finem Adriani legitur
 tertium consulatum obuiisse, haud scio an mendo-
 se) et vrbs præfectus fuit. Ac quoniam mentio
 Xiphilini incidit, obiter annotandum putauī, quòd
 in editione Xiphilini cum Dione nostro editi, eo fa-
 cilius me fefellerat, quòd illum ipse non conuerter-
 ram: ea modò correxi quæ erant malè interpretata,
 idq; properas. Nempe vbi est de M. Antonino phi-
 losopho, αὐτὸς βίβη τῶ τῆς ἐπατεύσαντος καὶ χι-
 λιαρχήσαντος ἐγγονος, et in Latino, Filius Annij
 Veri, qui III. consul, ac tribunus militū fuerat: le-
 gendum dis pro τῆς, vt dixi, videri ex Capitolino
 posse. Certè πολιαρχήσαντος, non χιλιαρχήσαν-
 τος debere scribi: porrò Latine legendum nepo-
 (ho

(hoc enim est ἐγγορ) Annij Veri, qui III. consul, & praefectus urbis fuerat. Ita Capitolinus habet, & consentaneum est rationi. Enimvero Annius iste Verus, auus paternus fuit M. Antonini Philosophi. Habuit enim filium Annium Verum, qui in praetura obiit. eius vxor fuit Domitia Caluilla, Caluissij Tulli bis Consulis filia. His natus fuit M. Antoninus Philosophus, qui etiam Catilij cognomen tulit, à proauo materno. Porro habuit M. Antoninus Philosophus in matrimonio Faustinam, T. Antonini Pij, & amicae suae Anniae Faustinae Galeriae filiam. Suam autem filiam Lucillam L. Vero collega nuptum dedit.

Hoc addendum. An. V. C. DCCCXII, nato autem Seruatore nostro CLXII, Antoninum Philosophum accepisse imperium.

In Librum I.

Ab auo meo Vero didici.) παρα τὸ πάππου μου. Verbum ἐμαυτοῦ, aut aliquid tale, subintelligitur: idemq; in omnibus sequentibus particulis. Ego addendum de meo singulis periodis aliquod verbum censeui. Nam (nisi fallor) voluit hoc libro ostendere, qua potissimum in re singulos suorum cum necessariorum, tum familiarium admiratus, imitatusq; esset.

1 Ne auriga prasinus.) Quatuor genera fuerunt aurigarum apud Romanos, distincta coloribus, albo, rufo, prasino (qui est porraceus, nimirum viridis) & veneto. Patet hoc ex Dionis Nerone.

2 A' Diogneto.) Operam præterea pingent, do sub magistro Diogeneto (fortè Diogneto) dedit. Julius Capitolinus.

3 Neq; animi causa coturnices.) ὀρνυγο-
προσίμ. Hæc ipsa verba sunt apud Suidam in voce
ὀρνυγοσίμ: non tamen explicata. Ludi quidem
genus ibi describit, in quo coturnices in gyrum col-
locatæ percuterentur, &c. Citatq; locos e Platone,
illius ludicri mentionem continentes. Existimo igitur
tās ὀρνυγοπροσίας, aut ὀρνυγονομίας verbo
prouerbialiter omnia ludicra, & inania exercitia
autores intellexisse. Vide Plutarchum de audiendis
poëtis, & ibi a nobis indicata.

4 De contemplationibus.) πῶς θεωρημα-
των qualia sunt in physticis, ac præsertim mathema-
ticis, vbi nullus vsus, & effectio, sed cognitio tan-
tum requiritur.

Exercitijs dediti, ac laboriosi.) τὸν ἀσκη-
τικὸν, ἢ τὸν ἀσπρῦκτικὸν, fortè ἐσπρῦκτικὸν. Sensui
tamen videor consuluisse.

5 Et Astrologia.) In Græco quidem est ἀστρο-
λογία: quod est, sacetijs, & vrbantate in dicendo.
Ego tamen ἀστρολογία legi ac verti: nam videtur
loqui de disciplinis istis, quæ eo nomine male audie-
bant, quod plus ostentationis & inanis studij ac la-
boris, quàm fructus & veræ vtilitatis haberent: in
quibus numeratam fuisse ἀστρολογία, & adhuc à
doctis multis numerari, satis notum est. Nunc sanè
ἀστρολογία

ῥητορίας retinerem, & nimis exquisitæ in dicendo venustatis affectatum studium, (wort gebreng) intelligerem. quod neq; decet magnos viros, & sæpe de elegantibus ridiculos facit.

Alloquio facilitatem) Legitur enim σύνδιαλέκτως. Atqui ego nunc lego σύνδιαλέκτως: versio ne sic quidē malè congruit. Post περιλαλεῖν, alios deferre, de alijs malè loqui intelligo. fortè scripserat πρὸς ἑαυτὸν, aut πρὸς αὐτὸν λαλεῖν, ut ij intelligantur qui seipsos prædicant.

6 Certamq; constantiam,) ἀναμειβόμενον. Cubus alioquin constantiæ signum est apud philosophos: ideoq; in Timeo Platonis cubo terra confertur, ut elementorum stabilissimum. Sed quia tessæ luditur, ac multiplices sunt, variq; earū casus: ea ratione inconstantiae τὸ κινεῖσθαι tribuitur: ut sit ἀνέκοντον, quod constanter persistit, neq; facile movetur aut circumvolvitur. Itaque etiam D. Paulus monet, ut κινεῖσθαι τὸν ἄνθρωπον caueamus: hoc est, ne omni vento doctrinae circumagi nos, & in errores abripi patiamur.

In Sexto,) Ἑξτῷ, lego Σεξτῷ. Sextus philosophus, quo usus est plurimum Antoninus, fuit patria Chæronensis, nepos Plutarchi.

8 Erga priuatos.) Quod in Græco sequitur, καὶ τὸ ἀβελόγητον τῶν οἰομένων, conuertissem, si intellexissem. Malui itaq; asterisco notare, quàm arroganter aliquid facere. Suspicio velle eum loqui de

vacuitate fastus et arrogantiae.

9 Per eundem cognoui Thraseam.) Egregia virtutum ac constantiae exempla. De Thrasea est apud Tacitum, Dionem, Suetoniumq;: ut et de Heluidio. Reliquorum vitae sunt apud Plutarchum.

Adulationem compescebat.) ἐπ' αὐτῷ σαλλῶαι. Credo scriptum fuisse συσαλλῶαι.

Quippe vir quid ex usu.) καὶ τοῖς τοῖς τοῖς ἀνθρώποις, vitiose: lego, καὶ τοῖς τοῖς τοῖς, καὶ ἀνθρώπου.

10 Non utebatur alieno tempore.) Diuinaui hoc loco, (ὡς ἐν αὐτοῖς λέγεται, quod est fortè à λέω.) sicut et in sequenti periodo: ubi quidem pro τόπον, τρόπον legi. et ubi est, Ad sudorem usque, suspectum habeo sunt enim salebrosa haec.

11 Sicut Chresæ.) ὡς οὐδ' χρῆσι. Soleo asterisco notare, quæ manca suspicer. Fortè est, Quomodo utaris, χρῆσι. mutilus est locus.

Hæc in Quadis.) Puto solitum annotare, quibus in locis singula esset commentatus. Sic ad finem libri secundi est, Carnunti ea esse scripta. Sequentia cum prioribus non coherent.

In librum II.

1 Et hic initium videtur deesse, et ubi est ὁ χρῆσι αὐτοῖς: nihil adest, ad quod illud αὐτοῖς referri possit. Ceterum verbo ἀπαθροιάζειν usus est metaphoricè. Suidas enim et alij docent, id esse, pulsus turbibus

bus serenitatem facere.

2 Si quis eatenus eius suauitatem.) τὸ νόσιμον ἐστὶν ἐν Ἑλλήνων, quod vocabulum dulcedinem significat. νόσιμος enim est reditus in patriam, qua nihil esse dulcius, Homerici Ulyssis testimonio receptum est. Et cum Homerus νόσιμον vocet μελιχρὲς: inde factum est, ut dulcia vocētur νόσιμα, ut Eustathius docet: ὅτι νόσιμος ὁμόνυμος ἢ ἡδύτης. Vtitur eodem modo Lucianus πῶς περὶ τῶν τὰ μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν παθασμάτων καὶ αὐτοὶ, ὁρᾷτε οἶμαι, ὡς τὸ μὲν νοσιμώτατον τῶν παρισυνασμάτων ὁ καπνὸς πύλαων, ἀνω εἰς τὸν ὕραν ὀλεῖται.

Anima vaga est.) ἢ δὲ ψυχὴ ῥομβός. Est autem altera lectio annotata ῥεμβός, quam probavi, et secutus sum: neque enim videtur philosophicum esse, animam rhombo (quæ est figura quatuor æqualium laterum, non tamen rectangula) comparari. At ῥεμβός vagus est, et ῥεμβόδι vagari, et incuriæ rebus uti, quo vocabulo ipse supra usus est sub initium libri huius: καὶ παῦσαι ῥεμβόμενους, ac vagari desine. Plutarchus Pompeio, ῥεμβόμενον ἐν τοῖς πράγμασι τὸ πρότερον καταμαθών: animaduertens Perpernam vagari, et incuriæ rem gerere. Idem in Fabio, ῥεμβόμενους ἀπὸ τῆς ἡσυχίας, qui sæpe à castis aberat vagans aliò, ad scortum nimirum suum commens identidē. Idem in lib. de Cōmunibus noticijs, planè sic est usus, ut hic noster. νόσιμον γὰρ ἡδὲ εἰς ἐν πρὸς ἀρετὴν, ἀλλὰ ῥεμβόμεθα πάντες ἀχαμνοῦς

τες καὶ παροδοιμοιοῦντες. Porro autem adiectiuus masculini generis, substantiuus foemininis addi Greco more, non est inusitatum: suntq; multa à Budeo annotata eius rei exempla.

In somnij & fumi.) ὄρα φθ καὶ τύφθ. Scio τύφθ esse fastū, superbiamq; inanē: sed ea significatio huc non quadrat. Verū ergo fumum: id enim videtur τύφθ propriē significare, seu caliginem ab igne proveniētem: cui vana elatio animi atq; fastus quū sit similimus, commodissima trāslatione τύφθ Grecis dicitur, ac definitur ἀναψις καεῖσθαι ὡς ἐν γῆ καὶ καφότης. Ignis nō fit sine fumo. Frequēter autem res leues ac fluxæ fumo cōparantur. atq; in psalmo etiam Davidis est: Sicut fumus dies mei. Ceterū, et si non recorder τύφθ me pro fumo legisse: tamē id quod dixi, verbo τύφθ satis testatum relinquitur, cuius est apud poētas Græcos vsus. Adducam vnum exemplū quod in præsentia succurrit, ex Apollon. ἀργοναυτικῶν β.

Ἐπιπρὸ δὲ λυγρύνει

καπνῷ τυφόμεναι πύργους ἵναὶς αἰῶνι.

De apibus loquitur. Ibi Scholiastes: καπνῷ τυφόμεναι, αὐτὶ τῷ καπνίζόμεναι. (et sic paulò suprà exposuerat τὸ τυφόμεναι) σημαίνει δὲ καὶ τὸ καίόμεναι. Si cui tamen hoc non probatur, is pro fumo inanem ostentationem aut fastum reponat.

Carnunti.) Vrbs Pannoniæ fuit, olim celeberrima, hodie (vt exisimatur) Passaw.

In

In librum III.

1. Tempus sit vitam relinquendi.) *ἰσαν-
τος αὐτόν*. Est autem *ἰσάγην* *ἰαυτόν*, sibi ipsi mor-
tem cōsciscere, apud Græcos scriptores. Quæ signi-
ficatio quia huc parum quadrare videbatur, mol-
lioribus vsus sum verbis.

2. Oliuis maturissimis.) In Græco legitur
ἀρυνεῖται, scribendum *ἀρυνεῖται*. Sed *ἔρ ἀρυνε-
ταί* legi potest (quæ lectio erat in margine anno-
tata) ut sint oliuæ præ maturitate iam de arbore de-
cidentes : quarum similitudine vsus est infra Libro
quarto.

Leonis supercil.) *ἰπισκυῖον*. Scholiast.
Homeri exponit τὸ *συνσφρύμα τ' μετὰ πρ*, quod
est, superciliorum in fronte cōmissuram : atq; hinc
verbum *συνίει*, quod est irasci ; deductum : Nam
Homerus leonem iratū describens, *Ιλ. ρ.* ita habet:

*ῥαὺ δὲ τ' ἰπισκυῖον κατὰ ἰλαίται δασὶ κα-
λύπτει*. Vide Eustathium.

3. Castis oculis.) Secus quàm Sophocl. qui a-
pud Ciceronem à Pericle reprehenditur ob formam
pueri laudatam, quod oculos abstinentes non habe-
ret. 1. Officior.

4. Democritum pediculi.) Non memini
me hunc exitum Democriti legere apud vllum ido-
neū autorem. de Pherecyde quidem Syro Philoso-
pho legitur. fortè est lapsus memoria. *ἔ* quod est
ἑωγάρθῃ ἀλλὰ φθέρει, falsum est. Ego historiam
secutus sum.

s De-

5 Declinanda est vanitas.) περιεργασθαι. atq̃
 baud scio, an in hac significatione vsi sint Græci au-
 tores antiqui. Pro fugere & declinare etiam D.
 Paulus vsurpauit, ad Timotheum poster. cap. 2. τὸ
 δὲ βεβήλους κρηνοφάνιας περιεργασθαι.

6 A temeritate alieni.) ἀπορησίων, va-
cuitatē temeritatis. ἀπορησίων enim ἀπορίτων
dicit: Sic infra libro XXIII. ἀρόρητος est,
circumspectus, non temerarius.

7 Itaque ad finem.) *eis téλθ·lego eis téλθ·.*

Androgynis.) Hoc est, ijs qui ambiguo (ut
Luius loquitur) inter marem & feminam sexu sunt
nati. Græcum retinui, quia est & appositum, &
Latinis autoribus, ipsiq; Ciceroni etiam usurpa-
tum: aliàs Hermaphroditos vocat.

Nihil non turpe.) Desunt hæc in Græco.

In librum III.

2 Cum excēptione quadam.) Nimirum ut agat, quantum homini fatum ē res permittit proposita. *μὲν ὑπεξαίσιος*. Porro *ὑπεξαίσιος* rectē verti exceptionem, ut ex loco Plutarchi patet in vita Numæ, ubi scribit, quorundam sententia pontifices à potentia seu potestate denominatos, quòd vocabulum haberet vim exceptionis (*ὑπεξαίσιος* tibi leges) indicandæ: quòd scilicet pontifex rem sacram, quantum eius omnino fieri posset, perageret: nec ei fraudi esset, si graue aliquod impedimentū incidisset, quo minus sacra perpetraret.

Ad.

2 Ad mentem eam quæ est reliquarum origo.) λόγον ἀσφραγιστόν. paulò infrà clarius dicet de hoc.

3 Ag qui secundu[m] bonum.) κατὰ τὸν ἀγαθόν. Fortè Ἀγάθωνα, quod maxime videtur confirmare articulus τὸν masculinus: & verba quæ sequuntur, omnino videntur ex aliquo poëta desumpta. Agathonem verò fuisse poëtam, satis constat ex multis scriptoribus idoneis: citaturq; eius versus ab ipso Aristotele, lib. ἡθικῶν Νικομ. 6. Porro quid sit μέλας ἡθῶν, nigri mores, infrà ipse describit.

Nisi ratione cuiusdam dispensationis.) Locus est deprauatus, atq; ideo obscurus.

Nihil eò plus confert.) μήποτε εἰμεινον τ' ἀναγκαῖα. Nisi fallor, sensus ipse ostendit esse legendum, μηδὲν εἰμεινον τ'.

4 Eius quoq; exemplum recolendum.) Hec comparatio est interpolata, nec coherens inter se quæ sequuntur.

Non tāquam si dormitemus.) Sensus est: Perficiendum strenuè, quod recto consilio agendum susceperimus: neque in medio actu desistendum, aut titubandum. Nam in somnis sæpe imaginamur nobis aliquid agere, nihil tamen efficimus, sed (vt pulcerrimè expressit Maro)

In medijs conatibus agri

Succidimus, non lingua valet, non corpore nota
Sufficiunt vires, nec vox, aut verba sequuntur.!

5 Quos

5 Quot vrbes mortuæ.) Ita Seruius Sulpitius in cōsolatoria ad M. Tullium epistola, de Corintho, Athenis & Megaris loquitur: Quum vno loco tot urbium cadauera proiecta iaceant.

Helice. Ἡλις; fuit Achæa, in sinu Corinthiaco sita. Hanc à mari absorptā testatur Polyb. lib. 2. Plin. nat. hist. li. 2. cap. 92. & Ouid. 15. Metamorph.

Si quæras Helicen, & Burin, Achaidas vrbes,
Inuenies sub aquis, &c.

Pompeij & Herculanium oppida fuerunt Campaniæ, haud procul à Vesuuio monte: vt Plin. ostendit lib. 3. cap. 5. quorum de interitu nihil habeo cōpertum, nisi fortè conflagratione Vesuij montis (quæ accidit Titi Vespasiani ætate, & in eius vita à Dione describitur) perierint. fit quidem etiam infra lib. 8. Pompeiorum interitus mentio.

Quod heri fuit piscis.) In Græco est *μυστὰ εἶον*. piscem aliquem innui; ex eo quòd τὸ εἶχθαι sequitur, coniicio: certi nihil habeo.

Similis esse debes promōtorij.) Hac similitudine Cicero eleganter vsus est, ad Papirium Pætum scribens de fortuna: Quam existimo leuem & imbecillem, ab animo firmo & graui, tanquam fluctum à saxo frangi oportere.

In librum V.

i Indignari cunctari.) *γλιχρύνειν*. *γλιχρὸν* est lentum, tenax. itaq; supra ad finem libri prioris, *γλιχρὸς ἐνδυνασθεὶς τῷ πλὴν* dixit d'u vi-
uere.

uere. Quare hic γλιχρότης vertendum putavi,
cunctari: hoc est, agrè ac nulla cum alacritate suum
officium facere. quod vitium suprà etiam damnavit.

2 Leuem esse.) πόρπορόσυεος. Suidas expo-
nit πορπεταῖρ: ὅ παρπέρεαν, βλακείαν καὶ πορ-
πέρεαν, hoc est, stultam ὅ inane temeritatem, seu
leuitatem, vbi non vt ex usu est, sed ostentationis va-
næ gratia quicquam agitur. D. Paulus 1. Corint. 13.
ἡ ἀγάπη ὃ πόρπορόσυετου: Charitas non est leuis,
aut nugax.

3 Atheniensium erat hoc votum.) Et si lo-
cus non est plenus, tamen satis apparet eum voluis-
se improbare commune illud ὅ damnosissimum vi-
tium, quo pleriq; tantum ea curant, expetunt, ὅ o-
ptant, quæ sibiipsis priuatim prosint: nihil solliciti
de communi bono. Id verò vitium, omnium ferè quæ
sunt in rebus publicis malorum causa est ὅ origo.
At pleriq; hodie tales esse laborant, qui suram quam
genu longius abesse dicant, (vt est apud Theocri-
tum) ὅ quorum hoc sit votum, αὐτοῖς μοί τι γούσι-
το, mihi ipsi aliquid boni contingat: secus, quam
ab animali ad societatem ciuilem nato fieri debeat.
Præclara fuit apud Persas lex ea de re lata, quam
Herodotus his verbis refert: ἐαυτοῖς μὲν ἀλλοῖς δὲ θύοντι
ἰδίῃ μουῶν, ὃ οἱ ἐγγίνεται ἀρᾶος ἀγαθὰ. ὃ ἡ πᾶ-
σι τοῖσι Πέρσησι κατ' οὐχεται ὃν γίνεοθι, καὶ τοῖς βα-
σιλεῖ· οὐ γὰρ τοῖσι ἅπασιν Πέρσησι καὶ αὐτὸς γίνε-
ται. Hoc est: Persæ, cum rem sacram facit, sibiipsum

χ priuatim

privatim aliquid boni precari religio est. Ceterum omnibus Persis, ac regi, prosperitatem optat: quippe inter vniuersos Persas, ipse quoq; vnus est. Et diuina est apud Euripidē Menœcei, se pro patria deuoturi sententia, quam adscribam, vt hic Antonini locus rectè intelligatur:

Εἰ γὰρ λαβὼν ἐκαστος, ὃ τῷ δυνάμει τὸ τίς
 Κρυσθὸν, διέλθοι τὸ τοῦ καὶ εἰς κοινὸν φέροι
 Πατρίδι, κακῶν αὐτῇ πόλεις ἐλασσόνων
 Περσῶνδου, τὸ δοῖν ὅτι στυχοῖεν αὐτῇ. id est:

Si quilibet, quantum queat boni, lubens
 Patrie offerat, donetq; publicæ rei:
 Haud totidem euenient ciuitatibus mala,
 Sed accident in posterum res prosperæ.

Itaq; Athenienses iniuste & illiberaliter suis tantum agris pluuiam & fertilitatem poscebant: qui si omnibus hominibus felicitatem ac successa omnia optassent, & humane rationem societatis habuissent, neq; communi prosperitate exclusi fuissent.

4 Totum enim mutilatur.) *μηρεται γὰρ τὸ ὁλον λυγρὸν: non χωρεται.*

5 Neq; tibi est ad philosophiam.) Sensus huius loci habet nonihil obscuritatis. videtur autē hæc esse sententia: Si quid insitueris agere secundū rectam rationem, & euētus consilio tuo non responderit, non debes idcirco tuum propositum damnare: sed potius cogitare, quàm multa in rebus humanis sint, & accidere queant, quæ obstant, quo mi-

nus id quod quæris, consequaris. Itaque conscientia boni propositi, & rationum rectè subductarum animus est confirmandus: ferendumq; quod fors fert humana, & rerum caducarum conditio. Hæc tibi in promptu sunt habenda, iam multò antè ex philosophia petita; atq; ad vsum præparata: ne tum demùm consilium & præceptũ velis petere à philosophia, cum eo sit vtendum. est enim hoc parum prudentis.

Ita qui lippitudine laborant, aut alio morbo, remedia habent præparata & instructa, quibus ingruente malo vtantur: non tum demum ea quærent, aut circumspectiunt, cum eorum vsus est. Et in prælio aut dimicatione non emitur, neq; acuitur gladius, sed vsurpatur. Videturq; omnino id velle Antoninus dicere, quod est apud Plutarch. (Probl. Rom. 85.) his verbis: *ἀεὶ γὰρ παρασκευασαμένους πρῶτιστα, ἀλλὰ μὴ πῶσιν ἀέτιος πρῶτιστα*. *ὡς Μύσων πρὸς Χίλωνα τὸν σοφὸν εἶπεν, ἐν χειμῶνι θέρμανα τεκταινόμενον*. Hoc est: Præparatis quæ ex vsu sunt, agendum est, non inter agendum præparāda ea quibus opus est: idq; Mysō Chiloni, ei qui sapiens est vsurpatus, dixit, hyme ventilabrum fabricans.

6 Quod non sub hæc referatur.) Verba in Græco non coherent. Loqui videtur de vulgi deprauato iudicio, ea quæ videntur, neq; sunt tamen bona, veris bonis præferenti. Id fit ex imperitia. Idemq; accidit his, quod Plato alicubi ex Stesichoro citat: Troianos, cum veram Helenam non cognos-

scerent, de idolo eius siue inani figura decertasse. Quod idem fabula Ixionis, cum nube, quam lunonem putabat, concumbentis, Poetae delineant.

7 Ex forma & materia.) Formā dixi, quod autor τὸ αὐτιμόδες. id est, id quod causæ vim & naturam habet. Cæterum materiam, quasi patiendi, formam (quæ τὸ τὶ λὺ ἐναι, εἶδος, οὐρεψια, οὐτιλέχεια, philosophis dicitur) agendi & efficiendi vim habere, notum est ex Physicis. Porro autem de rerum caducarum perpetuitate, quam habent continenti formarum naturalium in materia successione perpetuisq; rerum mutationibus, copiose est ab Aristotele cum alibi, tum in libris de Ortu & interitu disputatum.

8 Ratio & rationalis.) Ostendit, in rebus humanis non esse eam, quæ est in scientijs & artibus, certitudinem atq; constātiā & perfectionem. Hoc ipsum est quod Aristoteles initio suorum ad Nicomachum Ethicorū, tam accurate docet atq; monet. Non esse eandem quæ est in alijs, in philosophia morali demonstrationum & præceptorum certitudinem requirendam: sed ratione materiæ subiectæ omnia examinanda. Adscribam verba Platonis, eādem rem optimè explanantia, idq; Latine: Dissimilitudines (inquit) cum hominum, tum actionum, rerumq; humanarum tanta, ut nihil ferè in his ne vno quidem momento quiescat ac perstet, inconstantia efficiunt, ne qua de ijs omnibus ars, &
que

que omnibus temporibus congruat, tradi possit. His infert Antoninus: Consequens ergo esse, ut finis hominis non in rebus extra ipsum positis, ac non verè bonis et mutabilibus collocetur. Quod autem κατὰ φύσιν rectas effectiones conuerti, Ciceronem sequutus sum autorem, qui ita extulit libro De finibus bonorum et malorum tertio.

9 Eumq; ferre.) ἀνακτίειν. Legi ἀνεντίειν.

10 Ei qui hircum olet.) ἡγάσωνι est scribendum, non θράσωνι. ἡγάσων est faetor ille, qui hirsutis (ut est apud Horatium) cubat grauis hircus in alis. αὐτὸν ἡμῶν τὸ ἡγάσων ἔχ' ὑπομονῆσι. milites Alexandri de Persis, pugnam inituri. Plutarch. Apophtheg.

11 Aequum te præbuiisti.) εἰς ὅσας δὲ ἀγνώμονας ἀγνώμων ἐγὼ εἶμι. Ego ἀγνώμων lego. quid enim erat laudis, malis se malum præbuisse? praesertim quum sæpius iam monuerit, vitia hominum nobis esse ferenda.

12 Climatibus terræ.) Alludit ad versus Hesiodi α. ὀργῶν, quos adscripsissem, nisi satis notos esse putarem.

13 Cum hominis, omnisq; ratione præditi animalis.) Loquitur ex sententia philosophorum, qui λογικὸν ζῷον, animal ratione instructum, non soli homini, sed Deo etiam, demonibus et heroibus genus constituerunt: de quo multa legi possunt hincinde apud Plutarch. praesertim verò

in lib. πρὸ τῆς ἐκλειδοῦ πότῳ ῥηγοῦσιν.

In librum VI.

1 Quàm vt in terram vtcunq; redigar.) Non enim tantum sacrae literae docent, hominem esse ex limo creatum, foreq; vt in eundem redigatur: sed & antiquissimi philosophi originem nostram eodem retulerunt. Hinc Prometheus dicitur è limo formasse hominem, de quo nullus nō mentionem facit poeta. Et apud Homerū Menelaus Graecis duellum contra Hectorem detrectātibus iratus, mortem eis ignobilem imprecatur his verbis,

Αλλ' ἡμεῖς μὲν πάντες ὕδαρ ὣς γαῖα γένοιθε,

Vos in aquam & terrā cunctos conuertier opto.

Itaq; αἰὶά hic tuli, neq; volui, quod poteram ad alium sensum cogitando diuertere.

2 Vide quid agant homines.) Queritur de iniquo hominum iudicio, qui cū alijs praesentibus laudem meritam testimoniumq; virtutis inuideant, ipsi ab ijs quos non viderunt, laudari volunt: cum nihil inde fructus possint ferre, iam antè mortui. Facit hoc egregiè ad famam contemnendam.

3 Non indignamur.) ὅτε ἐπισημαινόμεθα. In malam partem vsum vocabulo hoc, & ipse puto, & sententia testatur. Non recordor me apud vetustiores autores hoc vocabulum ita sumtum legisse. Appianus quidem Alexandrinus, haud inruditus scriptor, eodem modo vsurpauit lib. 5. ἐμφυλίου, de milite loquens, qui ludis in subsellis equitū ascēderat.

derat: ὁ δὲ μὲν ἐπεσημειώσατο, καὶ ὁ Καῖσαρ τὸν στρα-
τιώτην ἀνέγνω: Populus murmure indignitatem
rei testatus est, & Cæsar militem inde abduxit.

4 Inhumanum esse videtur.) Hic locus idē,
sed paulò obscurius, videtur docere, quod Cicero ad
Lentulum de Platonis sententia his verbis monet: id
enim iubet idem ille Plato, quem ego autorem vehē-
menter sequor: Tantum contendere in republica,
quantum probare ciuibus tuis possis: vim neq; pa-
renti, neq; patriæ asferre oportere.

5 Vide ne à præsentī statu deiectus.) In
Græco est, ὅρα μὴ ἀποκεισάμενός, μὴ βαφύς· po-
sterius est: Ne mergaris. Quid autem sit ἀποκεισα-
μένος (si, quod non iudico, Græcum est, aut omnino
non deprauatum vocabulum) nescio. Neq; vereor
ne significet, imperio aut summa rerum deponi,
ἀπὸ τοῦ καίσαρος. neq; enim vel etymologia hæc au-
ditu digna, vel sensus loci esset ullus. itaq; liberè mea
verba supposui.

6 Antonini discipulum.) Pij scilicet, qui
antecefferat eum in imperio.

7 Quæ vultus serenitas.) τὸ εὐόδιον ἢ πρὸς
σώπῃ· legi εὐδιον.

In librum VII.

1 Velitationes.) In Græco est διαδογασμός.
Quod tamen vocabulum fateor me non satis intelli-
gere. Δόρυ quidem hastam esse, vel pueri sciunt: itē,
Δόξα est esse eius patriū casum: ut διαδογασμός

videatur esse hastiludium (quod barbari vocant) id est, concertatio hastis quedam inita. Sed haud scio quàm huc id quadret. Videtur autem, his omnibus humane vite vanitatem & varietatem voluisse demonstrare.

2 Quàm multi quondam fuere.) Aliunde huic loco videntur hæc à librario esse intercalata: incommodè profectò, cum alioquin sequentia optime cum prioribus cohæreant, in quibus ostendit, nonnunquam, vbi propriæ nos vires destituunt, auxilium aliorum non aspernādum esse, dūmodò nostrum officium faciamus. Etenim & Homericus ille Diomedes, socio adiuncto sperabat se propositum negotium rectius confecturum, vnde est illud *Συὸ τε δὲ ὄρχομένω*, vsitatum bonis autoribus, explicatumq; ab Aristotele libro 8. Ethicorum, de amicitia disputaturo.

3 Membrum.) In Greco est μέλη, & pro parte μέρη. Porro non fallit eruditos, membrū respectu totius & reliquorum membrorum maiore deuinciri necessitate, quàm totius partes qualescūq;. Est enim omne membrum pars, non contrā. Multo ergo rectius societatem humanam & vniuersi coniunctionem intelligit, qui membrum se, quàm qui partem generis humani dicit. Discrimen hoc diuisionis eis μέλη & μέρη, etiam Strabo suæ rei accommodauit lib. 2.

4 Diuina.) *Δαίμονα*, Legendum *δαίμονος*, aut saltem

saltem *Δαιμόνια*.

Pauca secus.) ἢ *Δηλίαν*. lego ἢ *Δηλίαν*. Sunt autē passim per multa, in quibus ariolo magis quā in interprete opus sit.

5 Nā rebus.) Promiscuē et mutilatē huc poëtica quaedā sunt congesta: partim infrā lib. XI. repetita.

6 Platonica ego.) Ex apologia Socratis hæc sunt.

7 Credens ijs qui dicunt.) τῷ γυναιξί, in Græco. Sanē Hector Homericus Iliad. 3. suam uxorem hac ipsa ratione consolatur, versu 487. Ἔστ' ἄρα μιν ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς, apud Poëtas passim inculcata.

8 Est aliquis te peritior.) Adnotatum est hoc loco à librario, nō esse hic nouæ initium tractationis: sed coherere cum his quæ ante ea quæ ex Platone sunt huc translata, præcedebant. Sed quia illa ipsa erant mutila, id quidem non video quale sit. *καὶ βάλει* luctatorem dici puto, *καὶ τὸ κατὰ βάλε*, deijcere.

9 Omnis animus, inquit ille.) Nimirum Plato in Protagora.

10 Salaminium.) Leonem nomine, quem ad cede ab eo duci Critias tyrannus volebat. vide Apologiam Socratis apud Platonem, et Diogenē Laërtium in vita Socratis.

In librum X.

1 Pestis, bellum.) Pro pestis, in Græco est *μῆ-*

χ 5 *μῆ*,

αθ, minus quod non quadrare puto. sunt autem pleraq; lacera.

2 Expetit quidem.) Alludit aduersus Euripideos, quorum mētio est etiam apud Aristotelem. initio octauī Moralium ad Nicomachum. Sunt autem, si quis dextrē accipiat, quod hīc fit, præclari. Refert integros Athenæus libro *δειπνοσο* φ. XIII.

In librum XI.

1 Simplici obstinatione.) *Υιλὼ πῶταξι* ita verti, neq; tamen intelligo, cur hoc vel sic Christianis voluisset impingere crimen Antoninus, iam prouecta ætate. qui quid aliās de ijs scripserit, non est ignotum. Sed ista aliò pertinent.

2 Oportet igitur.) Diuinare sum conatus. quòd si sententia hæc fuit Antonini, certè est aurea, ijs in rebus adhibita, in quibus pietas finit.

3 Insidiæ rectæ.) *Συάλλμ*. Mihi subit suspicari, *συάλλμ* legendum, schlim. nam & Plutarch. obliquam & distortam viam *συάλλμ* ὁδὸν alibi vocat. *λυκοφιλία* quid sint, explicare adhuc non satis possum.

ANNOTATIONVM

FINIS.

RERVVM

R E R V M E T V E R B O. rum in præcedentibus libellis memorabilium

I N D E X.

A		M. Accelius.	98
Abaris Hiperboreus theolo-		accipiter, ex Hierace.	13
logus. 107. eius oracula.	ibid.	accipitris partus.	140
abietes è virginibus muta-		accipitrũ & hominũ so-	
tis.	53	cietas aucupij.	128
abscessus mundi.	208	aceti fons.	148
abstinthio vefcentes aues		achaima cerua.	128
bile carere.	113	achaini cerui.	137
acacallis.	49	acherdos spina.	124
acalanthis.	21	Achillis ara.	145
Acanthis. 18. siue Acan-		L. Acilius Marcellus.	97
thillis in auem.	19	Acilij Glabrionis cũ An-	
acanthidis & apcithi san-		tiocho prælium.	79
guinẽ egrẽ misceri	142	acinis expertes vuc.	110
Acanthise lapides.	153	acone, aconitum in cauti-	
Acanthus. 18. in auem.	19	bus nasci.	144
acaretũ animal.	139. 140	aconito rutam aduersari.	
Acarnanum & Actolorũ			144
bellum oraculo prædi-		actines solis.	286
ctum.	78. 79	actionem suo tẽpore defi-	
Acastus.	58	nentem, nihil mali pati.	
			342

I N D E X.

ad Actionem omnes esse	uerso in auem.	ibid.	
natos.	216	Aegypti L. filij.	96
actionum omnium certū		Aelianus Vetus cos.	88
esse finem debere.	184	L. Aelius Dorotheus.	101
actionum omniū corpus,		T. Aemilius.	98
vita.	343	Aemianum.	83
adamanta igne non ca-		ad Aeoli insulas mare ser-	
lesieri.	112	uere.	147
Adonis Meri amatus.	55	aequanimitas iusticiæ pars	
Adrianus Imp. prius Athe		199	
nis præses.	95	æropus auis.	38
adunca omnia imitādi fa-		es è mari ad Delum, effir-	
cultatē prædita.	140	ri.	147
Acacus.	58	æris mors, ignis.	212
Aeburobisyngeſta.	99	æsalon vulpi infensus.	135
Aedestus Dixa.	ibid.	Aeschili locus.	143
Aedon. 22. in auem.	24	Aesculapius.	220
Aegialea.	57	etas quot annorum	103
Aegina.	58	etatum singularum eadē	
ægithallus. 16. vnde.	38	ratio.	208.209
ægithi & asini simulas.		Aeteta in virum versa.	88
135		Aetetus.	88
ægithi natura.	131	æthiopis filia alba.	142.
ægolethron herba.	124	que post æthiopen ge-	
Aegolius. 35. in auem.	36	nuit.	ibid.
ægolij aues.	36	Acthon.	34
Aegyptius Anthei F.	15	Aetna mons Typhoni im-	
Aegyptij incestus. 16. cō-		positus.	48
		Acto-	

I N D E X.

<i>Actolarcha.</i>	75	<i>Alcmene Rbadamanto v-</i>	
<i>Actolicus leo.</i>	25	<i>xor data.</i>	54
<i>Actolorū & Locrorū bel</i>		<i>Alcmene mors.</i>	54
<i>lū oraculo prædictū.</i>	78	<i>Alcmene Sacellum. Ibid.</i>	
<i>Actolis oraculum editū.</i>		<i>Alcmaeonē pediculari mor</i>	
<i>ibid.</i>		<i>bo obiisse.</i>	139
<i>Actosia.</i>	98	<i>aleronū mares ceryli.</i>	126
<i>euum, fluctus quidā.</i>	212	<i>Alcidas.</i>	9
<i>Aex nympa. 56. inter a-</i>		<i>Alcion vnde.</i>	24
<i>stra relata.</i>	ibid.	<i>Alcioneus.</i>	20
<i>Africa sue syluestri caret.</i>		<i>Alexander Demetrii Tia-</i>	
<i>121. item ceruis. ibid.</i>		<i>nus.</i>	99
<i>Agatharchidis historia A-</i>		<i>Alexander grammaticus.</i>	
<i>siana.</i>	100		167
<i>Agatharchus tyrannus.</i>		<i>Alexāder Platonius.</i>	168
<i>144</i>		<i>Alexandri mors.</i>	188
<i>Agelaus.</i>	10	<i>Alexādria Aegypti.</i>	95.96
<i>Agenor.</i>	60	<i>Alpheus. 143. Arethusam</i>	
<i>Agraulos.</i>	122	<i>fontem facit.</i>	148
<i>Agrius. 39. in auem. ibid.</i>		<i>alter alterius causa natus.</i>	
<i>Agrij cedes.</i>	57		286.288
<i>Agrij Thraces.</i>	147	<i>Althææ liberi.</i>	10
<i>Agron. 30. in auem. 31</i>		<i>Alucius Apiliuta.</i>	99
<i>Albatia Sabina.</i>	99	<i>aluearia quando pereant.</i>	
<i>Alcander. 29. in auem. 30</i>			138
<i>Alcathoa.</i>	21	<i>Ambatius Ducurij.</i>	99
<i>Alcmene in partu Hercu-</i>		<i>Ambracia. 13. Herculi ad-</i>	
<i>lis à Parcis impedita. 48</i>		<i>iudicata.</i>	15
			de

I N D E X.

de Ambracia deorū lis.	13	vlcus fiat mundi.	184
Amelesagoras.	121	anima quomodo ad mor-	
apud Ammonē fontes qua-		tem paranda.	323
les.	149	anima rerum naturalium	
Amometus.	149	vna.	346
ἀμφρυέας.	132	animā hominis seipsam cō-	
Amphinomus.	25.57	tumelijs afficere, et quot	
Amphissus.	52.53	modis.	184
Amphitrionis cum Tele-		animæ corporibus super-	
boijs bellum.	63	stites.	205
C. Amurius Teiro.	98	animarum mutatio. ibid.	
Anacreon poëta.	102	animal cornutum non pe-	
Anchiroa.	61	dere.	111
Andramon.	52	animalia bifidis vngulis	
Andro Argiuis stitis ac		prædita sola talos habe-	
potus expers.	112	re in posteriorib. pedib.	
Andronis de sacrificijs li-		ibid.	
bri.	109	animalia, id quod ex se pro-	
androgynus.	86.87.88	desse poterāt, perden-	
Androgyni nati prodi-		tia commodi.	125
gium.	75	animalia longa, femella.	
Andromedes piscator.	61	140	
anguilla neutrius sexus.		animalia quæ respirēt.	136
138		animalia se locis adfimi-	
anhelitus ex ore curuorū		lantia quæ.	127
grauior.	114	animalium admirandi or-	
anima quid.	177	tus	124
anima hominis quomodo		animus arte et sciētia præ-	
		ditus	

- ditus quis. 231
 animus globo similis. 326
 animi altitudo quid. 308
 animi ratione præditi propria quæ. 321
 animi secessus homini optimus. 199. 200
 animum magnum quid efficiat. 310
 Antandriæ duo fl. contrariarum virium. 117
 Anthius. 18. in erodiũ. 19.
 Antigoni Alterationum liber. 41
 Antiochea ad Tæadrũ. 86
 Antiochus ab Acilio Glabrione victus. 79
 Antipater. 86
 Antisthenes philosophus. 79
 Antisthenis dictum. 260
 L. Antistichus Soterichus. 101
 Antissæa regio. 120
 Antoninus Imp. à quib. virtutes suas singulas didicerit. 164. inde
 Antoninus Imp. gloriæ cõtemptor. 243. & in ceteris rebus qualis. ibid.
 Antonini Imp. opusculum ex Othonis Henrici Electoris bibliotheca depromptum. 4
 Antonini Imp. patris virtutes. 170. inde
 Antoninus philosophus Imp. 156. eiusdẽ operis præcipua capita. 197
 Antonini Imp. opusculũ priore editione scædẽ deprauatum. 4
 in Antonini Imp. opusculo iam denuo edito quid præstitũ. 5. eiusdem vsus. ibid.
 M. Antonius. 98
 T. Antonius. ibid. & 100
 Anubidis capite infans natus. 95
 Aoniæ pestis. 44
 Aorni lacus. 150
 Apeilocarium. 99
 apeithi & acanthidis sanguinẽ agrẽ misceri. 142
 aper Calidonius. 10. 11
 apem

I N D E X.

<i>apem amisso aculeo mori.</i>		<i>Apollonij doctrina.</i>	166
116		<i>Apollonij Rhodij Epi-</i>	
<i>apes, Iouis nutrices.</i>	35	<i>grammata.</i>	41
<i>apes taurigenæ</i>	124	<i>aqua acida.</i>	152
<i>apes non respirare.</i>	136	<i>aquæ mors aër.</i>	212
<i>apum fures.</i>	133	<i>aquæ mirabiles</i>	152
<i>apum natura.</i>	133.	<i>aquila auium rex, & ful-</i>	
<i>tauri defossi cornibus.</i>		<i>minis custos.</i>	17
124		<i>aquila ex Teriphæte. ibid.</i>	
<i>Aphæa.</i>	61	<i>aquilæ pullos à Phana nu-</i>	
<i>Aphæa dea.</i>	ibid.	<i>triri 132. cogi solem in-</i>	
<i>Apollo in accipitrem ver-</i>		<i>tueri.</i>	ibid.
<i>sus. 47. item in testudi-</i>		<i>aquilæ senescenti rostrum</i>	
<i>nem. 52. anguem. ibid.</i>		<i>incuruari.</i>	132
<i>Apollo Pythius serua-</i>		<i>Arabicus sinus.</i>	110
<i>tor.</i>	14. 15	<i>Arabius.</i>	60
<i>Apollinis apud Ambracio</i>		<i>Arceophon. 59. eius mors.</i>	
<i>tas cultus.</i>	14	60	
<i>de Ambracialis.</i>	13. 14	<i>Archelaus Aegyptius</i>	124
<i>Apollinis Gortynij ora-</i>		<i>Archelai epigramma.</i>	139
<i>culum.</i>	44	<i>Arei Laconis carmen Cy-</i>	
<i>Apollinis templum apud</i>		<i>gnus.</i>	25
<i>Hyperboreos.</i>	36	<i>Arethusa fons. 148. ex</i>	
<i>Apollini Lycio fanū po-</i>		<i>Alpheo.</i>	ibid.
<i>fitum.</i>	85	<i>Argæus.</i>	28
<i>Apollodori Annales.</i>	100	<i>Arganthones.</i>	45
<i>Apollonius. 91. gramma-</i>		<i>Argantonius rex.</i>	102
<i>ticus.</i>	92	<i>Argus.</i>	42
		<i>arie-</i>	

I N D E X.

<i>arietum intestina non edere sonum.</i>	120	<i>Arneileta.</i>	29
<i>Ariminum.</i>	98	<i>Arruntius.</i>	99
<i>Aristæ Proconesij mortui spectrum.</i>	106	<i>Arsamen Persam dentatisse natum.</i>	144
<i>Aristodemus</i>	65	<i>Arsinoe. 60. in saxū. ibid.</i>	
<i>aristolochiæ vis.</i>	113	<i>Arstippa.</i>	21
<i>Aristomachus.</i>	65	<i>Artemicha. 37. in auē. 38</i>	
<i>Ariston citharædus.</i>	119	<i>artis omnis finis.</i>	239
<i>Aristotelis barbaricæ cōsuetudines.</i>	109	<i>artes naturæ imitatrices.</i>	325
<i>Aristotelis Dissectionum selectæ annotationes.</i>	115	<i>Artocles.</i>	153
<i>Aristotelis in animalium naturis peruestigandis diligētia, & quot de iisdem libros conscripserit.</i>	136	<i>Arytamas Laco.</i>	148
<i>Aristotelis liber de Ebrietate.</i>	112	<i>Ascalabus. 43. in bestiam versus.</i>	44
<i>itē de vita et morte. ibid.</i>		<i>ascalaphus bestia. ibid.</i>	
<i>Aristotelis libri duo de Animalibus.</i>	112	<i>Ascanius fl.</i>	45
<i>Aristoxenus musicus.</i>	113	<i>Ascanij lacus.</i>	151
	115	<i>Ascræi Iouis sacrum.</i>	109
<i>Armeniarum petrarum aqua.</i>	152	<i>asinus indicus, solida vngula, & vnico cornu.</i>	136
		<i>asini & ægithi similitudo.</i>	135
		<i>asini Apollini immolati.</i>	30
		<i>Asopus.</i>	58
		<i>Aspalis. 28. statua.</i>	29
		<i>aspidū morsus psyllis innoxius.</i>	124
		<i>↓ assue-</i>	

I N D E X.

<i>assuefactionis vis.</i>	339	<i>Axius fl.</i>	20
<i>Q. Asterius Antoninus.</i>		B	
88		<i>Babylō Mesopotamiae.</i>	36
<i>Asteria inf.</i>	55	<i>Babylonis anguium mira-</i>	
<i>asteris caliditas.</i>	138	<i>bilis natura.</i>	109
<i>Astygites.</i>	28.29	<i>Bacchius.</i>	165
<i>Astypalea serpentium ex-</i>		<i>Bacchus in caprum.</i>	47
<i>pers.</i>	121	<i>Bactrianum triticū quale.</i>	
<i>Athanade Ambracica.</i>	15	113	
<i>Atheniensium votum.</i>	220	<i>Bacchytidis prouerbium.</i>	
<i>Athenodotus.</i>	168	162	
<i>Athos, glebula mūdi.</i>	245	<i>balenam lac habere.</i>	126
<i>aucupij societas inter ho-</i>		<i>Bascia Astriofl.</i>	99
<i>mimes & accipitres.</i>	128	<i>Basilea.</i>	98.99
<i>aule & philosophiæ ra-</i>		<i>Battus pastor.</i>	42. in sa-
<i>tio.</i>	236	<i>xum.</i>	43
<i>aulicus quibus rebus care-</i>		<i>Batti specula.</i>	42.43
<i>re possit.</i>	174	<i>Babia Marcella.</i>	99
<i>aurium iudicia.</i>	143	<i>Benedicta.</i>	175
<i>aurium sordes amaras, in</i>		<i>benefactorum tria genera.</i>	
<i>morituris dulcescere.</i>	113	219	
<i>Auroræ raptus Cephalus.</i>		<i>Biblis.</i>	49. in nympham
61		50	
<i>Aufones.</i>	50	<i>Biblidis lacruma.</i>	50
<i>autochthones.</i>	ibid.	<i>biceps foetus in Tiberim</i>	
<i>Autonous.</i>	18. eius liberi.	<i>abiectus.</i>	95
ibid.		<i>Bionia.</i>	101
<i>Autonouus in Ocnum.</i>	19	<i>bitumen certis diebus in</i>	
		<i>ma-</i>	

I N D E X

<i>mari Thraciæ ferri.</i>	146	<i>Buplagi Syri spectrum.</i>	
<i>bitumen paludis Ioppæ vi</i>		80	
<i>cina.</i>	150	<i>Buria lychnænis.</i>	100
<i>Boei ornithogonia.</i>	12	<i>buteo vnde.</i>	30
<i>Bolus.</i>	105	<i>Byssa. 30. in auem.</i>	
<i>Boncestoni.</i>	99	31	
<i>Bononia.</i>	98	<i>byza avis.</i>	22
<i>bonum homini quid.</i>	271	<i>Byze.</i>	60
<i>bonum per se quale.</i>	204.		
205		C	
<i>bonum in quo situm.</i>	232	<i>Cactus, spinæ genus qua-</i>	
<i>boni fons, intus.</i>	265	<i>le.</i>	121
<i>bona vulgo qualia.</i>	224	<i>cadaverum spoliandorum</i>	
<i>Borysthenes.</i>	47	<i>flagitium.</i>	93
<i>bos ligniuorus, avis.</i>	41	<i>Cadicianus.</i>	215
<i>boues in Phrygia mouere</i>		<i>cæcus quis.</i>	207
<i>cornua.</i>	137	<i>cæci à cæcis nati.</i>	142
<i>Botres. 35. in auem. ibid.</i>		<i>Cæneus Lapitha inuulne-</i>	
<i>Bottilæi.</i>	153	<i>rabilis.</i>	86
<i>Britannicæ insule ambi-</i>		<i>Cænis in Cæneum versa.</i>	
<i>tus.</i>	110	34. 86	
<i>Britomartus.</i>	60. 61	<i>C. Cæsaris mors.</i>	188
<i>Brixellæ.</i>	98	<i>cæforum cadauera nō spo-</i>	
<i>Brundusium.</i>	51	<i>lianda, oraculo monitū.</i>	
<i>Brutus.</i>	168	80	
<i>Bryson sophista.</i>	131	<i>Callimachus.</i>	85
<i>Bulis. 15. in mergum ver-</i>		<i>Aegyptius.</i>	131
<i>sa.</i>	16	<i>Callimachi Cyrenæi mi-</i>	
		<i>rabilium delectus.</i>	146
		† 2 Cali-	

I N D E X.

<i>Calydon vrbs.</i>	57	<i>cantharos apud Chalci-</i>	
<i>Calydonius aper.</i>	10. 11	<i>denses non viuere</i>	122
<i>Calydoniorum & Cure-</i>		<i>cani crines quibusdam e-</i>	
<i>tum bellum.</i>	11	<i>grotantibus enati: qui sa-</i>	
<i>Camalus Cantolzumij.</i>	99	<i>nitati restitutis in pristi-</i>	
<i>camelorum Persicorū pili</i>		<i>num colorem redierint.</i>	
<i>mollissimi.</i>	112	137	
<i>Camiscus fl.</i>	147	<i>Capæus fl.</i>	147
<i>T. Camorius Tertius.</i>	98	<i>capræ quando versis ocu-</i>	
<i>cancris esus serpentis mor-</i>		<i>lis cubent.</i>	135
<i>sus remedium.</i>	129	<i>capræ quomodo affician-</i>	
<i>canis auicula</i>	30	<i>tur orytio.</i>	142
<i>canis aureus Aegis custos.</i>		<i>capræ quomodo masculos</i>	
56		<i>aut femellas pariant.</i>	142
<i>canis Cephali in lapidē</i>	64	<i>albos aut nigros. ibid.</i>	
<i>canicule ortus signū qua-</i>		<i>caprarū gregis Halicar-</i>	
<i>le in Africa.</i>	136	<i>nasi mirum.</i>	109
<i>canis ortu iumenta in Afri-</i>		<i>caprarum perniciēs herba</i>	
<i>ca ipsi astro obuersa cu-</i>		<i>in Lycia.</i>	124
<i>bare.</i>	135	<i>caprarum syluestrium in</i>	
<i>à Cane rabiosa morfa om-</i>		<i>Creta natura.</i>	128
<i>nia in rabiem agi præter</i>		<i>capri ex lacte colostrā.</i>	126
<i>hominem.</i>	140	<i>capitis humani à corpore</i>	
<i>canes in subsidentes non</i>		<i>auulsi oraculum.</i>	78.84.
<i>sequire.</i>	127	85	
<i>canum Laconicorum na-</i>		<i>carabos à polypode capi.</i>	
<i>tura.</i>	141	140	
<i>Cantharolethron.</i>	122	<i>carbones lapidei diuersæ</i>	
		<i>à li-</i>	

I N D E X.

à ligneis naturæ. 147.	Celeus. 35. in auem. 36
148	Celticam nationem quā-
carbones terrestres. 153	dam noctu tantum vide-
Carie scorpj quales. 109	re. 112
Carme. 60	Celtius Pellij. 99
sex. Carminius Hyæus cos. 88.	cenchris. 21
	centum annis, & amplius,
carnes in olla quomodo	qui vixerint. 97
concrecant. 110	Cephalenæ per fl. diuise,
Carthea vrbs. 9	alterā partē cicadas ha-
Carthaginis fons. 149	bere, alterā carere. 120.
Carystia animalia. 138	Cephalus. 61. ab Aurora
Carystij lapidis fila pro lu-	raptus. ibid.
cernis & ex iisdem mā-	è Cera animal. 139
tilia. 114	cerambix auis. 41
Caryslus. 114	Cerberus. 35. in auem. 36
Cassypia. 60	cerberia ues. 36
Q. Cassius Rufus. 99	Cereonia verecunda. 100
C. Castopudes. 98	Ceres Proserpinā F. quæ-
Catia. 98	rens. 43
Cato. 168	Cerontis fl. poti vis mira.
Catulus. 168	138
Caulonia. 108	è Ceruæ cornibus enata
Caunus. 49	hedera. 128
Cecrops bimembris. 139	ceruæ fistulis & cantu ca-
terre F. 17	ptæ. 128
Cecropis filie. 122	ceruas iuxta vias pācere.
Cedripolis. 128	128

I N D E X.

<i>cerui ossa quomodo ad fistulam inutilia fiant.</i>	121	<i>Chimerae ignis perennis.</i>	152
<i>cerui ubi nulli.</i>	121	<i>chloris.</i>	21
<i>ceruorum achainorum fel in cauda.</i>	137	<i>Chresta Antipatri.</i>	99
<i>ceruos dextrum cornu defodere.</i>	125	<i>Chrystum Theophili.</i>	99
<i>ceryli. 126. à femellis gestantur</i>	ibid.	<i>Chriannos simplici obstinatione mortem subire.</i>	323
<i>Ceselas Cyrus.</i>	98	<i>Chytrinus Coorus.</i>	151
<i>Cesennius Petus cos.</i>	95	<i>cibo semel tantum utentes morosiores.</i>	109
<i>Ceyx.</i>	45	<i>cicadae vocales & mutae ubi.</i>	119. 120
<i>Chalcidenses Thraciae.</i>	122	<i>cicadis Hercules silentium imprecatus.</i>	120
<i>chalcitus lapisustus animal edit.</i>	138	<i>cicerem apud Indos non nasci.</i>	113
<i>Chaldaei vates.</i>	188	<i>cicum unde 31. malorum nuncia.</i>	ibid.
<i>chamaeleontis natura</i>	127	<i>Cimbrica fossa.</i>	145
<i>Chaoniae fons salis</i>	149	<i>cimedi partus.</i>	95
<i>charadrias avis.</i>	31	<i>Cincropsofes, ibideq; fons letalis.</i>	149
<i>Charax.</i>	276	<i>cinnamomus avis.</i>	131
<i>Charito.</i>	69	<i>Cirphis mons.</i>	19
<i>Charonia.</i>	145	<i>cissa.</i>	21
<i>Cheiron centaurus.</i>	59	<i>Cittisales.</i>	151
<i>Chelidonis.</i>	23	<i>à Claudis etiã claudi pro-gnati.</i>	142
<i>in auem.</i>	25		
<i>ad Chelidonas menses dulces.</i>	147		
<i>Chimera mons.</i>	152		
			<i>Cleimis</i>

I N D E X.

<i>Cleinis.</i> 36.	<i>in auem.</i> 38	<i>quàm viris, maior.</i> 86
<i>clemmatis.</i>	114	<i>coitu frequentiore graui-</i>
<i>Cleodcus.</i>	65	<i>das mulieres facilius pá-</i>
<i>Cleonicus.</i>	66	<i>rere.</i> 113
<i>Cleopatra Meleagri vxor.</i>		<i>colæoi aues.</i> 36
11		<i>columbarum natura.</i> 130
<i>Cleosthenes.</i>	66	<i>colymbes.</i> 21
<i>Clitarchus.</i>	85	<i>cometæ vnde.</i> 45
<i>Clodia Poteſta.</i>	100	<i>comitalem morbum fiſtu-</i>
<i>Clymenus.</i>	10	<i>le cantu mœderi.</i> 117
<i>Clytemneſtra Helenæ ſo-</i>		<i>comœdia vetus. 324. me-</i>
<i>ror.</i>	46	<i>dia, & noua.</i> <i>ibid.</i>
<i>Cochrynnæ fl.</i>	137	<i>congreſſibus infidis nihil</i>
<i>Cocnania Muſa.</i>	100	<i>turpius.</i> 328
<i>cælum cur manè aſpicere</i>		<i>congrum à carabo vinci.</i>
<i>iufferint Pythagorei.</i>		140
334		<i>Conimbrigeſia.</i> 99
<i>cogitationes hominis qua-</i>		<i>Conon.</i> 95
<i>les eſſe debeant. 189. 193</i>		<i>Conopà lacus.</i> 27
<i>cogitationes etiam inuti-</i>		<i>Conopium.</i> 128
<i>les, non actiones tantū,</i>		<i>Conradus Gefnerus.</i> 155
<i>vitandæ.</i> 206		<i>cor quibus offeum.</i> 137
<i>cogitatrix facultas vene-</i>		<i>corde ſpoliatam teſtudinē</i>
<i>randa.</i> 193		<i>viuere.</i> 112
<i>Coi riuiulus mirabilis. 151.</i>		<i>Corbilius.</i> 87
152		<i>coricium in Parnaſſo cer-</i>
<i>coitus quid.</i> 236		<i>tis temporibus auri ſi-</i>
<i>coitus voluptas feminis,</i>		<i>mile.</i> 146
		¶ 4 Co-

I N D E X.

<i>Corinna d: Alteratis.</i>	22.	<i>monstroſe.</i>	92. inde
44		<i>Cotſoli.</i>	101
<i>Corinthij ab Hercule or-</i>		<i>coruus albus.</i>	38
<i>ti.</i>	15	<i>coruus nocturnus.</i>	31
<i>Cornelia vrbs.</i>	98	<i>coruus vulpis ſocius.</i>	135
<i>Cornel. Gallicanus.</i>	95	<i>corui tantum duo Crano-</i>	
<i>L. Cornelius.</i>	97	<i>ne, et in Lepetymno.</i>	123
<i>P. Cornel. Scipio coſ.</i>	96	<i>cornix ob garrulitatem à</i>	
<i>Q. Cornelius.</i>	100	<i>Minerua deuota.</i>	122
<i>cornicis cum noctua ſi-</i>		<i>Coryphaſius.</i>	43 (101
<i>multas.</i>	135	<i>T. Cottinas Chryſantus.</i>	
<i>cornicem in Attica nullā</i>		<i>Cragaleus.</i>	13. in ſaxū ver-
<i>intrare arcem.</i>	109	<i>ſus.</i>	15
<i>cornicem non aduolare ad</i>		<i>Cragaleo exta immolari</i>	
<i>arcem Athenis.</i>	121	<i>ſolita.</i>	15
<i>Cornius.</i>	97	<i>Cranone duo tantum cor-</i>	
<i>cornua mouere boues in</i>		<i>ui.</i>	123. & currus ibidem
<i>Phrygia.</i>	137	<i>enci mira viſ.</i>	ibid.
<i>cornutum animal non pe-</i>		<i>Craterus.</i>	96
<i>dere.</i>	111	<i>Crathis fl.</i>	147
<i>Coræbus.</i>	65	<i>Cretæ antrum apibus ſa-</i>	
<i>Coronicus ager talparum</i>		<i>crum.</i>	35
<i>expers.</i>	121	<i>Cretæ aqua.</i>	152
<i>Coronides.</i>	45	<i>Cretam nec vlulas, nec vl-</i>	
<i>Coronis Phlegræ F.</i>	38	<i>lum letale animal tole-</i>	
<i>corpus humanum quid.</i>		<i>rare.</i>	121
177		<i>Cretenſis ſpecus.</i>	56
<i>corporum magnitudines</i>		<i>Crimiffus fl.</i>	147
		<i>crimes</i>	

I N D E X.

<i>crines qui & quibus pe-</i>	ga.	19		
<i>reant.</i>	142	<i>Ctesylla mors.</i>	<i>ibid.</i>	
<i>crinita animalia omnia vi</i>		<i>cuculi pulli.</i>	131. <i>à nemine</i>	
<i>uos edere sœtus: contra</i>		<i>vnquam visi.</i>	141	
<i>non item.</i>	136. 137	<i>cuculi quarum auium nido</i>		
<i>crinita animalia quæ.</i>	137	<i>pariant.</i>	141	
<i>Crijsa.</i>	19	<i>cupiditatis peccata gra-</i>		
<i>crocodilus terrestris.</i>	115	<i>uiora, quàm ira.</i>	180	
<i>crocodili erga trochilum</i>		<i>cupiditate abstinendū.</i>	335	
<i>gratitudo.</i>	129	<i>Cureris.</i>	20	
<i>crocodilum è minimo ouo</i>		<i>Curetum & Calydoniorū</i>		
<i>maximum fieri animal.</i>		<i>bellum.</i>	11	
140		<i>Curimeda.</i>	10	
<i>crocodilum scorprios ge-</i>		<i>curiositas cauenda.</i>	189	
<i>nerare.</i>	124. 125	<i>T. Curtilius Mancias.</i>	95	
<i>crocodilum solum supe-</i>		<i>Cusinia Iuuenca.</i>	100	
<i>riorem tantum mādibu-</i>		<i>L. Cussonius.</i>	98	
<i>lam mouere.</i>	136	<i>Cydippe ab Acontio dece-</i>		
<i>crocodili parui in Cartha-</i>		<i>pta.</i>	9	
<i>ginensi fonte.</i>	149	<i>Cyanea lacus.</i>	27	
<i>Ctesias.</i>	110. eiusdem Per-	<i>Cygnus.</i>	25. <i>in auem.</i>	27
<i>sica.</i>	111	<i>Cystitrati fons, & Cysti-</i>		
<i>Ctesia multa mentiri.</i>	123	<i>trum oleum.</i>	148	
<i>Ctesibius historicus.</i>	100	D		
<i>Ctesylla ab Hermochare</i>		<i>Daicles in Olympia coro-</i>		
<i>decepta. 9. eidē nupta.</i>		<i>natus.</i>	68	
10		<i>Damostratus.</i>	72. 95	
<i>Ctesylla Venus, Hecaer-</i>		<i>Danai L. filie.</i>	96	
		↓ 5	<i>Dau-</i>	

I N D E X.

<i>Daunius rex Daunij.</i>	50.	<i>manarum curā gerere.</i>	
	51.57.		181.
<i>P. Decennius Demosthe-</i>		<i>deos nihil temerè in natu-</i>	
<i>nes.</i>	98	<i>ra constituisse.</i>	339
<i>Deianira.</i>	10.12.65	<i>Diana in Cilurum.</i>	47
<i>Deion.</i>	61	<i>Diana noctambula.</i>	31.ve-
<i>delphini mansuetudo.</i>	134	<i>natrix.</i>	14
<i>delphinum amore puero-</i>		<i>Dianæ apud Ambraciatas</i>	
<i>rum capi.</i>	134	<i>cultus.</i>	14
<i>Democritus Abderites.</i>		<i>Dianæ de Ambracia lis.</i>	13.
	100		14
<i>Democriti mors.</i>	188	<i>Dianæ specus.</i>	92
<i>Demophilus.</i>	95	<i>Dicearchus.</i>	85
<i>Demophon.</i>	53	<i>dicere aliquid non ex se,</i>	
<i>dens herois ad pedis men-</i>		<i>absurdisimum.</i>	332
<i>suram.</i>	92	<i>dictamni herbæ vis.</i>	128
<i>dentes mari plures quàm</i>		<i>Dictynna. dicty.</i>	61
<i>feminæ.</i>	137	<i>Didymarchi metamorpho</i>	
<i>Deum nostri curam agere</i>		<i>seon libri</i>	41
	247.248	<i>Dina Sperchij F.</i>	41
<i>cum Deo non disceptan-</i>		<i>Diognetus.</i>	165
<i>dum de iure.</i>	339	<i>Diomedea inf.</i>	57.153
<i>dij cur colendi.</i>	345	<i>Diomedis filij.</i>	57
<i>dij in bestias mutati.</i>	47	<i>Diomedis post captum I-</i>	
<i>dij Typhonis impetum in</i>		<i>lium res.</i>	57
<i>Aegyptum fugiunt.</i>	47	<i>Diomedis socij in aues.</i>	
<i>deorum benignitas.</i>	294		58.153
<i>deos & esse, & rerum hu-</i>		<i>Dionus.</i>	20
			Dion.

I N D E X.

Dion.	168	eisdem peculiare. <i>ibid.</i>
Dionysodorus.	87	in Echone conuersus Hy-
Diopatra.	41	las. 46
Diotimus.	276	Eidothea nymphea. 40.
diuinationis ex pecudum	49	
inspectis extis origo.		Eilithyie. 104.
103		Elatus Lapitharum rex.
doloris consolatio.	266	86
Domitianus Cæs. IX. cos.		Electra portæ. 54.
95		Eleis Olympiorum cura
Domitius.	168	oraculo iniuncta. 68
Doriensium corpora in a-		clemetorum mutua mors. 212
ues.	53	apud Eliam mulum non na-
dormientes, operarij.	247	sci. 122
Dorotheus medicus.	95	Elmæi rupes. 114.
dracontis.	21	Elos Lacedæmonij oppu-
Dryas.	29	gnata. 67
Dryope in alnum. 53. in		Empedocleus globus. 338
nympheam. <i>ibid.</i>		Epænetus rex. 145
Dryopis. 13. regio. 52. 53		Epheſtorum præceptum.
Dryops. 52. Dryope.		334
<i>ibid.</i>		ephippa. 19
Duccurius Aluccij.	99	Epictetus, eiusq; philoso-
E		phie genus quale. 157
Ecdysia festum.	34	Epicteti commentarij. 166
Echinorum marinorum o-		Epicteti dictum. 335
ua cum Luna crescere et		Epicuri dictum. 266. 301
decreſcere. 145. quid		epilepsiæ medicamentum
		galeo-

I N D E X.

<i>galeota senium</i>	125	<i>Eumares.</i>	85
<i>Epimelides nymphae.</i>	51	<i>Eumelus.</i> 30. 35. <i>in auem.</i> 31	
<i>Epimenidis somnus.</i>	105.	<i>Eunomus Chius.</i> 118, <i>citha</i>	
<i>etas.</i>	106	<i>raedus.</i> 119	(142
<i>equae animalium omnium</i>		<i>eunuchos non caluescere.</i>	
<i>ad coitum maximè pro-</i>		<i>eunuchos radice quadam</i>	
<i>cliues.</i>	143	<i>inuncta fieri.</i>	111
<i>equae generosae pulli mirū</i>		<i>euripi reciprocatio septi-</i>	
<i>factum.</i>	134	<i>mo quoq; dic intermissa.</i>	
<i>equarum hippomanes.</i>	125	146	
<i>ex Equis vespas nasci.</i>	134.	<i>Euripidis locus.</i>	159
135		<i>Europus.</i>	65
<i>Erasinus.</i>	60	<i>Eurybatus.</i>	20
<i>Erichthonij fabula.</i>	121	<i>Euryopa Nili F.</i>	96
<i>Eriunij dij.</i>	44	<i>Eurystheus.</i> 53. <i>eius cades.</i>	
<i>Erodius.</i>	18	<i>ibidem</i>	
<i>erodius ex Antho.</i>	19	<i>Eurytion.</i>	58
<i>erodij quales in Diome-</i>		<i>Eurytius.</i>	32
<i>dea inf.</i>	153	<i>Eurytus.</i> 13. <i>rex.</i>	49
<i>Erfa.</i>	122	<i>Euseirus.</i>	40
<i>T. Erustus Pollio.</i>	98	<i>existimatio à quibus peten</i>	
<i>Erythema.</i>	153	<i>da.</i>	190
<i>Etesiae.</i>	146	<i>exta pecudum vnde futura</i>	
<i>est lata via, prouerb.</i>	162	<i>indicadi vim sortita.</i>	102
<i>Eudoxus Cnidius.</i>	114	<i>exul in mundo quis.</i>	207
<i>Eudoxus Rhodius.</i>	112	F	
<i>Eugnotus.</i>	35	<i>fabae usu cur interdictum</i>	
<i>Eumachi periegesis.</i>	94	<i>à Pithagora.</i>	116
		<i>fabam</i>	

I N D E X.

<i>fabam apud Indos non na-</i>	<i>Faustina.</i>	276
<i>sci.</i> 113	<i>Faustus Sabinus.</i>	102
<i>fabarum putamina radici-</i>	<i>felis ubi nulla.</i>	121
<i>bus arborum apposta.</i>	<i>felis conceptio & partus</i>	
116	<i>qualis.</i>	49
<i>Fabius.</i> 215	<i>felis genitale membrum of</i>	
<i>Fab. Catallimus.</i> 345	<i>seum.</i>	137
<i>fabris visa pelecantis, fau-</i>	<i>feles ex Galinthead.</i>	48
<i>sta.</i> 24	<i>Fidentia.</i>	98
<i>fabularum scriptionis fi-</i>	<i>finis homini propositus</i>	
<i>nis.</i> 324	<i>quis.</i> 184. 225. 226	
<i>de Fabulosis locorum re-</i>	<i>ad Finē certū omnia que</i>	
<i>bus liber.</i> 109	<i>aguntur, referenda.</i> 184	
<i>falernum.</i> 236	<i>fistule cantū isthiadem cu-</i>	
<i>fama post obitum qualis.</i>	<i>rare, & morbum comi-</i>	
194	<i>tialem.</i>	117
<i>famæ sonus inanis.</i> 200.	<i>fecunditatis mirandæ exē-</i>	
204	<i>pla.</i>	96
<i>fastus humilitatem præ se</i>	<i>foliorum rationē habētia.</i>	
<i>ferens omnium grauißi-</i>	318	
<i>mus.</i> 345	<i>fontis aceti.</i> 148. olei. ibidem	
<i>fatum nullius vitam abrū-</i>	<i>fontis mures in se habens.</i>	
<i>pere imperfectam.</i> 193	148	
<i>fatum vniuscuiusq; & con</i>	<i>fontis ad sinum Arabicum</i>	
<i>stare aliunde, et secum a-</i>	<i>vis mira.</i>	110
<i>liud adferre.</i> 190	<i>fontium quorundam mira</i>	
<i>fati ratio.</i> 220. 221	<i>biles vires.</i> 148. inde	
<i>Fauentia.</i> 93	<i>formicæ quomodo sua for-</i>	
	<i>mica-</i>	

I N D E X.

micaria deferant.	138	galeotes senium, ad epile-	
formicas nouilunio quie-		psiam medicamentū.	125
scere.	146	Galinthias.	48. in felem
fretū Italiæ ad Lunæ mo-		ibid.	
tum crescere & decre-		Galinthias Hecate mini-	
scere.	145	stra.	49
frigoris sensum arcens spi-		Galinthiadis sacra.	49
na.	111	gallinæ domesticæ quomo-	
frontis indicia.	143	do sterilecant.	116
Fronto.	168	L. Gaminius.	98
Fronto Albutij.	99	Gaza Timonis.	99
frustra nihil faciendum.		genius cuiusq; quomodo	
275.342.343		colatur.	182.191.193
fucus impostor.	237	genius cuiq; à deo datus,	
fuci.	133	naturæ suæ præses ac-	
fugitiuus.	314	dux.	229
fulica ex Hyperippa.	30	Gerandrum.	114
fulica, quæ & Phana auis.		L. Glaucæius Verus.	97
17		glebæ oculorum curationi.	
fulica vnde.	30	vtiles.	153
fulicæ bonum omen.	18	globus Empedocleus.	338
M. Fuluius Flaccus cos.	88	gloria anullius momenti	
P. Fuluius Phryx.	98	res.	298
Furiæ placatæ.	74	gloriæ vanitas.	200
G		Gorge, vel Gorgo.	10.12
Galetea. 32. in puerum.	34	graculi vnde.	36
galeota senium exuens de-		graculis dona à Venetis	
glutit.	125	dari solita.	154
		gravi-	

I N D E X.

<i>gravidas mulieres coitu fre-</i>		<i>Heluidius.</i>	168
<i>quentiore facilius parere</i>		<i>helxines herbæ vis.</i>	113
113		<i>Heraclea capta.</i>	80
<i>grus vnde.</i>	32	<i>Heraclidis Cretēsis de vr-</i>	
<i>gruum cum Pigmæis bel-</i>		<i>bibus Græciæ liber.</i>	111
<i>lum.</i>	32	<i>Heracliti dictum.</i>	212.247
<i>gruum natura.</i>	130	<i>Heracliti mors.</i>	188
<i>Gyarus inf. eiusq; mures</i>		<i>Hercules Alcmenæ natus.</i>	
<i>quales.</i>	124	48. <i>Argonautarū dux</i>	
<i>Gyzantes Africæ gens.</i>	115	45	
H		<i>Hercules cicadis silentium</i>	
<i>Hæmon.</i>	65	<i>imprecatus.</i>	120
<i>Halex fl.</i>	119	<i>Hercules in hinnulum.</i>	47
<i>haliaëtus vnde.</i>	24	<i>Hercules Olympici certa-</i>	
<i>Halicarnassi quale sacrum</i>		<i>minis institutor.</i>	65
<i>Ioui Afræo fieri solitū.</i>		<i>Herculis de Ambracia lis</i>	
109		14	
<i>Harpa. 37. in auem. ibid.</i>		<i>Herculis lauacrâ.</i>	13
<i>Harpasus. 37. in auem.</i>		<i>Herculis posteri patria</i>	
<i>ibidem</i>		<i>pulsi.</i>	53
<i>Hecaerga.</i>	29	<i>Herculis statuae æneæ in</i>	
<i>Hecaerga Ctesilla.</i>	10	<i>Phæneo posite.</i>	147
<i>hedera in ceruæ cornibus.</i>		<i>Herculem inter LXII. li-</i>	
128		<i>beros vnicam tantum fi-</i>	
<i>Helenæ soror Clytemne-</i>		<i>liam habuisse.</i>	142
<i>stra.</i>	46	<i>Hermesianax.</i>	59
<i>Hellanicus Lesbicus.</i>	146	<i>Hermesianactis Leōtij lib.</i>	
<i>Hellanodice.</i>	66	59.	

Hermo -

Hermochares.	9	Hipponus.	38
Hermotimi Clazomenij		Hippostrati Mimos.	96
defuncti spectrum.	106.	hircorum indicia.	143
fanum ei erectum.	107	hirundo alba.	145
Herodorus.	131	hirundo vnde.	25
Hesiodus.	85	hirundinis in conficiendo	
Hesiodi magna Eœa, siue		nido industria. 129. item	
Orientalia.	41	in alijs.	130
Hierax. 12. in auem versus		hirundini oculos effossos	
ibid. inde		renasci.	137.
Hiero Alexandrinus et E-		hirundinum pullis oculi sē	
pheſius. 74. Tianus. 99		effodiantur, eos viſum	
Hieronymus historicus.		recipere.	140
100		Homeri curiositas.	126
Himera fl.	147	Homeri locus.	91. 127
Hippasus.	22	homo ad agendum natus.	
Hippo Rheginus.	145	216. item ad beneficen-	
hippocentaurus.	96	tiam.	304.
Hippocratem multorum		homo homini natus. 176.	
morborum medicū, mor		199. 286. 287. 288. 329	
bo ipsum etiam deceſiſ-		hominis cum vniuerſo ho-	
ſe.	188	minum genere cōiunctio	
Hippodamia. 18. in cory-		quæ.	344.
dum.	19	hominis finis non in reb.	
Hippolyta Smyrnæ nutritrix		externis conſtitutus. 225.	
54		226.	
hippomanes.	125	hominis lætitia. 277. 282	
hippomania.	143	hominis naturæ conueniēs	
		omni	

I N D E X.

omnium hominum cu- ram gerere. 190	tamen aliorum quàm suam de se existimatio- nem facere. 338
hominis officium. 194	bordei plantatores palle- re. 109
hominis pars præcipua quæ. 235	Hylas. 45. in Echonē mu- tatus. 46
hominis partium præ- stantiores quæ. 264	Hylas Herculi frustra quæ situs. ibid.
hominis potentia. 340	Hylæ sacra. ibid.
hominis propriū 257. 277	Hyllus. 53. 65. augur. 74
hominis substantia. 177	Hymenæus. 42
homini cibo & potu as- sumptis idem pondus, quod ieiunio. 118	Hippamis fl. 138
hominem e tribus consta- re. 337	Hyperboreorū sacra. 36.
hominem homini repu- gnare, aut succensere, contra naturam. 176	37
hominem qui auersatur, animam suam ipsius cō- tumelia afficit. 184	Hyperippa. 29. in auē. 30
homines inter omnes se cognati. 190	Hypermetra. 34
homines singuli aliorum causa nati. 199. vide, Homo homini.	hypsiætos. 38
homines seipsos cum ma- gis alijs diligunt, pluris	Hyricus. 44
	I
	Iapyx. 50. Iapyges. 51
	Iason præses. 88
	ichneumon. 30. eius natu- ra. 129
	Idæ herois caput. 91
	iecur pecudum vnde futu- ra indicet. 102
	ignis chimære perēnis. 152
	α ignē

I N D E X.

ignem salamandra extin-	ta.	47
gui.	138	Iphigenia Achillis vxor.
impetiginē ophiussa abo-	ibid.	
leri.	148	Iphigenia diua facta. ibid.
impietatis reus quis.	288.	Iphis Euripideus.
289		159
impossibilia sectari, insani	Iphitus. 65.	rex. 68
est.	226	ipna auis. 39. quibus bo-
na.	40	
apud Indos quæ non pro-	ira à ratione aliena.	258
ueniant.	113	iræ peccata minus graui,
infantes quinq; vno partu	quàm cupiditatis.	180
editi.	96	iræ remedium.
infantes intra XL. diēs	315. 338	
nec flere; nec ridere.	irati vultus contra natu-	
143	ram.	258
infortunium sapienti nul-	Irus.	58. 59
lum.	215	ischiadem curari fistule
intellectus quomodo fun-	cantu.	117
datur.	287	Isidis fons.
intellectus corruptio, pe-	150	
stis.	290	Italica Eubœe.
intelligens quis.	308	137
intelligentia.	201	Ithaca leporum expers:
Interamesia.	99	121
Ioppæ vicina palus.	150	Ilys.
Iphigenia. 46. Dianæ imo		22
lata. ibid. ab ara Dia-	Iulia Modestina.	101
næ ad Tauros transla-	87	Iulianus.
		215
		Iulis vrbs.
		9
		C. Iulius Pothus.
		98
		Iunius Silanus Torquatus.
		87

Inpi-

I N D E X.

<i>Duplter auerruncator.</i> 80.	<i>Lampsaci fons.</i> 148
<i>auerruncus.</i> 87.	<i>lanæ Milestæ.</i> 111
<i>talis.</i> 74	<i>Laodicea Syriæ.</i> 88
<i>Iupiter in Creta à Rheæ e-</i>	<i>Laphria:</i> 61
<i>ditus.</i> 35	<i>lapides mirabilis naturæ.</i>
<i>Iouis Ascræi sacrum.</i> 109	153
<i>Iouis Seruatoris, Inspec-</i>	<i>latères apud Tanam qua-</i>
<i>ris, Benigni cultus.</i> 17	<i>les.</i> 153
<i>iusticiæ ortus.</i> 326	<i>Latmii Cariæ scorpionum</i>
<i>iynx.</i> 21	<i>vis mira.</i> 123
K	<i>Latmici fossa.</i> 145
<i>κατορθώσεις.</i> 225	<i>Latona in murem araneū</i>
L	47
<i>Lacedæmon quomodo à</i>	<i>Latona Phytia.</i> 34
<i>peste immunis facta.</i>	<i>Latonæ Apollo & Diana</i>
107	<i>nati.</i> 55
<i>Lacedæmoniorum in pæ-</i>	<i>laus à quibus petenda.</i> 190
<i>regrinos officium.</i> 334	<i>laus populi quid.</i> 238
<i>lacus aliquot mirabiles.</i>	<i>laudis vanitas.</i> 204. 285
150. 151	<i>leænam bis non concipe-</i>
<i>Laius.</i> 35. <i>in auem.</i> 36	<i>re.</i> 126
<i>Laij aues.</i> 36	<i>Lelanta.</i> 29
<i>C. Lallias Tioneus.</i> 100	<i>C. Leledius primus.</i> 100
<i>L. Lamia cosj.</i> 88	<i>Lemniarum mulierum for-</i>
<i>lamia fera.</i> 19	<i>tor.</i> 144
<i>lamie, vulgi opinioniones So-</i>	<i>lentem apud Indos nō na-</i>
<i>crati dictæ.</i> 334	<i>sci.</i> 113
<i>Lamprus.</i> 32	<i>leo Aetolicus.</i> 25

I N D E X

leonis ossa solida. 137.	✠	Liparis fl.	147
percussa ignem emit- tere.	ibid.	Litræ Aegypti.	93
Leontium Hermestianactis		Liuvia Attica.	100
59		Locri vnde Ozolæ dicti.	144
Lepetymnus mons.	123	Locrorum ✠ Aetolorum	
Lepidus.	215	bellum, oraculo præ- dictum.	78
lepus mali ominis avis.	39	longæuorum exempla.	215
leporcs ubi nō nascantur.		A. Lucennius Nerua Sila-	
121		nianus cos.	95
Lerus inf.	12	Lucilla.	276
Lesbi glebæ oculis salu- bres.	153	Lucius Lupus.	345
Leuce inf.	145	Q. Lucretius primus.	99
Leucippa.	21	Ludi seculares, deq; iisdē	
Leucippus.	34	oraculum.	103
Leucoij coronis per noctē lucernæ cur adhibean- tur.	116	cum Luna quæ crescant et decrescant.	145
Leucothea vrbs.	149	luparū partus fabulosus.	
Leucotheæ avis.	31	135	
libanotide herba tineas in vestibus arceri.	117	lupus in saxum.	59
librorum bonorum reli- quiæ, etiam mutile non contemnendæ.	161	lupi piscatorum custodes.	
librorum sitis.	177	128	
L. Licinnius Palus.	97	lusciniæ vnde.	25
		lusciniæ ubi melius canāt.	
		120	
		Lustis fons.	148
		Lycabettus mons.	122
		Lycæon	

I N D E X.

Lycaon.	50	excepto crocodilo.	136
Lycia, prius Trimilis.	56	mansuetudo genuina, in-	
Lycius. 37. in auem.	38	uicta.	330
Lycius Apollo.	85	Mantis.	99
Lycurgus Spartanus.	65	Marcianus.	165
Lycus. 135. Reginus.	148	mare, gutta mundi.	245
Lycus de fluminib. & fon-		maris feruor circa Acoli-	
tib.	147	insulas.	147
Lyncestarum aqua.	152	in Mari Indico arbores na-	
lyre inuentor.	40	sci.	147
M		Mars in piscem.	47
Machates, & spectrū Phi-		Marsanus mons.	134
limnij eidem conuersa-		Maximus.	169
tum, 69. 71. eius mors,		medicamentorum minor	
74		apud eos qui assue-	
Macrinus,	88	runt, efficacia.	118
Macroseiris sepulcrū.	94	è Medulla spinæ hominū	
magnes.	42	serpentes nasci.	139
Magnesia regio.	42	Megaletor. 29. in auem.	30
magnetem interdū tantū		Meganira.	20
trahere.	112	Megasthenes.	96
malicia.	252	Megasthenis res Indicæ.	
maliciam in genere mundo		147	
non obesse.	286	Melaneus. 18. Apollinis	
malum homini quid.	271	F.	13
malum nihil.	211. 212	Melanippa.	10
mandibulam inferiorē om-		Meleager. 10. matris diris	
nia animalia mouere,		deuotus.	11

I N D E X

Meleagri fatum, & interi-		mens seipsa quomodo vta-	
	11	tur, curandum.	347.
Meleagri sorores in aues		mens vna.	346
mutatae.	12	mentis in homine præstan-	
Meleagrides aues.	12	tia. 341. natura. 259. vis	
vbi.	121		317
Melita vrbs.	28, 60	menti diuinæ cum hominis	
Melite fons.	55	animo communia quæ	
Meliteus.	27, 28		232
melius quid, et meliori sem		Mercurius, fur deus.	31
per inherendum.	192	Mercurius in ibi versus.	
mellificium è floribus.	115.		47
mendax impius.	288	Mercurius pastor.	42
Menecratis Xathij Lycia		Mercurius terrestris pla-	
ca.	56	catus.	74
Menippa.	44. 45	mergus ex Bulide.	16
Menippus.	249	mergi alimentum.	16
mens ab affectibus libera,		mergi cibus.	16
arx.	283	Merops. Meropis. 30. in	
mens cuiusq; deus.	344	auem.	31
mens nostra vniuersi, &		Messapij. 51. à Diomede	
proximi, quomodo per		fusi.	57
pendenda.	295. 296	Messapiorum pueri in ar-	
mens quomodo seruanda		bore conuersi.	52
pura, prudēs, modesta,		Metiocha.	44. 45
iusta.	285	Meuania.	87
mens sana ad omnia para-		Milesiæ lane.	111
ta.	319	Miletus Apollinis F. 49. et	
		vrbs	

I N D E X

<i>Arbs.</i>	<i>ibid.</i>	<i>mors arcanum naturæ op-</i>
<i>Minerva castra.</i>	30	<i>pus. 201. 182. eiq; pro-</i>
<i>Minerva Vulcano</i>	<i>matri-</i>	<i>dest. ibid.</i>
<i>monio iuncta.</i>	122	<i>mors nihil aliud, quàm mu-</i>
<i>Minyades in aues.</i>	22	<i>tatio. 299</i>
<i>Minyas.</i>	21	<i>mors quid. 185. 259. an ma-</i>
<i>Minnyrides.</i>	59	<i>lum. 260. quomodo fa-</i>
<i>Misma.</i>	43	<i>cile feratur. 291</i>
<i>Mnemosyna.</i>	21	<i>mortis commoda. 242</i>
<i>Mnesarchus.</i>	108	<i>mortis consideratio omni-</i>
<i>Moera.</i>	60	<i>bus rebus propria. 213.</i>
<i>Monimus Cynicus.</i>	184	<i>inde</i>
<i>monotus.</i>	134	<i>mortis contemplatio. 203</i>
<i>monströse corporum ma-</i>		<i>ad Mortis cõtemptũ præ-</i>
<i>gnitudines.</i>	92	<i>sens auxilium. 215. 347</i>
<i>monströsi partus.</i>	94	<i>morti omnia obnoxia. 278</i>
<i>monychi vbi.</i>	136	<i>ad Mortem cur potissimũ</i>
<i>Mopsus.</i>	32	<i>festinandum. 186</i>
<i>mores nigri qui.</i>	207	<i>Muabus fl. 147</i>
<i>mori, in elementa dissolui.</i>		<i>mugilem in metu caput oc-</i>
275		<i>cultare. 140</i>
<i>mori, nihil habere incom-</i>		<i>mulierem vno partu non</i>
<i>modi.</i>	180	<i>ultra quinque pärere.</i>
<i>mors æquo animo subeun-</i>		142
<i>da. 214. 320. 347. 348.</i>		<i>mulierum mentis alienatio</i>
<i>item expectanda. 223</i>		<i>pæanibus curata. 115</i>
<i>boni consulenda, non</i>		<i>mulus vbi nõ nascatur. 122</i>
<i>contemnenda. 290</i>		<i>Munatia Procula. 101</i>

<i>mundus animal.</i>	211	<i>uerb.</i>	141
<i>mundus certo ordine com-</i>		<i>Muse Iouis à Mnemosyna</i>	
<i>positus.</i>	207	<i>filie.</i>	21
<i>mundus instar urbis.</i>	201.	<i>muscam in Papho à Vene-</i>	
312		<i>ris forib. abstinere.</i>	109
<i>mundi abscessus siue vlcus.</i>		<i>musicam & animi & cor-</i>	
208		<i>poris affectionib. me-</i>	
<i>mundi, & mundanarum</i>		<i>deri.</i>	117
<i>rerū mutatio.</i>	200. 201	<i>musicū certamen in Heli-</i>	
<i>mūdi exul, peregrinus, cæ-</i>		<i>cone.</i>	21
<i>cus, pauper, quis.</i>	207	<i>musclam ruta contra ser-</i>	
<i>mundi mens.</i>	230	<i>pentes vesci.</i>	129
<i>mundi partes omnes neces-</i>		<i>musclarum socius.</i>	128
<i>sario perire.</i>	307	<i>mutationi omnia obnoxia.</i>	
<i>mundum certis circuitibus</i>		295	
<i>administrari.</i>	225	<i>mutatione in natura om-</i>	
<i>Munichus rex.</i>	29. in auem	<i>nia constare.</i>	225
30		<i>mutatione nihil nature v-</i>	
<i>mures Gyari ins. ferrū per-</i>		<i>niuersi amicus.</i>	256.
<i>edere.</i>	124	272. inde & 299	
<i>mures in fonte Lusis &</i>		<i>mutationibus omnia fieri.</i>	
<i>Lampsaci.</i>	148	210	
<i>murium generationis cele-</i>		<i>Musacus Mucanti.</i>	99
<i>ritas.</i>	141	<i>Myliis Siciliæ palus.</i>	151
<i>muriū iocimora cum Lu-</i>		<i>Myrsili Lesbica.</i>	120
<i>na crescere & decrese-</i>		<i>Mythopoli putei.</i>	152
<i>re.</i>	145	N	
<i>murium iocimora, pro-</i>		<i>natura arte non infe-</i>	
		<i>rior.</i>	

I N D E X.

pior.	325	Nesi centauri sepulcrum.	
natura cōmunis vna.	346		144
natura initio vigens, deo-		P. Neuus.	98
rum naturæ emula.		Sext. Neuus.	101
93		Nicagoras.	151
natura rerum, Dei vrbs.		Nicædri de mutationibus,	
206		fluc alteratorum libri.	
naturæ contrarium esse,		12	
vt homo homini suc-		Nicocreon.	59
censcat.	176	Nicodamas.	32
naturam contrarijs ex æ-		Nicostrate,	69
quo vti, quomodo di-		M. Nirellius.	98
ctum.	289	in Niue etiā animalia na-	
naturam nihil frustra fa-		sci.	138
cere.	111	noctuæ cum cornice st-	
natura quod euenit malū		multas.	135
non esse.	185	Nomio.	15
in Natura rerum nihil nō		C. Nonius Maximus.	98
eleganter factum.	187	nuclejs expertes fructus in	
naugantibus. secundæ æ-		Britannia.	110
ues.	24	T. Numerius.	98
Naupactum.	80	nymphæ in alnos.	41
Næ insule.	121	Nympharum & puerorū	
Neandrides.	153	locus.	52
Nelei fl. poti vis mirā.	138	Nympharum sanum.	149.
Neophron. 15. in auē ver-		O	
sus.	16	oculorum alterum excin-	
uisse.	21	di, lethale.	141

I N D E X.

- pculos serpentib. effossos, ut & hirundini, rena-
 fci. 137
 Oeneus Porthæi F. rex. 10
 Oenei filiorū interitus. 11
 Oeneo regnum à Diome-
 do restitutum. 57
 Oenoë. 31. in gruem. 32
 Oenomaus. 67
 Oeta mons, & vrbs. 52. 53
 olei fons. 148
 Olympia cur instituta. 65.
 66
 Olympiadibus V. nemo co-
 ronatus. 68
 Olympicum certamen ali-
 quādiu intermissum. 65
 Olympici certaminis insti-
 tutores. 65. 66. 67
 de Olympicis cert. rursus
 instituendis oraculū. 67
 omnia ab æterno eiusdem
 formæ, ac circulo reuol-
 ui. 183
 omnia fumus, & cinis, &
 sermo. 345. 347
 omnia ita esse nata, ut mu-
 tentur & pereant. 342
 omnia secundum Vniuersi
 naturam fieri. 344
 omnia vel necessitate fatali
 vel prouidentia, vel cō-
 fusione inani fieri. 340
 341
 ophiusa, contra impegi-
 nem. 148
 opinio eijcienda. 344. tol-
 lenda. 342
 opinio in nostra potestate.
 342
 opinionis vis. 201. 202
 in Opinione sita omnia.
 184
 opinione omnia constare.
 340. 342
 in Opinione omnia versa-
 ri. 344
 opiniones imaginationib.
 abolitis optime extin-
 gui posse. 252
 opiniones vulgi Lamiæ
 Socrati dictæ. 334
 optādum quid, & quali-
 ter. 220
 Oraculum. 66. 67. 68. 78
 81. 83. 102. 103

I N D E X.

<i>Oracula explicatio.</i>	82	<i>aut femellas pariāt.</i>	141
<i>Orchilus vnde.</i>	30	<i>albos aut nigros. ibid.</i>	
<i>Orchomenum. Orchome-</i>		<i>ouium intestina tantum vo-</i>	
<i>nus.</i>	21.45	<i>calia, non arietum. 120</i>	
<i>Orcilochia.</i>	47	<i>Oxilus.</i>	52
<i>Oreius. 39. in auem. ibid</i>		<i>Ozole vnde dicti Locri.</i>	
<i>origani vis.</i>	129.138	144	
<i>Origanio.</i>	249	P	
<i>Orion.</i>	44	<i>Peonium scriptores in Ita-</i>	
<i>Orithyia.</i>	54	<i>lia vnde tam multi. 115</i>	
<i>Orphei caput vbi sepultū.</i>		<i>Palææ mulierum fœcun-</i>	
120		<i>ditas.</i>	96
<i>Ortista.</i>	99	<i>Palecij.</i>	145
<i>Ortygius. 37. in auem. 38</i>		<i>Pallantianum prætorium.</i>	
<i>orytij vis in capris. 142</i>		101	
<i>ossa leonis solida, et per-</i>		<i>paludes aliquod mirabi-</i>	
<i>cussa ignē emittere. 137</i>		<i>les.</i>	150
<i>Othreis nympa.</i>	27	<i>Palumbes quomodo ictus</i>	
<i>Othreis.</i>	40	<i>serpentum curent. 129</i>	
<i>Othrys mons.</i>	40	<i>Pamphilus scriptor.</i>	41
<i>ouis in simā defossis in Ae-</i>		<i>Panactes.</i>	34
<i>gypto, excludi pullos.</i>		<i>pancratiastes quid à gla-</i>	
140.		<i>diatore differat. 340</i>	
<i>oues absinthio vescētes bi-</i>		<i>Pādareus. 22. 56. in auem.</i>	
<i>le carere.</i>	113	24. in faxum. 57	
<i>oues poto Cochrynnæ fl. ni</i>		<i>Pandion.</i>	32
<i>gros foetus facere. 137</i>		<i>Pandrosos.</i>	122
<i>oues quomodo masculos</i>		<i>pardalis natura.</i>	128
		Parma	

<i>Parma.</i>	98	<i>pelecanus vnde.</i>	14
<i>Parmia.</i>	101	<i>pelecani natura.</i>	131
<i>Parnassi peculiare.</i>	146	<i>Peleus.</i>	58
<i>Parœcopolis.</i>	99	<i>Pelivs mons.</i>	58
<i>parti nocere non posse,</i> <i>quod toti prodest.</i>	306	<i>Pelij montis spina frugi-</i> <i>seræ vis.</i>	111
<i>partus monstrosi.</i>	94	<i>Pellus,</i>	19
<i>parybi ligni vis.</i>	110	<i>Peloponnesijs Olympicū</i> <i>certamē aliquandiu in-</i> <i>termisum.</i>	65
<i>passphæ.</i>	61	<i>Pelops.</i>	65.67
<i>Passiphila.</i>	117	<i>perdices Attici & Beoti</i> <i>nō pariter vocales.</i>	120
<i>pastinacæ marinæ acu-</i> <i>leus.</i>	124	<i>perdices vbi nō vivunt.</i>	121
<i>pastores in ranas.</i>	56	<i>perdicum conceptus.</i>	138
<i>patientiæ exercendæ du-</i> <i>plex ratio.</i>	221	<i>natura.</i>	130.141. quo-
<i>patricij inhumaniores re-</i> <i>liquis.</i>	168	<i>modo pullos excludat</i> <i>ibidem.</i>	
<i>pauper quis.</i>	207	<i>peregrinus in mundo quis</i> <i>297</i>	
<i>peccare, in quo situm.</i>	303	<i>peregrini apud Lacedæmo-</i> <i>nios in honore habit.</i>	
<i>peccatorū cōparatio.</i>	180	<i>334</i>	
<i>pecudum exta vnde futura</i> <i>indicandi vim sortita.</i>	102	<i>Periphantes.</i>	10
<i>pedicularis morbus.</i>	139	<i>Periphas. 16. pro Ioue cul-</i> <i>tus. 17. in aquilam ver-</i> <i>sus.</i>	ibid.
<i>pediculi ex hominis cor-</i> <i>pore.</i>	139	<i>Permicle.</i>	42
<i>pediculorū in longis mor-</i> <i>bis natura.</i>	112		pestis

I N D E X.

<i>pestis alia animalium, alia</i>		<i>Phileus. 29. in auem.</i>	30
<i>hominum.</i>	290	<i>Philetas. 121. curiosus.</i>	124.
<i>Petilius Rufus cos.</i>	95	<i>Philinnium.</i>	70
<i>L. Petri.</i>	101	<i>Philippi Macedoniae.</i>	99
<i>Petronia Quinti.</i>	98	<i>Philistio.</i>	249
<i>P. Petronius Spalianus</i>		<i>Philonis Aethiopica.</i>	149
<i>cos.</i>	95	<i>philosophandi ratio opti-</i>	
<i>T. Petronius.</i>	98	<i>ma quæ.</i>	160
<i>Peucetius.</i>	50	<i>philosophiæ & aule ratio</i>	
<i>Peucetij.</i>	51		236
<i>Phæstiorum ritus. 34. 35</i>		<i>philosophia in quo potiss.</i>	
<i>Phæstum.</i>	32	<i>consistat. 185. quæ po-</i>	
<i>Phagrus.</i>	27	<i>scat. 222. quo pacto con-</i>	
<i>phalangia parentes neca-</i>		<i>temptores suos vlcisca-</i>	
<i>re.</i>	139	<i>tur.</i>	158
<i>Phalecus.</i>	14	<i>philosophiæ opus simplex</i>	
<i>phana avis.</i>	17	<i>& verecundum.</i>	298
<i>phana pullorum aquilæ</i>		<i>philosophiæ potiss. cōsen-</i>	
<i>nutrix.</i>	132	<i>taneum quid.</i>	345
<i>Phanias.</i>	151	<i>philosophiam solam posse</i>	
<i>Pberca.</i>	10	<i>hominem tuto deduce-</i>	
<i>Pherecydes. 53. eiusq; va-</i>		<i>re.</i>	185
<i>ticinia. 107. præstigiæ.</i>		<i>Philotis in virum versa.</i>	88
	108	<i>Philoxenus.</i>	146
<i>Pherecydem Syrum pedi-</i>		<i>Phlegon Adriani Imp. li-</i>	
<i>culari morbo interiisse.</i>		<i>bertus.</i>	65
	139	<i>phocæ genitura.</i>	125
<i>L. Phidiclanus Nepos. 99</i>		<i>phocam lac habere.</i>	126
		<i>Pho-</i>	

I N D E X.

Phocion.	327	in Placitorū vsu similē esse	
Phocus.	58	oportere pancratiastræ.	
Phœbus.	249	340	
Phœnix.	60	M. Platus cos.	88
Phrixus.	42	Pluto Tantali mater.	57
Phylarchi Historiarum li-		pœnitentia.	273
bri.	110	pœseos finis.	324
Phyllus. 25. eius victoriæ.		Pollæ Donata.	101
26. monumentum.	27	Pollentia.	98
Phyllis greges quinto de-		Pollia Polla.	98
mum die potari.	146	Polpa.	99
Phytia Latona.	36	Polycritus. 74. 147. eius	
Pierides in aues conuersæ.		spectri apparitio.	76
21		Polyphonte. 38. vrsō con-	
Picridum cum Musis cer-		gressu, eiusq; filij.	39
tamen. 21. carum nomi-		Polyphonte in anem con-	
na.	ibid.	uersa.	39
Pierus, eiusq; nouæ filiæ. 21		polypi mira natura.	127
Pinarus fl.	116	132. 133	
piphrnix vnde.	38	polypi natura imitanda.	
pipō.	21. 30	127	
piscator rana.	132	polypi nautæ subtilitas	133
piscis heri, cras salsamentū		polypum à congro capi.	
aut cinis, prouerb.	214	140	
pisces stomachocarere.	137	polypum sua acetabula	
pisus.	65. 67	deuorare.	125
pix è lacu zacynthi.	150.	Polytechnus. 22. in auc.	24.
Placentia.	98.	Polydora.	51

I N D E X

Polyphemus ad Hylam in- quirendā ab Hercule re- lictus.	46	promōtorij similes nos ef- se debere.	214 (34.4
M. Pomonius Seuerus.	101	propriū nihil cuiquam.	
Cn. Pōpeius Gallus cos.	95	prudens quis.	308
Pompeij mors.	188	prudentia.	222
C. Pompeius Montianus.	101	Prytaneus.	65
Pontium.	108	Psamathe nympa.	58
Pontus fl.	147	Psillis aspidum morsus in- nocuus.	124
Porcius Cato cos.	79	Publius imperator à lupo rūfo deuoratus.	84
C. Portensius Fronto.	98	Publij imp. insania.	81. &
posteritatis ratio quatenus habenda.	282	oraculum ab eo editum	82. inde
præsens quod est, id omni- bus idem.	183	Pulcer geometra.	93
præsentia tantū molestiam afferre.	280	pulchrum omne, ex seipso tale.	204
Praxonides.	66	pullos quæ aues cum vola- re possunt, eiiciant.	141
Prion.	22	pulmones habentia animā	
Prionis spelunca.	43	lia omnia respirare.	136
Procleus.	65	punica mala sine osib.	116
Procris. 61. eius ad Mi- noen fuga.	62	T. Purennius Tutus.	101
Procridis iaculam & ca- nis.	62. 63	purpura quid.	236
Præzi.	99	putci Mythopoli.	152
Prætus.	48	Pygmai.	34
		Pygmæorum cum gruib.	
		bellum.	32
			py-

I N D E X.

<i>pyracum palus.</i>	151	<i>ter se cognata.</i>	198
<i>Pythagoras Mnesechi F.</i>		<i>Rauenna.</i>	98
108. <i>cuius præstigia. i-</i>		<i>Regia. Rhegium.</i>	98
<i>bid. femur auriculi. ibid.</i>		<i>Reginorum colonia.</i>	119
<i>Pythagoræ cui fabæ esu</i>		<i>regium esse, malè audire,</i>	
<i>interdixerit.</i>	116	<i>cum bene feceris.</i>	260
<i>Pythagoreorum præce-</i>		<i>Renia inf.</i>	121
<i>ptum.</i>	334	<i>res humanæ fumus & va-</i>	
<i>Pythius seruator.</i>	14	<i>nitæ.</i>	316
Q		<i>res humanæ qualiter in-</i>	
		<i>tuendæ.</i>	344
<i>Quantitates naturarum</i>		<i>res naturales quæ appen-</i>	
<i>· paulatim defecisse.</i>	93	<i>dicis loco sequuntur;</i>	
<i>quartanæ curatio.</i>	113	<i>cuiusmodi sint.</i>	186. 187
<i>P. Quisentius Sphyrrio.</i>		<i>res præciosæ quomodo</i>	
101		<i>inspiciendæ.</i>	236. 237
R		<i>rerum obscuritas.</i>	223
		<i>rerum indifferentium discri-</i>	
<i>radij solis. radij natura.</i>		<i>men opinionis tantum</i>	
286		<i>causa statutum.</i>	343
<i>Racius Taurus.</i>	95	<i>res extrinsecus accidere</i>	
<i>Rane piscatoris natura.</i>		<i>vel fortunæ, vel proui-</i>	
132		<i>dentiaë nutu.</i>	343
<i>Rane ex pastoribus.</i>	56	<i>Rhodi, ossa magnæ molis.</i>	
<i>Rane Scriphi mutæ.</i>	120	93	
<i>ratio, rationalis ars, cuius-</i>		<i>rupex.</i>	31
<i>modi.</i>	225	<i>Rusticus.</i>	165
<i>rationem ducem ubiq; se-</i>		<i>rutæ odor serpenti inimi-</i>	
<i>quens, qualis.</i>	311		
<i>ratione prædita omnia in-</i>			

I N D E X.

<i>Seriphi rana mute.</i>	120	<i>drogyno.</i>	88
<i>Sermonem in ipso statim</i>		<i>siderum cursus quatenus</i>	
<i>vultu & oculis debere</i>		<i>considerandus.</i>	262
<i>apparere.</i>	327	<i>simia à muliere edita.</i>	98
<i>Serpens duobus pedib.</i>	115	<i>Simmie Rhodij Apollo.</i>	
<i>Serpētes à muliere editi.</i>	95		36
<i>Serpentes à spina humana</i>		<i>simplicitatis ostētatio, in-</i>	
<i>medulla nasci.</i>	139	<i>sidie.</i>	327
<i>Serpentes XXX. costis</i>		<i>sinistram manum fortius</i>	
<i>præditi.</i>	137	<i>retinere frænum, quàm</i>	
<i>Serpentes ubi non nascan-</i>		<i>dextram.</i>	339
<i>tur.</i>	121	<i>Sipræta.</i>	34
<i>Serpentum ictibus contra-</i>		<i>Sisyphi posteri.</i>	13
<i>ria.</i>	129	<i>è Sisymbrio scorpios na-</i>	
<i>Serpētibus oculos effossos</i>		<i>sci.</i>	125
<i>renasci.</i>	137	<i>Smyrna. 54. eius in patrē</i>	
<i>Serui partus.</i>	95	<i>amor.</i>	ibid.
<i>T. Servius Secundus.</i>	98	<i>Smyrna in arborem.</i>	58
<i>Séuerus Antonini Imp.</i>		<i>Societas, finis homini pro-</i>	
<i>frater.</i>	168	<i>positus.</i>	228
<i>Sexti virtutes.</i>	166. 167	<i>Socratis continētia & mīa</i>	
<i>T. Sextius Africanus cos.</i>		<i>τάφεια.</i>	173
	95	<i>Socratis dictum.</i>	334
<i>Sibylla sepulchro destitu-</i>		<i>mors</i>	188
<i>ta.</i>	102. 103	<i>in Socrate quid potissimū</i>	
<i>Sibyllæ Erythrææ ætas.</i>		<i>considerandum</i>	26
<i>ibid.</i>		<i>Soli. 114. Ciliciæ. 116.</i>	
<i>Sibyllæ oraculum de an-</i>		<i>solis effusio</i>	288
		<i>solis</i>	

I N D E X.

<i>solis fons.</i>	149	<i>strangurie remedium ge-</i>	
<i>solem corpora nostra adu-</i>		<i>nitale viuere.</i>	142
<i>rere, ignem non.</i>	112	<i>Strymon.</i>	38
<i>Sofus</i>	65	<i>Styx auis.</i>	39
<i>Sparto</i>	32	<i>Stygis aqua in Phœnio.</i>	
<i>spectrum Actolum.</i>	74		151
<i>inde. eius ad Actolos ser-</i>		<i>sulfuris vis.</i>	138
<i>mo.</i>	76	<i>superciliorum indicia.</i>	143
<i>spectri Buplagi oracu-</i>		<i>lus quomodo serpētis mor-</i>	
<i>lum.</i>	80	<i>sui medeatur</i>	129
<i>spectri mortue muliercu-</i>		<i>lus syluestris ubi nō nasca-</i>	
<i>la historia.</i>	75.	<i>tur.</i>	128
<i>specus certis diebus ventis</i>		<i>Sybaris fera. 19. item fons</i>	
<i>carens.</i>	146	<i>et vrbs.</i>	20
<i>Sperchius flu.</i>	41. 52	<i>Symphersa virgo in Syria</i>	
<i>spinæ frugiferæ in Pelio</i>		<i>pherontem virum con-</i>	
<i>vis</i>	111	<i>uersa.</i>	88
<i>et spinæ hominum medul-</i>			
<i>la serpētes nasci, et quo</i>		T	
<i>rum.</i>	139	<i>Tabus in sacco, prouerb.</i>	
<i>spongiæ sensu prædita.</i>			280
138.		<i>Tacus de lapidibus.</i>	114.
<i>squamata animalia que.</i>		<i>talo solidungula animalia</i>	
137.		<i>carere.</i>	136. 137
<i>T. Statilius Taurus.</i>	87	<i>talos que animalia habeāt</i>	
<i>stigmata quosdam in nati-</i>		<i>in posterioribus pedib.</i>	
<i>uitate secum protulisse.</i>			111
142		<i>talpæ ubi non nascantur.</i>	
			121

T

Tabus in sacco, proverb.
280

Tacus de lapidibus. 114.
talo solidungula animalia
carere. 136.137
talos que animalia habent
in posterioribus pedib.

111
talpæ vbi non nascantur.
121

cc 2 M.Tal

I N D E X.

<i>M. Talpius Vitalis.</i>	98	<i>L. Tertius.</i>	101
<i>Tamphius.</i>	99	<i>testudinis natura.</i>	129
<i>Tanæ lateres.</i>	153	<i>testudinem corde spoliata</i>	
<i>Tandasides.</i>	165	<i>viuere.</i>	112
<i>Tanneta.</i>	101	<i>Teucer.</i>	59
<i>Tantalus. 56. præcipita-</i>		<i>Teucris cetus à Neptuno</i>	
<i>tus.</i>	57	<i>immissus.</i>	12
<i>Taphius mons.</i>	144	<i>Thapsiæ radicis vis.</i>	110
<i>tarandi natura.</i>	127	<i>Thebæ.</i>	35
<i>Tartarus tyrannus. 28. et</i>		<i>Thebæ Aegyptiæ.</i>	146
<i>flumen.</i>	29	<i>Theriac. 54. eius incestus.</i>	
<i>taurus in apes.</i>	124		55
<i>Tauri gens unde dicta.</i>	47	<i>Teliphonum.</i>	115
<i>Telamon.</i>	58	<i>Theodotus.</i>	175
<i>Teleboij. 63. (115</i>		<i>Theophrasti comparatio</i>	
<i>Telestæ vita Aristoxeni.</i>		<i>peccatorum.</i>	180
<i>tempus momentaneum re</i>		<i>Theophrasti liber de diui</i>	
<i>rum omnium.</i>	214	<i>nis furoribus.</i>	117
<i>tempus omne instans, pun</i>		<i>Theopompus de terræmo</i>	
<i>ctum æternitatis.</i>	245	<i>tibus.</i>	94
<i>Terdua.</i>	38	<i>Theopompi historiæ.</i>	105
<i>Terembus.</i>	40	<i>Theopompi mirabilia.</i>	
<i>M. Terentius Albius.</i>	98		109
<i>terra tota punctum. 200.</i>		<i>ad Thermopylas pugna-</i>	
	276	<i>tum cum Antiocho.</i>	79.
<i>terræ mors, aqua.</i>	212		80
<i>terremotus sub Nerone.</i>		<i>Theseus Euripideus.</i>	159
	92	<i>Thesprotiæ carbones.</i>	153
		<i>Thesei</i>	

I N D E X.

<i>Thesci filiorum cedes.</i>	11	<i>Toxeus.</i>	10
<i>Thoas rex.</i>	47	<i>tragœdiarum vsus.</i>	323
<i>Thoricum Atticæ.</i>	61.62	<i>Traianus VI.cos.</i>	98
<i>Thraseas.</i>	168	<i>tranquillitas animi quo-</i>	
<i>Thrassa.</i>	38	<i>modo patetur.</i>	206
<i>Thrasyllus.</i>	94	<i>tranquillitati animi studen-</i>	
<i>Thyria. 25. in auem. 27.</i>		<i>dendum.</i>	178
<i>Tiana.</i>	99	<i>Trimilis, quæ post Lycias</i>	6
<i>Tiberij colossus.</i>	92	<i>tripolium herba.</i>	127
<i>Tiberij religio.</i>	92.93	<i>tritici Bactriani grana o-</i>	
<i>Timæi Siculæ historiæ.</i>	119	<i>learum nucleos æqua-</i>	
<i>Timandra. 15. in parū ver-</i>		<i>re.</i>	113
<i>sa.</i>	16	<i>trochili natura.</i>	129
<i>Timon citharœdus.</i>	153	<i>tubæ cantus alienatæ mēti</i>	
<i>tineæ in vestibus quomo-</i>		<i>medela.</i>	117
<i>do arceantur.</i>	117	<i>tubera crebris tonitruis du-</i>	
<i>Tiresias à Iunone excæca-</i>		<i>riora fieri.</i>	116
<i>tus, à Ioue vaticinādi ar-</i>		<i>Turella Forensis.</i>	98
<i>te donatus.</i>	86	<i>turpitudine sola malū.</i>	330
<i>Tiresias in foeminam mu-</i>		<i>Typhon. 4.7. eius mira for-</i>	
<i>tatus. 3.85. rursus in ma-</i>		<i>ma. ibid. in deos impe-</i>	
<i>rem.</i>	86	<i>tus.</i>	ibid.
<i>Tiresiæ inter Iouem & Iu-</i>		<i>Typhoni fulmine ictō Ae-</i>	
<i>nonem iudiciū.</i>	86	<i>tna impositus.</i>	48
<i>Titones à Ioue pulsī.</i>	56	V	
<i>Torgi colonia Ambraciā</i>		<i>C. Valerius Primus.</i>	98
<i>deducta.</i>	13	<i>L. Valer. Flaccus cos.</i>	79
<i>torpedinis natura.</i>	132	<i>vanitas rerū omnium.</i>	210

I N D E X.

C. Vati ^{us} Tertius.	98	cunda, & ea quæ.	215
V eleia.	98	T. Vibius Thalbius.	98
V elia.	98	viciſſitudo rerū omnium.	
Q. Velius.	99	139.219.225.256.257.	
V enetus dona graculis mit-		272. inde	
tere.	154	M. Viloni ^{us} Seuerus.	98
v entre prædita animalia		M. Vinici ^{us} .	86
omnia etiam veſicā ha-		viola albæ coronis cur lu-	
bere.	136	cerne per noctem adhi-	
V enus Cteſylla.	10	beantur.	116
Q. Veratius coſ.	95	viperam ſemel tantum pâ-	
v eratri potiones aſſuetis		rere.	126
minus noxiæ.	118	v ir bonus quis.	207
V erus Imp. Antonini auus.		v ir bonus vt ſis curādum,	
164.		non qualis ſit diſputan-	
v eſicam quæ animalia ha-		dum.	312
beant.	136	v irum bonum hircosſi ali-	
v eſparum ortus ex equis.		quid ſimile habere de-	
124.125		bere.	327
v eſpas non reſpirare.	136	v irgo in marē mutata.	87
v eſpertilio vnde.	22	v ita arcanum nature o-	
v eſpertilio quib. præ cæ-		pus.	201
teris auib. prædita.	126	v ita etiam longiſſima exi-	
M. Veſtinus Atticus coſ.	95	guum ſpaciū.	215
T. Veteranius.	98	v ita beata in quo verſetur.	
L. Vetti ^{us} .	98	270	(278
L. Vetuſti ^{us} Secundus.	97	v ita quomodo cōponēda.	
v ia breuiſſima ſemper in-		v ite amiſſio nihil aliud	
		quā	

I N D E X.

quàm mutatio.	299	viuere vnumqueng; tari-	
vite breuitas.	312	tum præsens temporis	
vite finis à Deo determi-		punctum.	194
natus.	348	viuere quid.	346
vite finis quatenus nō ma-		viuere genitale offeian.	
lus. 343. & quomodo	142		
fiat bonus.	ibid.	vlcera quæ difficulter cica-	
vite humane tempus, mo-		trice obducantur.	116
mentum.	184	vlciscēdi ratio optima quæ	
vite salus in quo sita.	345		235
vite spacium longissimum		vlcus mundi.	208
idem cū breuissimo.	183	vlula vnde.	22.31
vitam opinione consistere.		vlulas in Creta non viuere.	
	200.201		121.
vitam, si suo tempore desti-		vniuersi corpus.	220
nat, nihil mali pati.	343	vniuersi natura nihil ex-	
vitiligini albæ succurrens		tra se habet.	284
palus.	150	vniuersi naturæ nihil vñta-	
viuendi ars palestricæ quæ		tius, quàm mutare & in	
saltatoricæ similior.	265	nouare.	210
viuere, esse tantum præsen-		volucres vnde futura indi-	
tis momenti.	338. 344	candi vim sortitæ.	103
viuendi rectè facultas in a-		Q. Volustus Saturninus	
nimo posita.	328	cos.	96
viuendum cum dijs. vitam		vota qualia concipienda.	
cum dijs quis agat.	229		301
viuendum tanquā in mon-		vpupa vnde.	25. auspicata
te.	312	ibid.	

vtilis

I N D E X.

vtilis vocabuli acceptio.		nemini conspectum.	13
248		vultures ex Aegypio &	
vux absq; acinis.	110	Neophrone.	16
Vulcanus ἀμφρύτης.	132	vxoris virtutes.	175
Vulcanus in bouem.	47		
Vulcano iuncta matrimo-			
nio Minerua.	122		
vulpes prodigiosa.	63. in		
lapidem.	64		
vulpis piscis natura.	132		
vulpis socius coruus.	135		
vulpi insensus Aesalon.			
135			
vultur auis dijs & homini			
bus inuisa.	39		
vulturis pullum & nidum			

X

Xanthus fl. Apollini con-	
secratus.	56
Xanthi fl. etymon.	137

Z

Zacynthus capras spiranti-	
bus Etesijs non bibere.	
146	
Zacynthus lacus.	150. 151
Zekedenthes Mucast.	199
Zenophilus.	150

F I N I S.

